

Cảm Giác Bị Người Theo Dõi

Contents

Cảm Giác Bị Người Theo Dõi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	27
5. Chương 5	44
6. Chương 6	55
7. Chương 7	67
8. Chương 8	72
9. Chương 9	83
10. Chương 10	96
11. Chương 11	100
12. Chương 12	105
13. Chương 13	116
14. Chương 14	127
15. Chương 15	134
16. Chương 16	136
17. Chương 17	144
18. Chương 18: Phiên Ngoại	150

Cảm Giác Bị Người Theo Dõi

Giới thiệu

Thiên tình sử khôi hài của Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương và Bạch Vương. Bạch Vương Bạch Như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-giac-bi-nguoi-theo-doi>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tiêu Vị Ương cảm giác được hắc đang bị kẻ khác theo dõi.

Trong khoảnh khắc, hắc chợt cảm giác được một đôi mắt, không, hắc là có tới vài đôi mắt, từ trong góc tối vô định nào đó, luôn chăm chú quan sát, dõi theo từng nhất cử nhất động của mình.

Tiêu Vị Ương thân là Hộ bộ Thượng thư đương triều, còn thuộc một trong những tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng. Mà Hộ bộ chủ yếu chịu trách nhiệm quản lý ngân khố quốc gia, cũng có thể xem như nắm giữ không ít thực quyền trong triều.

Vừa lúc, Tiêu Vị Ương tính tình thanh chính liêm minh, cho nên, phàm là kẻ thanh chính liêm minh, sẽ có thời điểm bất tri bất giác đắc tội với người khác. Cũng vì hiểu được điều đó, bản thân Tiêu Vị Ương luôn luôn cẩn thận từng li từng tí.

Người cẩn thận, mới có thể tự bảo vệ cho chính mình, mới làm nên chuyện lớn. Tiêu Vị Ương vốn không giống số ít quan văn chỉ lo đọc sách mà xem thường luyện võ. Ngược lại, từ khi còn rất nhỏ, hắc đã bắt đầu luyện võ, ban đầu cũng chỉ vì muốn cường thân, nhưng trên thực tế, võ công của người này vốn không kém bao nhiêu phần so với các vị tướng lãnh đầu triều.

Nhờ đó, Tiêu Vị Ương có thể xác định chắc chắn rằng: Hắc đang bị kẻ khác theo dõi.

Tiêu Vị Ương thật không nghĩ ra lần này hắc đã đắc tội với người nào, mà dưới trướng vị này lại có thể điều động được cả cao thủ đến theo dõi mình. Gần nhất, hắc chỉ liên can đến hai sự kiện, một là việc quốc sư vợ vết của cải của dân đen, tin tức này vốn luôn được phong tỏa trong nội bộ. Tiêu Vị Ương từ đầu đến cuối chưa đụng đến một đồng hối lộ, cũng không vì thỉnh cầu của Huệ phi nương nương mà chấp nhận thỏa hiệp, hắc chỉ biết chiếu theo quốc pháp mà thi hành. Một sự kiện khác, chính là gần đây nhất, hắc vừa trình lên Hoàng thượng một bản tấu chương, nội dung bên trong tiến cử phương sách chính trị mới do bản thân biên soạn. Mà Hoàng thượng đối với phương sách mới này của hắc xem chừng rất có hứng thú, cũng từng hướng một nhóm triều thần bàn luận vài điều luật bên trong, dù vậy tình hình lại không mấy khả quan.

Bởi phàm là thi hành chính sách chính trị mới, đều có thể dẫn đến nhiều sự xáo trộn quyền lực của một số thành phần có liên can, cho nên đời này mới có câu “Dẫn lửa thiêu thân”, nếu những người kia muốn phóng hỏa, quá rõ ràng, Tiêu Vị Ương sẽ trở thành mục tiêu cho mọi lửa.

Nhưng có một điều Tiêu Vị Ương khẳng định được, những kẻ theo dõi hắc vốn không có ác ý.

Hắc là như thế nào mới đoán được sao?

Vốn Tiêu Vị Ương đã làm quan được bảy năm, suốt bảy năm qua, hắc vẫn luôn giữ mình thanh liêm. Làm quan như hắc trèo được tới tam phẩm, hắc nhiên bổng lộc không ít, hưởng chi phủ Thượng thư to như vậy, kém lắm cũng phải nuôi được vài kẻ tôi tớ. Mà phàm là tôi tớ, đều sẽ mang xuất thân nghèo khó, nếu không phải người ôn hòa nhã nhặn, còn được đi theo quan lớn, đối lại Tiêu Vị Ương là kẻ linh tinh, bọn họ từ sớm sẽ giống như cáo mượn oai hùm, hoành hành ngang ngược, vợ vết của dân, sưu cao thuế nặng mà bỏ túi, hoàn cảnh sống tự nhiên sẽ chẳng tưng quăn. Chỉ là, Tiêu Vị Ương trước giờ vẫn luôn noi gương tốt, cho nên tôi tớ hắc cũng không giống loại người kia. Cho nên kinh tế của toàn bộ phủ Thượng thư thật sự phải thừa nhận là tưng quăn.

Cha mẹ Tiêu Vị Ương vốn mất sớm, trong nhà cũng không có trẻ nhỏ phải nuôi, nhưng tôi tớ trong phủ của hắc lớn nhỏ đủ thành phần, đều là những kẻ phải nuôi sống gia đình. Cũng vì vậy, có đôi khi, Tiêu Vị Ương nhìn không được thấy hạ nhân của mình quá vất vả, sẽ lại vươn tay trợ giúp một chút. Hơn nữa, thường ngày đi dạo trên phố, nếu bắt gặp mấy chuyện tình không đành lòng, người này cũng lại ra tay tương trợ. Cứ như thế, Tiêu phủ tự nhiên rơi vào cảnh bản hàn.

Mà Tiêu phủ bản hàn kia lại chính do Hoàng thượng ban tặng. Ngày trước, Tiêu Vị Ương từng bộc bạch bản tính hắc không ưa phô trương, bình sinh chỉ thích những nơi yên tĩnh, vì thế, cuối cùng, bản thân chọn cho mình một phủ trạch cũ để nương thân.

Hắc ở trong phủ này cũng đã bảy năm.

Bảy năm, Tiêu Vị Ương leo từ Hàn lâm lên được Thị lang, lại từ Thị lang cầm tới cái chức Hộ bộ Thượng thư này.

Thâm niên bảy năm, bản chất Tiêu Vị Ương có lẽ vẫn luôn chính trực như vậy, nhưng mà bản thân cũng mài giũa được chút khéo léo đưa đẩy, nhưng trên thực tế, con người này vốn khéo đưa đẩy còn chưa đủ.

Bất quá, cũng may mắn, hắn ở trong triều, khéo đưa đẩy thế nào đó đã qua được bảy năm.

Khéo đưa đẩy, theo một góc độ nào đó đúng là mang hàm nghĩa xấu, nói theo những kẻ có văn hóa là chú ý quan sát ngữ cảnh của đối phương mà tùy thời nịnh nọt, nhưng trên thực tế, đối với người khác, cách gọi này lại như một lời ca ngợi. Kẻ khéo đưa đẩy, nhất định cần thông minh, có đầu óc, còn phải phản ứng nhanh nhẹn.

Mà Tiêu Vị Ương chính là người nhanh chân lẹ tay.

Lúc phát hiện có kẻ theo dõi mình, vừa đúng thời điểm hắn tan triều không lâu, đang men theo một con đường nhỏ trở về phủ. Khi đó, dịch trong tối ta ngoài sáng, hắn không rõ kẻ đang tới là lành hay dữ, vì thế cước bộ trở nên gấp gáp. Mà võ công Tiêu Vị Ương có thể tính là cao cường, công phu dưới chân cũng không tồi, có thể xem thấy hắn di chuyển càng lúc càng nhanh.

Nhắc tới cước bộ, Tiêu Vị Ương phát hiện kẻ đang theo dõi mình khinh công nhất định không thua kém, vì thế bản thân lập tức tìm cách lẩn vào một khu phố sầm uất.

Cái này có thể nói là “ẩn ẩn vu thị” đi.

Hòa lẫn vào dòng người đông đúc, một nhân vật nhỏ bé giống như hạt muối đem bỏ biển, muốn nhận ra cũng không dễ, cho nên không dễ mất dấu lại càng khó hơn.

Tiêu Vị Ương chen người vào khu phố sầm uất, chẳng biết không cẩn thận thế nào, hoặc có lẽ bản thân hắn quả thực cố ý, đụng phải một tiểu tử gánh củi. Tiểu tử gánh củi kia lại mất thăng bằng, va vào một lão bá chống gậy trúc. Lại nói đến lão bá nọ bị xô sang một bên, gậy trúc trên tay cũng rơi xuống đất. Vừa đúng lúc gió thổi thế nào gậy trúc bắt đầu lẩn ra xa, vì thế lão bá vội vàng cúi người xuống nhặt. Đang khi lão bá xoay người lại, tiểu tử kia cũng gấp gáp buông đồng củi xuống, áy náy nói lời xin lỗi, còn đòi giúp ông nhặt lại gậy trúc. Lúc này, người đi đường xung quanh thấy thế cũng nối đuôi nhau theo giúp đỡ, vì thế khiến cho cả con phố nhỏ bỗng chốc trở nên xôn xao.

Mà lực đạo ban nãy của Tiêu Vị Ương, tình cờ lại vừa thích hợp. Nếu quá nhẹ, với thân thể khỏe mạnh của tiểu tử gánh củi kia, có lẽ chỉ đủ giật mình một cái thôi, căn bản không đến nỗi mất thăng bằng khiến cho đồng củi va vào lão bá chống gậy trúc. Ngược lại, nếu dùng sức tông mạnh, tiểu tử kia có lẽ đã ngã sấp xuống mặt đường, hoặc trực tiếp khiến cho gậy trúc của lão bá văng ra xa, cứ như vậy sẽ thành ra một trận cãi vã. Mà mấy màn huyền ảo này lại là thứ Tiêu Vị Ương không mong muốn nhất. Bởi nếu xảy ra tranh cãi, mọi người thế nào cũng đem ánh mắt đổ lên người kẻ đầu xỏ khơi mào lộn xộn. Lúc đó, Tiêu Vị Ương ngược lại sẽ khiến hành tung của mình bị bại lộ, muốn tiếp tục trốn cũng khó.

Hiện tại, chỉ có chút xôn xao nhỏ này, Tiêu Vị Ương liền lợi dụng thời cơ, thi triển khinh công tuyệt kỹ của mình lách vào một tửu *** xéo bên kia đường, lẩn vào trong một góc khuất sau cánh cửa, vừa vặn che giấu đi thân ảnh, rồi cúi đầu lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Cái gọi là động tĩnh, chính là thanh âm sinh hoạt bốn phía. Kinh thành người qua kẻ lại tấp nập, phố xá sầm uất, nào là tiếng người rao hàng, tiếng kẻ cò kẻ mặc cả, tranh cãi âm ỉ, thanh âm chuyện trò lao xao, nơi đâu cũng có. Hết thấy những tiếng động hỗn tạp kia lẫn vào nhau, ồn ào đến nỗi khó mà phân biệt rõ được cái gì với cái gì.

Nhưng, Tiêu Vị Ương vẫn có thể nghe được tiếng người đang hít thở.

Người quang minh chính đại, có thể lớn tiếng nói chuyện, lúc đi đường gấp gáp, ngẫu nhiên xảy ra va chạm, cũng chỉ là mắng một tiếng, hô hấp vẫn giống như bình thường, bước chân sẽ không nhẹ hẫng như vậy. Mà kẻ theo dõi hắn, cước bộ nhẹ như lướt trên băng, vừa rồi vì đối phương di chuyển gấp gáp, nên hô hấp nhất định trở nên dồn dập, song vẫn phải cố đè ép xuống.

Tiếng hít thở bị đè nén, khẳng định sẽ cực kỳ khế, lại rất chậm, nếu đang ở nơi khác, rất dễ dàng che giấu được hành tung, nhưng hiện tại hòa lẫn giữa địa phương đông đúc này, lại lộ ra rõ vô cùng.

Theo dõi hẩn đích xác có ba người.

Vừa rồi, thời điểm hẩn tăng tốc, có hai tên vì khinh công không tốt, hiển nhiên đã bị rớt lại phía sau, chỉ còn lại một trong số đó, tiếp tục đuổi theo. Ban nãy, lúc gặp phải trận huyền ảo trên phố, Tiêu Vị Ương nhanh nhẹn thoát đi, người nọ trong nháy mắt đã để mất mục tiêu của mình.

Tửu *** nơi hẩn đang ngồi đặc biệt dành cho các phong lưu nhân sĩ. Dưới lầu quá ồn ào, những kẻ thích yên tĩnh sẽ không chọn ngồi chung với đám người ăn uống tục tằng dưới đại sảnh. Bọn họ lúc đến thường đi thành từng nhóm nhỏ, thuê một nhả gian, ngồi bên trong nhắm nháp một chút rượu. Cũng có kẻ đến đây một mình chỉ để uống rượu. Hầu hết những người này đều là kẻ có tiền, chỉ muốn ở một mình hoặc là bản tính ưa sạch sẽ, không thích giao tiếp quá gần gũi với kẻ khác. Thậm chí, có thời điểm phòng đã đầy khách, những người đến sau buộc lòng phải chờ đến khi kẻ tới trước trả phòng để đến lượt của mình. Vừa vặn, lúc Tiêu Vị Ương đến, vẫn còn đặt được phòng để quan sát.

Hẩn vừa đặt chân vào bên trong nhả gian, lập tức mở cánh cửa sổ hướng sát mặt đường, nhưng cũng chỉ dám hơi hé ra một chút. Mà xem chừng, đám người bên dưới cũng không mấy chú ý đến cánh cửa sổ chỉ khép hờ kia, dù sao vẫn còn nhiều cửa sổ trên lầu hai của khách *** đang được mở.

Ánh mắt Tiêu Vị Ương đột ngột dừng lại trên người một nam tử. Cách ăn vận khá giản dị, lại có phần cầu thả, tướng mạo cũng vô cùng tầm thường, đúng loại hình không bao giờ được kẻ khác chú ý. Có điều, Tiêu Vị Ương trong chớp mắt lại đặc biệt chú ý đến đối phương.

Bởi vì người kia có chút quen mắt.

Trí nhớ Tiêu Vị Ương chỉ cần gặp qua người nào sẽ không quên được, từ lúc còn nhỏ hẩn đã có thể xem xong một quyển sách chỉ trong mười phút đồng hồ, sau đó thuật lại rất trôi chảy nội dung bên trong, mà với khả năng này, hiển nhiên có thể dùng để ghi nhớ mặt người.

Gã nam tử kia, Tiêu Vị Ương khẳng định hẩn đã từng thấy qua.

Nhưng mà, gặp qua ở đâu mới được đây? Hẩn chẳng cách nào nhớ được.

Bởi vì đối phương bộ dạng rất bình thường.

Bởi phàm là kẻ bình thường, đồng nghĩa có quá mười đầu ngón tay những người mang bộ dáng tương tự như thế, hiển nhiên ấn tượng để lại cho trí nhớ sẽ rất lộn xộn, đến thời điểm thực sự lục lại, sẽ thành ra mò kim đáy biển, khó lòng mà phát giác ngay được. Có điều, tuy là người kia rơi vào giữa biển người nhưng vẫn được kẻ khác nhớ tới.

Bởi vì, mảnh kim kia đích thị là tự đem mình bỏ xuống biển.

Tiêu Vị Ương dõi mắt theo đối phương.

Người nọ không đứng im lặng một chỗ, gã giống như một lữ khách bình thường, tùy ý dạo chơi xung quanh, lúc thì đứng bên quây cây cảnh hồi giá, chốc sau lại lững thững lướt đến bên một sạp bày bán ngọc bội, nhìn tới nhìn lui, rồi quay lưng bước lẫn vào trong đám người trên phố.

Nhưng mà Tiêu Vị Ương biết, gã đang tìm một người. Mà người kia lại chính là Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương ngồi xuống, rượu hẩn gọi cũng đã được đem lên.

Tiêu Vị Ương vừa uống rượu, vừa trầm tư. Hẩn lúc nào thì gặp qua người nam nhân kia nhỉ?

Tướng mạo cùng khí chất nhìn thế nào cũng chỉ giống như những người nam nhân bình thường khác, ban nãy dù đã lúc cổ hết sức lục lại trong trí nhớ, nhưng vẫn chẳng cách nào tìm được chút ấn tượng đặc biệt nào về đối phương. Cho nên, người này xác định không phải nhân vật quan trọng trong triều, như vậy chỉ có thể là thủ hạ của vị nào đó. Vậy nhân vật phái người theo dõi hẩn, là người phương nào đây?

Uống rượu được một hồi, Tiêu Vị Ương quyết định hồi phủ. Bởi vì hẩn biết, kẻ theo dõi mình đã mất mục tiêu, chắc chắn sẽ không ở lại chỗ này đợi thêm nữa.

Hắn từ trước đến nay, chưa từng ở quá lâu trong tửu ***.

Thứ nhất bản thân không dư dả cũng chẳng mấy khi rảnh rỗi, thứ hai tửu *** vốn là nơi dễ xảy ra ẩu đả.

Thời điểm Tiêu Vị Ương quay về phủ, hết thấy đều bình thường trở lại.

Mắt trông thấy hắn đã trở lại, quản gia theo đúng quy củ lại dài dòng giảng đạo, nói gì mà thời tiết dạo này trở lạnh, đại nhân ra ngoài đã không chiều mặc thêm áo ấm, văn triều trễ như vậy sao còn chưa chịu về nhà, này thì đừng nên ở quá lâu bên ngoài, dễ gặp phải phiền toái linh tinh. Tiểu tư quét dọn trong sân nghe được tiếng bước chân của hắn thì hơi ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại cúi xuống tiếp tục công việc của mình.

Hết thấy tựa hồ đều rất bình thường.

Nhưng mà hôm nay Tiêu Vị Ương lại đặc biệt cẩn thận.

Nhất định phải cẩn thận, hắn chợt nhận ra ngày thường bản thân bận đến nỗi không còn tâm tư chú ý đến những chuyện khác. Tỷ như việc lão quản gia lại nhiều thêm tóc bạc, lông mi rõ ràng cũng mọc dài ra thành màu trắng. Tỷ như tiểu tư kia lúc ngẩng đầu lên nhìn lên hắn thì mặt có chút đỏ. Điều này khiến Tiêu Vị Ương vì kinh ngạc mà nhú mày.

Tiêu Vị Ương đi tới thư phòng.

Hắn lập tức cảm giác được có chút gì đó không thích hợp.

Kỳ thực, thư phòng Tiêu Vị Ương trên căn bản không có chút thay đổi nào. Sách vở trên bàn vẫn được đặt đúng chỗ, cả chiếc bàn dài cũng như chưa hề bị xê dịch, ngay cả những thứ như đồ chặn giấy hay bút lông đều không có một li khác biệt.

Nhưng mà, hắn vẫn có thể cảm giác có chỗ không đúng. Cũng có lẽ vì, thư phòng của Tiêu Vị Ương, cho tới bây giờ đều do tự một mình hắn quét dọn, cũng chưa từng cho phép người khác đặt chân vào. Đối với người này, thư phòng cũng giống như áo quần, cho nên trang phục một khi đã mặc trên người, cho dù chỉ dính một sợi tóc, cũng sẽ sinh ra cảm giác khó chịu vô cùng. Chỉ cần một sợi tóc dù chỉ rất mảnh kia nhưng để lại cảm giác như bị phóng đại lên gấp mười phần, khiến trong người khó chịu suốt cả ngày dài.

Tiêu Vị Ương biết sách của hắn bị lật sang trang khác, hồ sơ trên bàn cũng từng bị kẻ khác kiểm tra qua, thậm chí ngay cả giường ngủ đặt trong thư phòng cũng được lục soát kỹ.

Tuy vậy, hình như không mất thứ gì cả.

Vậy có kẻ muốn tìm thứ gì ở chỗ hắn?

Tiêu Vị Ương chau mày.

Tiêu phủ vốn không đủ khả năng muốn thị vệ, nhưng không có nghĩa phủ của hắn chưa đủ an toàn. Thân làm quan to trong triều, lúc Hoàng thượng bổ nhiệm hắn vào chức vụ này, Ngài cũng đồng thời phái thêm vài cao thủ theo bảo vệ Tiêu phủ. Người có thể dễ dàng lẩn vào rồi thoát khỏi Tiêu phủ không để lại bất cứ tiếng động nào hẳn phải là một cao thủ, vì nếu chỉ cần một âm thanh rất nhỏ thôi, thì lão quản gia vẫn đi tới đi lui ngoài ngoại viện đã phải phát giác ra. Hơn nữa, người kia nhất định đã ở lại trong phòng này khá lâu mà chưa bị ai nhận ra, quả thật không thể xem nhẹ được.

Cho nên, đôi mày Tiêu Vị Ương lại chau thêm một chút.

Nhưng mà cũng chỉ là một chút mà thôi.

Rồi lập tức lại giãn ra.

Bởi vì hắn còn rất nhiều việc phải hoàn thành.

Tiêu Vị Ương là con người luôn bận bịu với công việc, mọi lúc mọi nơi đều rất bận. Kỳ thực, việc của triều đình vẫn luôn như thế. Chỉ cần là kẻ chân chính có lòng, cung cúc tận tụy vì sự nghiệp to lớn của quốc gia, thì sự tình nhỏ cũng thành trọng yếu, mà chuyện đại sự sẽ hóa ra phức tạp. Bởi vậy, chỉ cần hắn mở mắt thức dậy, trước mặt vẫn luôn chồng chất công việc.

Phàm là kẻ được sinh ra giữa đời này, ai chẳng muốn làm nên chút đại sự

Cho nên, Tiêu Vị Ương thật dễ buông tha cho chút tiểu tiết kia. Tuy rằng, đây vốn chỉ là đôi chuyện nhỏ nhặt vô tình phát sinh trên người hắn, nhưng nếu đặt trong hoàn cảnh của đám bè lũ quan lại ưa xu nịnh, bọn họ cỡ lẽ chột dạ sâu lo nửa ngày, thậm chí có khi phải đến vài ngày. Bởi vì trừ bỏ chính mình, bọn họ vốn không coi trọng thêm điều gì khác.

Nhưng Tiêu Vị Ương lại chưa từng bận tâm điều này. Bởi bản thân biết, lai giả bất thiện, mà những kẻ kia đối với hắn cũng không có ác ý. Nếu bọn họ thật sự muốn hại người, sẽ ngay lúc hắn vừa hạ triều băng ngang một cái ngõ nhỏ ít người, liền lập tức động thủ. Nhưng đối phương lại không vậy. Lại nói đến chuyện thư phòng bị lục soát, đồ vật đều được xếp lại đúng vị trí cũ cho thấy người này vốn không muốn kinh động hắn, ít nhất bề ngoài là như vậy.

Trên thực tế, tiểu tiết thì cứ để là tiểu tiết đi. Tiêu Vị Ương xét thấy thư phòng không bị xáo trộn gì, nên chẳng phiền suy nghĩ sâu xa. Ít nhất, tình hình trước mắt vẫn là chưa đến thời điểm cần bản khoản, cho nên, hắn lật mở chồng hồ sơ trên bàn, rồi lập tức đắm chìm vào trong đó.

Có điều, Tiêu Vị Ương bản tính quá xem nhẹ nhiều chuyện.

Tỷ như hắn quên mất không kiểm tra đến giường ngủ của mình.

Tối hôm qua, Tiêu Vị Ương thức trắng đêm lao lực làm việc, mãi đến rạng sáng mới chịu rửa mặt lên giường đi ngủ. Lúc dùng xong, hắn có bưng chậu nước ra đặt ngoài cửa, đợi đến sáng mai Gia Minh sẽ đến đem đi. Mà lúc ngồi trên giường lau tay, hắn lại vô ý bỏ quên chiếc khăn tay bên mép giường, rồi cứ thế ngủ mất.

Thời điểm say giấc nồng, khăn tay kia bị mớ tóc hỗn loạn của hắn chạm đến, rơi xuống đất, sau đó lại bị gió thổi vào dưới gầm giường.

Lúc này, khăn tay đương bị rơi dưới gầm giường kia lại không thấy đâu cả.

Mà ở nơi nào trong kinh thành, lại có người đem khăn mặt này đặt bên mũi, tham lam hít lấy hương vị còn vương lại trên đó, rồi ngả người xuống giường, sau đó dùng món đồ vừa trộm về kia phủ lên cả mặt mình, lại đối với kẻ đang đứng trước cửa phòng chuẩn bị ban thưởng, “Tốt lắm, người làm rất khá, đến trưởng phòng lĩnh thưởng đi.”

nhị >

Mà cũng trong ngày hôm đó.

Phong Vân tiêu cục Phương Độ Phong lại mất hứng. Bởi vì gã không lĩnh được tiền thưởng.

Phong Vân tiêu cục chính là thiên hạ đệ nhất tiêu cục, đến ngay cả triều đình, thời điểm cần chuyển quân lương, có khi còn phải trông cậy vào bọn họ. Mà Phương Độ Phong thân lại là tiêu đầu, thêm nữa gã ở trong triều có thể xem như tương đối có thể lực. Bất quá, hiển nhiên, gã là dân đen, đành nhận mệnh làm thân. Điều đó đồng nghĩa, người chủ tử này, chắc chắn phải là chỗ dựa vững chắc cho gã.

Mà hiện tại, chủ tử muốn gã theo dõi một người, như thế nào lại lạc mất.

Gã thật sự kinh hãi.

Hầu hết quan viên trong triều, cho dù là võ tướng, phần lớn đều là xuất thân danh môn. Cũng bởi vì cái xuất thân danh môn kia, hắn nhiên sẽ cầu được thầy giỏi để theo. Nhưng con cháu danh môn vốn rất dễ dàng được làm quan, cũng vì thế, số kẻ chân chính có thể bì kịp với trình độ võ công vốn vô cùng ít. Cho nên, trừ bỏ một số ít tướng sĩ thường xuyên chém giết nơi sa trường, võ công của đám người còn lại căn bản kém rất xa so với những kẻ lẫn lộn trong chốn giang hồ huyết vũ tinh phong.

Lúc trước, gã từng theo dõi qua vô số người, gặp qua vô số chuyện sau lưng đám quan lại, cũng thu thập rất nhiều vật chứng. Nhưng hôm nay, gã thế lại tay không ra về.

Mà người gã theo dõi, còn chính là Hộ bộ Thượng thư — mỗi ngày vào triều, chỉ ở trong viện làm việc bàn giấy.

Gã cư nhiên lại mất dấu người kia.

Mỗi ngày, chủ tử sẽ tùy tiện phân công cho gã vài sự tình từ lớn đến bé. Mà mỗi ngày như thế, gã vẫn luôn hoàn thành xuất sắc.

Gã mỗi ngày đều cho rằng, đối với chuyện lĩnh tiền thưởng vẫn là tuyệt đối chắc chắn.

Mà hôm nay, gã cư nhiên lại mất người kia!

Chủ tử cũng không trách cứ gì gã, chỉ tủm tỉm cười rồi nói, “Hôm nay không có tiền thưởng mua đồ ăn vặt nha.”

Lời này càng khiến Phương Độ Phong thêm uể oải.

Bản thân gã cảm giác như bị chủ tử lừa cho một vỏ.

Phương Độ Phong bên này mất hứng, đằng kia một tên khác cũng chẳng cao hứng nổi.

Gã ta tên gọi Khuất Ngâm.

Hôm nay, tuy rằng vẫn được lĩnh tiền thưởng, nhưng tâm tình lại vô cùng buồn bực, sắc mặt đen đến dọa người.

Gã ta nguyên là một Tiểu huyền danh bộ, cho dù chỉ sót chút dấu vết rất nhỏ, đều sẽ bị người này truy được nguồn gốc, cuối cùng nắm bắt được tất cả những đầu mối có liên quan. Nhưng mà gã ta mãi vẫn chưa có tiếng tăm gì, cảm giác chính mình không tìm được đất dụng võ, cả người đầy tài hoa mà chẳng ai dùng đến. Nhưng hiện tại, gã ta đi theo chủ tử, cũng có thể xem như làm được không ít đại sự.

Ít nhất, là bản thân gã ta, xem như đại sự.

Khuất Ngâm thậm chí có thể liệt kê ra, trong triều đình, tính từ hàng quan tứ phẩm trở lên, ít nhiều cũng hơn phân nửa bọn họ đều có nhược điểm bị gã ta nắm trong tay.

Người này thật ra không kiêu không nóng, thậm chí có vài thời điểm giống như diện vô biểu tình. Mặc dù hiện tại ở trước mặt chủ tử, gã ta cũng không hề mở miệng nói tiếng nào, nhưng thật tâm dốc sức làm việc, cũng phi thường bội phục người chủ này. Từ tận đáy lòng, Khuất Ngâm vẫn cho rằng nếu bản thân mình giống tuần mã, thì chủ tử hẳn là Bá Nhạc, có thể dùng con mắt tinh tường mà phát hiện ra viên ngọc quý như gã ta, chủ tử chắc chắn phải tài trí hơn người.

Mà hôm nay, gã ta rõ ràng bày ra một bộ mặt: Tôi mất hứng!

Gã ta chau chặt đôi mày, sắc mặt tối đen, thỉnh thoảng giống như nhớ tới điều gì đó, khóe miệng lại khẽ run rẩy.

Khuất Ngâm đi theo chủ tử đến nay đã được ba năm. Ba năm này, trong tay gã ta tìm được nhiều ít vật chứng, chỉ cần chủ tử ra đôi câu lệnh, dù cho là thứ rất khó tìm, người này đều có thể lấy được.

Chủ tử luôn cực kỳ tín nhiệm gã ta. Thậm chí cũng vì quá tín nhiệm, nên đôi lúc còn thật sự giải bày cả tâm sự trong lòng.

Khuất Ngâm tuy rằng thực cảm động, nhưng không hoàn toàn đồng ý với việc làm này của chủ tử mình. Gã ta vẫn nghĩ, bản thân không thể thành thật với người khác, bởi vì đến thời điểm mình phạm sai lầm, chứng cứ tội trạng sẽ bắt tri bắt giác bị giữ lại trong lòng. Người với người càng thành thật với nhau, đối phương sẽ càng nắm giữ được chứng cứ phạm tội của mình.

Mà chủ tử lại đối với gã ta bày ra tín nhiệm thật tình. Cách đây mấy ngày, chủ tử lệnh cho Khuất Ngâm điều tra Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương.

Gã ta thực sự bất ngờ.

Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương, làm quan bảy năm, hẳn không tham tiền, không cá cược, không gần nữ sắc, ngay cả việc uống rượu cũng rất cho tiết chế, tựa hồ không tìm ra được chút tật xấu nào. Nếu thật muốn bóc lột tìm vết đến tận gốc, chỉ có thể nói, hẳn ngẫu nhiên có chút cố chấp.

Hắn tựa hồ luôn luôn đường đường chính chính, quang minh chính đại, ngẩng mặt không thẹn với trời, cúi đầu chẳng thẹn với đất.

Nhưng Khuất Ngâm không cho là vậy.

Gã ta cho rằng, ngoài mặt càng giống người bình thường, sau lưng càng nhất định sẽ che giấu nhiều điều mờ ám.

Giống như mặt trời rơi xuống nơi nào càng sáng tỏ, ở chỗ khác bóng tối sẽ càng thêm dày đặc.

Vì thế, gã ta càng thêm dốc sức điều tra.

Có thể nói, gã ta nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng mà điều tra đã gần một tuần, một chút dấu vết gã ta cũng không có. Thậm chí có thể nói, gã ta ngay cả tìm hiểu “gốc rễ” cũng không xong, đến cả một mảnh lá còn chưa đụng được đến.

Gã ta quá mức kinh dị.

Khuất Ngâm quả thật không ngờ được Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vĩ Ương là con người như vậy, gã ta càng chưa tưởng tượng được trên thế giới này sẽ tồn tại một người không có chút sơ hở nào, vậy mà Tiêu Vĩ Ương chẳng chút tỳ vết nào lại đang hiện diện trước mặt mình đây.

Tiêu Vĩ Ương năm nay hai mươi ba tuổi, không tham của cải, còn hay làm việc thiện, có thể nói, hẳn so với Khuất Ngâm còn nghèo hơn. Người này cũng chẳng màng đến quyền lực, bởi vì địa vị hắn đã đủ cao, mặc dù, trên thực tế, so với chủ tử Khuất Ngâm, quyền hạn thế này vẫn chưa được bao nhiêu phần. Nhưng hắn ở trong triều cũng không tham lam, chẳng nóng vội tranh giành địa vị. Hắn không háo sắc, cũng chẳng phải người này ngón tay chưa từng chạm qua nữ nhân, chỉ là Tiêu Vĩ Ương luôn quy củ cùng nữ tử kết giao, người đầu tiên là con gái ân sư hắn, cũng chính là ái nữ của Tế tướng. Nhưng chung quy đều do người ta giới thiệu, lúc quen nhau cũng luôn quang minh chính đại gặp gỡ, thường chỉ nói chuyện đôi ba câu, mặt ngoài khách khí, cuối cùng nhận thấy không hợp nhau, song phương cùng nhất trí quyết định, sau đó để tùy nhà gái từ chối khéo cũng là giúp bên kia giữ gìn danh dự. Khuất Ngâm đến là lú lẫm, đều là nam tử hai mươi ba rồi, hắn tuy cũng chưa có thê tử, nhưng cuộc sống gã ta chẳng thăm đạm được đến vậy. Đây phải nói là một kiểu cuộc sống cấm dục. Khuất Ngâm cảm giác nếu đổi là mình, bản thân nhất định chịu không nổi. Trên thực tế, Khuất Ngâm vẫn cho rằng, chỉ không cần là cường lấy cứng đoạt, đến kỹ viện phiêu xướng căn bản chẳng có gì sai, người tới ta đón, người tình ta nguyện, chuyện tiền bạc hai bên cứ thỏa thuận dằng hoàng là được. Mà cùng lúc chủ tử của gã ta, còn là tấm gương sáng ngời, gần như mỗi ngày bên người luôn có mỹ nhân vờn quanh, tuy rằng để ý một chút sẽ phát hiện mấy người đó có hơi khác lạ.

Khuất Ngâm thế mà vẫn chưa từ bỏ ý định, gã ta khẳng định cho rằng Tiêu Vĩ Ương chắc chắn có chỗ hắc ám, hẳn phải có khe hở nào đó. Vì thế, gã ta muốn tìm cách len vào Tiêu phủ.

Nhưng mà kế hoạch này lại càng khiến cho bản thân thêm uể oải.

Tiêu phủ tuy lớn nhưng lại trống hoác, kinh tế Tiêu phủ tuy thu nhập không tồi, nhưng chỉ có duy nhất một đầu vào, chính là bổng lộc của Tiêu Vĩ Ương. Tất cả chi tiêu đều sạch sẽ, rõ ràng, vừa xem đã biết, thậm chí ngay cả phòng bếp mỗi ngày ba bữa cơm, đều được ghi lại rõ ràng trong sổ sách, rượu uống nhiều hay ít một ly cũng viết xuống. Mỗi ngày Tiêu Vĩ Ương ở bên ngoài dùng bao nhiêu ngân lượng, cũng bị quản gia ghi chép đầy đủ. Căn bản giống như cố ý trình bày thật tốt để khoe cho người ta nhìn.

Khuất Ngâm không tin ma quỷ.

Gã ta càng không tin có người quang minh chính đại đến như vậy.

Vì thế, Khuất Ngâm len vào thư phòng của Tiêu Vĩ Ương.

Trước kia, việc này đối với gã ta chỉ là chuyện cỏn con.

Nhưng phạm là thư phòng, tuy rằng cất giữ rất nhiều thứ linh tinh, nhưng có một số thứ ắt hẳn liên quan đến vấn đề cơ mật của quốc gia, nếu không phải vạn nhất, Khuất Ngâm chắc chắn sẽ chẳng đặt chân vào. Bởi vì bản thân biết, kẻ biết quá nhiều chuyện đông tây, hẳn sẽ không sống lâu được. Lại thêm, mấy thứ kia, gã ta căn bản là đừng nên biết tới. Nếu đem về mấy món này, chủ tử tuy rằng nói là đối xử chân thành, xem gã ta như huynh đệ, nhưng mà bản thân lại cảm thấy, con người này thâm sâu không lường được. Nếu thực đến lúc nào đó đụng vào sự tình chẳng thể văn hồi, chủ tử có thể sẽ đứng trước mặt Khuất Ngâm tóm tắt cười sau đó liền giết chết gã ta.

Còn chưa ra khỏi thư phòng Tiêu, Khuất Ngâm đã muốn tuyên cáo với thiên hạ chính mình thất bại thảm hại.

Trừ hai điều:

Thứ nhất, so với những thư phòng khác bài trí có chút lộn xộn, thư trác hỗn tạp đủ loại tông cuốn, có lẽ Tiêu Vị Ương vốn không để lão quản gia của mình đụng đến chuyện dọn dẹp trong này. Thứ hai, dưới gầm giường có đánh rớt một chiếc khăn tay, xem ra tính sạch sẽ của người này cũng không quá mức nghiêm trọng, đôi khi sẽ hơi lơ là.

Ngoài hai điều này, Khuất Ngâm chẳng thu hoạch thêm được cái gì nữa.

Mà sau đó, chủ tử nằm trên xích đu nghe gã ta trình báo công việc sau bảy ngày, rồi lại trầm ngâm một hồi thật lâu, biểu tình trên mặt thâm sâu không dò được. Khuất Ngâm vốn luôn đoán được dụng ý của chủ tử qua mỗi công việc được giao, nhưng duy chỉ có lần này, gã ta chẳng cách nào xác định được, cũng chính là lúc này đây.

Chủ tử thế mà ra lệnh cho gã ta đi trộm chiếc khăn tay kia.

Chú ý, chính xác là trộm.

Khuất Ngâm cảm giác có phần nhục nhã. Tuy rằng lúc thu hoạch chứng cứ đôi khi cũng cần lấy đi vài thứ, nhưng bản thân gã ta chưa bao giờ cho rằng việc làm đó đồng nghĩa với “trộm” mà chỉ nghĩ nghĩ đó như một loại “thành tựu”. Nhưng hôm nay, chủ tử lại chỉ tủm tỉm cười mà nhìn thuộc hạ của mình, đôi con ngươi đen chợt lờ lờ sáng, còn đối với gã ta nói, “Người trộm cái khăn tay kia về đây.”

Rõ ràng, rành mạch, là một chữ “trộm”.

Khuất Ngâm cảm thấy chính mình đã chuyển nghề thành kẻ trộm.

Gã ta lại lên vào Tiêu phủ, lấy — không, là trộm — được chiếc khăn tay kia.

Gã ta vẫn là luôn phục tùng lời nói của chủ tử mình.

Nguyên nhân cũng vì bản thân luôn tín nhiệm chủ tử. Thứ nhất, Khuất Ngâm cho rằng chủ tử làm việc gì, đều có dụng ý của mình. Thứ hai, gã ta cảm thấy nếu chủ tử đã chú ý đến chiếc khăn tay kia, chứng minh nó vô cùng quan trọng. Cho nên, thời điểm gã ta — trộm — khăn tay, chính mình thật cẩn thận xem xét khắp nơi. Khăn mặt kia trừ bỏ hơi chút nhăn — do thấm tí nước, hơi chút cũ — bởi đã dùng tắm rửa một thời gian — bên ngoài. Ngoài ra, gã ta không còn phát hiện thêm thứ gì bất thường.

Lúc Khuất Ngâm nhẫn nhục đem khăn tay kia giao lại cho chủ tử của mình, gã ta hiển nhiên được người nọ ban thưởng. Phần thưởng này đích xác được nhận sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, cho nên bản thân cảm giác như thế là đương nhiên, không chút bất an hay thụ sủng nhược kinh. Lúc đó, Khuất Ngâm đối lại sẽ càng chú tâm hơn, để tùy thời đoán biết được ý định của chủ tử mình.

Nhất là lúc này đây, gã ta đang phải chịu đựng sự sỉ nhục thật lớn lao — ít nhất bản thân cho là như vậy — sau khi — trộm — được chiếc khăn tay, Khuất Ngâm cẩn thận quan sát chủ tử rất cuộc ở trên đó phát hiện ra điều gì.

Chủ tử bình thường vẫn cười tủm tỉm, nhưng lúc gặp đại sự, y vẫn luôn lạnh lùng. Mà thời điểm thường tỏ ra loại biểu cảm kia, chính là sau khi gã ta thu về chứng cứ, khóe miệng chủ tử sẽ kéo thành một mặt cười lạnh.

Cho nên Khuất Ngâm lúc quan sát liền thật cẩn trọng, tập trung toàn bộ lực chú ý, mở to cả hai con mắt.

Nhưng mà gã ta lại quá hoảng loạn rồi.

Chủ tử không có giống thường ngày nghiêm túc nhận lấy vật chứng, mà rõ ràng chỉ cười tủm tỉm, rồi cười hì hì, cười toe toét, tươi còn hơn hoa, mà cũng là lần đầu tiên khen ngợi gã ta.

Khuất Ngâm tuy rằng được khen, nhưng bản thân đối với cái cười tủm tỉm cùng lời khen kia của chủ tử lại cảm giác không thích ứng kịp.

Sau đó, tiếp diễn một chuyện nữa suýt làm gã ta trật khớp hàm.

Chủ tử anh minh thần võ, thâm sâu khôn lường, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, rõ ràng đây là lần đầu tiên, vui vẻ giống như con thỏ nhảy bật khỏi ghế rồi ngồi trở lại — Khuất Ngâm đối với hành động nhảy bật khỏi ghế đứng thẳng trên mặt đất của chủ tử thật sự không hài lòng — mà sau đó y càng giống hồ ly nhả mũi đưa đến trước chiếc khăn tay kia mà ngửi — Khuất Ngâm thật không hiểu được như thế nào chủ tử lại có thể làm ra loại hành động cực kỳ mất phong độ, làm ảnh hưởng đến hình tượng phong lưu phóng khoáng của mình đến vậy — rồi đích xác là y há to miệng, tham lam hít hà mùi hương trên chiếc khăn tay kia — Khuất Ngâm thật chẳng tưởng tượng nổi chủ tử lại có thể bày ra thứ biểu tình thỏa mãn giống con ma men đánh hơi được mùi rượu — sau hết, y đem khăn tay ụp lên mặt, còn khen ngợi gã ta, giống như đối phương vừa làm ra được một chuyện vô cùng đáng tán dương, rồi nhắm mắt lại tựa muốn tiến vào mộng đẹp — Khuất Ngâm cho rằng đây là hành động cực kỳ không hợp lẽ. Thứ nhất, chủ tử như thế nào có thể ngủ trước mặt gã ta mà không chút đề phòng. Thứ hai, y có sao đem chiếc khăn mặt vừa trộm về phủ lên mặt, cái loại đồ vật rách nát này như thế nào lại cùng chủ tử đi vào giấc mộng. Thứ ba, y vì cái gì đụng tay vào mấy thứ đồ trộm cắp này, nếu dùng bạch ngọc không tỳ vết đặt lên mặt thì chẳng nói gì đi, ấy vậy mà, trên thứ đồ kia còn vương lại hương vị của kẻ khác nữa. Chủ tử là một người cực kỳ sạch sẽ, điều này khiến cho hình tượng bên ngoài của y càng thêm mấy phần thanh khiết, như thế nào lại chịu cho mùi hương của kẻ khác cùng mình hòa trộn cùng một chỗ chứ?

Nhưng mà chủ tử đã vì ngủ tự bao giờ.

Ngủ đến thỏa mãn cực điểm.

Khuất Ngâm cầm tiền thưởng, bày ra bộ mặt đen.

Hôm nay bản thân vừa làm một chuyện khiến chính mình lại cảm thấy hổ thẹn.

Không chỉ có thế, gã ta còn bắt đầu hoài nghi, lúc trước vì cái gì mình lại đi theo chủ tử?

Vừa nghĩ tới một loạt hành động ban nãy của chủ tử, khóe miệng Khuất Ngâm bắt giác lại hơi run rẩy.

Nhưng mà bản thân gã ta đương nhiên không phát hiện ra. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Tiêu Vị Ương hôm nay thất lễ.

Hắn thật sự mệt mỏi, cơ thể phàm nhân vốn không phải sắt đá. Dù cho có là ngọn nến, cũng có lúc cháy hết sạch, Tiêu Vị Ương mỗi ngày đốt rồi lại đốt, tự nhiên sẽ dễ dàng tiêu tụy đi.

Tuy rằng hắn có một quần gia vô cùng tốt, giúp mình lo liệu chu đáo hết thảy mọi việc trong nhà, nhưng mà Tiêu Vị Ương vẫn thường mệt chết đi được.

Trước còn chưa đề cập tới việc hắn xử lý chuyện của quốc sư đã tiêu hao rất nhiều tâm trí, gần đây nhất việc đổi mới chính sách chính trị, Hoàng thượng đang cùng ít triều thần bàn bạc trong nội điện, mãi vẫn không thu được kết quả. Tiêu Vị Ương cảm giác ủng hộ dành cho hắn ngày càng ít đi.

Cho nên một mình hắn càng khó chống lại ý kiến của số đông.

Do đó, bản thân cảm giác thực mệt mỏi.

Thể xác lẫn tinh thần đều kiệt quệ.

Sau khi nội điện bàn bạc xong, Hoàng thượng ban thưởng cho hắn được cùng dùng cơm, đây chính là ân sủng vô cùng to lớn. Tiêu Vị Ương biết, tuy rằng vấn đề đổi mới chính sách chính trị có ảnh hưởng không nhỏ, nhưng ít nhất sẽ chẳng đụng chạm đến địa vị của hắn. Các vị đại thần kia tuy phản đối chính sách mới, thậm chí chĩa mũi dùi công kích về cá nhân hắn, châm chọc, khiêu khích, nhưng không cách nào gây ảnh hưởng đến địa vị hiện tại của Tiêu Vị Ương.

Nhưng là hắn vẫn mệt chết đi được.

Hắn đã bận bịu công việc, liên tục rất nhiều ngày như vậy.

Sau bữa cơm, hần hầu Hoàng thượng cùng thưởng thức cảnh sắc trong ngự hoa viên. Ngồi trong đình viện nơi đặt một bàn cờ, Tiêu Vị Ương cảm giác mệt đến rã rời, cùng vua một nước chơi cờ quả vốn là việc khiến người ta lao lực mà.

Cảm giác mệt mỏi, uể oải từng đợt từng đợt đánh úp lên, trên bờ vực kéo hần đến gặp Chu công.

Mà vô cùng may mắn thay, chẳng biết vị nường nường nào đột ngột động thai, Hoàng thượng thế là chẳng buồn đoái hoài đến Tiêu Vị Ương nữa, vội vàng đi xem, trước đó Người còn lệnh cho nội thị ở lại hầu hạ, để hần tự do đi lại trong ngự hoa viên.

Tiêu Vị Ương thở ra một hơi thả lỏng. Nếu kéo dài thêm năm ba phút đồng hồ nữa, hần chắc cũng chẳng chống đỡ nổi mà cáo bệnh nhẹ với Hoàng thượng để được lui xuống.

Hần đánh một cái thở dài khẽ, sau đó làm động tác, ý rằng bảo mấy người nội thị kia, rút ra bên ngoài chờ mình. Hần muốn yên tĩnh nghỉ ngơi trong chốc lát, mà trên thực tế chính là đi đến trên bãi cỏ, nằm xuống ngủ.

Đương là mùa xuân.

Cây cỏ sinh sôi nảy nở.

Sắc lá xanh biếc một màu.

Y phục đơn sơ trên người Tiêu Vị Ương vô tình dây chút nước.

Nhưng mà hần ngủ thật sâu.

Một chút cũng không biết.

Hần chỉ biết này gió thổi thật nhẹ, vừa lúc khiến người ta cảm giác buồn ngủ. Hần chỉ biết này cây cỏ mềm mại tươi mát, vừa lúc cơn uể oải đánh úp đến. Hần chỉ biết ngày hôm nay bầu trời lặng yên không một gợn mây, vừa lúc khiến tâm tình an tĩnh chìm vào mộng đẹp.

Vì thế, hần điềm nhiên đi vào giấc ngủ.

Cho nên Tiêu Vị Ương không phát hiện y phục của mình bị thấm nước lộ ra bên ngoài.

Hần cũng chẳng hề hay biết, đang khi mình ngủ say hết sức, có người cũng tiến vào trong ngự hoa viên.

Người nọ đối với ngự hoa viên giống như ngựa quen đường cũ, hơn nữa bản thân vẫn luôn có thể tùy ý ra vào, lại thêm phục sức trên người khá tùy tiện, thể hiện rõ thân phận cao quý không bình thường của bản thân.

Người kia lúc đầu vốn chỉ định lững thững dạo một vòng trong ngự hoa viên, nhàn rỗi du xuân thưởng hoa, nhưng mà vừa lúc lại bắt gặp khoảnh cổ xanh biết đáng yêu kia, trên đó còn có một người đang nằm.

Y lập tức mở to hai mắt.

Trong mắt kia còn ánh lên ý cười.

Tiến đến gần hơn, nhìn xuống thân ảnh quen thuộc đang say ngủ, ý cười khiến cho khóe miệng y có hơi nhếch cao.

Nội thị trông thấy y đến gần, vội vàng quỳ lạy, nhỏ giọng kinh hô, “Bạch Vương điện hạ.”

Bạch Vương cười hì hì, vờ ló đầu vào bên trong nhìn, “Có người bên trong sao?”

“Thượng thư Tiêu đại nhân đang nghỉ ngơi chốc lát.” Nhóm nội thị cùng trả lời, bọn họ chỉ cảm thấy tâm tình Bạch Vương hôm nay tựa hồ rất tốt, lúc nói chuyện với mình giọng điệu thật nhẹ nhàng, trong mắt đều là ý cười.

“Hử? Thật sao?” Bạch Vương rón ra rón rén bước vào bên trong.

“Cái này...” Nhóm nội thị có chút do dự, Tiêu đại nhân từng dặn dò, đừng cho người quấy rầy mình, nhưng hiện tại là Bạch Vương muốn vào trong, bọn họ nên ngăn lại hay không đây?

Nhóm nội thị này vốn đã hầu hạ trong tam cung lục viện khá lâu, nhìn người luôn là theo thứ tự cao thấp, lập tức hiểu muốn ngăn cũng không được. Tiêu đại nhân là quan trong triều, không phải người của nội cung, cơ hội gặp mặt tương đối ít, cho dù lỡ đắc tội về sau cũng không cần lo lắng nhiều. Mà Bạch Vương thì lại khác. Bạch Vương vốn là do Hoàng thượng ngự phong, dù rằng trên danh nghĩa người này là trung thần của tiền triều, cha của Ngài lại vì dục yên lộn xộn trong nước mà bị thương nặng đến chết, được phong hoàng thân quốc thích. Bản thân Bạch Vương cũng vì đất nước lập nhiều công lớn, được phong vương cũng rất bình thường. Hơn nữa, quan hệ giữa Bạch Vương cùng Hoàng thượng thật sự không tầm thường, luôn là một mình Bạch Vương luôn nhận hết ân sủng của Hoàng thượng. Cho nên, có người nói, dùng sắc mê hoặc quân vương, có kẻ lại bảo, Bạch Vương vốn thật sự có huyết thống hoàng gia.

Nhưng mà hiện tại, Bạch Vương kia đem ngón tay thon dài dựng thẳng đặt trước môi, đối với bọn họ khe suýt một tiếng ra hiệu im lặng, sau đó rón ra rón rén bước vào trong.

Nhóm nội thị đưa mắt nhìn nhau, nhưng rất nhanh khôi phục lại tác phong vốn có, tiếp tục đứng thủ ở phía xa, xem như chưa từng có sự tình nào phát sinh.

Mà trên khoảnh cỏ kia lại thêm một người đặt chân lên.

Bạch Vương nhanh chân nhanh tay bước tới, bên môi tràn đầy ý cười. Y bước đến bên thân ảnh đang nằm ngủ kia, ngồi xổm xuống, tràn đầy hứng thú đánh giá đối phương.

Người kia lúc ngủ nghiêng về một bên, vạt áo quan có chút hỗn độn, gương mặt bị vùi trong cỏ, hàng lông mày có chút rậm nhưng kỳ thực rất xinh đẹp, gọn ghẽ, nghiêng nghiêng về một phía. Đuôi mày cong cong, lúc này có hơi chau lại, đem đến cảm giác đoan chính. Đôi mắt khép hờ, hàng mi không quá dài, đang khi cụp xuống, chốc chốc lại khe run rẩy, giống như trong mơ vốn không được an ổn. Bạch Vương bạo gan vươn tay, nhẹ nhàng chạm lên hàng mi, mà chúng cũng vô thức rung động lướt qua tay y. Cảm giác nhồn nhột, gương mặt Bạch Vương vẽ thành nét cười tủm tỉm.

Mà hiện tại, kẻ đang say ngủ kia lại hoàn toàn không biết có một đôi mắt đang tỉ mỉ đánh giá, nghiên cứu hẩn.

Sóng mũi anh tuấn, nhân trung có chút sâu, đường nét kéo xuống tuyến môi thực rõ ràng, đôi môi kia vừa có góc cạnh mà màu sắc cũng thật tươi mát. Nhìn môi đối phương rồi sờ đến của chính mình, đôi môi kia hẩn mềm mại vô cùng đi, y cười hì hì, lướt đầu ngón tay đến trên đôi môi của kẻ đang say ngủ, cảm giác có chút khô. Thực ra, làn da trên mặt cũng hơi khô như vậy.

“Chẳng biết hảo hảo nghỉ ngơi...” Y lẩm bẩm lầu bầu, “...Xem chừng đã nhiều ngày không ngủ... Tốt, ngủ ngon lắm...” Bỏ qua kế hoạch ban đầu của mình, y ngắm nhìn Tiêu Vị Ương hồi lâu, bỗng nhiên khóe môi lại gợi lên nét cười.

Y nhẹ nhàng nằm xuống, ghé sát vào bên cạnh Tiêu Vị Ương, cũng nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Vị Ương thực kinh hãi.

Hắn ngủ quên trong ngự hoa viên vốn không phải chuyện kinh thiên động địa gì, nhưng mà lúc tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền phát hiện sắc trời đã gần chuyển hoàng hôn.

Tiêu Vị Ương nhủ thầm không ổn.

Vốn chính là tính toán chỉ chợp mắt một lát thôi, không nghĩ chính mình cứ vậy mà ngủ say như chết.

Chẳng biết Hoàng thượng đã trở lại chưa...

Tuy rằng ban đầu lúc rời đi, Hoàng thượng đã ban cho hắn được tự do hoạt động, tức là nhắm trên đầu ngón tay cũng biết Người sẽ không quay lại. Nhưng mà ngủ thẳng một mạch đến hiện tại, vạn nhất Hoàng thượng có trở lại, bắt gặp bộ dạng này của hắn, dù là bản thân thực vô tội, nhưng chung quy cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Nghĩ như vậy, Tiêu Vị Ương đứng dậy, muốn đi xem thử bên ngoài nội thị có còn đứng hay không.

Nhưng vừa nhích người, hắn lại cảm giác chân có chút tê. Mà thời điểm chuyển động, hắn lại nghe được một tiếng “Đồng —”, phát ra ngay bên cạnh mình.

Hắn lập tức cảnh giác.

Là ai, rõ ràng đang ở ngay bên cạnh mình.

Hắn nhất thời ngơ ngác.

“Hảo thô lỗ...” Người kia vốn là gối thẳng lên đùi Tiêu Vị Ương mà ngủ, cho nên lúc hắn bất ngờ rút chân lại, cái gáy y cũng vì thế mà đập thẳng xuống đất. Đối phương xoa xoa gáy đứng lên, nhìn sang Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân...” Y ngáp một cái thật thoải mái rồi mới ân cần hỏi thăm.

Tiêu Vị Ương cẩn trọng đánh giá người trước mặt.

Phục trang bằng gấm vóc, trên đai lưng kia, có thể thấy rõ họa tiết thêu công đặc biệt, hoa văn tuy ít nhưng thực sắc sảo, thậm chí không thua kém long bào của Hoàng thượng. Mà người kia hiện tại đang lười biếng đứng dậy, tuy rằng tóc tai có chút lộn xộn, y phục đáng ra phải nghiêm chỉnh trên người, theo cử động, tuột xuống, lộ ra bắp vai. Theo ánh trăng rọi xuống có thể nhận thấy, đường nét bắp vai lộ ra bên ngoài vai áo thật sự hoàn hảo.

Tiêu Vị Ương càng kinh hãi hơn.

Nhưng mà Tiêu Vị Ương vẫn chẳng hổ là Tiêu Vị Ương, hắn lập tức bật dậy, cung kính hành lễ, “Tham kiến Bạch Vương điện hạ.”

“Ai nha nha ——?” Đối phương kinh ngạc quên cả ngáp tiếp, tay còn che nơi cửa miệng, a ô một tiếng rồi khép hàm, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, “Người khi nào gặp qua ta?”

“Hạ quan vốn chưa từng gặp qua điện hạ.” Tiêu Vị Ương đáp, “Chỉ cả gan đoán thôi.”

“A...” Đối phương đảo mắt một vòng rồi càu nhàu gì đó, khiến Tiêu Vị Ương bất giác cảm thấy gương mặt người nọ thật sinh động, lại mang theo chút ý tứ sâu sa không nói lên lời, “Ta không phải Bạch Vương.” Y nói.

“Điện hạ nói đùa rồi.” Tiêu Vị Ương, “Ngoại trừ Bạch Vương, nào ai có thể ở trong ngự hoa viên, ngồi trên cỏ mà nằm xuống đây?”

“Người đó...” Y tủm tỉm cười rồi đứng thẳng lên, ngón tay chỉ vào hắn mà nói.

Tiêu Vị Ương lắc lắc đầu, “Hạ quan đang thật sự lo sợ đây, đã làm ra hành động thất lễ, xin Bạch Vương đừng chế giễu thêm nữa.”

“A...” Hàng lông mày của đối phương hơi nhướn cao, lộ ra đôi mắt – đẹp, phải nói là cực kỳ đẹp, “Người, vì cái gì cứ kết luận ta là Bạch Vương. Ta thật không phải mà.”

Tiêu Vị Ương mỉm cười, “Kia, xin hỏi điện hạ là người phương nào?”

“Ta không phải Bạch Vương, sao còn gọi ta là điện hạ.” Người nọ lắc lắc mấy ngón tay rồi nói tiếp, “Bạch Nhược Thủy.”

Lần này, Tiêu Vị Ương thật sự hít phải một ngụm khí lạnh, “Bạch Vương.”

Quả nhiên là Bạch Vương, này là nguyên nhân đầu tiên khiến Tiêu Vị Ương hít vào khí lạnh. Nguyên nhân thứ hai, lại bởi vì hắn chợt nghĩ đến việc Bạch Vương thế mà lại biết rõ tên họ của mình, điều này đại biểu ý gì đây? Thế mới thấy, ở trong triều, vị Bạch Vương này thật sự có nhiều tai mắt. Mà nguyên nhân thứ ba, hắn chợt nhớ tới sự việc ban nãy, Bạch Vương rõ ràng gối đầu lên chân mình ngủ. Tiêu Vị Ương lại hít thêm một ngụm khí lạnh nữa.

Hắn vốn chưa từng gặp qua Bạch Vương.

Nhưng mà, ngay lúc hắn đứng dậy, câu đầu tiên của người nọ lại là ân cần thăm hỏi mình “Tiêu đại nhân...”

Điều này cho thấy, Bạch Vương đã sớm biết về hắn.

Thậm chí, có thể vào thời điểm hắn không chú tâm, bọn họ đã gặp gỡ qua.

Mà Bạch Vương có thể nhanh như vậy đã tỏ vẻ thân thiết, cho thấy ngài ấy đã hiểu biết khá nhiều về hắn.

Tiêu Vị Ương lại càng thêm cảnh giác.

Bởi vì hắn bắt giác nhớ đến hai chuyện.

Thứ nhất chính là sự kiện quốc sư trong nhân gian làm nhiều chuyện phi nghĩa.

Hắn trừng phạt quốc sư. Tang vật đều được sung vào quốc khố. Nhưng lúc ấy cũng có chứng cứ cho thấy, Bạch Vương có liên quan bên trong. Đáng tiếc, chứng cứ không đủ, hắn chẳng cách nào tấu trình. Kỳ thực, nói Tiêu Vị Ương khéo đưa đẩy chính là chỗ này. Trong cung, Quốc sư tuy rằng có thể lực, nhưng chứng cứ đã rõ ràng rành, một khi hắn động thủ, chắc chắn không bị ngăn trở vì bất cứ nguyên nhân gì. Tuy rằng trong lúc đó, có không ít kẻ mắng những lời thật sự khó nghe, nhưng hắn vẫn thành công. Mà thành công này, hắn cũng đã dự tính được trong lòng. Còn với Bạch Vương, tuy có chứng cứ xác đáng cho thấy Bạch Vương và Quốc sư có liên hệ, nhưng Tiêu Vị Ương căn bản không đề cập nói, thậm chí lúc thẩm tra, lại giấu nhẹm đi. Bởi vì hắn biết, chỉ bằng nhiều đó, chính mình không thể động vào Bạch Vương, nếu tùy tiện manh động, kẻ chịu chết là bản thân hắn. Mà phần chứng cứ kia nếu để lộ ra, chẳng những không đem lại hiệu quả gì, lại đồng nghĩa cảnh báo cho Bạch Vương biết hắn nắm giữ mấy thứ này.

Hắn sẽ không đời nào làm loại chuyện này.

Tất cả những thứ kia, đều phải đợi đến thời điểm thích hợp mới có thể dùng đến.

Bạch Vương thâm sâu khôn lường, tất thấy mọi người đều nói như vậy. Thời điểm Tiêu Vị Ương trừng trị Quốc sư, y cũng chưa từng mở miệng nói lời nào, nhưng lại chọn xuất hiện ngay lúc này, mới là thời cơ của Bạch Vương.

Tiêu Vị Ương nhớ tới chuyện thứ hai, chính là chính sách chính trị mới.

Trong chính sách chính trị mới do hắn biên soạn, có một mục liên quan đến việc phiên vương (phong hoặc bãi chức tước cho tôn thất). Kỳ thực phong vương vốn bắt chước theo tiền lệ, Hoàng thượng lúc còn trẻ đã đăng cơ, liền phong vương cho các công thần. Tiêu Vị Ương cho rằng những kẻ được phong vương từ sau đó đến này, đã qua nhiều thập...kỷ, nhưng lại không vì nước đóng góp được gì, ngược lại dùng danh của mình để áp đặt sưu cao thuế nặng, mà con nôi dôi của bọn họ cũng bước theo con đường này. Tiêu Vị Ương hiển nhiên không có khả năng phế đi tước vị của bọn họ, bởi vì bản thân hắn chẳng có quyền hạn đó, lại thêm nếu làm như vậy thật sự ngu ngốc. Nhưng mà hắn đủ dũng khí đề cập đến chuyện này, vừa lúc gặp được thời cơ thích hợp, tuy rằng có nghĩ đến trường hợp thất bại, nhưng hắn vẫn viết tấu dâng lên Hoàng thượng, hy vọng sửa đổi chế độ phiên vương.

Tiêu Vị Ương quyết định như vậy, vào thời điểm kia mà nói ra, đều có lý do của mình.

Gần đây, hắn mới biết ra, thời điểm Hoàng thượng đăng cơ, đã nhận được khá nhiều lời gièm pha, mà những kẻ đó, lúc ấy cũng từng gây ra một sự kiện, chính là thành lập quân đội chống đối. Cho nên thời điểm đó, chỉ có duy nhất một cách giải quyết phong vương cho bọn họ. Mà những năm gần đây, Tiêu Vị Ương cũng nhìn ra Hoàng thượng đối với những kẻ kia rất có tâm tư, bản thân hắn cảm thấy Ngài có thể tru diệt mấy kẻ này. Nhưng, Tiêu Vị Ương hiển nhiên không mấy lo lắng về điểm này, hắn chỉ nhìn thấy duy nhất hành động bóc lột con dân của những kẻ kia, đất đai địa chủ nhiều vô kể, mà bách tính thì lầm than, đói khổ trăm bề, nghĩ đến mà thấy thẹn với giang sơn. Hắn làm quan trong triều bảy năm, để lẫn lộn được ở nơi này, cho nên tạm thời biết bản thân không thể thay đổi được vấn đề phiên vương. Tuy vậy, hắn có thể khiến cho Hoàng thượng hạ lệnh phiên vương khiến bọn họ không thể nghe theo. Có như thế, tôn thất của những kẻ đó mới không dám lớn mật làm càn, hơn nữa nếu có người không sợ, ý bản thân có công, càng dựa vào cái danh “vương” kia để vơ vét của bách tính, Tiêu Vị Ương sẽ có đủ năng lực, đưa ra chứng cứ phạm tội của bọn họ, tiện thể trấn áp đám con cháu nôi dôi. Hoặc chẳng đợi đến thời cơ thích hợp, nếu như xảy ra biến cố, cứ giết một người răn trăm người.

Hoàng thượng đăng cơ vài năm, không có bất trắc nào xảy ra, liền nghĩ đến việc thi hành chính sách chính trị mới. Tiêu Vị Ương sở dĩ đề xuất việc này trong lúc thảo luận chính sách mới, chính là cảm giác được bản thân Hoàng thượng cũng có ý này.

Nhưng việc này đúng như Tiêu Vị Ương dự đoán, phía đại thần lập tức nổi lên sóng gió.

Mà không muốn đề cập đến vấn đề này nhất, hiển nhiên chính đám vương giả và tôn thất kia — tuy khá

nhieu vị trong đó đã được phong quan hàm — tính ra đều là những kẻ không có chức quan hay tướng, đều dựa vào chút hư danh để tư lợi. Nếu một ngày nào đó con đường này bị chặn đứt, bọn họ chắc chắn cố sống cố chết bám vào, sau khi chết rồi vẫn tiếc cái hư danh, chẳng thể truyền lại cho đứa con, không cách nào âm thân được đám hậu duệ, thế thì còn ý nghĩa gì nữa đây?

Bạch Vương tuy thân cũng xếp vào diện này, nhưng y chưa từng tỏ chút thái độ nào.

Y không giống như những kẻ có nguy cơ bị phiên vương, nhảy dựng lên kêu gào, bày ra đủ trò bịp bợm, hoặc hướng Hoàng thượng khóc lóc, kể lể bản thân từng hy sinh nhiều như thế nào, hay ghé tai nói nhỏ Tiêu Vị Ương tiểu nhân ra sao, khuyên Ngài nên tránh xa kẻ tiểu nhân, còn không lại giả đau ốm sắp chết, tính toán lấy lui vì tiền. Y càng không giống vài người được Hoàng thượng cất nhắc trong triều, đem hết nhiệt huyết ra tranh đấu, cái loại này chính là nghe mới sinh lỗ mãng không biết sợ mà đi đối chọi với cọng dũ.

Bạch Vương trước sau không lên tiếng, tựa như mọi thứ vẫn rất bình thường. Hoàng thượng triệu kiến, y xuất hiện. Không còn chuyện gì, y lại tiếp tục sinh hoạt như mọi ngày.

Bạch Vương tuy mang tiếng là “vương”, nhưng Hoàng thượng không hề phái y cai quản địa phương, chỉ khư khư giữ người trong kinh thành, trừ bỏ nhìn bề ngoài giống như Ngài phi thường sủng người này, nhưng nội tình bên trong, quả thật không một người nào biết. Tiêu Vị Ương lại cảm giác vấn đề này hoàn toàn không can hệ đến Bạch Vương, bởi cho dù cái danh “vương” kia có bị tước mất, y hẳn sẽ không có phản ứng lớn. Vì đối với người nọ mà nói, căn bản không ai có thể nắm bắt được tâm tư của y.

Vậy mà hôm nay, Bạch Vương lại nằm bên cạnh Tiêu Vị Ương, còn nói với hắn. “Gọi ta là Bạch Nhược Thủy.”

Tiêu Vị Ương bụng đầy nghi hoặc.

Hắn cảm thấy có chút khó hiểu. Nếu như nói ba năm trước, hắn thường qua lại trong cung để học hỏi công việc chỉ đạo của Hộ bộ, bốn năm tiếp theo thì chuyển hẳn vào trong đó. Dĩ nhiên hiện tại đã lên cấp lão làng, nhưng mấy thông cáo chính thức cách vài trăm dặm, hay chuyện đại sự bên trên, Tiêu Vị Ương vẫn là gần như không nắm được tin tức.

Thế nhưng hôm nay nhân vật quan trọng thế này lại xuất hiện.

Bạch Vương căn bản không cần phải tiếp cận hắn. Mà hiện tại, Bạch Vương đối với hắn như vậy, trừ bỏ khả năng tiếp cận, Tiêu Vị Ương thật sự không nghĩ được nguyên nhân thứ hai.

Mà cái vị Bạch Vương khó hiểu kia lúc này vẫn ngồi bên cạnh hắn, nhếch môi cười tùm tùm quan sát đối phương.

Y cứ cười tùm tùm như thế một hồi rồi bất ngờ quay sang hỏi hắn, “Đang suy nghĩ gì thế? Hử? Vị Ương.”

Tiêu Vị Ương suýt chút bật ngửa, hít thêm ngụm khí lạnh thứ hai.

Vị Ương.

Hắn sờn tóc gáy.

Cái tên này, đã mười mấy năm hắn chưa nghe lại. Trên thế giới này tồn tại đủ loại xưng hô, mà trong triều đình cũng thế. Trên triều, hắn là Tiêu đại nhân, Thượng Thư đại nhân, Tiêu ái khanh, trong phủ, hắn chuyển thành lão gia, đại nhân, mà bên ngoài, người ta sẽ dùng những danh xưng như tiên sinh, khách quan, vị đại gia này.

Vậy mà hiện tại, người trước mặt lại gọi hắn là “Vị Ương”.

Ngọt ngào như rót mật vào tai.

Toàn thân Tiêu Vị Ương nổi tảng tảng da gà, bật thẳng dậy hành lễ.

Hắn nên đối đáp lại thế nào đây?

Mơ mơ hồ hồ tự nhiên lại được sủng ái, lại chẳng rõ đối phương thực sự có ý đồ gì, chỉ thấy giống hệt như cái thòng lọng treo trước mặt, dù cho người nọ có thương thức hắn, tự cho mình ngang hàng cùng Bạch Vương, xưng hô bằng tên tự, vốn là đại nghịch bất đạo, còn có phạm thượng. Nhưng ngược lại, tùy tiện từ

chối ý tốt của đối phương, người ta đã đối xử tốt với hần như vậy, bản thân lại không biết tốt xấu, nếu lỡ khiến cho ngài ấy giận dữ, sẽ thành ra như thế nào đây?

Tiêu Vị Ương đành đáp lại, “Điện hạ tôn quý, vi thần thật sự kinh hãi, không dám nhận.”

Đây đích thị là miệng lưỡi nhà quan.

Tiêu Vị Ương lẫn lộn trong chốn quan trường bấy năm, đối với bộ dạng này đã sử dụng tự nhiên thành quen. Cái gọi là miệng lưỡi nhà quan, vốn cũng không phải quy củ do người ta đặt ra, mà dần dần hình thành trong hoàn cảnh sống. Trong triều đình luôn có tôn ti trật tự, bởi vậy đều có danh xưng, dù cho đang gặp gấp hay thông thả, cũng phải hết sức chú ý.

Cho nên Tiêu Vị Ương cứ dựa vào đó mà đáp lại.

Lời ra như thế, đối phương làm cách nào ứng đối đây.

Tiêu Vị Ương biết.

Trong tình huống bình thường, đối phương hần nên cười trừ, sau đó chuyển đề tài khác.

Nếu như trước mặt là Thành Thượng, ngài có thể sẽ nói, “Trẫm ban người vô tội.” Sau đó cho phép hần được nói.

Nếu là kẻ có chủ ý gây thù chuốc oán, sẽ cười lạnh mà rằng, “Hảo cho một cái không dám.”

Với ba trường hợp này, Tiêu Vị Ương đều đã biết tiến lui thế nào.

Mà Bạch Vương cũng thuộc một trong ba loại người này mà thôi.

Y chính là tằm tằm cười, quan sát hần, Tiêu Vị Ương lúc này mới phát hiện ra, nụ cười tằm tằm của Bạch Vương tựa hồ giúp che đi sắc thái biểu cảm thật sự đằng sau. Trong mắt Bạch Vương vốn ẩn giấu một loại thần thái khác, khiến hần có chút khó lý giải. Tiêu Vị Ương xác định hần chưa từng gặp qua người khác khi trò chuyện cùng mình lại mang kiểu thần thái thế này, nhưng mà bản thân cảm giác thật quen thuộc.

Quen thuộc tựa như đã từng gặp qua ở đâu đó, có lẽ hần thật sự đã bắt gặp loại thần thái này.

Bạch Vương tiếp tục tằm tằm cười, lại hỏi, “Vì sao còn không chịu gọi đi? Vị Ương.”

Tiêu Vị Ương quả thật không nghĩ đến Bạch Vương sẽ cố tình tiếp tục vấn đề này. Không buông tha đồng nghĩa thuộc trường hợp thứ ba, mà loại người này bình thường luôn là chủ ý gây thù kết oán, mặc cho người có phải hay không, đều quy là có tội, nhưng xét hiện tại, Bạch Vương lại chẳng thể xếp vào hàng ngũ này. Điều này khiến cho Tiêu Vị Ương không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành lập lại, “Thần kinh sợ.”

Bạch Vương nếu như tiếp tục hỏi lại, hần cũng chỉ biết đáp vậy mà thôi.

Tiêu Vị Ương cảm thấy toàn thân nổi đầy da gà, càng thêm tập trung tinh thần sẵn sàng đón trận tấn công tiếp theo của quân địch.

Vị Ương...

Một cái... Cái xưng hô... Khiến người ta... Cảm giác thấy... Kinh hãi... Đến nhường nào...

Bạch Vương vì sao luôn miệng gọi hần là Vị Ương?

Quay phải gọi Vị Ương, sang trái kêu Vị Ương, làm hần sợ đến run rẩy a...

Không chịu nổi thêm vài hiệp nữa, Tiêu Vị Ương sờn tóc gáy, bỏ chạy trốn chết.

Đương nhiên, chạy trốn chết chỉ là trong ảo tưởng của Tiêu Vị Ương mà thôi.

Trên thực tế, Tiêu Vị Ương chính xác không có khả năng đó.

Hần phụ họa theo đối phương vài câu, cuối cùng thành công đem đề tài cái tên Vị Ương sờn tóc gáy kia chuyển thành thời tiết, sau đó đến việc thân thể mình không tốt. Hơn nữa, mượn cơ sắc trời đã tối, các lý do đường xá xa xôi vân vân này nọ, cản lại ý muốn tiến chân của Bạch Vương Bạch Nhược Thủy, sau đó thoát thân khỏi ngự hoa viên.

“Đáng ghét, lại trốn mất rồi.” Thời điểm sau khi Tiêu Vị Ương rời đi, hắn vô tình nghe Bạch Nhược Thủy còn đang ngồi trên cỏ, buông ra một câu như vậy.

Toàn thân Tiêu Vị Ương lần nữa nổi lên một trận sồn tóc gáy.

Hắn cảm thấy mỗi một chỗ trên thân thể mình đều có chút là lạ, nhưng bản thân lại không rõ thế nào.

Mãi đến lúc về tới nhà, hắn mới trợn mắt, há hốc mồm.

Tiêu Vị Ương làm quan đã bảy năm, lần đầu tiên lại trợn mắt, há hốc mồm như thế.

Là vì chuyện gì đây? Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Chiều ngày thứ hai, thời điểm Hoàng thượng cho mời Tiêu Thượng thư, Tiêu Vị Ương còn đang ở trong thư phòng lo lắng.

Lần này khác hẳn trước đây, khó có dịp không vì quốc sự mà lo lắng, mà hắn chính là đau đầu bởi sự kiện quái dị phát sinh trên người mình.

Hôm qua, hắn phát hiện mình đánh mất một vật dụng khó mở miệng nói ra.

Thời điểm ở trong ngự hoa viên nói chuyện cùng Bạch Vương điện hạ, bản thân đã cảm thấy trên thân thể mình có điểm không đúng. Nhưng mãi đến khi về đến nhà, hắn mới thật sự sợ hãi.

Người này đánh rơi vật gì vậy?

Ngày hôm đó, hắn quả thật đã tìm mọi biện pháp cho người đi hỏi thăm những thái giám nội thị canh gác trong lúc mình ngủ, dùng hết phương pháp dò la trong lúc bản thân đang say ngủ còn có người nào tiến vào hay không, đối với mình làm những gì.

Nhưng người nào người nấy đều ú ớ ở chỗ chống chế.

Đương nhiên, cuối cùng bọn họ vẫn bị Tiêu Vị Ương vừa đâm vừa xoa ép khai ra.

Thế mới nói, Tiêu Vị Ương vẫn thực kinh hãi.

Hắn vốn nghĩ đến, bản thân bị mất vật kia, có khả năng do Bạch Vương lấy đi.

Kết quả biết được, trong ba canh giờ hắn ngủ, ngoại trừ Bạch Vương điện hạ, còn có Huệ phi nương nương, Đương kim Hoàng thượng, Cẩm Nguyệt Công chúa, Tú phi nương nương, cùng từng bắt gặp hắn.

Đương kim Hoàng thượng trở lại gặp mình, Tiêu Vị Ương thật không biết vì chuyện kỳ dị gì.

Bạch Vương lại ngủ gối đầu trên người hắn, ngọt ngào muốn hắn gọi mình là “Bạch Nhược Thủy”, Tiêu Vị Ương nghĩ tới nghĩ lui, cái này chỉ có thể vì Bạch Vương quả nhiên giống như lời đồn, hỉ nộ vô thường.

Nhưng mà, mấy vị phi tần kia là chuyện gì thế này?

Tiêu Vị Ương tiếp tục nghĩ ngợi miên man, cuối cùng chỉ nghĩ được khả năng, có lẽ bọn họ thực chất là đến thăm Bạch Vương điện hạ. Bởi vì lúc đó, Bạch Vương điện hạ chính là đang ngủ trên người hắn.

Nhưng, hắn vẫn là làm mất một vật cực kỳ khó mở miệng.

Như vậy, vật kia bắt luận do người nào lấy đi, đều khiến Tiêu Vị Ương cảm thấy sợ đến xanh mặt.

Loại chuyện thế này sao lại phát sinh trên người hắn cơ chứ?

Đang lúc Tiêu Vị Ương mồ hôi lạnh ứa đến xanh cả mặt, đứng ngồi không yên, khóc không được mà cười cũng chẳng xong, Hoàng thượng lại truyền hắn vào triều.

Tiêu Vị Ương vội vàng thay triều phục tiến cung.

Tử Kim điện đích thực là địa phương dành sau khi nghị sự.

Tiêu Vị Ương vốn đã được Hoàng thượng triệu kiến đến nơi này vô số lần, hiển nhiên đối với nơi đây vô cùng quen thuộc như ở nhà. Thậm chí, thời gian hẳn trải qua tại đây và Hộ bộ tính ra còn nhiều hơn ở nhà.

Nhưng lần này, hắn vừa đặt chân vào trong điện, đã cảm giác được có điểm kì lạ.

Là lạ ở chỗ nào mới được chứ?

Hoàng thượng đang đứng đích thực vẫn là Hoàng thượng kia. Mà Tử Kim điện vẫn là Tử Kim điện.

Tiêu Vị Ương lại cảm thấy trong người không đúng lắm.

Bất luận là hắn quỳ lạy, hay lúc trả lời, bản thân đều cảm thấy tựa hồ trong điện Tử Kim còn có kẻ khác đang dõi theo mình.

Loại cảm giác này khiến hắn sờn cả tóc gáy.

Hắn quả thật không biết vì nguyên do gì chính mình giống như bị cởi hết quần áo.

Hắn cũng chẳng hiểu vì cớ gì cảm giác chính mình tựa khối thịt nằm trên thớt gỗ.

Hắn càng không rõ tại sao dường như đang ảo tưởng chính mình bị biến thành một khối thịt kho tàu xinh đẹp, thơm ngào ngạt.

Nửa giờ trước.

Tại Tử Kim điện.

Lò sưởi đồng đốt huân hương, khói ấm lượn lờ.

Hoàng thượng đang cùng Bạch Vương trò chuyện.

Trò chuyện ở đây thực chất là nghị luận quốc sự.

Nhưng ngày gần đây, Hoàng thượng hiển nhiên đang chú ý đến những phương sách đổi mới chính trị do Tiêu Vị Ương tiến cử, trước mắt, vì đem vấn đề “Phiên vương” nêu ra với những triều thần có quyền lực lớn trong triều, khiến ai nấy đều khiếp sợ, tuy ngoài miệng rõ ràng vẫn tán thưởng “Hoàng thượng anh minh”. Nhưng cái kiểu “bằng mặt mà không bằng lòng” vốn không phải là chuyện hiếm lạ gì cho cam.

Bọn họ vì thế mà rục rịch.

Mỗi ngày lâm triều, sự vụ cứ theo thông lệ mà trình lên, nhưng trong bầu không khí vẫn ầm ầm song ngầm, những kẻ thông minh cẩn trọng như Bạch Vương, Hoàng thượng, hay Tiêu Vị Ương, như thế nào lại không biết.

Mất thấy những kẻ dối trá diễn tuồng, Bạch Vương Bạch Nhược Thủy cũng chỉ cười lạnh.

Trên mặt y vẫn thường xuyên đeo lên loại biểu tình này, nhìn như thể một lão gian thần xảo quyệt.

Tuy rằng Đường kim Hoàng thượng cũng thường muốn cười lạnh, nhưng người không phải Bạch Vương, người là vua một nước. Mà thân là vua một nước, mọi động tác, biểu tình đều phải hạn chế, cho nên thời điểm chính mình muốn cười lạnh, trên mặt lại bày ra biểu tình như thể đang suy nghĩ chuyện gì thật sâu xa, chính là sâu không lường được.

Người thực sự hâm mộ Bạch Nhược Thủy.

Muốn cười lạnh thì cười lạnh, muốn trào phúng cứ trào phúng, thích bốn cọt thì bốn cọt, thích hèn mọn cứ hèn mọn, ngày cả trang phục, có thể hứng gì mặc nấy.

Mà bản thân lá đấng chí tôn thiên hạ, lại chỉ có thể mặc vài bộ quần áo cố định.

Hoàng thượng ngắm nhìn người nam nhân phía đối diện.

Bọn họ vừa rồi còn đang thảo luận làm thế nào giải quyết việc kia.

Điều luật chính trị mới được thông cáo xuống, hết thấy quan viên bên dưới phải chấp hành, nhưng chỉ cần những kẻ kia ngăn trở, tất cả điều lệ sẽ không cách nào xác thực được thi hành.

Tỷ như, đạo trước có tấu chương tuyên rõ ràng xuống huyện Quỳnh, hạ lệnh giảm thuế ba phần, nhưng trên thực tế dân chúng bầm báo lại, thuế này lại thành ra tăng ba phần.

Huyện Quỳnh cùng với Lâm, Thụy, cả ba đều thuộc Quỳnh Châu, chính là Quỳnh Châu phủ doãn của sở hạt Nghệ Vương Nghệ Thu Nham, mà Nghệ Thu Nham thân kiêu luôn chức đô đốc. Triều đình thu thuế vốn ấn theo hộ dân mà làm, kết quả vừa có thông cáo ban hành luật mới, Nghệ Thu Nham liền hạ lệnh cho sở hạt của mình, thành ra tính theo đầu người mà thu thuế. Kể từ đó, mỗi hộ vốn chỉ thu một phần, hiện tại thành ra gấp ba, bốn lần, thậm chí còn có thể nhiều hơn.

Chính là chỉ mới giảm thuế ba phần, lại biến hóa ra bao nhiêu chuyện.

Nghệ Thu Nham dựa vào đó mà vợ vét của cải.

Mà kẻ này vốn không thể không ra sức, nhân sinh ngắn ngủi, sinh tử nháy mắt trong sớm chiều, con trai lão là Nghệ Anh, thuộc hạng người vô dụng, trợ mặt cũng chỉ có thể bổ nhiệm cho một chức Huyện lệnh bát phẩm, mà cái chức quan bát phẩm này cũng do chính lão hưởng Hoàng thượng xin xỏ mới được. Năm ngoái, tên này gây ra một cái án oan, chẳng biết thế nào liền bị người khác tố cáo lên trên, thiếu chút nữa bị giải vào Hình bộ. Nghệ Thu Nham trước sau dứt tiền, bỏ ra biết bao nhiêu tiền để bịt miệng thiên hạ. Khó lòng mà nghĩ ravề sau lão chết rồi, thằng con này sẽ như thế nào đây.

Lão thật không thể không tăng cường tham ô.

Nghệ Thu Nham cảm thấy bản thân mình đã già rồi.

Nhưng lão lại đánh giá sai thủ hạ của mình.

Quan viên trong triều, vẫn còn có người thanh liêm.

Hơn nữa tân vương vừa cầm quyền, liền đề bạt lên vô số người mới. Trong những kẻ đó, tuy rằng có những thành phần tư chất bình thường thôi, nhưng đám người này ai nấy đều có chí hướng lớn, khát vọng làm nên nghiệp lớn.

Tấu chương tầng tầng lớp lớp đưa lên, dù rằng có vô số cái đều bị lão dùng đủ cách áp chế rút lại, nhưng vẫn là có bỏ sót.

Mã tấu chương bị bỏ quên kia hiện tại đã nằm trong tay Đường kim Hoàng thượng Cảnh Vồng và Bạch Vương Bạch Nhược Thủy.

“Nhanh như vậy đã kiểm chế không nổi.” Bạch Nhược Thủy cười lạnh một tiếng.

Cảnh Vồng Hoàng đế thật sự muốn được như y mà cười lạnh, nhìn qua như vậy thực thoải mái, thực tự tại, nhưng bản thân vốn không thể. Vua một nước sao có thể mang nụ cười tà ác thế này?

Cho nên bản thân chỉ có thể trầm tư.

Nhớ đến tình nghĩa khi xưa, Cảnh Vồng Hoàng đế vẫn còn giữ trong mình tấm lòng tri ân, “Nghệ gia là bộ mặt của quốc gia...” Không những thế, lão thần kia cũng từng là kẻ yêu nước thương dân, khiến lòng người nhớ đến lại càng oán giận thêm, “...Nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến lão sẽ làm ra loại sự tình này.” Tiếp thêm một câu, “Thật khiến trăm đau lòng.” Câu này là để bày tỏ tự tình trong lòng.

Vấn đề này vốn chẳng thể không xử lý.

“Giết một kẻ răn trăm người đi?” Bạch Nhược Thủy vẩy vẩy chiếc quạt trong tay, “Hoặc là...”

Y giương mắt nhìn.

Đối diện với ánh mắt của Hoàng đế.

Trong mắt cả hai chứa sự ăm ỹ.

Bạch Nhược Thủy bỗng nhiên quay đầu, nâng quạt che đi khuôn mặt, “Đáng ghét quá đi. Cứ phải nói mấy chuyện nhảm chán này.”

Cảnh Vồng chỉ có thể dở khóc dở cười.

Tay chấm ít nước trà trong chén, sau đó viết xuống một bút trên mặt bàn, rồi che đi.

“Này nếu nghĩ giống như vậy, chúng tao trẫm cùng hoàng đế thường xuyên tâm linh tương thông a.” Hoàng đế này a... Thật sự khiến Cảnh Vồng Hoàng đế vừa khóc vừa cười.

Trên dưới trong triều chỉ nhận thức Bạch Vương Bạch Nhược Thủy nhận được vô vàn sủng ái của Hoàng thượng, nhưng chẳng kẻ nào biết con người này thực sự có quan hệ huyết thống với hoàng đế.

Thậm chí khi nhắc đến việc Hoàng thượng thường xuyên triệu kiến Bạch Vương, ân sủng ban xuống nhiều đến không bình thường, bọn họ đều nghĩ Bạch Vương vốn là “dùng sắc mị chúa”.

Bạch gia nhiều thế hệ đều là trung thần. Mà Đường kim Hoàng thượng Cảnh Vồng vốn do Chính cung sinh ra, còn Bạch Nhược Thủy xuất thân là con Tây cung, vì thế bị Thái hậu cũng chính là Hoàng hậu lúc đó ghen ghét. Tây cung nường nường tự thân biết mạng khó giữ được, nói gì cốt nhục do chính mình sinh ra. Bởi vậy, nàng đành đem nhi tử của mình trao lại cho Bạch Tướng quân làm con thừa tự, tức là phụ thân sau này của Bạch Nhược Thủy.

Bạch gia về sau được phong vương, nguyên do cũng vì Bạch Nhược Thủy mà ra.

Cảnh Vồng không phải chưa nghĩ đến việc để Bạch Vương nhận lại thân phận chính thức của mình, nhưng là chính Bạch Nhược Thủy không đồng ý.

Hơn nữa, nếu Bạch Nhược Thủy nhận lại thân phận thật sự của mình, sự việc Thái hậu khi xưa từng hãm hại vô số phi tần sẽ bị khơi lại, đối với danh tiếng của nàng hẳn sẽ bất lợi.

Cho nên Thái hậu cũng không muốn.

Chính vì vậy, Thái hậu đành ngầm đồng ý Bạch Vương được sủng ái.

Thái hậu tuổi đã cao, về già tin Phật, chỉ muốn hóa giải một đời từng gây tội nghiệt của mình, để an hưởng tuổi già.

Người sống đến tận lúc này, trải qua sinh tử, giết chóc tranh giành, một khi yên ổn rồi, liền nghĩ tới những chuyện khi chết.

Lúc này, bản thân mới cảm thấy sợ hãi.

Cho nên, nàng mới tin Phật đến vậy.

Những kẻ tin Phật từ nhỏ cho là số ít, bình thường vẫn là sống qua nửa đời người mới bắt đầu theo, mà hết thấy đều quan tâm mấy việc như đời trước làm nhiều chuyện ác, hiện tại mới thấy ăn năn, thay đổi tâm tính, quả thật đúng với hai chữ: sợ hãi.

Cảnh Vồng Hoàng đế thuộc loại người nhân đức từ nhỏ. Người này nhân từ đến nỗi, ngay cả tiên hoàng còn cho rằng đứa con này không đủ khả năng đảm đương ngôi vị. Vì thế, ngày đó, Nhị hoàng tử Cảnh Lăng cũng từng có động tĩnh, chuẩn bị lực lượng để tranh ngôi. Cho nên, thời điểm Cảnh Vồng đăng cơ, cũng từng xảy ra cảnh huynh đệ tàn sát. Mà người này cũng thiếu chút nữa mất mạng.

Phàm là người, gặp phải tử chiến, chắc chắn phải liều mạng sống mái, quyết đánh đến cùng.

Cho nên mới có mấy câu “Chém tận giết tuyệt” hoặc là “Giặc cùng đường chó đuổi tiếp”.

Vì thế, kết quả cuối cùng, Cảnh Vồng thắng.

Ý trời đã vậy.

Mà ý trời hẳn cũng đã định đoạt, kẻ sát hại phụ thân, mưu toan giết huynh đoạt vị như Nhị hoàng tử Cảnh Lăng nhất định không có kết cục tốt.

Cảnh Vồng tuy trải qua biến cố kia, nhưng sau khi đăng cơ vẫn khoan dung, nhân ái, khiến tất cả triều thần phải tán dương không ngớt.

Nhưng Bạch Nhược Thủy biết, vị huynh trưởng cùng cha khác mẹ này của mình, bình thường rộng rãi trong những việc nhỏ nhặt, nhưng khi làm đại sự vẫn vô cùng cẩn thận.

Mà mấy chuyện nhỏ kia, bao gồm việc sủng ái y vô điều kiện, như vậy là đủ rồi.

Tỷ như, đối phương sẽ lôi kéo Tiêu Thượng thư đã mệt mỏi muốn chết kia đến chơi cờ, khiến hắn không thể kháng lệnh, rồi bỏ người ta lại trong ngự hoa viên, sau đó thông báo cho hoàng đệ bảo bối đây.

Bạch Nhược Thủy thần nhiên cười, cầm quạt để giữa bàn, che đi nội dung cả hai định viết, rồi ở bên kia cũng múa bút ra mấy chữ.

Thu lại cây quạt, cả hai bên bàn đều là năm chữ.

Gậy ông đập lưng ông.

Cả hai lại nhìn nhau cùng cười.

Cảnh Vồng đối với người đệ đệ này, kỳ thật phải là kính nể hơn yêu thương. Bạch Nhược Thủy, bất luận nói về tài trí hay mưu lược, đều xuất sắc hơn người, có rất nhiều đại sự, bản thân đều cảm thấy muốn cùng vị đệ đệ này tham khảo, mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng.

Nhưng quả thật, có đôi khi người này lại khiến Hoàng đế của chúng ta dở khóc dở cười.

Giống như hiện tại, Bạch Nhược Thủy vừa e lệ che mặt vừa nói, “Đáng ghét ghê, Hoàng thượng như vậy tin tưởng vì thần, cũng không sợ vì thần hai lòng sao?”

Cảnh Vồng cười cười nhìn đệ đệ, chìm đắm trong xúc động yêu thương, buông một câu, chỉ có ba chữ: “Ta tin ngươi.”

Bạch Nhược Thủy lộ ra biểu tình vui vẻ, “Tạ Hoàng thượng ưu ái.”

Nháo thì cứ nháo, cười mặc kệ cười, y đối với đại sự vẫn luôn là nghiêm túc.

Bọn họ đang trù tính một âm mưu.

Gậy lưng đập lưng ông ngụ ý là tha cho Nghê Thu Nham.

Từ giờ, Bạch Vương Bạch Nhược Thủy bắt đầu ra mặt, Hoàng thượng sẽ đem tấu chương cùng Nghê Thu Nham giao cho y xử lý, sau đó Bạch Vương sẽ ra tay áp chế mọi chuyện.

Như vậy Nghê Thu Nham liền mang ơn Bạch Vương.

Đồng thời, Hoàng thượng sẽ lộ ra tin tức này trước triều, Bạch Vương tận lực bảo vệ Nghê Vương. Bạch Vương tuy được Hoàng thượng sủng ái, nhưng lại bệnh vực cho phe đối lập, hoặc là nói, Bạch Vương ngụ ý chính mình cùng những kẻ kia đang cùng ở trên một chiếc thuyền.

Như thế, bọn họ có thể gom những thành phần có mưu đồ làm phản lại.

Mà lúc này, Hoàng thượng và Bạch Vương sẽ cho người ở trong cung âm thầm lộ ra tin tức về thân phận thật sự của Bạch Vương.

Những kẻ có lòng phản nghịch, nhất định nắm bắt cơ hội này mà Đông Sơn tái khởi. Đương kim Hoàng thượng thưởng thức lớp người mới, hẳn về sau lớp người này sẽ giành lấy những vị trí quan trọng, bọn họ đương nhiên trở thành cá mắc cạn. Nếu bản thân còn nhớ đến hoàng ân, họ sẽ không dám làm ra chuyện gì, bằng không, nhất định sẽ ủng hộ Bạch Vương mưu đồ tạo phản.

Đến khi đó, cứ như vậy một lưới bắt hết.

Mà việc này, quân cờ quan trọng nhất chính là Bạch Vương Bạch Nhược Thủy. Nếu y thực sự có mưu đồ tạo phản, lúc đó liền ôm binh đoạt quyền, Đương kim Hoàng thượng thành ra “dẫn lửa tự thiêu”.

Mà quân cờ nguy hiểm nhất cũng là Bạch Nhược Thủy. Nếu Đương kim Hoàng thượng đối với y xuất hiện dù chỉ một tia nghi ngờ, dù cho ngày hôm nay hai người cùng bày ra âm mưu này, đợi khi cả hai đều đã thành hổ, Bạch Nhược Thủy đâm lao phải theo lao. Hoàng thượng nếu không còn muốn bảo vệ y, người này chỉ có một đường chết.

Mà hiện tại, hai người bọn họ vẫn ở đây hi hi ha ha.

Đại sự đã lên kế hoạch kỹ càng, cả hai bây giờ là đang nói đến những việc nhỏ nhất.

Bạch Nhược Thủy cười tủm tỉm, nhấp một ngụm trà, “Nếu để Vị Ương hiến kế, không biết hần sẽ làm thế nào ha...”

“Có khi sẽ lập tức hướng trăm góp ý nghiêm trị Nghê Vương.” Cảnh Vồng cười nói.

“A... Nhớ thật...cái biểu tình chính nghĩa hiên ngang của hần a...” Bạch Nhược Thủy tủm tỉm cười, một phen mơ màng, “Nếu hần biết chúng ta dùng loại phương pháp này... Người nọ sẽ có ý kiến gì nhỉ?”

“Sẽ tức giận khiển trách trăm tự đẩy mình vào nguy hiểm.” Cảnh Vồng nhìn sang Bạch Nhược Thủy.

“Chắc chắn, ta thật đổ kị với người. Vị Ương đều là nghĩ cho người.” Bạch Nhược Thủy thở dài, “Ai, kể từ lần đó, ta ở trong mắt Vị Ương đã thành ra đại phôi dẫn tội ác tày trời. Người nọ vừa trông thấy ta, liền muốn đem trời gô... A... Là trời gô đó...”

Hoàng thượng thả lỏng.

Mở miệng liền bảo đổ kị, hâm mộ Đương kim Hoàng thượng như vậy, cũng chỉ có mình Bạch Nhược Thủy mới nói được. Nếu như y né tránh không nói ra, chỉ càng chứng minh trong lòng người này có quỷ, lúc ẩn lúc hiện. Mà y lại nói như vậy, thể hiện chính mình quang minh chính đại, hoàn toàn không có tâm tư khác.

Cảnh Vồng cảm thán.

Thân là thiên tử, tự xưng quả nhân (vua chúa), vốn thực cô độc.

Thiên ý cho người này giang sơn, con dân, nhưng đổi lại để cho Cảnh Vồng Hoàng đế cả đời cô độc đáng thương, thêm một hảo huynh đệ cùng vị thần tử trung tâm.

Hai người bọn họ, đều đáng giá ngàn vàng.

Nhưng mà hảo huynh đệ kia lại để ý thần tử tốt của mình.

“Bất quá, cứ như vậy cũng tốt nha, ánh mắt Vị Ương liền cứ nhìn chăm chăm về hướng ta.” Bạch Nhược Thủy bày ra bộ dạng ao ước mà nói, chợt quay nhìn thẳng phía Hoàng thượng, “Người có tin ta có thể khiến cho trong ánh mắt, trong tâm, trong đầu Tiêu ái khanh đều là hình bóng của mình ta không?”

“Tin.” Đương kim Hoàng thượng mỉm cười “Ta tin người có khả năng này, bất quá, ta vẫn muốn nói, sẽ không dễ dàng đâu.”

“Hử?” Bạch Nhược Thủy hơi ngạc nhiên, “Người dựa vào đâu mà nói vậy?”

“Bằng việc ta không quản khó khăn để hần mệt mỏi ngủ mê trong ngự hoa viên ba canh giờ, người lại chỉ cùng người ta nói có mấy câu.” Đương kim Hoàng thượng thở dài thườn thượt, “Trăm ban cho người cơ hội tốt thế, người lại lãng phí hết cả.”

Nảy căn bản không giống tác phong của Bạch Vương.

Bạch Nhược Thủy lại cười tà mị, “Người sao biết ta chỉ cùng hần nói mấy câu?”

“Tin tức bẩm báo lại cho trăm xác định không phải giả.” Đương kim Hoàng thượng có chút tự đắc.

“Thứ nhất, ta thương tiếc Vị Ương gần đây mệt mỏi còn bị trêu chọc.” Bạch Nhược Thủy vuốt vuốt cánh mũi, nhớ đến bộ dáng lúc ngủ say của người nọ, “Thứ hai, ta ngắm hần ngủ, mặc dù không cùng người nói câu nào, nhưng tựa như cùng nhau nói đến thiên hôn vạn ngữ.”

“Hử? Các người thế nào ăn ý như vậy? Ăn ý đến mức trong mộng cũng có thể nói chuyện? Kia sao ta nghe người bẩm báo, Tiêu ái khanh vừa tỉnh lại, bắt gặp Bạch Vương ngủ trên đùi mình, liền bối rối tìm cách đào tẩu? Trăm còn được biết, thông minh như Bạch Vương điện hạ, vậy mà vẫn không giữ được người nọ, bị hần nói vài ba câu liền đào thoát được, chỉ biết ngồi dưới đất thở dài: Bị người thoát rồi.”

Bạch Nhược Thủy buông thả mơ màng, ngẩng đầu nhìn biểu tình trên mặt hoàng huynh, “Hoàng thượng, ngài là đang cười nhạo vị thần tử sao?”

Đương kim Hoàng thượng thần nhiên đáp, “Bạch Vương nghĩ nhiều rồi, Trẫm chính là dựa vào điểm này, cho rằng, Tiêu ái khanh của trẫm quả nhiên không phải kẻ lù đù.”

“Tuy rằng để hẩn thoát được, nhưng ta đã lấy được một món tốt nha.” Bạch Nhược Thủy vươn tay, nhẹ nhàng cầm lên một khối điểm tâm bỏ vào miệng, còn vươn lưỡi liếm luôn bột phấn còn sót trên đầu ngón tay. Ánh mắt y cười còn có chút ý *** dâng.

Hoàng thượng ngạc nhiên hỏi, “Là vật gì?”

“Hoàng thượng chỉ cần biết đó là một món đồ tốt là được.” Bạch Nhược Thủy vẫn liếm đầu ngón tay, tựa hồ đang nghĩ về thứ gì đó đang phun trào.

Nhìn biểu tình của Bạch Nhược Thủy, Hoàng thượng không khỏi lắc đầu, “Ta còn đang nghĩ chính mình không nên giúp người đây. Tiêu ái khanh cũng là người trẫm yêu mến, trẫm thật không đành lòng để hẩn rơi vào tay người.”

“Dù cho Hoàng thượng không giúp ta, sớm muộn gì hẩn cũng sẽ bị ta đem nuốt vào bụng.” Bạch Nhược Thủy hà hà nuốt xuống một khối điểm tâm khác, giống như tưởng tượng đây chính là Tiêu Vị Ương mà nuốt vào, sau đó có cổ ý liếm liếm môi.

“...” Đương kim Hoàng thượng nhìn biểu tình của đệ đệ bảo bối thật giống hồ ly tinh, lưng không khỏi thấy lạnh, bản thân nghĩ không biết nếu Tiêu Vị Ương là mình đứng chỗ này sẽ có phản ứng thế nào nhỉ? Loại người chính trực như Tiêu Vị Ương hẳn chẳng nghĩ tới việc chính mình bị kẻ khác để mất tới đi?

“Tuyên Tiêu ái khanh tiến điện.” Hoàng thượng Cảnh Vồng liếc mắt sang Bạch Nhược Thủy, “Người không tránh đi à?”

Đệ đệ bảo bối của Hoàng thượng lập tức bỏ nhào tới, “Cho ta ở sau bình phong nhìn trộm hẩn đi!”

“...” Hoàng thượng không khỏi thở dài, “Giáp mặt gặp nhau có gì lại ngại chứ? Ta thật không hiểu nổi người.”

“Cái người không hiểu là hẩn đó.” Bạch Nhược Thủy cắn ngón tay oán giận, “Người không biết tên kia mở miệng có bao nhiêu không thú vị, cứ một câu lại một câu đều là Bạch Vương điện hạ, đáng ghét đến mức khiến ta muốn đem miệng hẩn lấp luôn cho rồi.” Nghĩ đến đó, trong mắt Bạch Nhược Thủy lại ánh lên tia *** tà, “Dùng cái gì lấp thì tốt đây...”

“...” Đương kim Hoàng thượng chỉ còn biết lắc đầu.

Nói qua chút chuyện quốc sự, Tiêu Vị Ương vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Hiển nhiên, nhìn thấy sắc mặt khác thường của Tiêu Vị Ương, Đương kim Hoàng thượng liếc sang phía bình phong, thở dài một tiếng.

Ngay cả bản thân cũng cảm giác được sau bình phong kia tựa hồ đang che giấu một con lang, hơi thở đối khát đến độ khô dãi, người cảnh giác như Tiêu Vị Ương, làm sao không phát giác được.

Nếu để đệ đệ bảo bối kia khiến cho thần tử tốt của mình không thể tập trung vào chính sự, như vậy cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Hộ bộ coi giữ tài chính quốc gia, nếu ở loại địa phương này có sơ suất gì trong lời nói... Hiển nhiên hoàng thượng không hy vọng phát sinh trường hợp này.

Vì thế Đương kim hoàng thượng quyết định nói sang việc tư.

Là chuyện chung thân đại sự của thần tử của mình.

Việc này khiến trong lòng Hoàng thượng có chút phức tạp. Bản thân cảm giác giống như gả con gái mình đi vậy, Tiêu Vị Ương đối với Hoàng thượng mà nói, thân thiết như ruột thịt trong nhà. Hiện tại chính mình lại tính kế trên người này, hiển nhiên trong lòng ngổn ngang trăm mối.

“Tiêu ái khanh năm nay cũng đã hai mươi ba đi.” Con lang trốn sau bình phong kia mới hai mươi một nha, đã tham ăn như vậy. Ai, trái ngược hẳn, Tiêu ái khanh của mình thật sự thanh tâm quả dục a.

Đáng tiếc a... Động vật ăn cỏ luôn bị loài ăn thịt nuốt gọn...

“Được Hoàng thượng chiếu cố, hạ quan đã vào triều được bảy năm.”

“Bảy năm a...” Hoàng thượng trầm tư, “Tiêu ái khanh vẫn vì nước làm lụng thật vất vả, tới giờ hân còn chưa cưới vợ đi.”

“...” Vì cái gì Hoàng thượng đột ngột nhắc đến việc này? Tiêu Vị Ương cảm thấy kì quái, “Hạ quan không muốn thành thân.”

“Sao vậy?” Hoàng thượng ngạc nhiên, “Không muốn thành thân?” Con lang sau bình phong kia lại chiếm được tiện nghi, nghe thấy tin tức quan trọng đến vậy.

“...Hoàng thượng chớ cười, hạ quan chính là cảm thấy còn chưa gặp được đối tượng khiến cho mình động tâm.” Tiêu Vị Ương đối với việc chung thân đại sự của bản thân, không phải chưa từng nghĩ tới. Chính là hân cảm thấy, người sẽ trở thành thê tử của mình, không cần có quốc sắc thiên hương, có khả năng không thông minh, nhưng nhất định phải là kẻ chính mình yêu thương, khiến hân động tâm.

“Trẫm có nghe nói... Tiêu ái khanh có sở thích đoạn tụ đi?” Trời đất! Vị thần tử tốt đẹp của Hoàng thượng từ khi nào mắc phải loại tin đồn này. Kia chẳng qua do Hoàng thượng của chúng ta không biết diễn đạt thế nào nha. Ai, Bạch Nhược Thủy a Bạch Nhược Thủy, trẫm giúp người nhiều lắm rồi đó.

“Hử? Hạ quan không biết.” Tiêu Vị Ương chết lặng. Sở thích đoạn tụ sao? Hân hiện tại đã hai mươi ba, chưa từng động tâm với bất kỳ nữ tử nào, chẳng lẽ bởi vì bản thân có sở thích đoạn tụ? Hân nhất quyết gạt phăng, “Chuyện này không thể nào. Trời sinh vạn vật, âm dương hòa hợp, này là đi ngược lại tạo hóa, phá vỡ quy luật âm dương, vũ trụ, là trái với ý trời. Thần không có khả năng tạo ra chuyện nghịch thiên thể này được.”

...

Tiêu Vị Ương rời đi rồi, sau bình phong lập tức truyền ra tiếng nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Trời sinh vạn vật, âm dương hòa hợp... Vô nghĩa! Vô nghĩa!” Bạch Nhược Thủy oán giận, không nghĩ tới chính mình phải nghe những lời này, “Âm dương là thứ quý gì chứ!”

Lúc y bước ra khỏi bình phong, còn bắt gặp tâm tình Hoàng thượng tựa hồ vô cùng tốt, “Tiêu thượng thư của trẫm quả nhiên là người chính trực, bản tính chất phác hiền lương. Trẫm quả nhiên không nhìn lầm người nha!”

Bạch Nhược Thủy cắn răng, “Hảo cho cái sự không nghịch thiên! May mà Tiêu Vị Ương người là Liễu Hạ Huệ, miệng dù có không nghịch thiên này nọ, ta cũng sẽ khiến cho người tâm tư lung lay, tâm viên ý mã. Ta chẳng tin không thể khiến cho người say đắm mình đến đầu óc choáng váng!”

Đương kim Hoàng thượng lại thở dài, “Trẫm nguyên tưởng rằng người chỉ định trêu chọc Tiêu Vị Ương một hồi, trăm triệu lần không ngờ người lại chấp nhất đến thế.”

“Ta đối với hân là nhất kiến chung tình!” Bạch Nhược Thủy uất ức cắn móng tay, “Người như Hoàng thượng có hậu cung ba nghìn mỹ nữ, mỗi ngày lưu luyến một người, như thế nào hiểu được loại ái nhân ba nghìn, nhưng trong tâm chỉ có duy nhất một. Ta đây chính là loại tình cảm này... Ta đây chính là loại tình cảm này...” Ngàn năm khó được một kẻ như vậy.

“Hử? Tiêu ái khanh của trẫm từ khi nào biến thành ái nhân của người?” Đương kim Hoàng thượng cười ha ha, rõ ràng hoàng đệ của mình đang ăn dưa bở cấp độ cao, “Trẫm không phải đã nói, Tiêu ái khanh không phải loại người dễ dãi. Nếu người muốn cùng hân thân thiết, coi như cũng được đi. Nhưng người lại mang lòng tham mơ tưởng cùng hân trở thành loại quan hệ kia, trẫm nghĩ trăm triệu lần cũng không có khả năng đâu.”

“Thật vậy sao?” Bạch Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng. “Việc điều tra án Bạch Vương Bạch Nhược Thủy mưu đồ tạo phản, Hoàng thượng dự tính để người nào chịu trách nhiệm đây?”

“Còn chưa quyết định.”

“Ta muốn Tiêu Vị Ương nhận!” Bạch Nhược Thủy oán giận nói, “Ta không muốn mỗi ngày hần đều tính toán một đồng sổ sách của ngươi! Ta muốn hần mỗi ngày đều phải nghĩ đến ta! Cho dù để bắt ta —— ta cũng muốn hần chỉ xoay quanh mình! Ta muốn hần phải truy đuổi ta!”

“Ha ha ha!” Đường kim Hoàng thượng cười to, “Trẫm cũng chẳng ngại gì làm theo lời ngươi. Trẫm sẽ nhìn ngươi như thế nào gây song gió, đối với Tiêu ái khanh của ta làm gì thì làm. Chỉ sợ đến cuối cùng, ha ha ha!”

Hộ bộ Thượng thư là chức quan khó làm nhất, Bạch Nhược Thủy cho rằng Tiêu ái khanh của y có thể yên ổn ngồi trên chức quan này một thời gian dài như vậy, hần cũng có chút gian dối đi?

Hôm nay, thời điểm chủ tử trở lại, y tựa hồ có chút nổi giận dưng dưng.

Bình thường chủ tử được Hoàng thượng triệu kiến, lúc trở về đều chưa từng giống như hôm nay.

Khuất Ngâm có phần khó hiểu.

Chủ tử của gã ta vừa bước vào cửa, liền nằm ngay xuống trường kỷ bằng da bạch hồ ở trong phòng, bày ra vẻ mặt âm trầm, thần thái trong đôi mắt sâu không dò được. Khuất Ngâm biết chủ tử của mình luôn hỉ nộ vô thường, lúc trù tính chuyện gì đó sẽ có loại biểu tình hết như vậy. Cho nên gã chỉ cung kính đứng sang một bên, tuy rằng bản thân rất muốn lên tiếng.

Chủ tử cắn ngón tay suy nghĩ lâu thật lâu, rồi bỗng nhiên quay đầu hỏi gã, “Hôm nay lấy được món gì?”

Khuất Ngâm nhục nhã dâng lên một cái gối đầu.

Chủ tử rút cuộc chú ý đến mình.

Hôm nay, hần thật thiên tân vạn khổ, trộm——được cái gối đầu này. Rõ ràng giữa ban ngày ban mặt, một đại nam nhân như gã, ôm trong người loại đồ vật kia, gấp gáp đi trên đường, chính mình cũng cảm thấy bất bình thường, thẹn đến cùng cực.

Tuy rằng đem vải đen che đi cái gối đầu, người trên đường đều vội vàng, cũng sẽ chẳng buồn nhìn lấy gã, nhưng bản thân vẫn cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng, này là mệnh lệnh hôm qua chủ tử đột nhiên nghĩ tới trước khi đi ngủ.

Lúc Khuất Ngâm tự nguyện đi theo chủ tử, liền lập rất nhiều lời thề: Cả đời này, trừ khi chủ tử vứt bỏ gã, chính mình quyết không rời đi y. Chủ tử muốn gã mổ bụng mình, bản thân cũng sẽ không đi nhảy song tự vẫn.

Chính là, chủ tử của gã hiện tại trở nên kỳ quái vô cùng.

Gã có chút hối hận vì sao lúc trước bản thân như thế nào khinh suất lập nhiều lời thề đến vậy.

Hần thế mà bị chủ tử sai sử đi làm loại chuyện này.

Nhưng mà vì cái gì ——

Sau khi cố gắng vứt bỏ loại khuất nhục to lớn kia, thời điểm nhìn thấy chủ tử ôm gối đầu, hai mắt lờ lờ tỏa sáng, đột nhiên gã chợt thấy trong đầu bùng lên một loại nhiệt huyết lên núi đao, xuống biển lửa, máu chảy đầu rơi, chết ngàn lần cũng không hối hận?

Nhất cử nhất động của chủ tử, một cái cười hay chau mày, tựa hồ đều có thể dễ dàng thôi miên kẻ khác.

“Gối đầu nha...” Bạch Nhược Thủy cầm gối đầu lên, lật trái lật phải, trên nhìn dưới nhìn, cực kỳ hài lòng vui mặt vào nó. Khuất Ngâm ở một bên, toàn thân cứng đờ.

Chủ tử lại biến thành giống như hôm trước...

Lại trông thấy Bạch Nhược Thủy đem gối đầu bằng gấm mềm mại trên giường mình ném đi, lại an an ổn ổn đặt gối đầu của Tiêu Vị Ương thay vào, Khuất Ngâm chỉ cảm thấy đầu bắt đầu đau nhức.

Còn chưa nói, món đồ kia là của Hoàng thượng ban cho.

Bạch Vương phủ, ngay cả một viên gạch trên mặt đất, đều giống hệt hoàng cung.

Nếu có quan viên nào thấy được, sẽ cho rằng Bạch Vương to gan lớn mật, dám ăn ngồi ngang hàng với Hoàng thượng, nhưng đầu ngờ rằng, này đều là do Hoàng thượng ban xuống.

Phàm là thu được thứ gì, Hoàng thượng đều giữ lại một phần cho Bạch Vương.

Ngay cả trà bánh dành cho mùa hè, thời điểm từ ngàn dặm xa xôi vận chuyển về tới nơi, Hoàng thượng cũng sai người đem một nửa tới quý phủ của Bạch Vương.

Cái gối đầu này của Tiêu Vị Ương tính là gì!

Làm sao so được với ân sủng của Hoàng thượng.

Khuất Ngâm nghĩ vậy, gã thiết cảm thấy chủ tử nhất định là biến thái rồi.

Người trước mắt không phải là chủ tử của gã, nhất định là bị thứ gì đó không chế, khiến tâm trí mê muội.

Bạch Nhược Thủy tựa vào gối đầu, nhớ thói những lời hôm nay vừa nghe được, lại tức giận.

Đáng ghét!

Y hung hăng mắng một tiếng.

“Lui ra đi. Ta muốn ngủ một giấc.” Bạch Nhược Thủy ra lệnh.

Khuất Ngâm vừa rời đi liền quay nhìn trời, thái dương còn chưa ngã về tây, chủ tử của gã đã buồn ngủ?

Chủ tử quả nhiên bị yêu ma khống chế.

Mà hiện tại, chủ tử của Khuất Ngâm lại đang ở trong phòng thì thầm với chính mình: Là nữ nhân nào?

Người muốn lấy nữ nhân nào? Nhất định không dễ thế đâu!

Vừa tự nói với chính mình, y vừa đem đồ vật ngày đó lấy được trong ngực hoa viên đem để cạnh gối đầu.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt bên trên.

Vị Ương...

Người nhất định không ngờ tới... Lại có một kẻ đối với mình si mê đến vậy đi...

Lúc này đây, Khuất Ngâm trông thấy một màn này liền thật sự kinh ngạc, chủ tử của gã từ khi nào nảy sinh đại hứng thú với Tiêu Vị Ương kia? Hứng thú nhiều đến nỗi...

Đem tiết khổ của Tiêu Vị Ương đặt bên gối đầu, ngón tay vuốt vuốt ve ve?

Này là —— sở thích tao nhã của chủ tử sao?

Chủ tử của gã, khi nào bên người lại có tiết khổ của đương triều tam phẩm Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương?

Chủ tử mà ra tay, quả nhiên khác với phàm nhân a...

Khuất Ngâm không khỏi tán thưởng trong lòng.

Tiêu Vị Ương gặp mộng xuân.

Trưa muộn, hần vốn ngồi bên thư trác đọc một đồng sổ sách, lớn thì kinh phí chiến tranh của quốc gia, nhỏ là chuyện trong cung vừa thu mua một viên trân châu.

Cảm thấy có chút mỏi mệt, hần ngừng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, cảnh xuân xinh đẹp. hoa đào nhẹ nhàng rụng xuống một bông, cơn uể oải bao trùm cơ thể.

Hần liền ngủ gật bên thư trác.

Hần thế mà còn gặp mộng xuân.

Trong mộng, Tiêu Vị Ương thấy hạ thân chính mình trần như nhộng, bị một người tùy ý trêu đùa nhìn xem.

Hắn mộng thấy có một bàn tay để bên chân mình khê gãi gãi, khiến chính mình cười không ngừng, thân thể theo đó vận vẹo. Sau, bàn tay kia bắt lấy cẳng chân hắn, ngón tay từng bước từng bước lướt qua đầu ngón chân, khiến cả người cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn xuống.

Đối phương tựa hồ khê thở dài một tiếng.

Vị Ương... Vị Ương...

Tiêu Vị Ương trong mộng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Hắn lại mộng thấy cái tay kia đặt trên cẳng chân mình, dịu dàng vuốt ve, như có như không vẽ mấy vòng tròn.

Bàn tay kia trắng nõn cao quý, thon dài động lòng người, ở trên đùi hắn khê di chuyển, từ từ hướng lên ——

Hắn đột nhiên kêu lên một tiếng, thở gấp, rồi từ trong mộng bừng tỉnh.

“...” Tiêu Vị Ương giật giật khóe môi, nhìn thư trác của mình.

Thân thể không ngừng run rẩy.

Hắn luôn làm việc mệt nhọc đến nỗi ngay cả nằm mơ cũng không nổi, nhưng mà xế chiều hôm nay lại gặp phải loại giấc mộng kiểu này.

Chẳng lẽ bởi vì Hoàng thượng hướng mình nói đến sự tình loại này? Chẳng lẽ bởi vì trong tiềm thức của hắn ao ước loại nữ tử thể này bên cạnh?

Hắn nhớ tới hình ảnh trong mộng, trên mặt không khỏi thấy nóng.

Nữ tử nhà ai, như thế lớn mật? Như thế khiêu khích? Như thế chủ động trên giường?

Bởi vì toàn thân tựa như có lửa, khiến Tiêu Vị Ương ngủ không yên. Cảm giác cổ họng khô khốc, hắn vội vàng uống một hớp nước, sau đó quay đầu, như là đang suy tư về đêm giường của chính mình.

Thời điểm hôm nay hắn trở lại, phát hiện gối đầu đã bị thay đổi.

Chắc bởi vì món đồ kia đã rất cũ đi. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Bạch Vương điện hạ rat ay, động tác luôn nhanh chóng, gọn gàng dứt khoát.

Nếu kế hoạch còn chưa xác định, Bạch Vương Bạch Nhược Thủy sẽ bày ra bộ dạng lười biếng, thư thả không chú tâm, vừa đùa giỡn con mồi vừa tranh thủ hoàn thiện âm mưu của mình. Mà một khi mưu kế đã được tầng tầng lớp lớp xếp đặt, y sẽ trở nên cực kỳ dọa người.

Thậm chí còn có chút vội vàng.

Bạch Vương điện hạ định ngày hẹn Tiêu Vị Ương đến đình nghỉ mát trong Bạch Vương phủ.

Bạch Vương điện hạ vì sao gần đây như thể đang tiếp cận hắn?

Tiêu Vị Ương vừa đi trên đường, vừa suy nghĩ đến vô số loại nguyên do.

Trong đó có những cái khiến người ta thực tin tưởng, nhưng chính bản thân hắn lại vẫn băn khoăn.

Mặt kệ dù xem xét sự việc theo góc độ nào, Bạch Vương đều không cần phải... Bầy tỏ hảo ý với mình như vậy.

Hắn cùng Bạch Vương, chỉ mới gặp mặt một lần, nhất định còn chưa đến độ thâm giao.

Bởi vậy, sau khi nhận được lời mời ngắm thưởng liễu của Bạch Vương, Tiêu Vị Ương liền mất cả buổi nghỉ hoặc.

Tuy rằng trong lòng mang nghi hoặc, nhưng Bạch Vương đã mời, Tiêu Vị Ương hẳn phải đi. Thứ nhất, hẳn không có lý do để từ chối. Thứ hai, thế lực trong triều của Bạch Vương khá lớn, thật không nên làm ra những chuyện đắc tội với Bạch Vương Bạch Nhược Thủy.

Việc nhỏ tỷ như—lần gặp mặt trước cùng Bạch Vương ở trong ngự hoa viên, Bạch Nhược Thủy câu nào câu nấy đều là Vị Ương.

Tiêu Vị Ương cảm thấy: Bạch Vương diện hạ nhất định cố ý như vậy, mà hẳn cũng không có cách nào khác.

Phàm là kẻ có địa vị cùng quyền lực trọng hơn người khác, hẳn sẽ có chút cổ quái.

Tỷ như thời điểm hẳn mặt mày u sầu, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện Hoàng thượng luôn mang ánh mắt cực kỳ hâm mộ mà nhìn mình.

Tiêu Vị Ương thật không biết biểu tình u sầu có cái gì đáng để hâm mộ đây.

Cho nên nói đến vấn đề cổ quái, Hoàng thượng cũng cổ quái nha.

Bạch Vương đương nhiên cũng cổ quái.

Nghĩ như thế, Tiêu Vị Ương trên đường đến phủ, tâm tình thả lỏng được đôi phần.

Tâm tình thư thả, hẳn liền chú ý đến cảnh trí bên ngoài.

Hai bên đình nghỉ mát đều là liễu rũ, gió thổi cành nhẹ đung đưa, phong vị xinh đẹp khó miêu tả thành lời.

Đến gần hơn, hẳn nhận ra trong đình nghỉ mát còn có một người.

Người kia không có ngồi nghiêm chỉnh, mà chính là biếng nhác dựa vào trường kỷ, trang phục được thêu kim tuyến dài chạm đất.

“Tham kiến Bạch Vương diện hạ.” Thời điểm Tiêu Vị Ương hành lễ, tay Bạch Nhược Thủy còn đang thưởng thức một thanh dao găm nho nhỏ.

“Đứng lên đi.” Bạch Nhược Thủy thản nhiên nói, đôi mắt chậm rì rì nâng lên liếc Tiêu Vị Ương một cái.

Tầm mắt Tiêu Vị Ương lại đang tập trung trên phần chuôi của dao găm kia.

Dao găm không có nạm vàng khảm ngọc, vật liệu làm phần cán đều là gỗ, thoát nhìn rất đơn giản còn thô ráp. Hơn nữa, dao găm khá nhỏ, tay cầm còn có vết lõm, tựa hồ chỉ thích hợp cho tiểu hài tử sử dụng.

Tiêu Vị Ương vẫn nhớ rõ chuôi dao găm này.

Nó là của hẳn.

Từng là của hẳn.

Một thị nữ tiến lên rót rượu.

Rượu ngon, vừa thơm vừa tinh khiết.

Là mỹ tửu Ngọc Dịch.

Bạch Nhược Thủy chậm rãi uống rượu, lười biếng hỏi. Tiêu Vị Ương cũng chậm rãi uống rượu, lười biếng đáp trả. Dù sao được ngày gió xuân tươi mát nhẹ thổi, thực sự khiến người ta thả lỏng.

Tiêu Vị Ương vốn đang chờ đợi.

Đợi cho Bạch Vương đề cập đến chuyện về chuôi dao găm này.

Nhưng Bạch Vương diện hạ vẫn là không nói lời nào liên quan đến dao găm kia, y chỉ bày ra bộ dáng uể oải, nghịch nghịch chơi với đồ vật trong tay. Tiêu Vị Ương đành thu hồi ánh mắt.

Sau mấy câu hàn thuyên đơn giản, Bạch Nhược Thủy lười biếng hỏi, “Tiêu đại nhân hẳn đã qua hai mươi đi.”

Vì sao hai ngày này, hết Hoàng thượng, Thái hậu rồi đến Bạch Vương cùng hỏi tuổi tác của hẳn.

Hôm nay, trước khi nhận được lời mời của Bạch Vương, hắn vừa ghé qua hậu cung một chuyến, chính là gặp Thái hậu.

“Hạ quan hai mươi ba.”

Tiêu Vị Ương có thể đoán được câu hỏi tiếp câu hỏi tiếp theo là “Đã cưới vợ chưa?”. Sau đó hắn sẽ trả lời “Chưa từng.”. Thánh thượng chính là hỏi như vậy, mà Thái hậu cũng không sai biệt.

Nói như vậy, những người hỏi như thế, kế tiếp phải chăng đều có dự tính làm mối đi.

Đều là ân sư của hắn.

Hoặc là đối với hắn ân trọng như núi tựa Hưởng tể tướng.

Cho nên thời điểm Hoàng thượng hỏi câu kia, Tiêu Vị Ương có chút khấn trương.

Hắn thực sợ Hoàng thượng tứ hôn.

Tình huống Hoàng thượng tứ hôn, bình thường đều là hứng thú nhất thời, đối với thần tử mà nói, từ chối đồng nghĩa không còn đường sống. Đối với loại chuyện này, Tiêu Vị Ương luôn là trốn tránh.

Đồng dạng, lúc trước Thái hậu triệu kiến hắn, cũng nói tương tự. Tiêu Vị Ương đều là cảnh giác.

Hắn không từ chối cơ hội gặp gỡ nữ tử, nhưng lại không muốn cưới về một nữ tử chưa từng ở chung.

Vô cùng may mắn, Hoàng thượng cùng Thái hậu đều chỉ hỏi tuổi tác hắn. Sau đó, Thái hậu còn hỏi thêm bát tự sinh thần của hắn, nhưng không có nói thêm điều gì.

Tiêu Vị Ương thả lỏng được đôi phần.

Mà nay, Bạch Vương như thế lại đề cập đến, là cố ý sao?

Tiêu Vị Ương ngồi lại nghiêm chỉnh.

“Chưa từng cưới vợ.” Bạch Nhược Thủy lập lại.

“Chưa từng.” Tiêu Vị Ương để ý thất ngữ khí khẳng định trong lời nói của Bạch Vương điện hạ. Mà thời điểm hắn trả lời, trong đầu Tiêu Vị Ương nhanh chóng suy xét lại.

Bạch Vương có nữ nhân? Không có. Bạch Vương có tỷ muội? Chưa từng nghe qua.

Hắn xem chừng tạm thời an toàn đi.

Nhưng mà khó trách có trường hợp xuất hiện một biểu muội bà con xa linh tinh gì đó, không phải Tiêu Vị Ương quá mức tự phụ, hắn tự biết chính mình tướng mạo tuấn tú so ra vẫn kém Bạch Vương, nhưng cũng thuộc loại hàng tốt nha.

Cả đời Tiêu Vị Ương, đến hai ba tuổi, từng gặp qua không ít nữ tử ái mộ mình.

Đáng tiếc trong đó lại không có nữ tử khiến hắn ái mộ.

Bên môi Bạch Nhược Thủy thoáng một tia mỉm cười, Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy cái mỉm cười kia dường như ẩn chứa một sự thanh tao nói không nên lời. Nhưng thoáng nhìn lại hành vi của đối phương, cái loại này sao có thể gọi là thanh tao đây?

Bất giác, Tiêu Vị Ương có chút xuất thần.

Vừa lúc, có làn gió mát quét qua mặt, cảm giác êm nhẹ như thể lá liễu lay động. Đúng rồi, loại mỉm cười này, tựa gió thổi qua lá liễu, chậm rãi lay động.

Mà đang khi hắn xuất thần, Bạch Nhược Thủy cư nhiên thoáng nghiêng người về phía trước, “Tiêu Vị Ương cảm thấy bốn vương như thế nào?”

Tiêu Vị Ương hoảng sợ.

Hắn cả kinh xoay đầu, bắt gặp lông mày lá liễu, ánh mắt như hồ nước thu, đôi môi đỏ thắm của Bạch Vương. Rồi miễn cưỡng nhìn thấy đôi đồng tử sáng lấp lánh, lại ẩn ẩn một loại ý tứ không thể nắm bắt,

Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy trong lòng khê rung động. Nhưng hần lập tức lấy lại tinh thần, “Bạch Vương điện hạ nhân trung long phượng, tự nhiên khác với người thường.”

Tiêu Vị Ương cảnh giác, Bạch Vương kia tuy bày ra tư thái biếng nhác, nhưng mà đôi đồng tử sáng tỏ kia có muốn che dấu cũng không được.

Tiêu Vị Ương thực sự sẽ xem mặt đoán ý.

Hần đương nhiên cũng cảm nhận theo hơi thở của mỗi người.

Bản thân làm quan trong triều, chỉ cần nhiệt khí bắt đầu tản mát, Tiêu Vị Ương đều có thể cảm giác được.

Thường là tử khí, suy khí, hiếu thắng khí, tự cao tự đại cuồng vọng khí.

Con thỏ sở dĩ gặp con hươu thì thân nhiên uống nước, những cảm giác được lão hổ liền bỏ chạy, chính vì cảm nhận được phía sau có sát khí.

Tiêu Vị Ương đã cảm giác được khí phách của Bạch Vương.

Sắc bén.

Hơi thở mang ý tứ chiếm hữu.

Đương nhiên trên người Bạch Vương còn mang những loại hơi thở khác, tỷ như y sinh ra trên người đã mang quý khí, tuy tư thái biếng nhác lại mang nhân khí. Nhưng loại hơi thở ẩn giấu bên trong, Tiêu Vị Ương bởi vì khí phách này mà buộc phải cảnh giác.

Nguyên nhân bởi vì đối phương không hề cố ý che giấu.

Trong vòng không đến một giây từ lúc phát hiện loại hơi thở này, trong đầu Tiêu Vị Ương liền liên tưởng đến trăm ngàn tình huống. Nếu như Bạch Vương điện hạ quả nhiên giống như trong lời đồn, thâm sâu khó lường, lại mang dã tâm, cũng không hề nhỏ, Bạch Vương lại có thể ở trước mặt Hoàng thượng thao quang dưỡng huệ (che giấu để nhận được sủng ái)...

Đồng thời, hần cũng nghĩ tới: Bạch Vương chân chính lên kế hoạch hện hần, chính là y đối với mình có ý đồ gì đó...

Vân vân.

Bạch Vương điện hạ nhân trung long phượng, tự nhiên khác người thường.

Tiêu Vị Ương nói những lời này, giống như khẳng định quý khí trên người Bạch Vương.

Tiêu đại nhân cảm thấy bốn vương như thế nào?

Phàm là một người hỏi kẻ khác chính mình như thế nào, loại vấn đề này nhất định không thể trả lời toàn vẹn được.

Tiêu Vị Ương cảm thấy đáp án hần đưa ra không phải tốt nhất.

Bạch Vương lại khẽ cười, tựa hồ vừa lòng với đáp án của Tiêu Vị Ương.

Bạch Vương vung tay, tiếng đàn lập tức vang lên.

“Có rượu, có cảnh đẹp, không thể thiếu ca múa, trong Vương phủ vừa mới mời tới vài vũ cơ Tây Vực, hy vọng được cùng Tiêu đại nhân thưởng thức.” Bạch Vương uống rượu, rồi mỉm cười với Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương cũng cười đáp lại như là tạ ơn trên.

Nếu lần này chỉ đơn thuần là uống rượu xem vũ, kia thật sự có thể xem như chuyện tốt.

Những ngày gần đây Tiêu Vị Ương thực sự mệt mỏi.

Hần vốn mỗi ngày đều làm việc vất vả, thân thể nhất định không có được trạng thái tốt nhất, mà gần đây còn gặp mộng xuân, cảm giác có phần sinh bệnh.

Tiếng trúc văng vẳng êm tai.

Mà màn múa cũng vừa mãnh liệt vừa quyến rũ lại hỗn tạp.

Thì ra cái gọi là vũ cơ không chỉ có nữ tử. Mà điệu múa Tây vực, nam tử thường sẽ khoe vẻ đẹp lực lưỡng, cường tráng, nữ tử thì xinh đẹp, sức mạnh cùng ôn nhu tồn tại xen lẫn nhau.

Tiêu Vị Ương vốn không phải loại người cổ hủ.

Hắn đối với sự việc luôn có năng lực chấp nhận mạnh. Ngẫu nhiên cũng xem xiếc hay ảo thuật linh tinh, đều là cười cười cho qua.

Vũ khúc hết màn này đến màn khác.

Rượu tới một ly rồi lại một ly.

Tiêu Vị Ương suy nghĩ rất đơn thuần, chỉ chú ý xem vũ khúc.

Bên người đều có thị nữ tiến lên rót rượu. Tiêu Vị Ương đưa chén rượu ra, sẽ lại có người châm mồi. Rượu đầy chén, thị nữ lại ở một bên chờ đợi.

Hắn vừa xem vũ khúc vừa uống rượu, lại cùng Bạch Vương trò chuyện, bộ dáng vui vẻ tự nhiên.

Nhưng kỳ thực trong lòng, hắn vẫn dẫn đó về chuôi dao găm kia.

Mười tuổi, hắn văn thao vũ lược, dĩ nhiên không giống người bình thường. Sư phó chính là thưởng cho hắn chuôi dao găm này. Năm hắn mười bốn, bản thân cũng chẳng biết vì sao lại đánh mất nó, tuy sư phó sau khi biết việc này cũng chưa từng trách cứ lời nào, nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối. Sư phó luôn luôn nghiêm túc, tuyệt đối không dễ khen ngợi kẻ khác, chuôi dao găm này chính là lời khẳng định đối với khả năng của hắn.

Vô tình trong lúc mệt mỏi nhớ đến vị sư phó khắc nghiệt không chút tình người, rồi nhìn đến chuôi dao găm kia, Tiêu Vị Ương chợt thấy ấm áp trong lòng.

Cũng vì thế, lúc sư phó muốn bắt hắn về làm rể, tuy rằng chính mình đối với tiểu sư muội chưa từng mang tình yêu nam nữ, nhưng cũng không tiện từ chối, chính là thản nhiên cùng nàng gặp gỡ, thản nhiên tâm tư bất đồng, bất hòa với đối phương, thản nhiên để tiểu sư muội hiểu rõ tình cảm của mình.

Trên thực tế, thời điểm tiểu sư muội hướng hắn nói lời xin lỗi, trong lòng Tiêu Vị Ương giống như thở phào nhẹ nhõm.

Hắn có thể nắm giữ hết thảy, nhưng đối với vấn đề tình cảm, bản thân lại thường cảm thấy khó theo kịp.

Tựa như hắn đối với cảm giác của bản thân, hay chuôi dao găm kia.

Thời điểm có được dao găm, hắn chỉ hơi cảm động với sự chiếu cố sư phó dành cho mình. Nhưng đến thời điểm, bản thân thể mỗi phát hiện chính mình nguyên lại rất coi trọng món đồ kia.

Loại cảm giác này, giống như ngày 7 - 1 âm lịch, sau giờ Ngọ nằm trên trường kỷ, hưởng thụ cảm giác êm ái. Vốn tưởng rằng trường kỷ cũng chỉ đơn thuần mang lại cảm giác tốt không hơn không kém, nhưng thời điểm không còn cảm nhận được, lại phát hiện bản thân nhớ nhung tư vị thoải mái, nhàn nhã khi nằm trên trường kỷ.

Tiêu Vị Ương hiện tại một thân một mình sống trong kinh thành, tuy gánh trên vai nhiều trọng trách, nhưng lại không có người ở bên ủng hộ.

Hắn chợt tưởng niệm quá khứ.

Nhưng mà hắn đã hai mươi ba tuổi.

Nam nhân sống đến tuổi này, bình thường đều có những chuyện phải gánh vác, bởi vậy, một chút tâm tư hư không, thật không tiện giữ lại trong lòng.

Sau đó, Tiêu Vị Ương đột nhiên cảm thấy chính mình tựa hồ cần một thê tử.

Thật có chút thú vị.

Đối với việc thành gia lập thất, chính mình vẫn thấy không cần thiết, chẳng phải trốn tránh gì. Hắn chính là cảm giác thời điểm chưa tới, cho nên chẳng mấy mau để tâm. Hơn nữa, sự vụ của Hộ bộ từ trước đến nay luôn luôn bộn bề, có thể xem là bận rộn nhất, cho nên việc này hiển nhiên bị quăng sau đầu, nhưng mà, gần đây hắn buộc lòng phải nhớ đến. Chẳng lẽ Hoàng thượng, Thái hậu, Bạch Vương đều cảm thấy hứng thú với vấn đề này sao?

Tiêu Vị Ương dời ánh mắt về hướng vũ giả giữa sân khấu.

Ánh mắt kia thực thần nhiên, mang chút vô thức, nhưng chỉ cần vừa chạm tới, Tiêu Vị Ương lập tức chấn động mở to hai mắt.

Vũ giả đứng giữa chỉ có duy nhất một người, toàn thân áo trắng, chỉ cần lướt qua dáng người, liền có thể nghĩ ngay đến mấy chữ ‘ngiên nước nghiêng thành’. Tiếng đàn réo rất bên tai, lại nghe như thể tiếng trời, trên sân khấu kia cũng toàn những kẻ hát hay múa giỏi. Vạt áo đều thêu kim tuyến, thắt lưng màu đỏ, dây chuyền san hô, mỗi bước xoay tròn đều nhẹ nhàng, lộ ra đường cong thực duyên dáng, trang phục khá ư rườm rà nhưng di chuyển hết sức nhanh. Tiêu Vị Ương bất giác giật mình nhớ đến vũ cơ Lý Duyên Niên của Hán vũ đế, người nọ cũng đồng dạng xướng khúc này.

Giai nhân phương Bắc, liếc mắt một cái khuynh thành, liếc cái nữa liền khuynh quốc, nếu không thể khuynh quốc khuynh thành, sẽ chẳng là giai nhân.

Sau một khúc này, Lý Duyên Niên liền được tiến cung, tiếp nhận vô vàn sủng ái.

... Nghiêng nước nghiêng thành...

Tâm trí Tiêu Vị Ương chấn động, xuất hiện bốn chữ kia.

Bất gặp biểu tình hoảng hốt của đối phương, Bạch Nhược Thủy cực kỳ hài lòng.

Bạch Nhược Thủy ra hiệu cho vũ khúc dừng lại, tay nhẹ vung cành liễu qua trước mặt người kia, Tiêu Vị Ương toàn thân chân động, vội quỳ sụp xuống, “Bạch Vương điện hạ xin đừng xử phạt hạ quan.”

Bạch Vương khẽ cười, miễn cưỡng hướng Tiêu Vị Ương vươn một bàn tay qua, “Đi ta ngồi xuống.”

Thời điểm đỡ người ngồi, Tiêu Vị Ương đồng thời cảm giác được xúc cảm bàn mềm mại nhẵn nhụi nơi bàn tay Bạch Nhược Thủy. Tay cả hai vừa chạm nhau, độ ấm trên tay Bạch Vương liền truyền sang tay hắn, khiến cả người khẽ run, bản thân không khỏi thẫn thờ chính mình suy nghĩ miên man.

Bạch Nhược Thủy ngồi xuống, lười biếng dựa sang một bên. Vạt áo mở rộng, theo động tác của y chậm rãi trượt xuống. Tiêu Vị Ương nhìn chằm chằm không dời mắt vào vật liệu làm trang phục, không khỏi thẫn thờ bản thân. Hắn này là bị sao vậy? Bạch Vương quả thực vừa múa một khúc, chính mình lại giống như thần hồn điên đảo.

Người kia chính là Bạch Vương điện hạ, không thể khinh nhờn.

Sau đó, Tiêu Vị Ương lại thẫn thờ, Bạch Vương thân phận cao quý, như thế nào có giống vũ cơ mà ca múa thế này.

Này muốn trách, chỉ có thể trách Bạch Vương kỳ quái.

Bạch Nhược Thủy tà tà chuyển tầm mắt, lười biếng hướng đến trên người Tiêu Vị Ương. Lần này, Tiêu Vị Ương lại chú ý đến màu môi đỏ ửng của Bạch Vương, khóe đôi mày cau nhún, khiến hắn không khỏi giật mình. Hắn bị sao thế này? Hắn bị làm sao vậy?

Chỉ là một vũ khúc. Một vũ khúc thôi mà.

Bạch Nhược Thủy tựa vào tràng kỷ, lười biếng hỏi, “Tiêu đại nhân cảm thấy bốn vương như thế nào?”

Tiêu Vị Ương nhất thời không biết nói gì.

“Bạch Vương điện hạ đa tài đa nghệ...” Hắn thật không biết tiếp tục câu nói của mình như thế nào.

Chẳng lẽ câu hỏi ban nãy của Bạch Vương, chính là hàm nghĩa này sao?

Sau đó, Bạch Vương lại đề cập đến vấn đề thê thất của hắn.

Trái tim Tiêu Vị Ương bất ngờ nhảy tung tung một hồi.

Hắn làm nhiều năm như vậy, sự tình khiến tim đập thình thịch thế này đã lâu không còn gặp.

Mà hề thấy Bạch Vương chơi trò hai mặt này, lần nào hắn cũng bị dọa thành như vậy.

Tiêu đại nhân cảm thấy bốn vương như thế nào?

Lúc này đây, Tiêu Vị Ương mới có dịp quan sát mái tóc dài như thác, phía trên chỉ dùng duy nhất một cây trâm bằng ngọc, đối lại càng khoe ra cảm giác mềm mượt, xinh đẹp tuyệt trần. Hắn còn chú ý đến dáng mày của đối phương thực mảnh, khóe mắt nghiêng nghiêng, không hổ danh mắt phượng câu nhân. Đôi con ngươi đen láy linh động, môi hé mở, mỏng manh, đầm một tầng rượu, quai hàm nhọn. Trang phục khinh bạc, phong thái ngả ngớn —

Bạch Vương diện hạ, ánh mắt câu nhân, nụ cười tà mị, cử chỉ rất ư lỗ mãng!

Mà đối phương lại dùng tư thái này mở miệng hỏi, bốn vương như thế nào, này thật sự khiến người ta không thể không thấy kỳ quái. Chẳng lẽ Bạch Vương đang câu dẫn hắn?!

Tiêu Vị Ương lại vô cùng khiếp đảm.

Đây thực sự chính là —

Còn ra thể thống gì nữa!

Trong đầu Tiêu Vị Ương chợt nảy lên ý nghĩ như vậy.

Đầu tiên là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, khẳng định chẳng ra thể thống gì.

Tiêu Vị Ương liền nhớ đến những tin đồn trong triều. Dĩ vãng mỗi khi hắn nghe được loại tin đồn thế này, chỉ biết cười trừ, căn bản không hề tin tưởng. Hết thấy những lời đồn đại, luôn mang chín phần sai lệch. Có đôi khi, chúng hoàn toàn vô căn cứ.

Mà nay, hắn lại bắt đầu hoài nghi mức độ thực giả của tin đồn kia.

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy như thế nào được sủng ái, chỉ sợ y cùng Hoàng thượng có quan hệ đặc biệt.

Trước đây, hắn cảm thấy Hoàng thượng không có khả năng là loại người hảo nam sắc, cũng bởi vì bản thân chưa gặp qua Bạch Vương, đồng thời bỏ qua một ít sự kiện xảy ra xung quanh. Mà bản thân hắn cũng cảm giác, Bạch Vương cũng không có khả năng câu dẫn để chiếm được sủng ái của Hoàng thượng, cho nên chính mình nhất định chẳng chịu tin.

Mà hiện tại, nhìn thấy nhan sắc cùng tư thái của Bạch Vương, hắn không thể không nghi ngờ tin đồn kia là thật hay giả.

Hoàng thượng vốn không phải phạm nhân...

Nghĩ như vậy, Tiêu Vị Ương lập tức lấy lại tinh thần.

Hắn tự phải nhờ chính mình.

Rõ ràng tự trong lòng mình sinh ra tà niệm, rồi lại lấy tâm tiểu nhân đi so với Hoàng thượng.

Nhưng Bạch Nhược Thủy lại nghiêng người nhìn hắn, vung cành liễu trong tay khẽ quét qua mặt hắn. Tiêu Vị Ương thật muốn nhắm mắt hưởng thụ, nhưng hắn không thể, toàn thân cao thấp chẳng thể không cảnh giác, dù rằng có muốn đề phòng cũng không nổi.

“Vị Ương...” Bạch Nhược Thủy thở dài, con ngươi vẫn sáng như nước, thanh âm mềm nhẹ, tựa tiếng tinh thạch va vào nhau. Đối phương ngưng mắt hơi cảm thán, ngữ điệu khiến trái tim kẻ khác rung động, “Người không cảm thấy ta đẹp sao?”

Tiêu Vị Ương khẽ giọng, “Một từ ‘đẹp’ không đủ để hình dung Bạch Vương...” Trên thực tế, hiện tại trong đầu hắn đang xuất hiện một loạt cụm từ, đại loại như ‘phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long’... ‘dung mạo vô gia, nhu tình xước thái, mị vu ngữ ngôn’... ‘phiêu hốt nhược thần’...

Hắn còn cảm thấy thanh âm kia cũng đủ khiến người ta ‘tiêu hồn thực cốt’ (kinh hồn khiếp vía).

Nhưng bản thân lập tức lấy lại hồn vía, vội vàng nói, “Bạch Vương diện hạ không thể dùng từ ‘đẹp’ để hình dung, phong thái liên hoa (hoa sen), bình thường chỉ để nhắc về nữ tử ——”

Sắc mặt Bạch Nhược Thủy đột ngột chuyển, “Tiêu đại nhân, người thế nào tìm chết!”

Tiêu Vị Ương khẽ thở phào một cái.

Nếu Bạch Vương còn lập lại câu hỏi ban nãy, hẳn thật sự sẽ nói ra mấy câu lung tung vừa nãy.

Vừa rồi, hẳn nói từ ‘đẹp’ không đủ hình dung Bạch Vương, rõ ràng có ý vô lễ khinh nhờn. Thế nhưng Bạch Nhược Thủy lại tỏ vẻ vui mừng, sau đó chuyển thành tức giận.

Tiêu Vị Ương còn chưa gặp qua người trở mặt nhanh đến vậy.

Rõ ràng mới một giây trước, đối phương còn bày ra bộ dạng thanh tao nhàn nhã lịch thiệp, toàn thân mỉa hoặc, phong thái xinh đẹp, mắt ngậm thu thủy, cử chỉ cao quý khiến người ta không dời mắt. Mà hiện tại, y lập tức biến thành âm lãnh dọa người, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra biểu tình sắc bén, khiến kẻ đối diện không rét mà run.

Như thế nào thế gian lại tồn tại một kẻ có thể lập tức trở nên lãnh khốc vô tình đến vậy?

Lạnh lùng ư?

Gặp phải loại người thay đổi trong chớp mắt này, Tiêu Vị Ương có phần thấp thỏm lo sợ.

“Hạ quan biết tội.”

“Hừ.” Bạch Vương làm bộ vô cùng giận dữ, bày ra đủ loại biểu tình, còn nghiêng người cố ý câu dẫn Tiêu Vị Ương, lại thấy đối phương thế nào chẳng biết tốt xấu. Y tức tối phát tay áo, ngồi trở lại vị trí của mình, ra lệnh cho thị bên người, “Rót rượu!”

Rượu được rót đầy, Bạch Nhược Thủy bưng chén uống một hơi cạn sạch.

Y hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hận không thể đem cái tên ngồi trước mặt xé nát vụn.

Cái đồ không biết tốt xấu kia!

Nhưng chợt nhớ đến kế hoạch của bản thân, Bạch Nhược Thủy đành âm thầm lấy lại bình tĩnh, không thể tức giận nữa.

Mặt y bày ra vẻ tươi cười, tự cho rằng nụ cười nhu hòa động lòng người cũng đủ chứng tỏ cơn giận dữ đã được hóa giải. Nhưng bản thân lại không biết, vẻ tươi cười kia trong mắt những tùy tùng bên cạnh và Tiêu Vị Ương, chỉ khiến bọn họ sởn cả tóc gáy.

Trong khi đó, Tiêu Vị Ương phát hiện sắc mặt Bạch Nhược Thủy bỗng nhiên lại thay đổi, trong lòng chỉ nghĩ đến một điều: Bạch Vương quả nhiên như trong truyền thuyết, hỉ nộ vô thường...

“Nếu như bốn vương thực là nữ tử, có chăng Tiêu đại nhân sẽ cảm thấy bốn vương đủ xinh đẹp khiến kẻ khác rung động?” Bạch Nhược Thủy vừa mỉm cười vừa nhấp rượu.

Tiêu Vị Ương vẫn bị nụ cười của Bạch Nhược Thủy khiến cho có chút kinh hãi, “Bạch Vương diện hạ nếu là nữ tử, nhất khiến cho nam nhân không thể cưỡng lại.”

“...” Bạch Nhược Thủy tức đến độ muốn hồng, “Vị Ương, người đang có ý định đánh lạc hướng bốn vương trong lời nói sao?”

“Hạ quan không dám.”

“Hừ, hảo cho một câu không dám!” Bạch Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng, “Bốn vương hỏi người, người phải thành thực trả lời, Bốn vương có đẹp hay không?”

“...” Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy não mình đã sánh bằng não trâu, nghĩ nghĩ chút nữa, bản thân đành thỏa hiệp, “Nếu Bạch Vương là nữ tử, nhất định nghiêng nước nghiêng thành.”

Hắn cuối cùng cũng chịu nói ra bốn chữ này.

Thời điểm Bạch Nhược Thủy diễn khúc, hắn cũng nghĩ đến mấy chữ kia. Mà chúng còn ở trong đầu hắn kêu gào không yên, cho nên bản thân cảm thấy nếu không mở miệng nói nhất định chính mình chẳng được thoải mái.

Thật sự xúc động quá mức.

Câu trả lời tựa hồ khiến Bạch Nhược Thủy cực kỳ vừa lòng. Y tủm tỉm cười không thôi, xem chừng đang rất thỏa mãn, “Thật sao?”

“Hạ quan không có nói dối.” Tiêu Vị Ương kiên trì đáp lại.

Mà trong lòng Tiêu Vị Ương hiện tại lại nghĩ: Bạch Vương còn kiên quyết lấy chữ ‘đẹp’ để hình dung chính mình, chẳng lẽ y thực sự ‘dùng sắc mị chúa’?

Hắn từng được kể, có những vũ cơ tư thái thật sự giống nữ tử, đi trên đường sẽ giống nữ tử bình thường mà lắc eo, khi nói chuyện thanh âm sẽ thanh thoát như thể nữ nhân, luôn cùng quan to quý nhân vui vẻ thường ngoạn.

Những kẻ đó, lúc được mọi người khen xinh đẹp như nữ tử, cũng không bắt giác thấy thẹn, ngược lại còn vô cùng hưởng thụ.

Nhưng dù thế nào, Bạch Vương tuy phong thái tà mị, lại không đánh mất khí khái nam tử. Hắn thực cảm thấy Bạch Vương không giống loại người này.

“Kia, bốn vương nếu là có muội muội, Tiêu đại nhân sẽ thú nàng chứ?” Bạch Nhược Thủy vuốt ve mu bàn tay Tiêu Vị Ương khiến hắn bất giác run lên, vội vàng quỳ sụp xuống, “Hạ quan tự biết mình tài sơ học thiển, không dám trào cao.”

Bạch Nhược Thủy nhìn bàn tay trống rỗng của mình, rồi chuyển sang cánh tay vừa rời khỏi tay mình, đôi mắt phượng lóe lên tia giận dữ, trừng Tiêu Vị Ương hồi lâu, sau đó mới hít vào một hơi, tự nhủ với bản thân không nên phát hỏa, cứ từ từ mà tiếng, đối phương nhất định không thoát được lòng bàn tay mình, vì thế y chỉ khẽ cười, “Tiêu đại nhân quá mức khiêm tốn rồi, muội muội nhà ta thế mà đối với đại nhân nhớ mãi không quên nha.”

“Quận chúa từng gặp qua hạ quan sao?”

“Sao chỉ mới gặp qua.” Bạch Nhược Thủy làm như cực kỳ chuyên tâm chơi đùa dao găm trong tay, “Người trước đứng lên đi.”

Tiêu Vị Ương lại ngồi lên, một tay cầm chén, tay kia để sát mé bàn, trên mặt bàn quá sức nguy hiểm.

“Hạ quan ngu dốt, không nhớ là khi nào...”

Bạch Vương cuối cùng cũng chịu nhắc tới chuôi dao găm kia sao?

Bạch Nhược Thủy lại nói, “Ngay mai sau giờ Ngọ tam khắc, Hoa Cư lâu ở Nam Thành.”

“Này...” Tiêu Vị Ương do dự.

Bạch Nhược Thủy lại bắt ngờ đổi sắc, “Tiêu đại nhân đây là có ý tứ thoái thác sao?”

“Hạ quan không dám!” Tiêu Vị Ương vội vàng thưa, “Được Quận chúa chiếu cố, hạ quan thụ sủng nhược kinh.” Hắn thật chưa từng gặp qua người có khả năng lập tức chuyển thành băng sơn thể này, tựa như trong khoảnh khắc từ ngày xuân tháng ba biến thành mùa đông khắc nghiệt.

“Hừ.” Bạch Nhược Thủy hừ lạnh, “Cho người cũng không dám.”

Hiện tại, Tiêu Vị Ương cảm giác được, kể từ sau vũ khúc kia, chính mình liền bị Bạch Vương khống chế, tất cả những câu trả lời của bản thân đều trở nên bất bình thường.

“Bốn vương mệt rồi, người lui xuống đi...” Bạch Nhược Thủy miễn cưỡng ngả người xuống trường kỷ.

Thời điểm Tiêu Vị Ương cáo lui liền bắt gặp Bạch Nhược Thủy đang nằm, vạt áo hơi trượt xuống, tim hắn lại đập loạn một trận.

Vừa ra khỏi cửa Bạch Vương phủ, hắn nhanh chóng hồi phủ, gió lạnh quét qua, mới phát hiện cả người đều là mồ hôi lạnh.

Mà cùng lúc đó, tại Bạch Vương phủ.

Trông theo thân ảnh Tiêu Vị Ương đã tiêu thất, Bạch Nhược Thủy oán hận vung tay, một tiếng “Phanh —”, chén rượu rơi xuống đất, vỡ tan tành.

“Đáng giận! Đáng giận!” Y hận đến thấu xương.

Vừa lúc thị vệ Phương Độ Phong vừa giải quyết sự vụ trong tiêu cục của mình, trở về bên người Bạch Nhược Thủy. Gã ta từ xa trông thấy rõ như ban ngày, Bạch Vương quần áo ít oi, còn có chút mặt đỏ tai hồng, kết quả trở thành đối tượng ở gần nhất, bị Bạch Vương tóm cổ áo, ép hỏi, “Bổn vương không đẹp sao? Bổn vương không đẹp nhất ở đâu? Có điểm nào không tốt? Vì cái gì hắn không bị bổn vương là

Thái y viện.

Liều Thái y cẩn thận nhìn gói bột phấn màu vàng, vương đầu ngón tay chấm xuống một chút, đưa lên mũi nghe, sau đó ném thử, lông mày liền chau lại, tựa như đang nghĩ đến thứ gì đó.

Sau một hồi, lão ngẩng đầu, “Hồi bẩm Tiêu đại nhân, đây là bột phấn làm từ thảo dược.”

Tiêu Vị Ương trừng mắt với lão, “Thảo dược không phải chỉ Thái y viện mới có sao? Thế nào lại ở trên giường nệm của ta?”

Hắn đã mộng xuân cả ba ngày nay, dục hỏa thiêu đốt đến nỗi chỉ dám ăn cháo thanh đạm, không dám đụng vào những món nóng, nhưng vẫn cảm thấy thân thể có gì đó bất bình thường. Hắn còn kiểm tra qua hết thức ăn nước uống của mình, nhưng vẫn không thu được manh mối gì. Cuối cùng, loay hoay một hồi trong phòng riêng, mới phát hiện trên chăn nệm có một ít bột phấn màu vàng.

Tiêu Vị Ương xác định kia không phải vụn gỗ, tuy rằng nhìn thoáng qua thì có chút giống.

Hắn còn chắc chắn trước đây trong chăn nệm của mình chưa từng có thứ này.

Hắn lớn mật phỏng đoán đây chính là thứ có tác dụng thôi tình, kết quả đưa tới thái y viện hỏi thăm, quả nhiên như vậy! Hơn nữa, còn là thảo dược chỉ có thái y viện mới có.

Thảo dược trong nước, tất cả đều xuất xứ từ Tây Vực, ngoài tác dụng trị liệu chứng đau đầu khá hiệu quả, chúng còn là giống cây vô cùng khó sinh trưởng, cho nên luôn là thảo dược để tiến cống. Hơn nữa, giống như danh tiếng của mình, thời điểm sử dụng, thảo dược này còn có chức năng thôi tình cực kỳ mạnh.

Trách không được... Trách không được ngày hôm nay, hắn rõ ràng đối với Bạch Vương nảy sinh tà niệm.

Bạch Vương diện hạ thân là nam tử, cho dù y có chút cổ quái, thích tự mình diễn vũ, kia vẫn đâu cùng hắn liên can. Tiêu Vị Ương làm sao có thể bị một nam nhân say đắm đến thần hồn điên đảo được?

Này hoàn toàn không bình thường.

Tuy rằng Tiêu Vị Ương cảm dục đã lâu, cũng có khát khao, nhưng không đến nỗi ngay cả nam nhân cũng có *** niệm.

Thảo dược vốn để hòa vào nước rồi sử dụng, chỉ cần vào nước liền biến hóa, trở nên vô sắc vô vị. Tiêu Vị Ương thật không ngờ tới, thứ này rải lên giường nệm, để cho ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu đến, độ ẩm tăng cao, hoặc tự mình nằm trên giường, thời điểm nhiệt độ cơ thể làm ấm giường nệm, công hiệu của bột phấn thảo dược cũng có thể phát huy.

Vừa nghĩ tới đây, bản thân tự hỏi không rõ kẻ nào lớn mật đi trêu chọc hắn, khéo môi khê nhếch cao.

Mới hắn mấy ngày nay có chút đỏ, bệnh trạng quả thực do trúng phải thảo dược kia, “Mấy ngày nay, các người đã mở kho lấy dược thảo cho những ai dùng?”

“...” Liễu Thái y có chút trầm tư, “Huệ phi nương nương bị đau đầu, từng chỉ định cho hạ quan mở kho dùng thảo dược, trừ lẫn đó ra, còn có Hoàng thượng?”

“Không còn người nào khác?” Tiêu Vị Ương hỏi, “Tỷ như...Bạch Vương?”

“Bạch Vương gần đây chưa từng đặt chân đến thái y viện.” Liễu Thái y đáp.

Tiêu Vị Ương đành hồi phủ.

Không phải Bạch Vương, vậy là người phương nào mới được?

Huệ phi? Hoàng thượng? Hai vị này căn bản sẽ không rảnh đi trêu chọc hần.

Vốn tưởng rằng người đó nhất định là Bạch Vương! Kết quả lại không phải.

Tiêu Vị Ương ngược lại cảm thấy rối rắm.

Trừ lần này ra, phòng ngủ của hần gần đây thường bị mất trộm, đồ dùng hằng ngày bị thay đổi, khiến bản thân không cách nào kịp thích ứng.

Mỗi ngày hồi phủ đều phải nhìn xem quần gia có thay đổi món đồ nào không, hần cảm thấy chỗ ở của mình càng lúc càng xa lạ.

Nhỏ thì cây bút, lớn thậm chí là cả kiện áo khoác đều bị lấy mất, này chẳng thể không cảm giác quá mức bất bình thường.

Mà thị vệ trong phủ rõ ràng không tóm được tên trộm kia.

Việc này căn bản không phải chuyện bình thường!

Nếu mục đích của đối phương thực muốn khiến Tiêu Vị Ương phải buồn bực, như vậy, người này đã thành công.

Mấy ngày nay, lòng dạ Tiêu Vị Ương luôn khó chịu. Chẳng những vì mấy chuyện tình phát sinh bên cạnh mình, mà còn vì đại sự trong triều.

Việc thay đổi chính sách chính trị mới, rắc rối phát sinh ngày càng nhiều, mà trở ngại cũng càng lúc càng lớn.

Gần đây, mỗi ngày lên triều đều chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt liền biến thành khẩu chiến.

Tiêu Vị Ương cảm thấy mệt đến sứt đầu mẻ trán.

Nhưng mà ngày mai sau giờ Ngọ tam khắc, Hoa Cư lâu ở Nam thành.

Hần cùng Bạch Quận chúa ước hẹn.

Tiêu Vị Ương ngồi trước thư trác, trên bàn là văn kiện của Hộ bộ.

Hần cúi đầu chuyên tâm.

Nhưng mà chính mình lại phát hiện không cách nào chuyên chú được.

Tình cảnh buổi chiều cùng Bạch Vương lại hiện ra rành mạch trước mắt.

Tiêu Vị Ương nhớ tới ánh mắt của Bạch Vương, khuôn mặt trong trẻo, thanh âm động lòng người khó diễn tả thành lời.

Nếu như là thanh âm của nữ tử...

Tiêu Vị Ương còn chưa phát hiện hần đang có chút nhớ nhung.

Nếu như là thanh âm của nữ tử... Tiêu Vị Ương tập trung tư tưởng vào rặng liễu rủ ngoài cửa sổ. Ngàn vạn sắc xanh biếc khẽ rung rẩy theo gió. Hần nhớ tới cảnh liễu trong tay Bạch Vương lúc quét qua mặt mình, Tiêu Vị Ương bất tri bất giác nhắm nghiền hai mắt.

Nếu tồn tại một nữ tử như vậy, trang phục màu trắng, phía trên chỉ cài duy nhất một cây trâm bằng ngọc, thất lưng đỏ, dây chuyền san hô, vung tay xoay một vòng, hần không thể dùng bất cứ ngôn từ nào để hình

dung ra sự thanh nhã rung động lòng người. Sau đó vũ khúc dừng lại, nữ tử cười khanh khách ngắt một cành liễu, bước nhanh tới trước mặt hắn, nghịch ngợm đem cành liễu kia quét tới quét lui trên gương mặt si mê của hắn...

Đầu ngón tay Tiêu Vị Ương nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của chính mình.

Muội muội...của Bạch Vương?

Đảo mắt một cái liền sang ngày mai.

Ngày mai lại chính là ngày ước hẹn nhất định phải đi.

Sau giờ Ngọ tam khắc, Hoa Cư lâu ở Nam thành.

Tiêu Vị Ương phát hiện chính mình cư nhiên chuẩn bị cả trang phục.

Hắn rõ ràng đang vạn phần chờ mong gặp mặt nữ tử kia.

Không không không, hắn chính xác muốn biết vì sao chuỗi dao găm lại nằm trong tay Bạch Vương, bởi vì chính mình thực sự muốn lấy lại đồ vật kia.

Nhưng mà Tiêu Vị Ương không cách nào thuyết phục được bản thân.

Hắn nhận ra chính mình sau khi tắm rửa thay trang phục, hiện tại đứng trước gương chăm chút lại, ngay cả lão quần gia cũng phải nở nụ cười, “Đại nhân hôm nay muốn đi đâu? Như thế nào hôm nay lại để tâm đến vậy?”

Tiêu Vị Ương không khỏi ngượng chín mặt.

Bỏ bỏ bỏ, cứ thẳng thắn nhận mình đi gặp mặt tiểu thư nhà người ta, có gì phải ngại.

Hắn thầm nghĩ.

Nam nhân độc thân, nữ tử chưa gả đi, tiểu thư lại coi trọng hắn trước, gặp mặt xem thử có giống nữ tử mình tưởng tượng trong đầu, việc gì cần ngượng ngùng.

Tiêu Vị Ương hắn không phải vẫn mong chờ gặp được nữ tử có thể khiến chính mình động tâm sao?

Hắn liếc mắt nhìn khắp Tiêu phủ, xung quanh trống trải, mặc dù quần gia đều đã sửa sang lại, nhưng nếu có thêm thanh âm của nữ tử trong nhà, hắn sẽ thêm chút nhu hòa ấm áp đi?

Không biết muội muội Bạch Vương... Bộ dạng sẽ như thế nào đây?

Theo những gì được chứng kiến ngày hôm qua, tựa hồ sẽ tương tự Bạch Vương đi?

Chính là không cần giống luôn tính cách hỉ nộ vô thường của Bạch Vương thì tốt rồi.

Tiêu Vị Ương giữa đường lại bị kẻ khác túm được.

Công bộ Thượng thư Tả Ấm, không biết vì chuyện gì từ từ lâu đi ra, trông thấy đồng bạn, vui vẻ đi sang vỗ vai, giữ chặt Tiêu Vị Ương không buông. Hắn nghe được trên người đối phương có mùi rượu liền hô thầm không xong.

Bị người túm rồi.

Trời còn sáng rõ, Công bộ Thượng thư lại uống ngà ngà say, lại lôi kéo thêm Tiêu Vị Ương cùng uống.

Tiêu Vị Ương thống khổ vô cùng.

Hắn tìm đủ mọi cơ để rời đi, nhưng những lời này nếu là đối với Tả Ấm còn thanh tỉnh, dĩ nhiên đối phương liền sớm thả người, tiếc thay Tả Ấm hiện tại đã muốn say vài phần.

Tiêu Vị Ương chú ý đến thần sắc khổ sở trong mắt Tả Ấm, chợt nhớ đến nữ nhi nhà Hộ bộ Tả thị lang vừa bị tứ hôn, cảm thấy hiểu được vài phần. Thanh mai trúc mã của mình bị gả đi, hắn là chuyện đau lòng bao nhiêu. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể ngồi xuống uống vài chén.

Vốn chỉ định nhận lời uống vài chén liền rời đi, ai ngờ Tả Ấm kia có người uống cùng, ngược lại còn hăng máu hơn, nhất định phải cùng Tiêu Vị Ương quá chén mới thôi.

Hiển nhiên, thời giờ khắc khắc trôi qua, Tiêu Vị Ương rơi vào tình thế cấp bách, uống xong mấy chén liền đứng lên tỏ ý phải đi, mà Tả Ấm cứ như vậy nói gót. Tiêu Vị Ương dọc đường khuyên giải đối phương, mà Hoa Cư lâu vốn cách đó không xa, thành ra hẳn bị bám đến tận trước cửa Hoa Cư lâu.

“Tả đại nhân, hạ quan thật sự không thể cùng người uống nữa, hạ quan có việc bận.” Tiêu Vị Ương bắt đầu nói.

Nhưng Tả Ấm kia rõ ràng bước thẳng vào đại đường gọi tiểu nhị dọn rượu lên.

Mà đáng sợ hơn, trong đại sảnh kia còn có một thị vệ đang đứng chờ, vừa trông thấy Tiêu Vị Ương tiến vào, gã liền đứng ra chắn đường, “Tiểu thư đợi trên lầu đã lâu.”

Tiêu Vị Ương quần bách, chỉ đồng bạn của mình, “Xin thay ta hướng tiểu thư tạ tội, nói rõ tình hình dưới này. Mong tiểu thư đợi một khắc đồng hồ, để ta tống cổ hắn đi.”

Mà Tả Ấm kia vừa nghe được lời hắn, liền bắt hắn chen vào, “Tiêu đại nhân, ta cùng người đều là quan viên lục bộ. Công bộ cùng Hộ bộ chỉ cách nhau bức tường, người lại đồ tiến sĩ cùng năm với ta, người cư nhiên ‘trọng sắc khinh bạn’.”

Tiêu Vị Ương cảm thấy hắn hôm nay thật sự xui xẻo vô cùng.

Chỉ cách một bức tường sao?

Ngày mai hẳn nhất định xin Hoàng thượng đem Hộ bộ dọn đi, cách xa Công bộ một chút.

Thị vệ sau khi lên lầu báo cáo tình hình liền trở xuống trả lời, “Tiểu thư nói, hai vị cứ lên cả trên lầu, nàng đã chuẩn bị sẵn rượu và đồ nhắm, xin đợi nhị vị.”

Lượng thiện, sẵn sóc, dịu dàng, thân thể cao quý.

Tiêu Vị Ương lập tức đối với vị Bạch tiểu thư kia thêm mấy phần hảo cảm.

Thời điểm bước lên lầu, Tiêu Vị Ương hung hăng trừng Tả Ấm kia một cái, tên này rõ ràng cũng quy củ, không lộ chút men sau. Tiêu Vị Ương vốn lo lắng đối phương làm ra chuyện đường đột gì đó với giai nhân, nhưng hiện tại nhìn người này như vậy, xem ra cũng không say đến lợi hại, vì thể tình thần có phần buông lỏng.

Để cho Tả Ấm biết cũng không có gì đáng ngại...

Tiêu Vị Ương nghĩ.

Cùng lắm thì thê thiếp họ Tả nhiều thêm một người mà thôi.

Nếu thật sự vô duyên, hẳn cũng không thể cưỡng cầu.

Nghĩ đến đó, hắn phát hiện đã được người dẫn vào trong phòng.

Cửa phòng đóng lại, tạp âm dưới lầu lập tức bị chặn bên ngoài, bên trong cực kỳ thanh u, nhã nhặn, yên tĩnh.

Gian phòng không khác gì động tiên.

Giữa phòng có một bức rèm ngăn ra, sau rèm là vách bằng ngọc lưu ly khắc hoa dùng như bình phong. Bên ngoài rèm bày một bàn trà thanh đạm, có lò sưởi đốt đàn hương, khiến thần trí cảm thấy phi thường thoải mái.

“Tiêu đại nhân, Tả đại nhân, mời ngồi.” Thấp thoáng một dáng người sau rèm, thanh âm cực kỳ dè dặt, mặc dù có chút trầm, nhưng ngữ điệu ôn nhu vẫn khiến người ta thoải mái.

Thời điểm Tiêu Vị Ương ngồi xuống, lập tức có thị nữ tiến lên pha trà.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, trong phòng có hai thị vệ đang đứng, thêm bốn thị nữ. Lúc kiểm tra xung quanh, tầm mắt hắn bất ngờ dừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại di chuyển tiếp.

Thời điểm hắn cúi đầu phẩm trà, tựa hồ giống như đang suy nghĩ gì đó.

Hắn giống như nghĩ tới điều gì đó, khóe môi rõ ràng vẽ thành nét cười.

Tiêu Vị Ương khó có khi bày ra ý cười như vậy. Nụ cười kia giống như nghi hoặc trong lòng đã được cởi bỏ.

Sau khi rượu được rót vào chén, Tiêu Vị Ương liền nâng chén đứng lên mà nói, “Hạ quan hôm nay may mắn được gặp Quận chúa, thật sự là phúc phần của ta, mạo muội kính Quận chúa một ly.” Nụ cười trên môi như thể đang nghiền ngẫm, Tả Ấm ngẩng đầu nhìn đối phương, trà cũng chẳng buồn uống, chỉ lo uống rượu.

“Tiêu lang đa lễ. Hôm nay hai ta gặp lại, không cần câu nệ như vậy, cứ gọi ta là Y Y là được.” Bạch Y Y phía sau rèm cất tiếng nói.

Nụ cười nghiền ngẫm bên môi Tiêu Vị Ương càng sâu thêm một tầng.

Hắn nhìn thị nữ ra ra vào vào, người ngồi sau rèm cũng không khách khí, tiếp nhận chén rượu liền uống một hơi cạn sạch. Bạch Y Y sau khi uống hết rượu lại ngẩng đầu, dáng dấp kia tối nay đặc biệt có phong thái.

Tả Ấm sững sốt ngẩng đầu.

“Nàng là ai?” Người này hiện tại mới có chút thanh tỉnh, “Người nhờ người làm mối?”

Phía sau rèm cười lạnh một tiếng.

Có người vội vàng khụ một tiếng nhắc nhở.

Bạch Y Y lại nói tiếp, “Tả đại nhân cứ xem ta như nữ tử bình thường. Tiểu tỳ vô lễ, mong đại nhân thứ lỗi.”

Tả Ấm ngây ngốc, “Vừa rồi, Tiêu đại nhân gọi nàng là Quận chúa, sao có thể là nữ nhân bình thường được.” Đối phương thở dài rồi đứng lên, “Vừa rồi đường đột, mong tiểu thư thông cảm.”

“Đại nhân không cần để ý.” Bạch Y Y phía sau rèm nói vọng ra, “Xin đại nhân cứ tận hứng, để thiếp đây vì hai vị mà tấu một khúc.”

Thời điểm tiếng đàn vang lên, Tiêu Vị Ương hung hăng trừng Tả Ấm một cái.

Tả Ấm kia rõ ràng cũng biết Tiêu Vị Ương tức giận, nhưng chỉ nhún nhún vai.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Tên kia rành mạch phun ra một câu như vậy.

Tiêu Vị Ương hận không thể một cước đạp tên phá rối này ra ngoài lâu.

Này mới thực sự ‘trọng sắc khinh bạn’!

Rèm ngăn lay động.

Trầm hương lượn lờ.

Ngọc bội đính đang.

Tiếng đàn của Bạch Y Y vô cùng tuyệt diệu.

Cầm khúc tựa hồ còn nghe được cả thanh âm suối chảy róc rách len mình qua lòng sông đầy đá cuội, khung cảnh tiêu điều, cảm tưởng như có thể cảm thấy hoa lau bên bờ sông thu khê run rẩy trong gió lạnh.

Cầm khúc vừa dứt, hai người tán thưởng không dứt lời.

Giai nhân thiên hô vạn hoán bây giờ mới lộ mặt đi ra, ôm đàn tỳ bà giấu nửa khuôn mặt.

“Đào hoa đái vũ thiên bàn diễm, liễu như tùy phong kỷ độ kinh.” Tả Ấm là người đầu tiên lên tiếng.

(Hoa đào trong mưa muôn phần xinh đẹp, tơ liễu theo gió tùy duyên đưa.)

Tiêu Vị Ương lại cười cười tiếp lời, “Nhất khúc phường ca tử tế thính, bằng thù tuệ nhân hảo hảo thanh.” Tầm mắt hắn dừng lại nơi vầng trán hơi cúi thấp của Bạch Y Y. Đối phương một thân thanh y nhàn nhạt, tóc mây búi cao hơi rũ xuống, gương mặt thoa một tầng phấn, thẹn thùng khiến người ta yêu thương.

(Một khúc phường ca nghe chăm chú, nhờ người trẻ tuổi có tuệ nhân.)

“Chỉ là đàn loạn một khúc, Tiêu lang khiến thiếp thẹn thùng rồi.” Bạch Y Y một tiếng ‘Tiêu lang’ gọi tới gọi lui, tiếng gọi êm ái ngọt ngào, khiến xương cốt như nhũn ra, nhưng cứ chỉ lại không có chút cảm giác thẹn thùng. Nàng thoải mái ngồi xuống, thay Tiêu Vị Ương rót rượu vào chén, “Thiếp kính Tiêu lang một ly.”

Tiêu Vị Ương dè lại tay Bạch Y Y, miệng phun lời ngả ngớn, “Thập lý hoa hương sắc chính nghiên, thiên nhiên phong vận kiến do liên.”

(Hương hoa tỏa thơm ngát mùi dấm, tự nhiên quyến rũ người yêu thích.)

Tay Bạch Y Y thoáng chấn động giật lại, lập tức lùi về, đồng thời hai má lại ửng một mặt hồng.

Thật nhanh có tiếng thị vệ quát, “Người dám lớn mật! Rõ ràng đối với Chúa — Quận chúa vô lễ!”

Tả Ấm cũng giương mắt liếc Tiêu Vị Ương một cái.

Người này ý tứ chính là, Tiêu Vị Ương người trong triều có tiếng là chính nhân quân tử, không ngờ đến rõ ràng là quỷ hao sắc.

Nhưng rõ ràng chủ nhân của tên thị vệ kia vừa mới giật mình thoát khỏi cơn mơ màng, khẽ vuốt ve tay mình một chút, cư nhiên cũng không khiển trách đối phương vô lễ.

“Hồng tu thủy khiếp tình thiên độc, liễu bàng hoa tùy ý dịch si.” Tiêu Vị Ương nâng chén rượu tới bên môi Bạch Y Y, thanh âm tiếng cười khiến kẻ khác động tâm, “Y Y sao không đối tiếp một câu?”

(Hồng hoa thẹn thùng tình phỉ thúy, liễu hoa si tình hóa trầm mê.)

Bạch Y Y hơi giật mình, thì thầm, “Nhất đôi uyên ương xuân thủy khứ, cảm khâm la nhục bất thắng xuân.”

(Một đôi uyên ương say giấc xuân, chán nệm rục rở cảnh ái ân.)

“Khụ khụ.” Tiếng thị nữ đứng hầu bên cạnh ho khan.

Bạch Y Y giống như giật mình hồi thần, vội vàng cả kinh mà nói, “Đại nhân chê cười rồi, thiếp tài sơ học thiển, đối không được đâu.”

“Thực tình tế mà thú vị nha.” Tiêu Vị Ương mỉm cười, “Tả đại nhân cảm thấy thế nào?”

“Một thi phẩm ưu tú. Tiết mục cây nhà lá vườn mà thôi. Hay dở cũng chỉ chúng ta thưởng thức.” Tả Ấm bên kia đã muốn lú lười.

Tả Ấm thực sự bị hù dọa a.

Này là tiểu thư khuê các nhà ai lại lớn mật đến vậy.

Rõ ràng nói ra mấy từ ướm át như thế.

“Nghe Bạch Vương nhắc, tiểu thư cùng ta đã từng gặp mặt một lần, không biết là khi nào?” Tiêu Vị Ương hỏi.

“Thiếp lúc bảy tuổi, từng theo vú nuôi ra ngoài dâng hương, bị kẻ thù đuổi giết, chính Tiêu đại nhân đã cứu thiếp một mạng.” Bạch Y Y e lệ nói, “Tiêu đại nhân lúc từ biệt, từng tặng thiếp chuôi dao bên người là vật đính ước, ân tình của đại nhân, thiếp vẫn luôn khắc ghi trong lòng.”

“Chuôi dao găm?” Tiêu Vị Ương cẩn định xác nhận một trong những phỏng đoán trong đầu.

Quả nhiên là y.

“Chính là... Chuyện năm đó, hạ quan tựa hồ nhớ là...” Tiêu Vị Ương muốn nói hắn vốn không có quên, nhưng mắt thấy dáng vẻ cố ý cướp lời của Bạch Y Y, lông mày hơi cau lại, lập tức sửa miệng, “Hạ quan nhớ nhất thanh nhị sở, chính mình lúc đó tựa hồ đã cứu một nam hài a?”

“...” Bạch Y Y oán giận cắn môi, nhưng thanh âm vẫn ôn nhu, cúi đầu thẹn thùng, “Ngày ấy vú nuôi sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kêu thiếp giả trang nam hài.”

“Là vậy sao?” Tiêu Vĩ Ương mỉm cười, “Trách không được, lúc đó ta cảm thấy nam hài kia thật sự đẹp giống như nữ hài tử a.”

Bạch Y Y không có vẻ giận dữ nữa, cũng chẳng phải xấu hổ, tuy trong lòng chỉ hận không thể túm Tiêu Vĩ Ương mắng một trận, nhưng chỉ có thể giả vờ thẹn thùng.

Tiêu Vĩ Ương tiếp tục nói, “Thế nhưng hạ quan lại không nhớ rõ đã đem dao găm đưa nàng a?” Việc quan trọng như vậy, hẳn làm sao có thể buông tha cho đối phương.

Lúc đấy, hẳn những tưởng rằng chính mình không cần thận đánh mất vật kia, sau tìm tới tìm lui vẫn không thấy, ngẫm lại mới nhớ ra, chính là bị vị Bạch tiểu thư thuận mất đem trở thành tín vật.

“Tiêu đại nhân nhất định đã nhớ lầm.” Bạch Y Y nói, “Tiêu đại nhân đúng là đem vật kia trao cho thiếp làm tín vật, thiếp liền tự thề với lòng muốn lấy thân báo đáp.” Thời điểm nhắc đến mấy chữ ‘lấy thân báo đáp’, Bạch Y Y lại thẹn thùng đỏ mặt, “Cho nên... Thiếp gọi đại nhân một tiếng Tiêu lang, đại nhân...”

“Lấy thân báo đáp sao?” Tiêu Vĩ Ương mỉm cười trầm ngâm, nhưng không có đáp lại, chỉ cười cười đem ý chính nhắc lại.

Mà hiện tại Công bộ Thượng thư Tả Ấm Tả đại nhân đã sớm bị dọa.

Thời điểm điểm Bạch Y Y đối lại bằng câu thơ kia, người này đã bị dọa đến chấn kinh.

Lúc ra khỏi cửa lâu, Tả Ấm còn chắc chắn, “Chẳng biết tiểu thư nhà ai, thật sự không giống người thường. Ta chưa từng gặp qua nữ tử như vậy.”

“Không giống người thường sao?” Tiêu Vĩ Ương cười ha ha.

“Tiêu đại nhân cảm thấy thế nào?” Tả Ấm đánh giá, “Xem tư sắc nàng có thể nói là tuyệt sắc, đáng tiếc có hơi phóng khoáng quá mức, lời ăn tiếng nói cũng không tề, vẫn giữ được phong thái tiểu thư khuê các.”

“Ta thật ra thích nhất câu ‘Nhất đối uyên ương xuân thủy khứ’ của nàng.” Tiêu Vĩ Ương cười to, “Nữ tử như vậy, người nói xem, nếu ở trên giường, sẽ như thế nào mất hồn đây?”

“Xem phong thái cử chỉ, tựa hồ không có thấp kém, hình như gia cảnh là đại phú đại quý đi.” Tả Ấm thực để ý loại phương diện này, “Là nữ nhi của vị đại nhân nào vậy?”

Tiêu Vĩ Ương nhếch môi cười, “Người muốn biết?”

“Sách, tuyệt sắc.” Tả Ấm tiếp tục tán thưởng.

“Đương kim Bạch Vương diện hạ Bạch Nhược Thủy.” Tiêu Vĩ Ương ha ha cười.

“Bạch Vương?” Tả Ấm nhất thời sửng sốt, hồn không biết đã lạc đi nơi nào, “Nữ nhân của Bạch Vương?” Ngẫm lại một chút thì Bạch Vương không có khả năng có con lớn như vậy, “Muội tử của Bạch Vương?”

“Bản thân Bạch Vương diện hạ ấy.” Tiêu Vĩ Ương tiếp tục cười to.

Tả Ấm kia lập tức trượt chân, vội vàng túm lấy Tiêu Vĩ Ương để khỏi té nhào, “Bạch —— Bạch, Bạch, Bạch Vương?!”

“Đúng, chính là y.” Tiêu Vĩ Ương cười nói.

Tâm tình hẳn tựa hồ thực khoái trá, đáy mắt dong đầy ý cười.

“Chờ —— từ từ!” Tả Ấm vội vàng đuổi theo, “Ta đã từng thấy qua Bạch Vương nha! Đây, đây ——”

“Đào hoa đãi vũ thiên bàn diễm, liễu như tùy phong kỷ độ kinh.” Tiêu Vĩ Ương ngâm lại câu thơ khen tặng Tả Ấm dành cho Bạch Nhược Thủy, lại cười to, “Tả đại nhân đối với Bạch Vương, cảm giác không tệ ha.”

“Ta, ta, ta —— ”

Tiêu Vị Ương vừa đi vừa sảng khoái cười.

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy, quả nhiên không giống người thường a.

Bạch Y Y... Sao nào?

Nhớ tới vài chuyện xảy ra trong nhà gần đây, Tiêu Vị Ương chợt cảm thấy cuộc sống của hắn tựa hồ thú vị hẳn lên.

Mà lúc này, trong Hoa Cư lâu, Bạch Vương Bạch Nhược Thủy diện hạ lại đang oán hận chống cảm để thị nữ tháo xuống mấy cái trâm cài đầu, “Chuyện gì xảy ra với hắn vậy? Tiêu Vị Ương là xảy ra chuyện gì? Hắn như thế nào có thể đối với nữ tử ngà ngọc như vậy! Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét a! Hắn như thế nào có thể! Hắn như thế nào có thể!”

“Nhưng thưa chủ tử, đối tượng hắn động thủ động cước cũng không phải là ngài sao?” Một thị nữ trong đám người lên tiếng thắc mắc.

“Nói lảm nhảm! Nếu không phải ta, ta nhất định chém đứt tay hắn!” Bạch Nhược Thủy ngẫm lại thấy cũng đúng, nhưng trong lòng vẫn thấy tức tối, hung hăng cởi hết đám quần áo rườm rà, “Còn kéo thêm người tới đây! Đáng ghét! Sợ ta ăn thịt hắn chắc!”

“Chủ tử, nô tỳ cảm thấy, tuy rằng Tiêu đại nhân đối với chủ tử có chút bất kính, nhưng so với hôm qua, xem ra có hiệu quả lắm a.”

“Nói thừa.” Bạch Nhược Thủy đắc ý, “Đây là hiển nhiên.”

Thật vất vả mới rải được thứ thảo dược trên giường nệm của hắn nha.

Làm hắn mộng xuân liên tục mấy ngày, để nếm mùi ‘nhìn heo mẹ cũng hóa Điều Thuyền’.

Huống chi trước mặt hắn lại là một đại mỹ nhân không hơn không kém.

Mẫu thân Bạch Vương lúc tuổi còn trẻ vốn là người có dung mạo nhất trong số các tú nữ tuyển từ Giang Hoài. Mà tiến cung rồi, so trong sáu cung, nàng vẫn là người xinh đẹp nhất.

Thời kỳ nàng được sủng ái, Hoàng hậu đều có vài phần đổ kỵ.

Có tin đồn Bạch Vương ‘dùng sắc mị chúa’, cũng bởi vì y mang dung mạo mê người.

“Chủ tử...” Phương Độ Phong lần này cũng là một trong số những thị vệ có mặt, lại không cho là như vậy. Gã trầm ngâm thật lâu, sau đó nhin không được mà mở miệng, “Chủ tử... Ta cảm thấy... Tiêu đại nhân tựa hồ nhìn ra cái gì đó...”

“Nhìn ra? Nhìn ra cái gì?” Bạch Nhược Thủy lười biếng, tự rót cho mình một chén rượu.

“Hắn tựa hồ nhận ra ta.” Phương Độ Phong lo lắng a lo lắng.

“Làm sao có thể.” Bạch Nhược Thủy đã đổi lại trang phục thường ngày, gỡ xuống trâm cài, cầm chén rượu trong tay liếc nhìn người đối diện, “Các người không phải chưa từng giáp mặt nhau sao?”

“Đúng là không có.” Phương Độ Phong vẫn thực lo lắng, “Nhưng ta từng theo dõi hắn một lần... Tiêu đại nhân... Theo ta thấy, xem chừng không thể khinh nhường... Còn nữa, lúc hắn vừa vào cửa, liền nhìn đến ta...”

“Hắn coi trọng người?” Bạch Nhược Thủy lập tức nhảy dựng lên.

“Không không không.” Phương Độ Phong vội vàng lắc đầu, “...Chính là ta cảm thấy... Tiêu đại nhân tựa hồ đã phát giác cái gì đó...”

“Các người không phải chưa từng tiếp xúc sao, hắn phát hiện được cái gì chứ.” Bạch Vương xét thấy thuộc hạ của mình chỉ đang buồn lo vô cớ, “Yên tâm. Hôm nay hắn đã bị ta say đắm đến choáng váng hồ đồ, sắc tính nổi lên, sao còn phát hiện được cái gì nữa.”

“...” Phương Độ Phong đứng yên tại chỗ, tuy rằng trong lòng vẫn cảm thấy, Tiêu Vị Ương không hề đơn giản như vậy.

Dù sao... Gã dễ mất dấu đối tượng... Rất hiếm, thật sự hiếm a...

Hơn nữa... Say đắm đến choáng váng hồ đồ... Theo gã thấy... Là Bạch Vương điện hạ nhà mình đi... Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Bạch Vương điện hạ ngày đó, như được nếm thử mật ngọt, sau khi hồi phủ liền có một đêm mộng đẹp. Trong mộng, y mơ thấy mình đem người kia tùy y lãng nhục trăm ngàn kiểu. Buổi sáng thoải mái rời giường, biếng nhác duỗi thắt lưng, sau đó, người hầu lập tức tiến vào giúp y thay quần áo. Bạch Nhược Thủy đứng lên, nhàn nhạt hỏi, “Hôm nay như thế nào?”

“Bẩm chủ tử, Tiêu đại nhân vẫn như vậy, sau khi lâm triều, hiện tại đang bị Hoàng thượng giữ lại Tử Kim điện.” Khuất Ngâm nói.

“A... Thật nhàm chán, chúng ta cũng tới đó đi.” Bạch Vương thản nhiên nói tiếp.

Kết quả, sau khi tắm rửa, dùng cơm, Hoàng thượng liền phái người triệu gấp Bạch Vương tiến cung. Thời điểm Bạch Nhược Thủy có mặt, vừa vặn Tiêu Vị Ương cũng ra khỏi cửa điện.

Xa xa, Tiêu Vị Ương liền nhận ra thân ảnh Bạch Vương đang tiến đến, không biết vì sao vừa nhìn thấy Bạch Nhược Thủy, rồi nhớ lại buổi gặp gỡ với Bạch Y Y ngày hôm qua, khóe miệng hần không khỏi giật giật cười.

Bạch Vương trông thấy ý cười trên mặt Tiêu Vị Ương liền lấy làm vui vẻ, trong lòng không khỏi đắc ý.

“Bạch Vương điện hạ, biệt lai vô dạng.” Tiêu Vị Ương khó được dịp mở lời chào hỏi trước, khiến chốc Bạch Nhược Thủy vui sướng vô cùng.

(Ngài vẫn khỏe!)

“Hôm qua đã gặp được Quận chúa rồi?” Bạch Nhược Thủy dừng bước, trước không vội đáp lại lời chào, chỉ đứng yên đó đánh giá đối phương một chút. Tiêu Vị Ương một thân quan phục, thoát nhìn thực tuần tú. Trái tim Bạch Vương có chút ngứa ngáy, “Có cảm tưởng gì? Nói thử bốn vương nghe một chút.”

“Quận chúa quả nhiên không giống người thường.” Tiêu Vị Ương mỉm cười, thản nhiên đối đáp.

Bạch Nhược Thủy thoáng nhíu mày, là y suy nghĩ nhiều sao? Y cảm thấy trong đáy mắt Tiêu Vị Ương dường như mang theo ý tứ trên chọc. Trước nay, đôi đồng tử của hắn tựa hồ vẫn luôn phẳng lặng, quang minh chính đại, như thế nào giờ đây lại xuất hiện loại thần sắc không bình thường này?

Nhưng cái chau mày kia cũng chỉ rất nhẹ, gần như không thể nhận ra. Bạch Vương lại cười ha hả, “Kia bốn vương hưởng Hoàng thượng yêu cầu tứ hôn, như thế nào?”

Nguyên tưởng rằng Tiêu Vị Ương nhất định thoái thác, đâu ngờ rằng hắn sẽ vui vẻ đồng ý, “Tạ ơn Bạch Vương điện hạ thành toàn.”

Lời này nói ra ngược lại khiến Bạch Nhược Thủy sửng sốt.

Con mồi sa lưới dễ như trở bàn tay, phải nói quá mức dễ dàng, khiến Bạch Nhược Thủy cảm giác có chút không tiếp thu được.

Thánh chỉ vừa ban, lập tức thành thân, liền có thể động phòng?

Vừa nghĩ tới cảnh sắc tươi đẹp vạn phần trong giấc mộng ngày hôm qua sắp biến thành sự thật, Bạch Nhược Thủy chợt cảm giác như hết thấy xuân sắc khôn cùng đang ập xuống cùng một lúc trên đầu mình.

Nhưng mà ——

Tiêu Vị Ương khấn trương như vậy. Chẳng lẽ bởi vì người này thuộc loại ‘thấy sang bắt quàng làm họ’ sao? Dám chắc hẳn không dám. Chỉ cần một Bạch Y Y, liền khiến hắn có thể bày ra biểu tình cùng lời nói kiểu này sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bạch Vương lập tức trở nên âm trầm, “Tiêu đại nhân, trong cung, bốn vương là người dạng gì, hẳn ngươi cũng biết?”

“Y phục Bạch Vương mặc trên người hôm nay, chính là vật phẩm tiến cống của sứ thần Lạc Hồ quốc dâng cho Hoàng thượng.” Tiêu Vị Ương đáp.

“Hừ.” Bạch Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng, “Coi như ngươi tỉnh mắt.”

Tiêu Vị Ương chỉ cười không nói.

Bạch Nhược Thủy bắt gặp nụ cười của đối phương, trong lòng lập tức giận dữ, mỉa mai khiêu khích, “Tiêu đại nhân, ngươi cho mình là ai?”

Nói xong, không thèm nhìn xem Tiêu Vị Ương phản ứng ra sao, y liền xoay gót bỏ đi, chỉ bạc trang trí trên y phục theo đó quét qua bên người đối phương.

Chỉ còn tên thị vệ đi theo phía sau Bạch Vương há hốc mồm.

Bạch Vương này là... Tức giận Tiêu đại nhân sao?

Vì cái gì?

Rõ ràng ban nãy vừa rời giường đã vội vàng muốn gặp mặt người ta, hiện tại gặp được rồi lại cùng Tiêu đại nhân cãi vã.

Khuất Ngâm khó hiểu vẫn không quên bám gót Bạch Nhược Thủy, thật sự phi thường khó hiểu.

Thêm nữa, rõ ràng Bạch Y Y cũng do chính Bạch Vương diện hạ giới thiệu cho Tiêu đại nhân, vì sao hiện tại lại lấy cớ đùa cợt đối phương, chê bai người ta địa vị thấp hơn, không có tư cách?

“Đồ hỗn trưởng kia!” Vừa tiến vào nội điện, Bạch Nhược Thủy thở phì phì ngồi phịch xuống.

Đương kim Hoàng thượng im lặng nâng chén trà nhấp một ngụm, giống như thường lệ vẫy lui binh lính đứng gác hai bên, sau đó mới chậm rãi hỏi, “Tiêu đại nhân lại chọc giận gì người?”

“Hắn đáp ứng cùng ta thành hôn.” Bạch Nhược Thủy không quan tâm mặt mũi trả lời.

Cảnh Vồng miệng sắc nước trà, phải khụ vài tiếng mới lấy lại được hơi thở, trong lòng thầm hô, may mắn chính mình không có phun ra hết, hình tượng vẫn giữ được.

“Kia không phải vừa lòng người rồi sao? Còn buồn bực gì nữa?”

“Là một nữ nhân! Nữ nhân đó ——” Bạch Nhược Thủy bùng nổ, “Ta thật sự không ngờ, Tiêu Vị Ương kia lại là loại sắc quỷ đói khát! Vừa nhìn thấy nữ nhân liền giống hệt lang sói bỏ nhào tới, ta vừa nhắc tới chuyện hôn sự, hắn lập tức đồng ý. Người không phải nói nhà này kén, gia kia chọn, người này chẳng vừa mắt, kẻ kia tính tình không được tốt. Như thế nào, ta đây lại cảm thấy hắn giống như hoàn toàn tương phản với lời kể của người a?” Bạch Vương diện hạ tức giận vỗ bàn một cái, “Tiêu Vị Ương! Hắn căn bản không giống ngoài mặt làm bộ làm tịch với nữ nhân nhà sư phó kia! Hắn chính là lăng lợ, trêu hoa ghẹo nguyệt!”

“...” Cảnh Vồng trừng mắt nhìn nước trà lênh láng trên bàn.

Vừa nãy, chính mình đã nghĩ, chén trà kia hẳn uống không xong rồi, chính là mới uống một ngụm thì suýt nữa phun ra. Hơn thế. Vừa rồi Bạch Nhược Thủy đập mạnh xuống bàn một cái, chén trà của mình liền đổ tung tóe.

Đương kim Hoàng thượng kiềm lại xúc động, kéo xuống một mảnh châu xa liêm, lau đi nước trà bị đổ trên bàn, sau đó gương mặt nhìn Bạch Nhược Thủy, “Tiêu đại nhân của trẫm lăng lợ, trêu hoa ghẹo nguyệt sao?”

“Này không phải lãng lơ, trêu hoa ghẹo nguyệt chứ là gì!” Bạch Vương hừ lạnh, tặng kèm Hoàng thượng cái liếc mắt, “Lại nói, Hoàng thượng hẳn đã biết? Tiểu thần đang lo nghĩ không biết có nên đem thị vệ bên cạnh đổi hết một lần hay chẳng.”

“Tốt nhất không nên.” Cảnh Vồng mỉm cười đáp.

“Hừ, chính là dù có đổi qua, cũng không chặn được thông tin đến tai Hoàng thượng ngày, dù sao ta cũng đã sắp xếp vài người bên cạnh ngài, đối với Hoàng thượng hẳn không thành vấn đề gì. Hoàng thượng quan tâm như thế, thật khiến tiểu thần thụ sủng nhược kinh a.” Bạch Nhược Thủy băng quơ nói.

“Trẫm là lo lắng cho an nguy của người thôi.” Đương kim Hoàng thượng cảm thấy chúc trách ca ca như mình thật sự khó làm, “Đang êm đang đẹp làm Vương gia, bởi vì một câu nói không có hứng thú với nam nhân của người ta, liền tự mình hiển vũ, đánh đàn. Mấy việc này thôi không tính, người còn bày đặt tô son trét phấn giả nữ nhân, còn không chịu chọn một nơi an toàn, ngang nhiên hẹn gặp mặt ở tửu quán, cũng chẳng ngần ngại vạn nhất xảy ra chuyện ——”

“Sẽ xảy ra chuyện gì? Ta bị Tiêu đại nhân ôn hòa, đức hạnh của người giết tiền cướp sắc?” Bạch Nhược Thủy tiếp tục hừ lạnh, bắt gặp khóe môi Cảnh Vồng giựt giựt, hơi nhếch cao hơn bình thường, “Hoàng thượng muốn cười nhạo ta sao? Muốn cười thì cứ cười, giả vờ như thế mãi không thấy mệt sao?”

“Trẫm đối với sở thích của người không...có chút thành kiến nào.” Đương kim Hoàng thượng nghĩa khí nói, “Việc người có sở thích lạ lùng hiếm thấy trẫm không hề can thiệp, ngay cả đối tượng người nhắm tới là Tiêu đại nhân của trẫm, người có từng nghe trẫm phàn nàn câu nào chưa?”

“Thực vậy sao?” Bạch Nhược Thủy lơ đãng hỏi, “Trong đầu cũng không thầm trách câu nào sao?”

“...” Đương kim Hoàng thượng cảm thán, “Nhược Thủy, làm người phải có lòng khoan dung...”

Bất giác nhớ đến cảnh tượng chính mình trong đầu đem Tiêu Vị Ương lột sạch sẽ rồi lãng nhục hẳn không biết bao nhiêu lần, Bạch Nhược Thủy cảm thấy bản thân mất sạch lập trường để nói, “Hoàng thượng hãy từ hôn đi, cuối tháng đầu năm nay là ngày tốt a ngày tốt.”

“Hử? Đây là thái độ đi cầu trẫm sao?”

Bạch Nhược Thủy mặc kệ, tiếp tục nói, “Ngày tốt để bào muội của Bạch Vương diện hạ, Bạch Y Y cùng Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương thành thân.”

Đương kim Thánh thượng thật sự bất mãn, “Không phải vừa nãy còn mắng người ta lãng lơ, trêu hoa ghẹo nguyệt à? Sao hiện tại khăng khăng cầu trẫm từ hôn?”

“Không được sao?” Bạch Nhược Thủy ngã lưng xuống trường ghế, rót ra một chén trà, cũng nghe được trong khẩu khí của Hoàng thượng tràn ngập ghen tuông, đành miễn cưỡng mắt nhìn đối phương một cái, “Hoàng thượng này là muốn chơi trò huynh đệ loạn luân sao?”

“...” Không thể phủ nhận, ánh mắt tà tà của cái tên đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình luôn khiến người ta cảm thấy như đang bị trêu chọc, Cảnh Vồng đánh cái thổ dài, đem một quyển tấu chương đẩy đến trước mặt người kia, “Người xem cái này đi, giải quyết xong chuyện này, muốn thành thân lúc nào cũng được.”

Bạch Nhược Thủy liếc mắt nhìn xuống tấu chương.

Vừa thấy chữ viết ngay trang đầu tấu chương liền hiểu được, đúng là của Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương.

“Hắn lại nháo ra chuyện gì?” Bạch Nhược Thủy đặt xuống chén trà, cẩn thận lật xem.

“Hắn hợp lại ba phần tấu chương trước, yêu cầu đem Nghê Vương giao cho Hình bộ điều tra.” Hoàng thượng thật sự đau đầu, “Tiêu Vị Ương tựa hồ cho rằng trẫm đang cố ý bao che Nghê Vương.”

Bạch Nhược Thủy tiếp tục cẩn trọng xem tấu chương.

Chữ Tiêu Vị Ương viết theo thể Liễu, đường nét khỏe khắn, rồng bay phượng múa, trông thực đẹp mắt.

“Trước đây, trẫm quả thật có xem nhẹ chuyện tình trong cung, tiêu xài hoang phí là không nên. Tiêu Vị Ương điều tra Quốc sử, trăm trăm triệu lần không ngờ đến mấy chuyện nhỏ nhặt của lão nhân kia cách đây mười mấy năm trước cũng bị lộ ra. Trẫm phải hướng Tiêu Vị Ương nói hết lời, vất vả lắm mới giữ được

cái mạng già kia, để lại bên người hầy hẹ. Mà hiện tại, đúng vào thời điểm Tiêu Vị Ương điều tra việc thu mua trong cung, trong đó số ngọc lưu ly mua từ Quỳnh Châu, phí dụng có chút không bình thường, hần liền đem chuyện ngày hôm trước xây dựng Thụy Lưu cung cùng tất cả chi phí khác thẩm tra qua một lượt, vừa rồi thì trình lên tấu chương này. Chứng cứ vô cùng xác thực, mà trăm năm lần bảy lượt, cố ý thoái thác. Trăm cảm thấy tựa hồ Vị Ương của trăm đang nghĩ bụng trăm thực ngu ngốc. Hôm nay lâm triều, hần còn thẳng thắn cùng nghiêm khắc răn đe trăm một hồi, khiến trăm thực vất vả lôi kéo để chuyện này lại thảo luận sau. Vừa nãy, trăm còn bị hần mắng cho thông suốt, ai —”

Đương kim Hoàng thượng cảm thấy chính mình tựa như rơi vào cảnh mẹ góa con cô, qua thật nhiều đau khổ, khó khăn tìm được một tên đệ đệ để kể khổ, mà tên kia hai mắt lại hướng mình phát ra toàn hàn quang, “Vị ương của ngươi? Hử?”

Thanh âm của Bạch Vương điện hạ dịu nhẹ đến cực điểm, nhưng lại khiến người nghe sờn cả tóc gáy.

“Thần tử của trăm, khụ khụ.” Cảnh Vồng vội vàng sửa lời.

Vì thế, Bạch Vương điện hạ thực thỏa mãn tiếp tục xem tấu chương, nhưng không biết y thực sự cho vào đầu được mấy phần nội dung kia.

Về phần Đương kim Hoàng thượng, người kia vẫn đang căn nhắc không ngừng, “Nhược Thủy, ngươi cũng phải quan tâm đến trăm một chút a, chúng ta dầu gì cũng là huynh đệ cốt nhục, ngươi không thể bất công như thế được. Nếu nói một lần, Tiêu Vị Ương còn có thể nghĩ trăm hồ đồ. Nhưng hiện tại, trăm giống như năm lần bảy lượt bao che Nghe Vương. Trăm sợ đến chết cái tính không thể lay chuyển của hần. Ngươi không biết đâu, hôm nay lên triều, trăm tức đến mức suýt chút nữa kêu người lôi hần ra ngoài trực tiếp chém. Trăm cũng biết hần là người tốt, nhưng hần ngàn vạn lần không nên, không nên ở ngay trên triều lớn tiếng như thế với trăm. Trăm thực sự tức không kiềm được... Nhược Thủy, ngươi có đang nghe không vậy?”

Bạch Vương điện hạ hiện tại đang đem quyển tấu chương ghé sát mũi mà hít hà, sau đó vừa lòng thở ra một hơi.

“...” Đương kim Hoàng thượng cảm giác chính mình nên vờ như không thấy, “Cho nên, trăm chẳng thể không nói với ngươi mấy câu. Ngươi chơi hần cũng được, đùa giỡn hần cũng tốt, muốn có người cũng chẳng sao, hay thật sự thành thân với hần cũng thế, ngươi đều phải trông nom hần cho kỹ. Ngươi chẳng lẽ không thể quanh co lòng vòng nhắc nhở hần vài câu, giúp trăm gác chuyện này qua một bên được không? Hần còn như vậy nữa, trăm thật sự lo lắng chính mình trong lúc tức giận mê sảng, đến lúc tỉnh lại phát hiện ra đã chém đầu hần mất rồi.”

Bạch Nhược Thủy trừng mắt nhìn Hoàng thượng.

Đương kim Hoàng thượng biết đối phương đang biểu lộ thái độ của mình, vì thế ngậm miệng, giả vờ chăm chú lắng nghe.

“Ta chính là không rõ, Nghe Thu Nham kia vì cái gì có thể dễ dàng lọt vào tầm mắt của Tiêu Vị Ương?” Bạch Vương điện hạ phi thường khó hiểu, “Hoàng thượng ngươi cùng ta mất thật lâu để bày trận cục như vậy, hiện tại ngay cả mấy bài đồng dao của đám con nít đều nhắc đến việc bốn vương muốn tạo phản, vì cái gì Tiêu Vị Ương căn bản không thêm quan tâm đến ta dù chỉ một chút?”

“...” Đương kim Hoàng thượng quả thật không biết nói gì nữa, sau một hồi lâu suy xét mới lại mở miệng, “Có lẽ... Trăm cho rằng... Minh xem chừng nên đem người kia điều đến Đốc sát (đôn đốc) viện?”

Bạch Vương gật gật đầu.

“...Nhưng mà...” Đương kim Hoàng thượng cẩn thận quan sát đệ đệ của mình, “Ngươi cho rằng Hộ bộ của trăm còn người nào có thể đảm đương chức Thượng thư?”

Bạch Nhược Thủy nâng tay vuốt cằm, nghiêng đầu nghĩ ngợi hồi lâu, thời điểm y suy tư, một lọn tóc theo gương mặt trượt xuống. Bạch Nhược Thủy vô thức thổi thổi, khiến sợi tóc kia tung bay, tạo thành độ cong xinh đẹp, sau đó lại rớt xuống. Đương kim Hoàng thượng ngắm nhìn đến gần người, ở trước mặt trăm còn bày ra bộ dạng câu nhân như vậy?

Suy nghĩ hết nửa ngày, đem hết thầy quan viên trong triều lần lượt điểm danh từng người một, rồi loại đi từng cái tên một, Bạch Nhược Thủy lắc đầu, “Xem ra thì không có.”

Bạch Vương điện hạ lập tức phát điên, “Khi nào hần mới thể đem con mắt nhìn đến ta một chút a! Cho dù là trừng ta cũng tốt, để bắt được yếu điểm của ta đều được. Ta hận nha ——”

Đương kim Hoàng thượng thật cẩn thận mà nhắc nhở, “Người không phải đang tiến triển thuận lợi sao? Tiêu Vị Ương đối với thân phận giả của người xem chừng đang rất say đắm nha.”

“Ta hận! Ta hận!” Bạch Vương điện hạ nghiêng răng nghiêng lợi, “Bạch Y Y thì đúng là thể! Nhưng ta muốn người hần chú ý phải là chính ta! Là ta! Là ta đó ——”

Bạch Vương kích động đứng bật dậy, “Cách ——” một cái, từ trong tay áo rơi xuống vật gì đó.

“Đây là cái gì?” Đương kim Hoàng thượng tò mò vươn tay định nhặt lên.

“Không được đụng vào!” Bạch Nhược Thủy giật lại, cẩn thận lau lau chà chà, nâng nâng niu niu.

“Cái gì vậy?” Cảnh Vồng tò mò.

“Ta cũng không biết.” Bạch Nhược Thủy ngồi trở lại, đồng thời tìm cách mở chiếc tráp ra rồi nói, “Vừa rồi trước khi vào đây, lúc ở đại điện có đi lướt qua sát cạnh Vị Ương, tiện tay lấy được.”

“...” Đương kim Hoàng thượng thì thảo trong lòng: Luật pháp bốn quốc, bộ thứ tám, chương một trăm ba mươi, ăn cắp công khai, ăn trộm lén lút, cướp đoạt đất đai, cố tình gây tai nạn, kéo bè kết phái,... Trong đó, tội ăn trộm lén lút, liền dùng roi đánh đến tàn phế rồi nhốt lại... Dù cho đó là vật gì, chiếu theo hành vi hiện tại của vị đệ đệ này, đáng ra không thể không lôi ra cho roi đi?

“Trên người Tiêu Vị Ương cũng có thứ quý giá vậy sao?” Bạch Vương điện hạ vẫn đang sẫm soi chiếc tráp. Tráp tuy nhỏ, nhưng khắc ấn đại bang thực tinh xảo, loại trạm trổ này không có khả năng là vật rẻ tiền.

“Từ từ ——” Đương kim Hoàng thượng đột nhiên nhớ đến cái gì đó, “Thứ này —— trông hình như khá quen mắt!”

Mà lúc này Bạch Nhược Thủy đang ung dung lấy ra món đồ đựng bên trong cái tráp. “Cái gì nha? Quan ấn sao?”

Đương kim Hoàng thượng mặt biến sắc, “Là quan ấn trăm ban cho Thượng thư.”

“...” Động tác Bạch Nhược Thủy nhất thời khựng lại giữa chừng.

“...” Đương kim Hoàng thượng cắn chặt môi nhìn đối phương, lại tự thì thảo với chính mình: Luật pháp bốn quốc, bộ thứ tám, chương ba mươi tám, điều hai mươi bảy, ăn trộm quan ấn Thượng thư tam phẩm, chưa nói đến việc sử dụng, đánh ba trăm roi, nam sung nô, nữ sung tỳ. Nếu đã sử dụng đến...

Bạch Nhược Thủy mặt không đổi sắc, đem quan ấn trả lại chỗ cũ, đẩy nắp tráp, liếc nhìn Hoàng thượng một cái, sau đó vươn tay, chiếc tráp lại biến mất vào trong tay áo, “Hoàng thượng nếu không còn lời nào khác để nói, vi thần xin cáo lui trước.”

Cái tên tội ác tày trời trước mặt Hoàng thượng thần nhiên nói câu cáo lui.

“...” Nội điện giờ đây chỉ còn lại một người, vẫn tiếp tục thì thảo luật pháp bốn quốc: ...Kể coi rẻ tôn nghiêm pháp luật, chiếu theo mức độ nặng nhẹ của hành vi mà khép tội xử tử hình...

Bạch Vương điện hạ vừa ra khỏi nội điện, liền bắt gặp Hộ bộ Thượng thư đang canh giữ ngay bên ngoài cửa điện, xem chừng bộ dạng hần đã chờ khá lâu.

Trong lòng Bạch Nhược Thủy biết rõ Tiêu Vị Ương muốn gì, cho nên y cố tình ngẩng đầu ưỡn ngực, giả vờ thần nhiên như chưa thấy đối phương, chậm rãi thả bộ về phía trước.

“Bạch Vương điện hạ xin dừng bước.” Tiêu Vị Ương quả nhiên lên tiếng.

Bạch Nhược Thủy lại cố tình bước nhanh hơn, cảm giác có Tiêu Vị Ương ở phía sau đang đuổi theo khiến lòng y có chút lảng lảng, “Bạch Vương điện hạ, hạ quan có chuyện muốn hỏi.”

“Chuyện gì?” Bạch Vương điện hạ lười biếng đáp lời, quan ấn cất trong ngực tuy nóng thật nhưng còn chưa làm y phỏng tay được.

“Bạch Vương điện hạ có từng nhìn thấy quan ấn của hạ quan không?” Tiêu Vị Ương hỏi.

Bạch Nhược Thủy dừng cước bộ, chậm rề rề xoay người lại, thêm một phen đánh giá Tiêu Vị Ương từ đầu đến chân. Người kia rõ ràng vừa đánh mất một vật vô cùng quan trọng, nhưng vẫn thần thanh khí爽 đứng nơi đó mặc y đánh giá, bộ dạng thản nhiên, ngay một tia khùng hoảng cũng đều không lộ ra, thật sự khiến kẻ ở đối diện phải phát hỏa. Bạch Vương điện hạ cực kỳ tức tối, hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nhả từng chữ, “Tiêu đại nhân, người cũng biết, quan viên tam phẩm đánh rơi quan ấn của mình, này chính là tội là tội lớn, chắc chắn, thật là.”

“Hạ quan biết quan ấn ở nơi nào, vốn không phải là đánh rơi.” Tiêu Vị Ương mỉm cười đáp, “Cầu Bạch Vương điện hạ không cần trêu chọc hạ quan.”

Bạch Nhược Thủy miễn cưỡng dò xét đối phương, “Nhìn thấy bốn vương, người còn không hành lễ?”

“Tham kiến Bạch Vương điện hạ.” Tiêu Vị Ương nói.

Bạch Nhược Thủy vươn tay ra, sờ tới sờ lui trên mặt Tiêu Vị Ương. Về mặt đối phương một chút đều không đổi, mà người ở đối diện tức thì tim đập như trống đánh, giật mình rút tay về, giấu đi nắm tay siết chặt phía sau lưng. Sự tức giận đều lộ cả trong thanh âm Bạch Nhược Thủy, “Tiêu đại nhân, chẳng lẽ người cho rằng bốn vương trộm quan ấn của mình sao?”

“Hạ quan không dám.” Tiêu Vị Ương đáp lời.

“Hừ. Còn không dám?” Bạch Vương điện hạ lạnh lùng liếc hắt.

“Người có chứng cứ gì chứng minh quan ấn của mình ở trong tay bốn vương?”

Bạch Nhược Thủy đoan chắc Tiêu Vị Ương quả thật không có cách nào đối đáp, y một lòng muốn đem quan ấn kia làm của riêng.

Tiêu Vị Ương mỉm cười nói, “Hồi Bạch Vương điện hạ, hạ quan vẫn luôn mang theo quan ấn kia bên người.”

“Hừ?” Bạch Nhược Thủy từ chối cho ý kiến, “Đây là chứng cứ gì? Cùng việc người đánh mất quan ấn có quan hệ sao? Nếu đúng người để trong người, như thế nào lại để mất?”

“Nếu có người đem lòng trộm đi, hạ quan cũng không có cách nào.” Tiêu Vị Ương mỉm cười nhìn Bạch Nhược Thủy, “Bạch Vương điện hạ nói như vậy hẳn biết, hạ quan nói mang theo bên người chính là chỉ hạ quan luôn luôn giấu vật ấy trong người đi.”

Bang bịch —— Bạch Nhược Thủy chỉ cảm thấy được tim mình lại đập liên hồi. Ký ức về cảm xúc lúc hai ngón tay của y len vào trong ngực Tiêu Vị Ương trộm đi cái gì đó lại hiện về. Đúng là xúc cảm da thịt mềm mại cách một lớp vải mà vẫn mơ hồ nhận ra, là trong người sao? Là sát người à? Thời điểm y trộm đồ chỉ cảm thấy Tiêu Vị Ương thật đáng ghét, bên trong quan bào không biết mặc bao nhiêu lớp quần áo, lại thật không ngờ lúc ấy tay mình vừa chạm được đến ngực của đối phương. Còn mấy lớp nhĩ? Nhất thời một khắc kia, không biết còn cách mấy lớp quần áo đây?

Bạch Nhược Thủy khụ một tiếng, “Thế thì sao?”

Tiêu Vị Ương xoay người, “Xin Bạch Vương điện hạ qua bên này chờ nghe ta hỏi cung nữ quanh đây vài câu.”

“Hỏi cái gì?” Trong đầu Bạch Nhược Thủy lúc này thật sự đủ loại ý niệm hỗn loạn, nhất thời không kịp phản ứng lại. Mà cung nữ, thị vệ đứng hai bên từ lúc nghe Tiêu Vị Ương dứt lời, kinh hãi vì bị điểm mặt, mặt trắng bệch, hai đầu gối như nhũn ra, quỳ sụp xuống mà kêu lên, “Hồi, hồi điện hạ, nô, nô tỳ, thật không thấy có người nào khác vào đây sau khi điện hạ được Hoàng thượng tuyên vào nội điện.” Cung nữ liên can kia sớm bị dọa sợ tới mức muốn khóc lên. Tiêu Vị Ương vừa nãy cùng các nàng hỏi qua, Bạch Vương điện hạ xưa nay không thích Hoàng thượng sau khi tuyên chỉ gọi y vào triều, sau đó còn triệu thêm người khác. Nàng vừa rồi bất gặp Bạch Vương lúc nhập điện hình như có chút tức giận, nếu Bạch Vương đặt câu hỏi, bọn họ nhất định phải thành thực trả lời.

Bạch Nhược Thủy nghe xong mặt liền biến sắc, “Tiêu Vị Ương, người thực sự cho là bốn vương lấy quan ấn của mình?”

Tiêu Vị Ương thành khẩn đáp, “Xin Bạch Vương điện hạ không cần khiến hạ quan khó xử.”

“Hừ! Người cho người là ai! Người cho bốn vương thích người sao?” Bạch Nhược Thủy lấy ra quan ấn hướng Tiêu Vị Ương mà ném. Nhưng vừa mới lấy ra còn chưa kịp ném, tay y chợt ngừng lại, Bạch Nhược Thủy bất ngờ nở nụ cười, “Tiêu đại nhân, người thật lớn mật, dám lớn gan cấu kết cùng đám cung nữ này nói xấu bốn vương?”

“Hạ quan không dám.” Tiêu Vị Ương thưa, “Xin điện hạ vật trong tay người trả lại cho hạ quan.”

Bạch Nhược Thủy nhú mày, y nguyên bản bộ dạng phong lưu phóng khoáng, mà động tác nhú mày này do y làm, chỉ cảm thấy vô cùng hấp dẫn cùng phong vị như đang tán tỉnh. Bạch Vương điện hạ chậm rãi đem chiếc tráp trong tay sẫm soi tới lui, mở ra nắp đáy liếc một cái, chặc lưỡi, “Bốn vương vừa bị người hù một chút, đã thật sự lấy ra cái gì đó, bây giờ nên thế nào đây? Người có chứng cứ gì chứng minh thứ này là quan ấn đã mất của mình?”

“Bạch Vương điện hạ có thể nhìn thấy tên hạ quan khắc ở bên trên.” Bên trên quan ấn đều có khắc quan tịch (quê quán của viên quan) cùng danh tính.

“Chắc chắc.” Bạch Vương điện hạ đem quan ấn kia lấy ra nhìn tới nhìn lui một hồi, “Trên mặt xem ra quả thật có khắc gì đó, nhưng bốn vương không nhìn thấy đại danh của người nha? Bốn vương thật ra lại thấy trên này khắc là đại danh của bốn vương a. Khuất Ngâm,” Bạch Vương điện hạ bộ dạng uể oải gọi thị vệ bên cạnh mình một tiếng, “Người xem trên này có phải hay không khắc tên bốn vương a?”

“...” Khuất Ngâm cảm thấy từ khi gã theo chủ tử, loại chuyện trợn tròn mắt nói dối này hình như làm ngày càng nhiều, có đôi khi cảm thấy hai mắt của mình sử dụng toàn cho những việc không tốt. “Bẩm chủ tử, đúng như vậy.”

“Tiêu đại nhân?” Bạch Nhược Thủy mỉm cười nhìn hắn, “Tiêu đại nhân đánh mất quan ấn nha? Thật sự khiến người ta thương tình, ai ai ai ——” Y bày ra biểu tình vô cùng thương cảm mà lắc đầu, rồi thở dài, “Việc này nên như thế nào mới tốt nha! Gay go nhỉ —— mới đi vài bước trong cung, lại có kẻ gan lớn đến vậy, nói!” Bạch Nhược Thủy lạnh lùng liếc mắt sang đám cung nữ, thị vệ liên can đang quỳ rạp dưới đất, “Là ai trộm đi quan ấn của Tiêu đại nhân?”

“Điện hạ —— oan uổng a!” Ngay lập tức, đám cung nữ đang quỳ cùng khóc lóc kêu lớn.

Bạch Nhược Thủy vẫn lạnh lùng nói, “Bốn vương chưa từng nghĩ tới, các người lại lớn gan đến trình độ này? Chịu trách nhiệm nội vụ là vị công công nào? Như thế nào lại để các người bên cạnh Hoàng thượng? Hử?” Bạch Vương điện hạ uy phong mười phần, lại thêm bên trong đè nén tức giận cùng sát ý khiến trái tim kẻ khác run rẩy.

“Bạch Vương điện hạ.” Tiêu Vị Ương lên tiếng.

“Tiêu đại nhân có lời nào nói với bốn vương sao?” Bạch Vương điện hạ nhàn nhã xoay người đánh giá hắn, “Không cần phải nói, bốn vương đều hiểu được, đánh mất vật quan trọng như vậy đều không phải lỗi của đại nhân, nhất định do có kẻ cố ý làm ra, mà sau lưng chắc chắn còn có người chủ mưu, bốn vương tất nhiên sẽ vì Tiêu đại nhân đòi lại công đạo. Hay là...” Đôi đồng tử Bạch Nhược Thủy ánh lên tia lạnh lùng, “Tiêu đại nhân muốn bao che cho đám người kia?”

“Hạ quan không dám.”

“Vậy cứ để bốn vương chịu trách nhiệm.” Bạch Vương điện hạ quả nhiên hỉ nộ vô thường, mới vừa rồi đôi con ngươi còn ánh lên nét sắc bén đâm thẳng về phía Tiêu Vị Ương, khiến cho người ta toàn thân phát lạnh. Mà hiện tại, y lại bày ra biểu tình cực kỳ ôn hòa như gió xuân thổi ba, mỉm cười lên tiếng, “Người không cần phải lo lắng, Hoàng thượng sẽ không trách tội xuống đâu, cứ để bốn vương đem từng người bọn chúng ép cung, xem chúng có còn không đem đồ của người giao ra đây.”

Tiêu Vị Ương biết Bạch Vương điện hạ nếu thật muốn làm gì đó nhất định sẽ làm được, mà trong cung cũng không có bao nhiêu người có thể ngăn lại. Hắn nhất thời không biết nên trả lời sao cho phải.

Mà bên kia, Bạch Nhược Thủy còn đang làm mưa làm gió, “Các người ai giữ vật kia của Tiêu đại nhân? Có lấy thì hãy ngoan ngoãn giao ra đây, hử?”

Toàn bộ cung nữ, thị vệ đều lo sợ nơm nớp như ve vào đông.

Tiêu Vị Ương bắt gặp tình thế cấp bách, nhất thời không nghĩ được biện pháp nào, lại trông thấy Bạch Vương ép hỏi đám cung nữ vô tội bị hấn lôi vào chuyện này, nhất thời cảm thấy không đành lòng, miệng gọi mấy tiếng “Bạch Vương điện hạ”, lại không biết đối đáp thế nào để Bạch Vương thả bọn họ đi. Nào biết đang khi đó, Bạch Nhược Thủy lập tức xoay đầu lại, trên mặt bày ra nét tươi cười khả ái, “Tiêu đại nhân đau lòng những kẻ này?”

“...” Tiêu Vị Ương vội vàng bắt lấy lối thoát vừa mở, “Bẩm, mong Bạch Vương thả bọn họ đi. Chuyện của hạ quan, hạ quan sẽ tự mình thỉnh tội với Hoàng thượng.”

“Kia như thế nào được.” Bạch Vương lạnh lẽo rùng mình, “Tiêu đại nhân sao có thể bao che cho thứ ăn cắp này? Chẳng lẽ người công chính như Hộ bộ Tiêu Vị Ương, cũng là loại người không phân biệt thị phi, thường phạt sao? Hay là ——” Năm ngón tay Bạch Vương khẽ động, chiếc tráp đựng quan ấn trên không trung trở mình một cái rồi rơi trở lại trong tay y. Tầm mắt Bạch Vương điện hạ nhìn chăm chăm về phía Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân không muốn tìm lại quan ấn của mình?”

“Xin điện hạ thứ tội.” Trong bụng Tiêu Vị Ương biết hôm nay muốn từ trong tay Bạch Vương lấy lại quan ấn, hẳn thật phải tốn chút công phu.

“Sao?” Bạch Vương điện hạ giả vờ bày ra bộ dạng khó hiểu, “Tiêu đại nhân có tội gì?”

“Hạ quan không phân biệt được thị phi.” Tiêu Vị Ương đáp.

“Chắc chắn, Tiêu đại nhân không phân biệt thị phi à? Bổng vương như thế nào không biết?” Bạch Nhược Thủy phát hiện Tiêu Vị Ương đứng trước mặt y, bày ra biểu tình nghiêm túc, không sồn lòng, vẻ mặt cũng chẳng chút sợ hãi cùng y đối đáp, liền muốn vươn tay chạm đến khuôn mặt của đối phương. Nhưng mà tay vừa vươn ra, chợt nhớ tới xúc cảm khi nãy lúc vuốt ve khuôn mặt của người kia, độ ấm trên gương mặt tuần lẳng truyền đến tay y, lại dễ dàng khiến bản thân trở nên khó khăn. Vì thế, Bạch Vương điện hạ đành đổi thành đưa tay sửa lại tay áo của mình, tiếp tục lười biếng liếc Tiêu Vị Ương một cái rồi nói, “Bất quá, bôn vương đây... Đối với quan ấn trong tay mình có chút chán rồi. Tiêu đại nhân cũng biết đó, cái quan ấn này cũng giống như thơ từ ngẫu hứng mà viết, ban đầu thì hưng phấn, cảm thấy có chút ý tứ, nhưng khi thích thú đã đi qua, nhận ra cũng chẳng có gì hay ho.”

“Dạ, phải.” Tiêu Vị Ương ngay tức khắc đỡ lời.

Vì thế, Bạch Vương điện hạ thực sự vừa lòng nói tiếp, “Bổng vương này, có một thói quen, đã là thứ không thích, liền muốn đem nó cho người bên cạnh. Nếu Tiêu đại nhân phi thường thích quan ấn trong lời nói bổng vương, bổng vương cũng không phải không thể bỏ qua thứ mình yêu thích. Nhưng bổng vương lại cảm thấy...” Bạch Nhược Thủy hơi liếc mắt nhìn Tiêu Vị Ương.

“Bạch Vương điện hạ mời nói.” Tiêu Vị Ương vội vàng tiếp lời.

Vì thế, Bạch Vương điện hạ nghiêm nghị nói, “Trên người người mang theo những gì?”

Tiêu Vị Ương cảm thấy vị bá vương trước mặt hẳn là nếu chưa lấy về được thứ gì đó thay vào, nhất định sẽ cầm đi quan ấn của mình không trả lại. Cho nên, hẳn thành thực bẩm báo, “Hạ quan trong tay áo có ba bản tấu chương, cùng một cái nha bài.” (quan bài làm bằng ngà)

Bạch Nhược Thủy chau mày, “Người mang mấy thứ này làm gì?” Mà y muốn mấy thứ này làm chi?

“...Nhưng trên người hạ quan không còn thứ nào khác.” Trông thấy tầm mắt Bạch Nhược Thủy dời đến bên hông mình, Tiêu Vị Ương vội vàng nói, “Bên hông hạ quan có một quả tuế bện bằng thừng (một dạng móc khóa ngày xưa), chỉ là không đáng mấy văn tiền, so với quan ấn của Bạch vương điện hạ kém hơn nhiều, hạ quan không dám nói.”

Bạch Nhược Thủy nhăn nhó mũi, “Còn thứ gì khác?” Y vừa sờ sờ cảm vừa cao thấp đánh giá Tiêu Vị Ương, “Nói ví như... Trang phục bên ngoài gì gì đó...”

“...”Tiêu Vị Ương cảm thấy tầm mắt kia đã dời đi, nhưng chỗ vừa bị nhìn thì da gà nổi đầy rồi, “Ngoài trừ quần áo trên người, không còn thứ nào khác.”

“Sao có thể.” Bạch Vương điện hạ rõ ràng không tin, “Người nếu đem quan ấn cất trong ngực, nhất định nơi đó sẽ còn thứ khác.” Gương mặt Bạch Vương điện hạ đột nhiên biến sắc, “Tiêu đại nhân, người là đang cùng bốn vương cò kè mặc cả sao?”

“Hạ quan không dám.” Tiêu Vị Ương xòe hai tay, “Hạ quan toàn thân cao thấp, thật không còn vật gì nữa, tùy Bạch Vương xem xét đó là thứ gì, nếu Bạch Vương điện hạ đã coi trọng vật đó, nó liền trở thành duyên phận của Bạch Vương ngài.”

“Thật vậy sao?” Bạch Vương bỗng nhiên nở nụ cười, mặt nhìn chăm chăm về phía mặt Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân thật sự thẳng thắn vô tư, quả nhiên giống như trong lời đồn thanh liêm a, bất quá...” Khóe môi Bạch Nhược Thủy vẽ thành nét cười lạnh, “Nếu bốn vương không nghĩ đến việc tìm thứ gì đó quý giá, Tiêu đại nhân cũng đừng nên không thừa nhận nha...”

“Đồ vật này nọ trên người hạ quan, Bạch Vương có thể tùy ý lấy.” Tiêu Vị Ương mỉm cười, chống lại đường nhìn của Bạch Nhược Thủy.

Đối diện với đôi mắt nghiêm túc tựa như không hề có chút ý niệm tà ác nào trong đầu, Bạch Nhược Thủy chỉ cảm thấy loại ánh nhìn này càng khiến cho ác niệm trong lòng mình lớn dần, y bước từng bước về phía trước, hướng gần về phía Tiêu Vị Ương, cúi thấp đầu ghé vào bên tai đối phương mà thì thầm, “Vị Ương... Bốn vương thật ra muốn tìm là...”

Tiêu Vị Ương cảm giác tựa hồ chân mình cùng Bạch Vương điện hạ đang chen chúc cùng một chỗ. Vừa nãy, lúc hấn căng thẳng giãy dụa liền khiến bắp đùi của mình cùng đùi đối phương vô tình ma sát. Mà loại xúc cảm kỳ dị này thật khiến cho người ta lông tóc dựng đứng, cho nên hiện tại ngay cả một cử động nhỏ hấn cũng không dám làm, đành chờ cho Bạch Vương tìm được thứ y muốn, cảm thấy thỏa mãn, rồi đưa trả quan ấn cho hấn.

Ngón tay Bạch Vương điện hạ nắn nã ngay trước ngực đối phương một lúc, sau đó lướt qua trên quần áo hấn, “Phương diện này...” Loại thanh âm hấp dẫn có ý đồ mê hoặc kẻ khác thật sự là thứ giai điệu ma quỷ không bình thường, thời điểm truyền đến bên tai, rót vào nơi não bộ, đều khuấy động nên một thứ dư vị ngọt ngào. Đôi đồng tử tràn ngập mị lực của Bạch Vương điện hạ dừng lại trên người Tiêu đại nhân, “...Cái gì đây nhỉ?”

Tiêu Vị Ương muốn đáp lời đối phương, nhưng hấn vừa mở miệng, lại phát hiện âm thanh chính mình đã lạc mất. Mà bàn tay kia hiện tại đang nhẹ nhàng luồn vào trong ngực hấn. Không biết vì sao, Tiêu Vị Ương chợt nhớ đến giấc mộng xuân ngày ấy, khi đó có một đôi tay, cũng trắng nõn sang quý như thế, những đầu ngón tay linh hoạt trên người hấn mơn trớn, Tiêu Vị Ương bất giác cảm thấy có chút mê muội.

Nếu như Bạch Vương điện hạ thật sự muốn dùng loại ánh mắt chăm chú thẳng tắp này cố ý rù quyền người khác, dù cho hấn có là nam nhân chẳng nữa, cũng có thể làm nảy sinh ý niệm tà ác đi.

Thêm nữa, tay Bạch Vương lúc này lại đang ở trước ngực hấn.

“Này...” Bạch Nhược Thủy lẩm bẩm, “...Hình như không có gì cả...” Thân người y hơi cúi về phía trước, bất tri bất giác dán sát vào thân thể Tiêu Vị Ương. Mà đối phương như đang cố gắng lùi người về phía sau, nhưng sau đó lại phát hiện sau lưng chính là vách tường, mới nhận ra Bạch Nhược Thủy đã mưu đồ từ trước.

Lúc Tiêu Vị Ương nhận ra điều này, hấn hiển nhiên đã bị Bạch Nhược Thủy dồn tới chân tường.

“...Vị Ương...” Miệng Bạch Vương điện hạ kề sát bên tai hấn, khề khàng nói, “Người thật khản trương... Chẳng lẽ là đang sợ ta?”

Thanh âm mang theo ý cười thỏa mãn rót vào trong tai, khiến toàn thân có chút tê dại. Tiêu Vị Ương hơi không tự nhiên quay đầu tránh đi, cảm thấy chính mình chỉ vì một cái quan ấn mà bị người khác bức thành bộ dạng này, chợt thấy có phần kỳ quái, để cho Bạch Vương như vậy bắt bẻ. Phần Bạch Vương... Tựa hồ so với trong tưởng tượng của bản thân còn lớn mật hơn nhiều.

Đối với những trò đùa của đám người quyền quý, thẳng thắn mà nói, hắn có chút nhàm chán. Tiêu Vị Ương ho khan một tiếng, “Hộ bộ sau giờ Ngọ tam khắc còn có một cuộc họp, xin Bạch Vương điện hạ nhanh lên cho.”

Tiêu Vị Ương theo bản năng thúc giục đối phương, nhưng đôi mắt mê người của Bạch Nhược Thủy đang từ dịu dàng thắm thiết, nghe hắn nói xong mấy lời này, khóe mắt tức khắc hơi nhướn lên, “Tiêu đại nhân, người chán ghét ở cùng bốn vương sao?”

Thanh âm mang theo cảm giác mĩa mai cùng lạnh lẽo nói không nên lời.

“...” Mặc kệ kinh qua không biết bao nhiêu lần, Tiêu Vị Ương vẫn cả kinh trước sự thay đổi bất ngờ này của Bạch Vương điện hạ. Hắn không khỏi buông một câu ý tứ than thở, “Điện hạ đa tâm rồi.”

“Ta đa tâm sao?” Ngón tay cao quý của Bạch Vương điện hạ túm lấy quan bào (áo quan) của Tiêu Vị Ương, “Roẹt ——” một tiếng xé đi mảnh áo kia. Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy có chút đỏ khốc đỏ cười, chẳng thể không lên tiếng nhắc nhở, “Điện hạ, ngài ——”

Nhưng mà hắn lập tức im bặt.

Sở dĩ dừng lại, bởi vì hắn không thể phát ra âm thanh nữa.

Bàn tay Bạch Vương Bạch Nhược Thủy lúc này chính là đang đặt ngay cổ hắn ra sức bóp lại, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út đều dùng để chế trụ mạch môn của hắn.

Tiêu Vị Ương dùng hết sức khuyên giải, trong miệng vẫn ú ớ nói tiếp, “—— thật sự không cần phải như thế.”

Mà âm thanh Bạch Vương vẫn vô cùng ôn hòa, ôn hòa hết như đối với tình nhân bình thường thắm thiết nồng nhiệt. Đôi mắt Bạch Nhược Thủy nhìn chằm chằm xoáy về phía Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân chán ghét ở cùng bốn vương sao?”

“...” Tiêu Vị Ương từng cảm thấy, đối với hành động tiếp theo của Bạch Vương hắn luôn có thể lý giải nguyên nhân, nhưng đến hiện tại, bản thân hắn nhận ra, chính mình tựa hồ đã hiểu sai lý do.

Chuyện này... Xem ra so với hắn tưởng tượng còn khó giải quyết hơn.

Hắn... Chẳng lẽ hiểu sai sao?

“Hạ quan không dám.” Tiêu Vị Ương thành thật nói ra lời từ đáy lòng. Cho dù là kẻ nào bị người ta bóp cổ, hắn đều không dám hai lời.

“Hừ.” Bạch Nhược Thủy cười nhạt, “Tiêu đại nhân, người thực cho rằng ta có hứng thú với mình? Không cần tự đánh giá bản thân quá cao. Bốn vương nói lời này, muội muội của bốn vương, chẳng qua đối với người có chút tình cảm.” Bạch Vương điện hạ lạnh lùng thu lại tay mình, trong thanh âm không giấu được sự thất vọng cùng chán ghét, “Tiêu Vị Ương, người khiến ta thất vọng.”

“Hạ quan biết sai.” Tiêu Vị Ương đáp.

Bạch Nhược Thủy bỗng nhiên nhíu mày, trừng mắt với Tiêu Vị Ương. Mà Tiêu Vị Ương cũng chẳng rõ trong đầu Bạch Vương lại đang nghĩ đến điều gì, liền không khỏi có chút đau đầu. Trong triều, hắn đã từng kiến thức qua rất nhiều loại người, trước kia đều có thể phán đoán được loại người nào dưới tình huống ra sao sẽ có ý nghĩ gì trong đầu. Hắn từng nghĩ đến Bạch Vương cũng chỉ thuộc trong số đó, nhưng một mình đối diện với Bạch Vương, hắn phát hiện bản thân xem ra đã sai lầm rồi.

“Bạch Vương điện hạ nếu đã vừa lòng, xin đem quan ấn của hạ quan trả lại.” Tiêu Vị Ương nói, nét cười vẫn hiện hữu trên môi, khuôn mặt cũng thật sự chú tâm, không hề lộ ra chút ý tứ tức giận.

“Tiêu Vị Ương, bốn vương nhìn đến người liền cảm thấy chán ghét!” Bất gặp khuôn mặt kia, lòng dạ Bạch Nhược Thủy chợt ủa đến cảm giác tức giận. Y một phen ló ra quan ấn kia, ném trên người Tiêu Vị Ương.

Bạch Vương điện hạ xoay gót đi.

Tiêu Vị Ương nhất thời có chút kinh ngạc. Vài giây trước, Bạch Vương điện hạ còn dùng thứ thanh âm câu dẫn ghé vào bên tai hắn thủ thủ, mà liền sau đó, đối phương lại quay sang bóp cổ hắn, rồi hiện tại, đem quan ấn ném trên người hắn là thế nào?

Quan ấn tuy nhỏ, nhưng nện trúng người vẫn có chút đau. Tiêu Vị Ương xoay người nhặt lên vật rơi trên mặt đất, mở ra nhìn nhìn, muốn xác định nó chưa bị vỡ. Vừa đứng thẳng lên, hắn liền bắt gặp Bạch Nhược Thủy vừa rời đi đã hùng hổ quay lại, đang đứng trước mặt mình, tức tối nói, “Đưa thứ người đeo bên hông đây!”

Tiêu Vị Ương nhất thời còn chưa hồi lại hồn, không có phản ứng gì.

Bạch Vương lại quát, “Bổn vương lệnh cho người, có nghe được không hả?”

Tiêu Vị Ương vội vàng tháo xuống quả tuế đeo bên hông, nhưng mà Bạch Vương điện hạ giống như ngại động tác của hắn quá chậm đi, đưa tay chụp lấy quả tuế nho nhỏ kia, kéo mạnh một cái đứt ra.

“...” Tiêu Vị Ương nhìn theo cái vị thiên hạ đang bỏ đi, rồi liếc quan ấn trong tay, sau đó cúi xem đai lưng bị kéo lệch sang hẳn một bên của mình, bỗng nhiên cảm giác trên thế gian này quả nhiên còn có người cực độ khó đoán như vậy.

Người như thế, hắn có thể xem là “Quái nhân” đi.

Bạch Vương điện hạ hóa ra là một quái nhân.

Cho nên... Hắn áp dụng cách đối đãi với người bình thường, hiển nhiên sai lệch so với tự nhiên.

Tiêu Vị Ương lắc đầu, đánh cái thở dài, rồi cầm quan ấn hướng phía Hộ bộ trong mà đi.

Thời điểm Bạch Vương điện hạ chia tay Tiêu Vị Ương, không khí quả thật vô cùng quỷ dị.

Khuất Ngâm có chút giật mình.

Lúc gã bị Bạch Vương thét lệnh lui ra, bản thân còn nhớ rõ người kia rõ ràng đang chiếm thế thượng phong. Mà Tiêu Vị Ương kia đang giờ hai tay tùy Bạch Vương xử trí, không nghĩ cũng biết sau đó chủ tử mình có bao nhiêu vui vẻ. Nhưng vì sao thời điểm rời đi, y lại nổi giận dùm dùm như vậy?

“Chủ tử...” Khuất Ngâm thật cẩn thận, đứng một bên dò hỏi, “Không khi dễ hắn nữa sao?”

Gã cảm thấy chính mình chọn lựa từ ngữ vô cùng cẩn thận rồi, nhưng vừa vào tai chủ tử đang nóng nảy lại giống như rót thêm dầu vào lửa. Bạch Nhược Thủy lập tức nổi trận lôi đình, “Hắn chán ghét ta! Hắn dám chán ghét ta!”

Khuất Ngâm đành câm như hến. Gã biết, theo tình huống trước mắt, xác định chủ tử nhà mình lại chủ động câu dẫn người ta, mà cái vị Tiêu Vị Ương không biết tốt xấu kia, hắn vừa khiến cho chủ tử tức giận.

Bản thân gã cũng thấy tức tối.

Chủ tử gã như vậy thanh tao, nhất định không thể không lay động được lòng người. Mà Tiêu Vị Ương kia có cái gì tốt, lại đáng để chủ tử vì hắn mà làm như vậy?

Nhưng mà Tiêu Vị Ương chính là luôn nhằm lúc chủ tử đang cao hứng mà dội nước lạnh lên.

Khuất Ngâm ngậm miệng hồi lâu, lại thấy chủ tử không nói tiếng nào liền hồi phủ, không khí thế này thật chẳng tốt chút nào. Cuối cùng, gã lại đành mở miệng nói tiếp, “Chủ tử... Không phải ngài đang giữ quan ấn của hắn sao?”

Chẳng phải có thể dùng cái này để uy hiếp đối phương đi?

“Vừa nhìn thấy bộ dạng kia của hắn liền khiến bổn vương chán ghét.” Bạch Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng.

Khuất Ngâm chợt cảm thấy, đến cả tiếng hừ lạnh của chủ tử nhà mình cũng cực kỳ động lòng người. Gã xét thấy Tiêu Vị Ương kia hẳn là người làm sai, Bạch Vương điện hạ cứ chạm mặt hắn, lại tức giận đến giậm chân.

Trên đường hồi phủ, hai người chủ tớ bọn họ trong lòng đều mang suy nghĩ riêng của bản thân, không ai nói tiếng nào. Nhưng thời điểm đại môn Bạch Vương phủ xuất hiện trong tầm mắt, Khuất Ngâm lại nghe được thanh âm mang theo chút suy tư của chủ tử: “Bổn vương chán ghét tâm tư chính mình.”

“A?” Khuất Ngâm lại bị dọa sợ.

Nhưng, Bạch Nhược Thủy lúc bước gần tới đại môn lại thì thào thêm, “Bổn vương chán ghét tâm tư chính mình không không chế được được thứ cảm xúc loạn cào cào này.” Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Bạch Y Y lại định ngày ước hẹn cùng Tiêu đại nhân sao?

Tiêu Vị Ương nhìn mảnh thiếp nhắn nằm im trên thư trác.

Ngày ấy, lúc Bạch Vương điện hạ lạnh lùng ném quan ấn trên người hắn, Tiêu Vị Ương còn cảm giác được Bạch Vương Bạch Nhược Thủy thật sự chán ghét mình.

Vì cái gì?

Xét từ đầu, lúc Bạch Nhược Thủy gọi hắn “Vị Ương”, bản thân chỉ cảm thấy, chính mình với Bạch Vương, có thể coi như một món đồ chơi mới lạ.

Bạch Vương nhận được muôn vàn ân sủng của bề trên, ở trong cung hoành hành ngang ngược, không kẻ nào dám ngăn cản. Y muốn gì thì làm nấy, lúc cao hứng liền đem các quan viên trong triều ra chơi đùa, này cũng chẳng phải chuyện không có khả năng. Nói gì với thủ đoạn dùng sắc đẹp của Bạch Vương, nếu thật sự muốn trêu đùa ai đó, kia không phải thật dễ dàng sao?

Mà ngay từ lúc bắt đầu, Tiêu Vị Ương chính là nghĩ như vậy.

Nhưng thời điểm trông thấy Bạch Y Y, Tiêu Vị Ương lại ần ần cảm thấy suy đoán của bản thân hình như không đúng cho lắm.

Sai lầm mất rồi.

Nếu chỉ đơn giản là trêu chọc, Bạch Vương cần gì phải không tiếc uy nghiêm đóng giả nữ tử để dụ dỗ hắn?

Tiêu Vị Ương cho rằng, vô luận trong lòng Bạch Vương suy tính kế hoạch gì, hắn đều không muốn can dự, chính mình đối với loại xiếc này không chút hứng thú. Tiêu Vị Ương người tính cách cùng hành xử, luôn tâm niệm phải lấy chân thành mà đối đãi nhau, nếu có ý kiến gì, cứ việc mặt đối mặt nói thẳng ra, đâu cần dùng đến loại mưu kế đùa giỡn thế này?

Người khác muốn chơi, thời điểm hắn cao hứng, liền phụng bồi một chút, đổi lại đang khi bọn bề, thật sự cảm thấy vô cùng không thú vị.

Cho nên, hắn vẫn luôn luôn như thế.

Mà ngay cả Hoàng thượng đôi khi tâm huyết dâng trào, cho người gọi hắn đến vườn thượng uyển ngâm thơ đối chữ. Tuy rằng bản thân từ chối không được, nhưng hắn cũng bày tỏ thái độ không mấy hòa nhã. Sự vụ Hộ bộ bận rộn như thế, Đương kim Hoàng thượng còn lôi kéo Hộ bộ Thượng thư như hắn ngâm thơ đối chữ sao? Muốn có người bồi, trong cung hắn còn nhiều người muốn mà.

Vì thế, hắn cũng quen thói đối đãi với Bạch Vương như vậy.

Nhưng lần đó bất gặp Bạch Vương đột nhiên mặt biến sắc, Tiêu Vị Ương lại cảm thấy có chút giật mình.

Tâm tư vốn nghĩ rằng lần này Bạch Vương điện hạ sẽ thật sự trở mặt, cư nhiên hiện tại người này lại cho người đưa thiếp tới, hết như một thiếu nữ bình thường hoài xuân, ôn nhu mà khéo léo hẹn hắn gặp mặt?

Tiêu Vị Ương vừa dùng xong cơm chiều, hiếm khi ngẩng ngốc ngồi trước thư trác.

Hắn hiện đang nhớ tới người nữ tử kia.

Người nọ có chút tương tự như loại nữ nhân mà hắn tha thiết mong mỏi. Bề ngoài cao nhẽ, động lòng người, khí chất bất phàm, nội tâm tựa lửa nóng, vừa hoạt bát lại mạnh dạn.

Tiêu Vị Ương cảm thấy nữ nhân như vậy, liền có không biết bao nhiêu đáng yêu.

Nhưng mà nàng cũng chính là Bạch Vương.

Vừa nhớ tới cái vị Bạch Vương Bạch Nhược Thủy hỉ nộ vô thường, hắn lại cảm thấy đau cả đầu. Nếu như thực sự trên đời có một nữ nhân, tính tình hết như Bạch Nhược Thủy, hắn thật xin miễn cho kẻ kém cỏi không thể phụng bồi.

Giờ Tuất... Gặp lại?

Tiêu Vị Ương liếc mắt nhìn tấm thiệp hoa tiên nằm trên thư trác, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Giờ Tuất...

Bạch Vương điện hạ quả nhiên hồ đồ, một vị tiểu thư khuê các sẽ hẹn người ta vào giờ này sao?

Trừ phi thật là trốn đi...

Trốn đi... Nghĩ đến hai chữ này, Tiêu Vị Ương không khỏi cười ha ha thành tiếng.

Trăng lên đến đầu cành, người hẹn sau hoàng hôn.

Bạch Vương điện hạ hiển nhiên sao biết được nữ tử bình thường sẽ định ngày hẹn với người trong lòng thế nào, cũng chẳng rõ nên chọn giờ nào cho thỏa đáng. Mà lúc y hỏi đám cung nhân, chính là mấy nữ nhân trong cung, ai nấy đều chỉ biết chọn thời điểm bản thân thấy thích hợp ra ngoài, giờ Tuất, vừa vặn là lúc mọi người đang nghỉ ngơi.

Ở trên lầu Hoa Cư Lâu hết đợi rồi chờ, thấy người còn chưa tới, Bạch Nhược Thủy không khỏi nóng nảy, Tiêu Vị Ương kia coi mình là nhân vật gì vậy?

Chẳng lẽ lại lỡ hẹn?

Bạch Nhược Thủy cũng không nhớ ra tự mình đánh mất hình tượng bản thân. Rõ ràng chính y đến sớm một canh giờ, bắt quá mới đợi một chút thôi, đã không kiểm chế được rồi.

Vài thị vệ thân cận tiến lên khuyên nhủ, “Điện hạ, hiện tại, ngài ra ngoài một mình, thật sự không an toàn cho lắm.”

“Để chúng tôi theo ngài đi.”

“Tránh ra! Đều cút cho ta!” Bạch Nhược Thủy buồn bực “Phanh ——” một tiếng đem cánh cửa đẩy ra.

Hoa Cư Lâu vào giờ Tuất có chút yên tĩnh, gặp Bạch Vương phát uy như vậy, tiểu nhị của *** có chút kinh hách, “Khách, khách khách khách khách quan ——”

Bạch Nhược Thủy lạnh lùng bày ra bộ dạng không đoái hoài, tiểu nhị kia lập tức bị ánh mắt lạnh thấu xương như muốn đông cứng tất cả thành băng.

Mọi người trong đại đường lầu một tức khách im bật.

Gần như tất cả mọi người đều ngoái nhìn mỹ nhân khéo mắt phủ sương, đuôi lông mày tản ra băng giá đang vô cùng tức giận kia.

Người vốn đang ngồi uống rượu, sững sờ cảm chén không nhúc nhích kẻ vốn định gấp thức ăn bỏ vào miệng, đồ ăn kênh một tiếng rơi ngược trở lại đĩa. Đây mới chỉ là vài thành phần quang minh chính đại, thời điểm thân ảnh Bạch Nhược Thủy rời đi, còn có không ít người lén lút nhìn trộm hiện tại mới dám ngẩng đầu lên.

Nhưng mà, hiển nhiên, Bạch Vương điện hạ không đem mấy thứ này để vào mắt.

Không thể đổ cho nơi này là chốn dung tục, ngay cả ở trong cung, chỉ cần Bạch Vương y vừa lộ diện, tam cung lục phi cũng không khỏi thất lễ với y. Cũng vì vậy, Bạch Nhược Thủy cũng không để ý thấy, thời điểm y rời khỏi lầu, còn có mấy thân ảnh nữa theo ra ngoài.

Một mình đi tới đi lui giữa đường cái chỉ còn vài ba bóng người, Bạch Nhược Thủy lại càng thêm tức giận. Cái tên Tiêu Vị Ương hỗn trưởng không giữ lời! Thân phận Bạch Y Y là quận chúa, em gái của Bạch Vương điện hạ, Tiêu Vị Ương hẳn còn không đem nàng để vào mắt sao?

Lần trước còn dám làm ra hành động khinh bạc như vậy, y còn chưa tìm hấn tính sổ đây!

Thật ra, lúc này Bạch Nhược Thủy vốn đang đề nên không thừa nhận sự tình lần trước khiến y thực vui vẻ.

Thong thả bước tới bước lui trước từ lâu, người kia hay là chưa từng đến đây. Kỳ thật, Bạch Nhược Thủy còn mãi cẩn thận suy xét lại trong đầu, liền nghĩ tới khả năng, trên thiệp kia viết là giờ Tuất, nhưng cũng không cụ thể là khắc mấy, Tiêu Vị Ương sẽ biết được chứ?

Bạch Nhược Thủy vô thức bước đi, bất tri bất giác phát hiện mình vừa quẹo vào ngõ cụt.

“Hỗn trưởng!” Bạch Vương mắng ra tiếng, xoay người bước ra.

Nhưng mà phía sau y ngay lập tức có bóng người xông tới.

“Tiểu thư, một mình đợi tình lang sao?”

Bạch Nhược Thủy lạnh mắt nhìn vài người vây lại quanh mình.

Thì ra kinh thành còn có loại lưu manh vô lại này.

“Tình lang của nàng hình như không có tới? Hay là trốn mất rồi?”

“Đến đây đi, để ca ca hảo hảo thương nàng.”

Thứ thanh âm này chỉ khiến Bạch Nhược Thủy cảm thấy nhàm chán, đối với loại người này, chẳng đáng đến lượt y rat tay.

“Tránh ra.” Bạch Nhược Thủy đề thấp âm thanh quát, đồng thời, y cũng không muốn gây chuyện. Đường đường là Bạch Vương điện hạ lại ở giữa đường cái cùng lũ lưu manh du côn đánh nhau, tuy rằng sẽ không truyền ra ngoài, nhưng khó tránh bị đám người do hoàng huynh thân thiết đáng yêu của y phái tới nhìn chăm chăm. Y thật không muốn loại sự tình mất mặt này bị mọi người bắt quai rồi truyền đến tai vị kia.

Thanh âm của băng sơn mỹ nhân trầm thấp đến kỳ dị, khiến đám lưu manh có chút sững sốt, nhưng vừa bắt gặp mắt hạnh của Bạch Nhược Thủy trùng lên, bộ dáng phần hồng mà lạnh lùng, lại vô cùng mê người, cả bọn vì thế mà rộ lên cười cợt, “Đại tiểu thư, ở đây cũng không phải khuê phòng của nàng, nàng bảo tránh chúng ta liền tránh sao?”

“Đúng vậy nha, ca ca cũng chẳng muốn tránh ra, làm sao bây giờ?” Vừa nói tên kia vừa cợt nhả vươn tay ra.

Trong bóng đêm chỉ nghe được tiếng cười lạnh của Bạch Nhược Thủy, sau đó là đến thanh âm của xương cốt gãy vụn.

Tiếng kêu rên truyền đến bên tai càng khiến Bạch Nhược Thủy thêm buồn chán, vốn đợi Tiêu Vị Ương đã lâu mà người còn chưa đến đã đủ phiền, hiện tại gặp phải đám con rệp này, càng khiến tâm tình Bạch Nhược Thủy buồn bực tới cực điểm.

Cho nên, thời điểm bắt gặp tên đi tiên phong ôm lấy bả vai hình dáng kỳ dị của mình, cúi gập người xuống, mấy kẻ còn lại đâm sợ hãi, cước bộ từ từ lui lại phía sau, định bụng bỏ trốn. Lại nói, băng sơn mỹ nhân bày ra biểu tình cực độ không kiên nhẫn, giờ phút này bên môi treo một nét cười quỷ dị, khiến người ta nhìn thấy liền dựng hết tóc gáy. Bạch Nhược Thủy mỉm cười ôn nhu, xoay người nói với cả bọn, “Các vị đại ca? Sao thế?”

“...” Thanh âm ôn nhu đến nhường này khiến cho vài bị vốn đang lùi dần về sau chợt dừng cước bộ, đưa mắt nhìn nhau.

“Vừa rồi, vị kia hảo thô lỗ nha, người ta ghét nhất là loại người thô lỗ như vậy đó.” Tiểu mỹ nhân khẽ nhướn đôi mày, mà loại biểu tình này thật khiến cho người ta yêu mến, “Người ta là cảm thấy, nên dịu dàng một chút sệt tốt hơn nha.”

Loại thanh âm đầy ý tứ khêu gợi này càng đẩy dục vọng con người lên đến cực điểm, chất giọng ôn nhu trầm thấp lại mềm mại pha chút nghiêm nghị liền khiến vài kẻ không sợ trên tiếp tục tiến lên.

Sau đó, lại là tiếng xương cốt gãy vụn khiến người nghe run rẩy vang lên trong đêm tối.

“Hừ.” Bạch Nhược Thủy thở dài nhìn ba kẻ đang ngã ngối dưới mặt đất, rồi liếc sang tên còn lại đang sợ tới mức hai chân như nhũn ra mà chạy không nổi, sau đó chậm rì rì đi đến, đưa tay xoa xoa mặt đối phương. Người nọ lập tức lấy ba lấy bảy, lấp bắp, “Tiểu, tiểu, tiểu, tiểu thư, tha, tha, tha ta...”

“Ta sao không hiểu lời vị tiểu ca này nói cái gì hết a?” Ngón tay Bạch Nhược Thủy chậm rãi vẽ tới vẽ lui, hết vạch này rồi vạch khác, “Tha người sao?”

Người nọ khẩn trương nuốt ực một ngụm nước miếng, “Đúng, là ta cả gan...mạo...mạo phạm...”

Mà hiện tại, mỹ nhân trước mắt bất ngờ cười rộ lên ha hả, “Mạo phạm? Vị tiểu ca này người đang nói gì nha? Ta xinh đẹp như vậy, có kẻ muốn mạo phạm là đương nhiên thôi.”

“Ta... Ta... Ta không dám...”

“Phế vật.” Mỹ nhân giọng điệu cực kỳ tự mãn nói ra điều như thể sự thật hiển nhiên vô cùng, sau đó bất thành hình trở giọng lạnh lùng, “Người không dám sao?”

“Tha! Tha ta ——” Có ai từng gặp qua một thiên tiên mỹ nữ trong khoảnh khắc lại hóa thành ác ma chưa? Mà hẳn mọi người cũng chưa từng thấy qua cảnh, một tiểu lưu manh hai đầu gối như nhũn ra, quỳ sụp xuống mà kêu, “Thả ta a, tiểu, tiểu nhân thật sự không dám a ——”

“Không dám?” Ác ma chớp mắt hóa thành thiếu nữ buồn rầu tư xuân, “Kia... Người ta nói thích người đó nha. Kêu người lại đây nè!”

“...” Lưu manh nuốt xuống một ngụm nước miếng, hoài nghi bản thân vì sợ hãi quá độ mà sinh ra ảo giác.

“Lại đây nha ——” Nhưng xem ra hẳn không phải ảo giác, tiểu mỹ nhân trước mắt hiện tại đang giữ cầm mình, dùng đầu ngón tay lướt qua mặt, mà mỹ nhân còn chậm rãi chuyển tới đai lưng của chính mình, tháo —— cởi ra?

“Tại sao không nói gì đi?” Xuyên qua vạt áo tán loạn, thấy được áo trong thấp thoáng màu hồng cánh sen, mà cái tay kia của mỹ nhân vẫn đang tiếp tục tự cởi đai lưng của mình, “Người ta thấy nóng quá đi...”

“Rầm.” Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, tiểu lưu manh kia tuy cảm thấy chính mình đêm nay nhất định gặp phải hồ ly tinh rồi, nhưng mà mắt thấy cảnh đại mỹ nhân hương sắc sống động ngã vào trong lòng mình, bản thân phát giác như có một cỗ nhiệt nóng từ dưới bụng thẳng một đường vọt tới não.

“Ta, ta động thủ thật đây?” Tiểu lưu manh vươn móng vuốt ra.

“Bóp ——” một tiếng, móng vuốt của con nai nui không sợ chết bị người hung hăng khống chế, vừa ngẩng đầu lên thì thấy, mỹ nhân xinh đẹp hóa thành ác ma, tiểu lưu manh sợ tới mức muốn khóc nức. Nhưng ác ma thể nhưng lại đem mặt ghé sát vào, hung tợn kề bên tai đối phương mà nói, “Muốn lên phải hung ác một chút, xé rách có biết không.”

“Sao?” Tiểu lưu manh sợ đến choáng váng.

Nhưng thời gian đã không còn kịp nữa, tiểu lưu manh nghe được thanh âm có người đang tới, không đợi bản thân phản ứng, ác ma lập tức biến thành tiểu thư đáng thương đau khổ bị người ta chà đạp, “Cứu mạng a ——”

“Là ai, ở nơi nào?” Quả nhiên, lực chú ý của người đang tới bị kéo lại.

“Mau xé!” Tiểu thư đáng thương đau khổ lại hung tợn kéo vạt áo nhét vào trong tay tiểu lưu manh.

“Ta ta ta...” Đối phương hiển nhiên sợ tới mức cả người run cầm cập.

“Phế vật vô dụng.” Bạch Nhược Thủy thấp giọng nguyên rủa một tiếng, một tay túm cổ tiểu lưu manh lại gần. Thêm một tiếng “Roẹt ——”, thứ vải xa xỉ trong tay người kia hiển nhiên bị xé nát tươm.

“Người đầu a —— cứu mạng a ——” Đây là tiếng kêu cứu thống khổ của tiểu thư đáng thương bị người cường bạo.

Mà người tới cứu quả nhiên dùng tốc độ cực nhanh chạy tới, Bạch Vương điện hạ dĩ nhiên bắt đầu trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân đã nắm chắc trong tay. Nội tâm vô cùng đắc ý, y nghĩ lần này Tiêu Vị Ương nhất định trốn không thoát đào hoa trận của mình. Nhưng vị lưu manh kia vốn toàn thân đang phát run, nhất thời bị hù dọa đến bất tỉnh?

“Y Y?” Tiêu Vị Ương thật không ngờ thanh âm kia lại khiến tim hắn chợt nhói lên. Thời điểm hắn vừa chạy đến đầu ngõ nhỏ, bản thân lại bắt gặp Bạch Y Y một cước đạp bay tên tiểu lưu manh kia. Nhưng hắn còn chưa kịp mừng mắt tỏ ý kinh ngạc, thì trước mắt đã tối sầm, lại cảm giác được một làn hương thơm đánh úp tới, “Chờ đã —— từ từ —— Y Y ——”

Mùi hương âm nóng phả vào ***g ngực cảm giác không tồi, nhưng, nếu như trước mắt chính là thân thể nặng không thua gì chính mình, lao thẳng vào trong lòng, rất nhiều người nếu ở vào tình cảnh như hắn nhất định sẽ không đứng vững được, cũng may Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy một trận đau đầu đến lợi hại.

Sau gáy giống như bị đập mạnh một cái xuống đất, đau vô cùng. Nhưng mỹ nhân còn đang sợ hãi nép trong lòng hắn run rẩy, “Tiêu lang... Thiếp thật sợ...”

Tiêu Vị Ương miễn cưỡng cúi thấp xuống, ôm lấy người trong lòng ngực. Nghĩ đến đối phương đang đem mặt chôn trong ngực mình dù sao cũng không thấy được vẻ mặt hắn lúc này, Tiêu Vị Ương cười khổ, hướng mặt lên trời làm một cái xem thương.

Bạch Vương điện hạ khi nào thì biết sợ?

Vừa rồi hắn tới, trời dù có chút tối, nhưng mà cảnh tượng người kia không cần đến một cước đã đem tiểu lưu manh đá bay, còn chưa đến mức hắn không nhìn thấy đi.

Mà Bạch Vương điện hạ nhào vào trong lòng Tiêu Vị Ương đương nhiên không chú ý được cảnh tượng sau lưng mình. Tiểu lưu manh giả chết kia len lén đứng lên, lòng bàn chân như được bôi dầu thoát đi nhanh như bay, để Tiêu Vị Ương xem thấy nhất thanh nhị sở.

Sợ a... Hắn chỉ sợ tiểu lưu manh kia ấy ấy đi...

Tiêu Vị Ương không khỏi đánh một cái thở dài.

Bạch Vương a Bạch Vương, thật không biết ngài đang nghĩ cái gì trong đầu đây.

Nhưng không hiểu sao, bộ dạng khẽ run rẩy của người trong lòng chẳng biết từ lúc nào lại khơi lên cảm giác thương tiếc trong lòng Tiêu Vị Ương, hắn vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai đang còn run rẩy kia, “Y Y, đừng sợ, đừng sợ.” Thanh âm hóa ra lại vô cùng dịu dàng.

Bản thân Tiêu Vị Ương cũng hơi sững sốt mấy phần, trong lần đầu tiên đỡ dành nữ nhân lại mang theo thanh âm ôn nhu như vậy.

Bờ vai vốn đang run rẩy bất ngờ bị đụng chạm lập tức cứng ngắc không nhúc nhích, nhưng trong tức khắc run rẩy còn lợi hại hơn. Người nép trong lòng ngực Tiêu Vị Ương túm chặt lấy y phục của hắn, “Chàng... Chàng có thể hay không, không cần thiếp nữa...”

“Như thế nào lại thế... Đừng nói những lời ngốc thế.” Tiêu Vị Ương cảm giác chính mình tựa như đang nói chuyện cùng Bạch Y Y đích thực.

“Thật sao?” Người trong lòng hé đầu ra, dung mạo lè hoa đâm lệ tức khắc khiến Tiêu Vị Ương chấn kinh. Dưới ánh trăng, gương mặt tinh xảo tựa tác phẩm đắc ý nhất của thượng đế như toát lên một thứ hào quang dịu êm. Đôi hàng mi có chút ướt át, son phấn trên mặt đã hơi nhòe mất, nhưng thay đổi này lại toát lên một vẻ diễm đam đáng yêu, Tiêu Vị Ương thật sự bị khiến cho thất kinh rồi.

Thời điểm nhìn ra kinh diễm trong đáy mắt Tiêu Vị Ương, Bạch Vương điện hạ tất nhiên vô cùng đắc ý. Tiêu Vị Ương a Tiêu Vị Ương, nhưng thứ xinh đẹp trên thế giới này thì ai cũng phải mê mẩn thôi. Ta cũng chẳng tin người không có lúc động tâm.

Vì thế Bạch Vương điện hạ lại điềm đạm đáng yên ngồi trên đùi đối phương, còn khê khằng đem thân thể mềm mại cọ tới cọ lui, còn ghé sát mặt tới gần hẳn, thì thầm phả khí, “Tiêu lang... Chàng không ôm thiếp một cái sao?”

Nhưng mà người bên dưới toàn thân cứng ngắc.

Đáng chết Tiêu Vị Ương hẳn cũng không tin, giờ phút này, Bạch Vương điện hạ lại ngồi trên đùi mình cọ tới cọ lui, khẳng định muốn khơi mào *** của hắn sao?

“Tiêu lang...” Bạch Vương điện hạ nghi hoặc hỏi, kinh diễm gì đó cũng không mất nhiều thời gian như vậy chứ?

Tay Tiêu Vị Ương vốn đang chống trên nền đất, nhưng hiện tại, tay hắn tức khắc nắm chặt, nắm chặt thành quyền mà chống xuống đất. Tiêu Vị Ương mở to miệng, thanh âm có chút khàn khàn, “Tiểu... Tiểu thư tự trọng.”

Bạch Vương điện hạ hận rồi, hận không thể dùng răng nanh mà cắn xuống, sau đó đổi thành hận không để đem kẻ trước mặt đi lột da rút gân. Nhưng mà, y không thể, chỉ có thể giả vờ làm Bạch đại tiểu thư Bạch Y Y bị kinh sợ, chớp mắt mấy cái, từng giọt lệ châu trong trẻo tức khắc trào ra, “Chàng... Chàng không cần ta...”

“...Không...” Tiêu Vị Ương không biết nói như thế nào mới tốt, trong lòng hắn hiện tại tựa như có một giọng nói đang kêu gào, kia chính là Bạch Vương đó! Đó là Bạch Vương Bạch Nhược Thủy hỉ nộ vô thường, thay đổi như chong chóng, một tay làm mưa làm gió! Đó là một nam nhân không hơn không kém! Nhưng vì cái gì? Nhìn từng hạt lệ châu trong suốt vương trên hàng mi ướt át, chậm rãi kết tinh thành hình, thời điểm chúng trụ không nổi mà rơi xuống, trong lòng hắn rõ ràng nảy sinh cảm giác không thể xuôi tay làm lơ? Không muốn trở mặt nhìn từng giọt từng giọt lệ châu kia cứ lăn dài trên gương mặt ấy, Tiêu Vị Ương không tự chủ được đành vươn tay lau đi.

Hắn muốn làm gì chứ?

Có lẽ, vốn là vươn tay cũng chỉ là một loại phản xạ của cảm xúc, nhưng mà tay vừa kịp duỗi ra, Tiêu Vị Ương lại giật mình tỉnh lại, hắn này là đang làm gì chứ? Ngay sau đó, bản thân muốn lập tức rút tay về, nhưng đầu ngón tay thế mà đã chạm phải giọt lệ kia, thật ấm nóng, trong khoảnh khắc thấm ướt đầu ngón tay hắn. Trái tim Tiêu Vị Ương lập tức bị cảm giác tiếc nuối mất mát chiếm lấy.

Đẹp đến vậy... Gì đó...

Thời điểm, con tim không tự chủ được mà cảm thán, ngón tay lại tham luyến không rời xúc cảm kia, cứ thế, tay hắn càng vô thức vuốt ve gương mặt xinh đẹp như hoa. Gương mặt của Bạch Vương, gương mặt của Bạch Nhược Thủy, gương mặt của Bạch Y Y, đôi môi thật mỏng. Thời điểm người này là Bạch Vương điện hạ chân thật, lời nói phun khỏi đôi môi này ra đều là băng hàn. Mà khi y trở thành Bạch Y Y, đôi môi lại nhả ra một loại thanh âm khàn khàn, mặc dù có chút như ra vẻ, nhưng chất giọng khàn khàn kia lại vô tình làm cho người ta cảm thấy xương cốt rã rời, tiêu hồn thực cốt. Kẻ giả dối môi sẽ mỏng, nhưng chạm lên rõ ràng lại cảm thấy thật mềm mại đi?

“Vị Ương...” Bạch Vương điện hạ có chút giật mình.

Tiêu, Tiêu Vị Ương hắn đang làm cái gì?

Đối diện với cặp mắt si ngốc lại mơ màng, Bạch Vương điện hạ trong lòng không phải không đặc ý. Nhưng vừa nghĩ tới, Tiêu Vị Ương rõ ràng đối với nữ nhân gần gũi thân cận như thế, trong lòng y liền cảm giác không tốt, chua xót nhịn chẳng xong. Vốn rằng có ý định hấp dẫn người trước mặt, nhưng đến thời điểm đối phương lớn mật đem tay vẽ theo môi mình, Bạch Nhược Thủy chợt hoảng hốt.

Nào có kẻ từng dám lớn mật thân cận qua y?

Thời điểm Bạch Vương điện hạ đang tận hưởng chuyện khoái trá nhất đời mình, hộ vệ bên cạnh y chắc chắn không dám tiến lại gần.

Nếu đổi lại vào thời điểm y tức giận, tất cả mọi người càng muốn tránh xa ngoài ba trượng.

Làm gì có kẻ nào, lại dám ngả ngón đụng chạm y như thế này?

Khi còn bé, hẳn nhiên bản thân đã quen với những ánh mắt si mê nhìn mình, mà loại ánh nhìn kinh diễm cũng rất thường thấy, mọi người chính là luôn dùng loại ánh mắt như vậy mà nhìn y. Thời điểm niên thiếu, lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt kinh diễm nhìn mình lại pha lẫn một phần dục vọng, trong lòng y thật sự sợ hãi, tên kia bây giờ chết trôi đi đâu rồi nhỉ?

Ừm thì, cố nhớ lại xem, ba tháng sau, đối phương hình như bị giáng chức, đầy đến một nơi hoang vu nào đó, cả đời cũng không cách nào quay về kinh thành.

Trưởng thành hơn một chút, đương nhiên càng nhiều kẻ không sợ chết dùng đủ mọi biện pháp tiếp cận y, thừa dịp mời rượu để chạm vào tay y. Sau đó, đối phương bị y đánh gãy tay chân ngay tại chỗ, vậy mà tên kia còn dám trước mặt Hoàng thượng nói xấu này nọ, cuối cùng ở đâu rồi nhỉ?

Đôi môi xinh đẹp tuyệt trần bất giác lộ ra một cái cười lạnh.

Bạch Nhược Thủy vốn ghét bị kẻ khác đụng chạm, đồng thời cũng chán ghét chạm vào người khác, nhưng thời điểm đối mặt với con người đang ở trước mặt, y lại luôn nhịn không được muốn được chạm vào hắn. Trong đầu cũng sẽ cố tưởng tượng ra cảm giác cùng cái kẻ nghiêm túc kia thân cận da thịt.

Cảm giác thật sự kỳ quái đến nhường nào.

Vì thế, thời khắc hắn bình tĩnh đại ngộ lại kinh hãi tột cùng.

“Vị Ương...”

Muốn một người vì mình mà si mê như vậy, muốn xem thấy bộ dạng si tình của hắn, muốn tìm được trong đôi mắt đối diện một tia dục vọng, muốn nhìn thử đôi mắt ấy khi nhuộm màu thú tính sẽ trông như thế nào. Nhưng người kia vừa lúc bất ngờ bình tĩnh, đầu ngón tay run rẩy, giật mình, lập tức rút về. Bạch Nhược Thủy khẽ dẩu môi, đầu lưỡi khẽ sượt qua, nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay còn đang trong trạng thái hoảng hốt.

Đối phương lập tức hít vào một hơi.

Thỏa mãn cùng kiêu ngạo tràn ngập trong lòng, Bạch Vương điện hạ y đã muốn kẻ nào, sao có thể không chiếm được chứ? Dù cho trong kinh thành này, giá trị con người có cao cấp thế nào, mặc kệ là tiểu thư khuê các lạnh lùng hay rụt rè, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay cũng có thể khiến đối phương si ngốc tự hiến thân, huống chi là Tiêu Vị Ương nhà người?

Nghĩ đến đây, Bạch Vương điện hạ toàn thân kích động muốn nhảy cẫng lên.

Tiêu Vị Ương đáng chết! Y quả nhiên chán ghét loại người không có lấy một ánh mắt khâm phục mình, chính là loại ánh mắt không nên có vào thời điểm y xuất hiện. Bất luận có hay không mang lòng ái mộ, hoặc là sự tán thưởng được che dấu vô cùng tốt, y đều có thể nhìn ra được, cảm nhận thấy. Chưa một ai đối diện với Bạch Vương điện hạ mà trong mắt vẫn giữ được sự chính trực hoàn toàn không có một tia tạp niệm.

Người chính trực như Tiêu Vị Ương, một chính nhân quân tử, hiện tại không phải cũng bị y làm cho say đắm đến choáng váng sao?

“Y Y” Tiêu Vị Ương gọi.

“...” Thân thể Bạch Vương giật nảy, sau đó kịch liệt run rẩy. Trong phút chốc, thần thái kiêu hãnh trong mắt Bạch Nhược Thủy hóa thành bén nhợt, một cái chớp mắt như ánh điện lóe lên, “Y Y?”

Tiêu Vị Ương mỉm cười, nụ cười thật sự ôn hòa, ôn hòa đến nỗi khiến Bạch Nhược Thủy đưa tay cào nát bản mặt của hắn, “Y Y... Nàng là đang muốn ta hưởng ca ca của nàng câu hôn sao?”

“Đề cập, chuyện hôn ước?” Thanh âm cùng ánh mắt tựa chừng mất đi trọng tâm, lại mơ hồ có tiếng nghiêng răng.

Tiêu Vị Ương nhú nhú mày, “Y Y, tiếng của nàng rất nặng.”

“Thiếp...” Bạch Nhược Thủy đột nhiên cảm thấy sợ run, sát ý trong đáy mắt lập tức tiêu thất không chút tầm tích. Y khụ một tiếng, hơi nhướn mày, “Người thiếp...”

“Sinh bệnh sao?” Tiêu Vị Ương thực sự dịu dàng bắc cho y một cái thang để xuống, “Đêm đã khuya rồi, không nên ngồi ở đây mãi, để ta đưa nàng trở lại nhà trọ đi.”

Dứt lời, Tiêu Vị Ương liền muốn kéo Bạch Nhược Thủy đứng lên, sao biết được tấm áo choàng bên ngoài đã bị xé đến tả tơi. Tiêu Vị Ương vốn không chú ý, kỳ thực hắn chỉ kịp bắt lấy cổ tay áo của đối phương, kết quả “Roẹt ——” một tiếng, y phục bị kéo trễ xuống một mảng lớn.

“...” Con người Bạch Vương điện hạ giận dữ trừng về phía Tiêu Vị Ương đang còn mỉm cười.

Đối phương cúi nhìn mảnh vải bông bị xé rách còn đang cầm trong tay, thờ dài lắc lắc đầu, sau đó miếng vải nhét vào trong ống tay áo của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Bạch Nhược Thủy, “Này đúng là không đề cập đến chuyện hôn sự là không được rồi đi?”

“Hết thấy để Tiêu lang làm chủ vậy.” Bạch Vương điện hạ nũng nịu gọi một tiếng ‘Tiêu lang’, gọi đến vô cùng động lòng người, nhưng mà trong lòng y lại âm thầm cuồng tiếu một trận.

Tiêu Vị Ương a Tiêu Vị Ương, hôm nay đề cập chuyện hôn sự, vậy xem ta ngày mai cùng người động phòng hoa chúc thế nào đây.

Bạch Vương điện hạ một đêm mộng đẹp, xuân sắc khôn cùng.

Tiêu Vị Ương một đêm giấc chẳng yên.

Canh ba giạt mình thức giấc, mồ hôi đầm đìa, sau đó nhếch nhếch khóe môi ngồi trên giường không nhúc nhích, chẳng biết qua bao lâu, hắn mới chậm rãi đứng lên, đi đến trước cửa sổ, mở tung chúng ra, để choc ho lạnh bên ngoài ập vào. Tiêu Vị Ương thở dài một hơi.

Hắn bước ra bên ngoài.

Không khí bên ngoài phòng trong trẻo nhưng rét mướt, Tiêu Vị Ương mới cảm thấy chính mình toàn thân kích động, hiện tại dần yên tĩnh bình lặng trở lại.

Hắn nhớ tới một truyền thuyết trong cung kia.

Phương Bắc có một giai nhân, tuyệt sắc lại độc lập. Một ánh nhìn lập tức khuynh thành, thêm một cái nữa liền khuynh quốc. Nếu không khuynh quốc khuynh thành? Nào phải giai nhân!

Trong cung từng có một Đàm phi (đàm ở đây có nghĩa vừa xuất hiện đã chóng biến mất), phiên nhược kinh hồng (xinh đẹp tao nhã, thông minh trí tuệ), dáng dấp như liễu rủ, thân tựa tuyết trắng, khiến không ít cung nhân phải hồn bay phách lạc. Dung mạo chân thật của nàng có thể khiến cung tần mỹ nữ trong cung quanh năm son phấn đều phải thua kém. Nhưng một mỹ nhân như vậy, ẩn mình trong hoàng cung lại tựa một đoá quỳnh tâm thường, xinh đẹp cách mấy rồi cũng tàn phai, rất nhanh liền hóa ra già cỗi.

Cũng vì thế, nàng vẫn sống sót.

Lần trong cuộc tranh đấu nơi hậu cung, một mỹ nhân tuyệt sắc hy sinh sắc đẹp của mình để sống sót.

Hơn thế, nàng còn lưu lại một vị Bạch Vương.

Tiêu Vị Ương sớm biết Bạch Vương quả thật là con nối dõi của tiên hoàng, trong cung người đến kẻ đi, mỗi một sự kiện qua đi vẫn lưu lại chút dấu vết, tồn đọng trong trí nhớ của vài người, vào thời điểm không cần thận sẽ vô tình lộ ra một chút. Người hữu tâm sẽ từng chút từng chút thu vào trong mắt, gom góp cho đầy.

Hắn thật không biết nên cảm thán hay đau đầu.

Nếu như vẻ đẹp khuynh quốc kia tồn tại trên người một nữ nhân, những ngày này trong cung, sao lại không thêm một phen rung chuyển? Nhưng hiện tại, dung mạo kia lại thuộc về vị Bạch Vương điện hạ mang tâm tư đùa giỡn hắn.

Tiêu Vị Ương không khỏi cười khổ.

Cũng may mắn đó là Bạch Vương điện hạ, bằng không, nếu một thân nam tử, lại mang trên mình dung mạo như thế, sẽ có cuộc sống ra sao.

Bạch Vương khiêu khích, Bạch Vương cười lạnh, Bạch Vương với thái độ nhìn thế gian bằng nửa con mắt, tựa hồ giống như một cách tự bảo vệ chính mình. Nhưng mà Bạch Vương xảo quyệt kia, y có biết, thời điểm chính mình xoay lưng rời đi, đám quan viên khi đó nói những lời gì không?

Vừa nhìn thấy loại ánh mắt kia của Bạch Vương, ta liền muốn đem y hung hăng đặt dưới thân mà xâm phạm, nhìn xem thời điểm y khóc lóc van cầu có còn mang cái biểu tình kia hay không.

Trong một lần say rượu, hắn liền nghe một đồng sự bên cạnh vốn có tiếng là kẻ tao nhã, ác độc phun ra một câu như thế. Tiêu Vị Ương ban đầu là kinh ngạc, nhưng thời điểm phát hiện trong ánh mắt bọn họ thật sự lộ ra dục vọng rõ ràng rành rành, hắn liền thông minh mà im lặng.

Hắn vốn cho rằng bản thân không phải loại người này, nhưng mà hôm nay bản thân vừa phát hiện, chính mình cũng những kẻ đó thật sự chẳng khác gì nhau.

Hắn cho rằng mình là chính nhân, mãi đến đêm nay bản thân mới phát hiện chính mình cũng chỉ là một tên nam nhân bình thường.

Tiêu Vị Ương lúc này, chẳng thể không oán hận Bạch Nhược Thủy.

Nghe nói qua, từng có quan viên vì lấy cớ say rượu đụng nhẹ vào tay Bạch Nhược Thủy, lập tức bị y đánh gãy gân tay, rồi còn phải chịu khiển trách của Hoàng thượng. Sau khi màn đêm buông xuống, kẻ kia liền bị người ta chặt đứt tay chân, như ngầm thể hiện sát ý cùng cảnh cáo, dù là ai cũng có thể nhìn ra được.

Cho nên, mới có kẻ cho rằng, Bạch Nhược Thủy chính là nam sủng của Hoàng thượng.

Nhưng Tiêu Vị Ương biết, chính Bạch Vương mới là người oán hận gã nam nhân kia.

Nhưng hiện tại, Bạch Vương lại đi khiêu khích một người nam nhân khác là hắn, không tiếc trút bỏ y phục cùng thắt lưng, chẳng ngại giả thành nữ nhân.

Tiêu Vị Ương chỉ có thể đưa ra duy nhất một giải thích, Bạch Vương điện hạ chắc hẳn đang nhàm chán đến cực điểm, cho nên mới muốn đi đùa giỡn hắn.

Trò chơi này, chơi vui lắm sao?

Tiêu Vị Ương thật sự không cho là thế.

Nhưng mà...

Hắn hiện tại vì một màn kia mà ngủ chẳng nổi...

Tiêu Vị Ương không khỏi lại cười khổ.

Trong mắt hắn, Bạch Vương điện hạ giống như một tiểu hài tử nhàm chán, bởi luôn có được hết thảy những thứ bản thân muốn, cho nên y đối với tất cả mọi thứ đều không để tâm, chẳng qua vì tính kích thích hoặc muốn khiêu chiến, cho nên mới đùa với lửa.

Tiêu Vị Ương cảm thấy bản thân không hề muốn, nhưng chính hắn cứ luôn nhớ đến.

Nếu như có thời điểm Bạch Vương điện hạ thật sự bị người khác đặt dưới thân, y sẽ như thế nào?

Vừa nghĩ tới dung mạo lê hoa vương lệ kia lộ ra dưới ánh trăng, sắc mặt Tiêu Vị Ương lại trầm xuống.

Ngày thứ hai sau giờ lên triều, Tiêu Vị Ương vừa hạ triều, liền bị một tiểu thái giám ngăn lại, “Tiêu đại nhân, Bạch Vương điện hạ cho mời ngài.”

Tiêu Vị Ương không khỏi lộ ra một mặt cười. Bạch Vương này thật đúng là không gặp nhau một ngày liền nhin chẳng nổi.

Đành đi gặp một chút vậy, nhớ tới một núi công văn của Hộ bộ còn chất như núi, Tiêu Vị Ương khỏi khỏi khẽ nhún mày, nhưng vẫn miễn cưỡng đi theo tiểu thái giám kia.

Bạch Vương phủ.

Long Tiên hương được thêm vào trong lò sưởi lượn lờ trong không gian, khiến bầu không khí cả căn phòng ngập trong hương thơm lạ lùng.

Bạch Vương cùng Tiêu đại nhân cùng ngồi đối ẩm. (uống rượu)

Hai chén rượu hết như nhau.

Bạch Vương vừa chơi đùa một hòn ngọc trắng trong tay, ánh mắt lại luôn thẳng tắp nhìn chăm chăm gương mặt Tiêu Vị Ương.

“Điện hạ?” Tiêu Vị Ương mỉm cười dò hỏi. Với loại người như Bạch Nhược Thủy, luôn thẳng tắp chăm chú đối diện với người khác, người bị nhìn chăm chăm nhất định không được lộ ra bất cứ cảm xúc bất mãn nào.

Đấu mắt với Bạch Nhược Thủy thể này, Tiêu Vị Ương chợt cảm thấy cũng có chỗ thú vị, ai có thể tưởng tượng được nữ tử tối hôm qua lại chính là Bạch Vương điện hạ cơ chứ?

“Bộ dạng nhà ngươi thật sự không được tốt.” Bạch Vương điện hạ nhận xét, nhàn nhạt phun ra một câu như vậy.

“...”, Tiêu Vị Ương cảm thấy chính mình nên cảm thán một câu, “Tự nhiên phải kém hơn Bạch Vương điện hạ.”

“Hôm qua ta đối với Tiêu đại nhân có phần quá mạo phạm, Tiêu đại nhân còn tức giận sao?” Bạch Vương liếc mắt dò xét đối phương.

“Hạ quan nào dám.” Tiêu Vị Ương mỉm cười đáp, “Hôm qua Bạch Vương vì hạ quan tìm về quan ấn, hạ quan dĩ nhiên vô cùng cảm kích, bất quá... Bạch Vương điện hạ nếu như còn nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, e rằng phải tro mắt nhận thua ván cờ này rồi.”

“Thua thì nhận thua thôi.” Bạch Nhược Thủy đem quân cờ di chuyển lộn xộn hết cả, vừa tủm tỉm cười vừa nhìn Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân cũng biết quân chúa đối với người rất ưu ái.”

“Để cho Bạch Vương điện hạ chê cười rồi.” Tiêu Vị Ương mặt không đổi sắc, mỉm cười đáp lời.

Hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ. Bạch Vương tựa như không hề biết đến sự tình tối hôm qua giữa Tiêu Vị Ương và Bạch Y Y. Tiêu Vị Ương cũng vẻ như không nhận ra Bạch Y Y là người trước mặt.

Gọi hạ nhân thu lại bàn cờ, Bạch Vương vẫn hai mắt nhìn thẳng Tiêu Vị Ương một hồi lâu. Thấy trên mặt đối phương không hề lộ ra dù chỉ một chút bất bình thường, đáy mắt Bạch Nhược Thủy thoáng qua một tia tức giận, nhưng y lập tức nheo mắt, mỉm cười mà nói, “Tiêu đại nhân vẫn luôn mang bộ mặt tươi cười như vậy, dù cho thái sơn có sụp trước mắt cũng không lung lay, giữ vững bộ dạng khí định thần nhàn thật khiến cho bốn vương bối phục.”

Vừa đứng lên, Bạch Vương điện hạ vỗ vỗ tay. Mà Tiêu Vị Ương bắt gặp Bạch Vương đã rời bàn, hắn cũng định bụng làm theo, nhưng Bạch Nhược Thủy lại vươn tay dè hấn ngồi lại, “Tiêu đại nhân cứ ngồi đi.”

Tiêu Vị Ương toàn thân cứng đờ.

Bạch Nhược Thủy ghé sát môi tới bên tai Tiêu Vị Ương, cúi thấp đầu, nói khẽ vào tai hắn, “Thực muốn nhìn thấy chút biểu tình khác đi của ngươi.”

Lời nói này rõ ràng mang theo ý tứ mạo phạm.

Vì thế, Tiêu Vị Ương lập tức đứng lên, mỉm cười nói, “Bạch Vương muốn cùng hạ quan chơi cờ, hiện tại cờ cũng đã chơi xong, hạ quan cũng nên đi rồi.”

Bạch Vương lập tức cản đường không để hắn bỏ về “Tiêu đại nhân thật muốn đi sao?”

“Hạ quan thật sự có chuyện quan trọng cần làm, không thể trì hoãn thêm nữa.” Tiêu Vị Ương cười đáp.

Nhéch môi, nhìn chăm chăm người đối diện lâu thật lâu, Bạch Vương bỗng nhiên cười rộ lên, “Hay, hay cho cái chuyện quan trọng phải làm, vậy thứ cho bốn vương không kịp chuẩn bị xe tiễn người.”

“Tạ điện hạ.” Tiêu Vị Ương lùi từng bước một, trong lúc đó vô tình tiếp xúc với người bên cạnh.

Nhìn theo thân ảnh Tiêu Vị Ương dần biến mất ngoài đại môn, Bạch Vương xoay một vòng ngồi xuống tràng kỷ đặt bên cạnh lò sưởi, bắt chéo chân, cầm lên chén trà vừa mới uống một nửa tiếp tục thưởng thức, bộ dạng thanh nhàn, nhưng trên mặt lại lộ ra biểu tình tức giận, “Ra đi.”

Mái tóc dài màu đen bị một bàn tay vén lại, từng sợi tóc mềm mại theo ngón tay được vuốt thẳng lại, người phía sau mang theo ý cười cất tiếng nói, “Nhìn thấy trẫm còn bày ra bộ dạng này?”

“Cung nghênh Thánh thượng.” Bạch Vương điện hạ lớn lên xinh đẹp đến kinh người đảo tròn hai tròng mắt, phát phát tay, thị nữ trong phòng lập tức thức thời lui ra, cuối cùng chỉ để lại một người quỳ trên mặt đất giúp Bạch Vương điện hạ sửa sang lại y phục. Y phục dài quá mức, kéo lê trên mặt đất, trên đó còn được thêu trang trí bằng chỉ kim tuyến. Bạch Nhược Thủy vẫn thản nhiên nuốt xuống một ngụm trà, “Hoàng thượng ngự giá đến quý phủ tiểu Vương, không mang theo người hầu, cũng chẳng thông báo một tiếng, còn ra thể thống gì nữa, ngài không sợ bốn vương muội đồ tạo phản sao?”

“Hử? Người thật sự dám sao?”

“Nếu như Hoàng thượng ngài lại quấy rầy chuyện tốt của ta lần nữa.” Bạch Nhược Thủy oán hận nghiêng rằng.

“Trẫm là vô tình nghe nói người sử dụng Thái y trong Thái y viện, đẩy một đám Thái y ngay thẳng của trẫm vào tình thế khó xử, cho nên trẫm mới vô cùng tò mò điều tra thử xem người đang làm gì với thần tử trung thành của mình.” Đương kim Hoàng thượng thật sự tò mò, phải là phi thường tò mò mới đúng. Người này giống như con mèo bị trí tò mò giết chết, nhưng lại không thể ở trước mặt nhóm Thái y kia truy vấn, chỉ e rằng đám người kia sẽ nhìn ra một bản mặt khác không mấy bình thường của mình.

“Một người luôn như thế khí định thần nhàn, sợ rằng không thật sự bình thường đi. Tiêu đại nhân luôn duy trì duy một bộ dạng tươi cười, tuy rằng động tâm nhưng lại làm cho người ta cảm thấy khuyết thiếu chút gì đó.” Bạch Vương cười đến hai mắt lóe sáng lấp lánh, “Bốn vương chẳng qua là muốn xem một chút biểu tình khác của hần mà thôi.”

“Vậy người đã xem được chưa?” Đương kim Hoàng thượng tiếp tục truy hỏi.

“Hoàng thượng thật muốn biết thần tử của ngài sẽ hay không động tình sao?” Bạch Nhược Thủy giương mắt nhìn đối phương.

“...” Người kia chỉ biết im lặng.

“Không thú vị nha.” Bạch Vương điện hạ bĩu môi nói, “Bốn vương muốn xem bộ dáng khêu gợi khó nhẹn của hần, muốn xem vẻ mặt *** dâng thêm muốn của hần, nhưng hần vẫn cứ thẳng lưng ngồi một bên không nhúc nhích, ngay cả bộ dạng cáo từ đều đúng theo cấp bậc lễ nghi không trật một ly, một chút cũng không lộ ra bộ dạng chật vật vì đào tẩu.” Bạch Vương điện hạ đánh một cái thở dài thật rõ ràng, “Ai dà, thật sự chẳng thú vị chút nào cả.”

Tiếng trả lời của Hoàng thượng đáp lại gần như tức khắc, “Người thật muốn xem bộ dạng *** dâng của hần?” Ngữ điệu có chút kỳ quái, giống như đang nghiêng rằng nghiêng lợi, lại tựa hồ chỉ là đơn thuần lơ đãng mà nhắc tới.

“Lần đầu tiên gặp hần, ta đã có phản ứng. Thật đáng tiếc, trừ hần ra, ai khác đều không thể? Ngài thì sao? Hoàng thượng?” Bạch Nhược Thủy cười đến sáng lạn, đôi mắt tràn ngập vẻ giảo hoạt, “Vị như chỉ cần bắt gặp hai chân hần đang khẽ run rẩy, ta liền bắt đầu cứng lên, Hoàng thượng ngài có thể sao?” Y tủm tỉm cười, dùng thần thái tựa như đang bàn luận về thời tiết bình thường mà phun ra những lời khiêu khích.

“...” Cơ mặt Đương kim Hoàng thượng thoáng chút co giật, “Trẫm sẽ để người cứng lên sao?” Hoàng thượng trong lòng thật muốn khóc thét, tên kia như thế nào có thể phun ra loại từ ngữ kiểu này? Chính mình hiện tại đang làm gì thế này? Cùng đệ đệ của mình nói chuyện phòng the? Bản thân chỉ có thể khụ một tiếng, sắc mặt nghiêm chỉnh hỏi tiếp, “Người hôm qua nói đã thu được thứ gì đó muốn cùng ta xem, là gì thế?”

Bạch Nhược Thủy chỉnh lại thần thái nghiêm trang, đứng dậy rời đi, lúc trở về trong tay cầm theo một phong thư còn chưa đọc, “Thư này của tổng cộng ba mươi tám người, trong đó từ ngũ phẩm trở lên có hai mươi người. Thư do bọn họ tự tay viết, xin Hoàng thượng xem qua.”

“Thật vậy sao? Nhanh như thế?” Cảnh Vồng nhận thư, rút mảnh giấy bên trong ra rồi đọc thật kỹ.

Bạch Nhược Thủy lộ ra chút ưu buồn, “Theo ý ta, Hoàng thượng này, trong khoảng thời gian này ngài phải hành động thật cẩn thận.”

“Những người bên cạnh mình, trầm đều nắm rõ.”

“Độc nhất chính là những kẻ bên cạnh mình, một khi có nhị tâm, khó mà phòng bị.” Bạch Nhược Thủy nghiêm mặt nói. Đạo này, y phát hiện thần sắc những kẻ muốn làm phản đã càng lúc càng lộ rõ.

Hơi thở nóng rực.

Thân thể dán sát vào mặt giường, da thịt ma sát với chăn nệm mang đến cảm giác ngọt ngào khiến người ta đành phải thở dài làm theo, Tiêu Vị Ương hung hăng nghiêng răng.

Bạch Nhược Thủy...

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy...

Quả nhiên không biết sống chết...

Ban ngày ban mặt, trong phòng còn có mặt người hầu, cho nên hắn mới thả lỏng vài phần cảnh giác, không phải bản thân chưa từng hoài nghi hương khí tỏa ra nơi lò sưởi, nhưng xem thấy đến trong phòng nhiều người như vậy, ai lại nghĩ đến Bạch Nhược Thủy kia thế mà gan lớn đến vậy.

...Đáng chết...

Nắm ngón tay bấu chặt khăn trải giường, bấu thật chặt, đem vải dệt vo thành một nhúm, nhưng thân thể tựa như không còn thuộc về mình nữa, bên dưới vì hưng phấn cùng kích động mà ngẩng cao đầu, cứ thế giải phóng kìm lại không được. Tiêu Vị Ương không khỏi muốn mắng người.

Cái kẻ ngu ngốc kia... Đối với hắn hạ được gì thế này...

Bàn tay do dự, cuối cùng đành mạnh mẽ cầm lấy phần thân thể không thể khống chế nhất, lập tức từ hạ thân lan truyền khắp toàn thân một cổ khoái cảm khiến Tiêu Vị Ương nhận không được phải mắng ra tiếng.

“Hỗn đản!”

Nhưng trước mắt giống như lập tức xuất hiện hình bóng hỗn đản kia, tùm tùm cười đối diện với hắn, “Vị Ương?”

...Đáng chết...

Tiêu Vị Ương hốt hoảng, muốn vươn tay bắt lấy người kia, nhưng thời điểm bàn tay định chụp lại liền phát hiện phía trước chỉ toàn không khí, lập tức trong lòng dấy lên cảm giác mất mát cùng tiếc nuối, này là thứ được kỳ quái gì a...

Dục vọng dâng trào đến đỉnh điểm, toàn thân đều trở nên mẫn cảm, tự mình ma sát thật mãnh liệt nơi đang hưng phấn, rồi nặng nề thở dốc. Hắn nghĩ thầm có nên hay không gọi vào một nữ tử, nhưng cố gắng thế nào cũng không tưởng tượng ra trong đầu bộ dáng một người nữ tử. Vì thế, hắn chuyển sang nghĩ đến Bạch Y Y, nhưng vẫn không cách nào hình dung thấy. Vậy mà, trước mắt bất thành linh xuất hiện một bóng hình tương tự Bạch Nhược Thủy, chính là cái vị Bạch Nhược Thủy luôn ở trước mặt hắn khiêu khích, cái vị Bạch Nhược Thủy cầm quan ấn ném vào người hắn, cái vị Bạch Vương ghé vào bên tai hắn dùng thứ thanh âm tà ác mà nói câu “Thực muốn nhìn thử một chút biểu tình khác của ngươi”.

Hé miệng muốn gọi gì đó, kết quả lửa nóng khiến cho bản thân thở dốc thốt lên cái tên thành ra ——

“...Nhược Thủy...”

“...Bạch Nhược Thủy...”

Vừa lúc cái tên được gọi ra đầy đủ thì bản thân cũng đạt đến cao trào, hơn nữa còn không biết mệt mỏi một lần rồi lại một lần, lần này lại thêm lần nữa.

Tiêu Vị Ương vì kiệt sức cuối cùng chìm vào giấc ngủ, sớm đem người trong đầu mắng đến trăm nghìn lần.
Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Bạch Vương phủ.

Bạch Nhược Thủy nhìn từng rương từng rương châu báu mở ra trước mặt mình, trong lòng chỉ cười lạnh. Nhưng y vẫn chậm rãi đứng dậy tiến đến một trong những chiếc rương ở gần mình nhất, tiểu tư hầu hạ ở bên cạnh tiến lên phía trước, đưa tay mở rương, trong đó quả thật chất đầy vàng bạc châu báu.

“Nghĩa phụ.” Nghe Anh cung kính gọi, “Đây là chút lòng thành của hạ quan, mong nghĩa phụ vui lòng nhận cho.”

Bạch Nhược Thủy hừ lạnh, “Người thế này là ý gì? Bốn quan chưa bao giờ nhận hối lộ của kẻ khác.”

“Không, không, không, đây chính là tạ lễ.” Người nọ vội vàng chữa lời, “Đa tạ nghĩa phụ vì hạ quan mà chu toàn mọi sự.”

“Chu toàn? Hở?” Bạch Nhược Thủy lười biếng ngồi trở lại, “Bốn vương như thế nào còn không biết chính mình chu toàn cho người cái gì đó?”

“Đối với nghĩa phụ mà nói, có thể chỉ là chút việc nhỏ, nhưng đối với hạ quan mà nói, này chính là ơn tái sinh.” Đối phương trả lời.

“Tái sinh? Tái sinh người cái gì?” Bạch Nhược Thủy lười biếng đem hơn mười phong tấu chương ném ra trước mặt tên kia, “Người xem xem, những thứ này đều là chuyện tốt nhà người làm!”

Nghe Anh vừa mở ra đọc, liền sợ đến mức toàn thân run rẩy, “Này này... Những thứ này đều là những lời nói xấu!”

“Có phải nói xấu hay không trong lòng người vốn hiểu rõ. Người chỉ cần biết rằng, những thứ này nếu rơi vào tay bốn vương, đáng ra đã đến được tay Hoàng thượng.” Bạch Nhược Thủy chán chường nói.

“Tạ ơn nghĩa phụ.” Nghe Anh liên tục hùa theo, phương diện này trong lòng tên này biết rõ, chỉ cần một trong số những thư tín này vô tình lọt vào mắt Hoàng thượng, bản thân khó tránh khỏi tội chết, “Nếu không có nghĩa phụ, hạ quan đã sớm bị đám tiểu nhân này làm...”

“Thôi thôi thôi ——” Bạch Vương nhàm chán phát tay, “Được rồi. Người cũng không cần nói mấy lời hiên ngang lắm liệt này, lại đây cho ta.”

Nghe Anh kia vội vàng quỳ sát vào.

Bạch Nhược Thủy hơi nhướn mày. “Ngẩng đầu.”

Nghe Anh vội vàng ngẩng đầu.

“Chát ——” một tiếng, là một cái bạt tai, Bạch Nhược Thủy thối thối tay, nghiêng đầu liếc đối phương, “Bốn vương đánh người, trong lòng người có cảm giác gì?”

“Nghĩa phụ đang dạy bảo điều đúng đắn.”

“Dạy bảo? Bốn vương dạy người cái gì?” Bạch Nhược Thủy cười lạnh.

“Dạy hạ quan...” Nghe Anh nói không nên lời, nhưng mà xoay chuyển tình hình coi như mau mắn, “Nghĩa phụ đánh ta, nhất định là do hạ quan làm sai chuyện gì đó, xin nghĩa phụ chỉ giáo.”

“Hừ.” Bạch Nhược Thủy đứng lên, “Cha người đâu?”

“Cha ta, lão nhân gia ông ấy rất tường niệm ngài...”

“Không cần dài dòng! Hấn đâu rồi?” Bạch Nhược Thủy không kiên nhẫn hỏi.

“Thân thể cha ta không tốt, không thể tới vấn an ngài...” Đều thân là Vương gia, nhưng thân phận Bạch Vương cùng Nghê Vương lại kém xa nhau. Thân phận vương gia của Nghê Thu Nham, ngoại trừ một cái danh và chút quyền lực bên ngoài, không còn gì khác, căn bản thấp hơn địa vị to lớn của Bạch Vương ở kinh thành rất nhiều lần.

“Thân thể không tốt?” Bạch Nhược Thủy nở nụ cười, y lười biếng vươn hai ngón tay chọn ra một cái trong mớ tấu chương vương vãi trên bàn, sau đó ném vào người Nghê Anh, “Thật sợ rồi sao.”

Nghê Anh vừa mở ra đọc, mặt liền không còn chút máu, “Nghĩa phụ, nghĩa phụ người nhất định phải cứu cha ta!”

“Cứu? Bỏn vương thế nào mà cứu?” Bạch Nhược Thủy đứng trước mặt người kia, nhẹ nhàng buông tay, từng phong từng phong tấu chương trên tay y rơi xuống, nằm trên mặt đất thành một chồng nho nhỏ, “Cha người ngay cả đến đây liếc mắt nhìn bỏn vương một cái đều lười, người nói bỏn vương như thế nào giúp đây? Hắn cũng không buồn để bỏn vương vào mắt, người nói, bỏn vương làm chi phải đi giúp hắn?”

Nghê Anh nơm nớp lo sợ, nhưng nhớ tới lời nói của cha mình, “Vốn cha ta có nói... Hoàng thượng y...”

Bạch Nhược Thủy không kiên nhẫn phát tay, “Có bỏn vương ở đây, hắn còn sợ cái gì. Người về chuyển lời cho cha người, hoặc, kêu hắn rửa cổ chờ người của Hoàng thượng tìm mình, không thì tự thân đến đây gặp ta.”

“Kia...” Nghê Anh thật cẩn thận đem lời phụ thân dẫn dò thuật lại, “Cha ta hỏi nghĩa phụ, nếu người muốn tới đây, cần phải mang cái gì đến?”

“Mang cái gì?” Bạch Vương ngừng một chút, nhưng y rất nhanh lại mỉm cười, “Người xem trong vương phủ của ta, còn cần cái gì nữa sao?”

“Ý cha ta là...”

Bạch Vương ý vị thâm trường nở nụ cười, “Hiện tại là lúc nào, trong lòng cha người tự nhiên biết. Nói cho hắn, hắn chỉ cần vào kinh tìm ta, trong kinh thành này, ngoại trừ ta, cũng không kẻ nào có thể đụng được đến ta. Nhớ kỹ, nhắc hắn mang đến một kiện lễ vật xinh đẹp chút.”

Trong mắt một số ít quan viên, kinh thành tựa như nổi lên gió lớn.

Mà trong mắt một số khác, kinh thành quả thật mỗi ngày đều là sóng to gió lớn.

Còn trong mắt Tiêu Vị Ương, kinh thành mỗi ngày đều yên tĩnh không chút gợn sóng.

Nhưng hôm nay, hắn phát hiện trong nhà mình rõ ràng nổi lên một chút gợn sóng nho nhỏ.

Hôm nay, Tiêu Vị Ương vừa hồi phủ, lại bị đại quản gia ra hiệu chó lên tiếng. Không rõ gia nhân nhà mình vì cái gì lại hành động kỳ quái như vậy, Tiêu Vị Ương đành đi theo quản gia vào một cái phòng nhỏ, sau đó hắn mới nhận không được mà bật cười.

Một tiểu gia nô vừa thấy hắn lập tức bỏ nhào tới, “Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân, người nhất định phải cứu điện hạ!”

Cậu nhóc sai vật này hắn là trong phủ Bạch Vương lén lút chạy sang đây, không biết từ đâu nghe được kế hoạch bí mật quan trọng gì đây, nhất thời sợ không biết làm thế nào thì tốt.

Tiêu Vị Ương ra hiệu bảo quản gia bưng tới một chén nước, trấn an cậu thiếu niên đang còn hoảng sợ.

“Sao vậy?”

“Tiêu đại nhân, ngài nhất định phải cứu điện hạ, điện hạ ngài ấy —— ngài ấy ——” Thiếu niên gạt lệ nói tiếp, “Có người xui điện hạ tạo phản.”

Tiêu Vị Ương không khỏi muốn cười, nhưng bản thân chẳng đành lòng, cũng vì càng không muốn đả kích trái tim của tiểu thiếu niên kia.

“Tiêu đại nhân, chỉ có ngài mới cứu được y! Van cầu ngài, ngài hãy khuyên nhủ ngài ấy đi!” Thiếu niên bắt gặp cái mỉm cười của hắn, nghĩ rằng đối phương không chịu, cho nên vội vàng nhào tới ôm lấy chân Tiêu

Vị Ương, “Van cầu ngài hãy khuyên nhủ điện hạ! Những kẻ đó cứ cố gắng kích động điện hạ, ta biết điện hạ nhất định không phải loại người như vậy. Ngài ấy khẳng định sẽ không làm loại chuyện này! Ngài nhất định phải khuyên ngăn điện hạ! Ngài ấy là người tốt!” Trên khuôn mặt đáng yêu của thiếu niên đều là lệ và lệ.

“Hử?” Tiêu Vị Ương không khỏi thấy hứng thú, “Người nghe được bọn họ nói những gì?”

“Ta...” Thiếu niên siết chặt nắm tay, “Ta... Ta nghe được...”

“Người không chịu nói, ta như thế nào biết Bạch Vương điện hạ muốn làm chuyện gì?” Tiêu Vị Ương mỉm cười hỏi tiếp.

“Ta...” Thiếu niên nhìn chằm chằm hắn, “Tiêu đại nhân, ngài nhất định phải thề, ngài sẽ không hại ngài ấy.”

“Người làm sao biết ta sẽ không hại y?” Tiêu Vị Ương tươi cười khả kức, nhưng trong lòng lại thầm mắng Bạch Nhược Thủy cái kẻ nơi nơi gieo rắc đào hoa. Tiểu gia nô này hẳn mới vài tuổi đầu? Chẳng biết đã được mười tuổi...hay chưa nữa. Vậy mà, người rõ ràng bị y làm cho say đắm thành bộ dạng này? “Nếu ta không thề thề thì sao?”

Thiếu niên kia liền sững sờ.

Tiêu Vị Ương vẫn mỉm cười nói tiếp, “Vậy làm sao bây giờ? Người hôm nay chạy đến chỗ ta, chẳng phải tay không một chuyen rồi đi? Lại không cẩn thận tiết lộ cho ta đầu mối, nếu bị ta đem ra điều tra, chẳng phải thành ra người vừa vặn hại luôn Bạch Vương điện hạ nhà mình? Hử?”

Thiếu niên kia nhếch môi, hai mắt ngấn lệ, bỗng nhiên quay đầu đi không nói tiếng nào.

Tiêu Vị Ương lại không khỏi thở dài trong lòng.

Thiếu niên này có biết chủ tử mình vốn là hạng người nào hay không?

Hắn đi qua, muốn tìm cách trấn an thiếu niên, không nghĩ tới ngân quang chợt lóe lên, một chiếc dao găm lập tức kề ngang cổ hắn. Tiêu Vị Ương nhíu mày.

“Người! Người thật to gan! Rõ ràng ——” Tiêu quân gia thất kinh.

Nhưng Tiêu Vị Ương bị dao găm kề ngang cổ lại không chút nào kinh sợ, hắn đứng tại chỗ, đáy mắt mang theo ý cười đối diện với thiếu niên, “Người thích Bạch Vương sao?”

“Ta...” Thiếu niên đỏ mặt.

“Mấy tuổi rồi?” Tiêu Vị Ương hỏi.

“Tám...Chín! Chín tuổi!” Thiếu niên gương mặt ửng đỏ nắm chặt chuôi dao găm, “Ta, ta biết ngài là người tốt! Ngài sẽ không làm chuyện bất lợi với ngài ấy! Ta, sư phụ của ta nói —— ta, sư phó của ta nói ngài là bạn tốt của Bạch Vương!”

“Bạn tốt?” Tiêu Vị Ương thật muốn phá cười thành tiếng. Sẽ có người đối với bạn tốt của mình mà hạ được sao? Hơn nữa, còn là xuân được hiếm thấy nơi nhân gian chỉ có trong Thái y viện của hoàng cung mới gặp được? Có một người bạn tốt như vậy hẳn cũng quá sợ hãi đi.

“Nếu ngài dám làm gì bất lợi với điện hạ, ta —— ta hiện tại liền giết ngài.” Thiếu niên càng siết chặt dao găm trong tay mà nói.

Tiêu Vị Ương vạn phần kích động.

Có người dùng sắc đẹp của mình khiến kẻ khác vì y vào sinh ra tử, mà bản thân còn hồn nhiên không biết chính mình đã câu rưng ba hồn sáu phách của người ta, còn khiến cho đối phương vì mình mà tình nguyện hy sinh, đâm đầu vào chỗ chết.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể an ủi thiếu niên kia, vuốt vuốt đầu cậu, “Người yên tâm, người trở về đi. Ta sẽ giúp người.”

“Thật sao?” Bộ dạng nhảy nhót vì mừng rỡ của thiếu niên khiến Tiêu Vị Ương lại thầm mắng Bạch Nhược Thủy kia thật không ra gì.

Bạch Nhược Thủy a Bạch Nhược Thủy, với người mà nói, đùa bốn kẻ khác, thật sự là như vậy sao?

Hoặc chẳng, dễ dàng khiến con tim kẻ khác rung động, đối với người mà nói, tựa như uống một chén nước mà thôi?

Hoàng thượng ban thưởng tiệc rượu tại Thần Thanh cung.

Nếu là những quan viên khác, bọn họ nhất định cảm thấy đây là loại vinh hạnh hiếm có, nhưng cố tình này chỉ ban cho mỗi mình Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương cũng hiểu được, chẳng là Hoàng thượng muốn kéo dài nghị sự qua sau giờ Ngọ mà thôi, thật tình, cũng không tính bao nhiêu ân sủng là mấy.

Cho nên, trông thấy đám quan viên còn đang nghị sự trong điện hâm mộ lại thức thối lui đi, Tiêu Vị Ương không khỏi thở dài trong lòng.

Kỳ thực, Tiêu Vị Ương vẫn không ngờ tới, mỗi lần Hoàng thượng ban thưởng tiệc rượu cho hắn, đã sớm khiến không biết bao nhiêu người phải đổ kị đến đổ hai con mắt.

Ban thưởng ngồi vào bàn tiệc, ban thưởng trà, rồi ban thưởng rượu.

Nhưng thời điểm cung nữ dâng rượu lên, lòng mày Tiêu Vị Ương rất khẽ nhíu lại.

Cung nữ kia lúc rót rượu nhìn thực bình tĩnh, nhưng động tác nàng cầm chặt vò rượu lại lộ ra sự khẩn trương.

Nhưng Đường kim Hoàng thượng lại hồn nhiên không phát giác ra, bưng chén rượu lên nói, “Tiêu ái khanh cũng biết loại rượu Trầm Tiêu chứ?”

“Rượu Trầm Tiêu?” Tiêu Vị Ương suy nghĩ một hồi, “Thật sự là rượu do bốn quốc Tây Ngung Hốt tộc tiến cống? Nghe nói Hốt tộc ngàn năm này lưu truyền một câu chuyện xưa thế này, rượu này là do tiên nữ trên trời ban thưởng, rượu được ướp trong sương sớm, ‘Một ngụm tiêu thực, hai ngụm chữa hết tất cả bệnh tật, trẻ mãi ngàn năm’, hình như chính là rượu Trầm Tiêu này sao?”

“Trầm ban thưởng cho sự bác học của Tiêu ái khanh.” Hoàng thượng tươi cười rạng rỡ.

“...” Tiêu Vị Ương cúi nhìn chén rượu. Rượu trong chén nhìn thực bình thường, nhưng mà hắn biết, bên trong đã bị hạ độc.

Tam khắc đoạn hồn. (Ba giây liền chết)

Một cái nhấp môi liền chết.

Tiêu Vị Ương ngẩng đầu nhìn Đường kim Hoàng thượng, “Hoàng thượng, vi thần có thể hay không thỉnh cầu đổi một kiểu chết khác?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cung nữ kia lập tức phi thân hòng chạy trốn. Nhưng động tác Tiêu Vị Ương lại nhanh hơn, hắn nhanh chóng chế trụ tay nàng, đem cả người nàng kéo lại gần. Cung nữ kia vừa quay đầu, một đạo ngân quang lập tức quét tới trước mặt Tiêu Vị Ương. Tiêu Vị Ương lập tức nghiêng người tránh đi, ngân quang lướt qua bên má, mà cung nữ kia cũng lập tức gãy ra.

“Người đâu!” Đường kim Hoàng thượng đập bàn đứng bật dậy. Hộ vệ đứng canh hai bên lúc này mới kịp phản ứng, tiến lên bắt lấy cung nữ kia.

Người nọ lập tức vung tay, ba đạo ngân quang hướng phía Cảnh Vồng mà lao tới, nhưng nàng cũng đồng thời bị người bắt được.

Tiêu Vị Ương lập tức nhào qua, hai chiếc phi tiêu quét qua ngay trên đỉnh đầu hắn. Hoàng thượng bị đẩy ngã xuống đất, đang còn chưa hết kinh hoàng, lại nghe Tiêu Vị Ương rên lên một tiếng đau đớn.

“Tiêu ái khanh?!” Trái tim Hoàng thượng trầm xuống, lập tức lật thân thể Tiêu Vị Ương lại. Sắc mặt Tiêu Vị Ương hiển nhiên đã tái xanh.

Đầu vai Tiêu Vị Ương run lên một cái, máu chảy ra xung quanh cũng nhanh chóng chuyển thành màu đen, vừa nhìn liền biết trên phi tiêu có độc.

“Có độc?” Hoàng thượng tức giận, đang định quay đầu thăm vấn ngay tại chỗ thích khách kia.

Nhưng mà, bản thân vừa vận công thấy cảnh tượng cung nữ kia cắn lưỡi tự sát.

Một trong những hộ vệ ở đó phản ứng nhanh nhất, lập tức chết trụ lại huyết đạo của cung nữ kia, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, một tia máu đỏ sẫm theo môi nàng chảy xuống.

“Thái y! Mau truyền thái y!” Hoàng thượng quát to.

Khuất Ngâm đang vội vã đuổi tới sững sờ nhìn một màn trước mắt này.

Trong tay gã còn nắm chặt mẩu giấy chủ tử nhân lúc đổi y phục âm thầm bỏ vào tay mình.

Trên mẩu giấy viết: Cấp báo cho Hoàng thượng, có thích khách lẫn trong những người thân cận!

Lúc này đây, Bạch Nhược Thủy chỉ hận không thể một chưởng lấy mạng người trước mặt.

Y thật không ngờ Nghê Thu Nham lại lớn gan đến như vậy.

Đối phương bày ra vẻ mặt nịnh nọt mà nói, chính mình đưa đến một cái đại lễ, ở Thần Thanh cung, qua nửa canh giờ tới lập tức thấy được.

Bạch Nhược Thủy như thế nào không biết, Hoàng thượng lúc này đang ở nơi nào.

Y thiên tính vạn toán, cũng không ngờ Nghê Thu Nham kia dám tạo phản oanh động đến thế, mà động tác cũng vô cùng mau lẹ.

Vốn y định nhân lúc nhân nhả đổi y phục mà chuyển thư cho Khuất Ngâm, rồi ở lại bên này ứng phó với người này cho có lệ, nhưng một hồi sau lại có người truyền tin thông báo Hoàng thượng bản thượng tiệc rượu cho Hộ bộ Thượng thư.

Bạch Nhược Thủy kinh hoàng.

Nhưng trên mặt vẫn khảnh khách cười.

Thậm chí có thể gọi là đắc ý dào dạt.

Nhưng trong lòng Bạch Nhược Thủy lại thực hận, hận kẻ đang ở trước mặt, vừa hận Hoàng thượng.

Muốn ăn uống gì đó thì cứ việc, sao còn lôi kéo thêm người khác làm chi?

Nếu như Tiêu Vị Ương thực sự xảy ra chuyện không hay...

Kết quả, tin tức rất nhanh đã truyền tới, “Hoàng thượng gặp thích khách tại Thần Thanh cung!”

Bạch Nhược Thủy tuy trong lòng căng thẳng, nhưng cũng chỉ mỉm cười tỏ vẻ kinh ngạc. “Hảo cho một cái đại lễ a.”

Nhưng Nghê Thu Nham còn chưa kịp lộ vẻ đắc ý, thì lại có người thông báo, “Tiêu thượng thư bị thương, Hoàng thượng bình an.”

“Thình thịch ——” một tiếng, chén rượu trong tay Bạch Nhược Thủy rớt trên mặt đất.

“Nghê Thu Nham, tốt lắm —— hảo cho ngươi một cái ——” Lúc này, trong mắt cùng lời nói của Bạch Nhược Thủy đều tràn ngập sát ý, nhưng y cố gắng đem tất cả che giấu đi, “Hảo cho một cái đại lễ!”

“Hạ quan không nghĩ tới kết quả lại như thế!” Nghê Thu Nham cũng thực sự sợ hãi, “Cung nữ kia đúng là do một tay hạ quan cài vào, ở bên cạnh Hoàng thượng cũng đã mười năm, cũng chỉ chờ mỗi ngày này, hạ quan không muốn sẽ ——”

“Hừ.” Bạch Vương hừ lạnh một tiếng, “Sẽ chờ ngày này sao?”

“Hạ quan đã sớm biết thân phận của Bạch Vương điện hạ, bất đắc dĩ vì Bạch Vương vẫn chưa có hành động gì, hạ quan chỉ có thể ——”

“Người? Chờ bốn vương hành động sao?” Bạch Nhược Thủy cười lạnh, “Nếu như bốn vương vẫn không tuyên đòi người vào kinh, người vẫn rúc xó trong Quỳnh Châu của người sao? Các người muốn để bốn vương cùng Hoàng thượng lưỡng bại câu thương? Hay là người người muốn giúp, thật ra là Thái tử?”

“Hạ quan không dám!”

Bạch Nhược Thủy nhắm nghiền hai mắt, phát tay, “Người lui ra đi, bốn vương sẽ không trách tội người. Lần này tuy rằng không thành công, nhưng nếu thực như lời người nói, Tiêu thượng thư nhất định không sống nổi, coi như tiện thể nhỏ được cho ta một cái gai lớn trong lòng, tính ra người cũng lập được công rồi.”

“Tạ điện hạ.” Người nọ ngẩng đầu, “Hạ quan nghe nói Bạch Vương điện hạ không phải muốn đem biểu muội gả cho Tiêu đại nhân sao?”

Bạch Nhược Thủy chỉ cảm thấy gân xanh trên trán đều muốn nhảy ra ngoài. Y hận không thể làm người trước mặt này biến mất, nhưng đối phương lại dám can đảm ở đây truy hỏi y.

“Tiêu Vị Ương người này, có thể dùng được, rất tốt, nhưng lại chẳng được,” Trong mắt Bạch Nhược Thủy đều là sát khí, y nhìn thẳng người trước mặt, “Hắn chỉ có một đường duy nhất.” Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Thái y viện.

Thời điểm Bạch Vương đặt chân vào Thái y viện, vừa đúng lúc Chư thái y đang đứng chịu trận nghe mắng.

Bạch Nhược Thủy thật muốn túm lấy cổ đám thái y này mà hỏi, “Vị Ương thế nào rồi?Hắn sao rồi?”

Nhưng mà y không thể làm như vậy.

Y chỉ có thể trưng ra bộ dạng cảm thông, đứng tránh một bên, nhàm chán hỏi một câu, “Tiêu đại nhân hiện tại thế nào rồi?”

Vị thái y bị hắn túm được chỉ đánh cái thở dài.

Tên này rõ ràng dám thở dài?

Ánh mắt Bạch Nhược Thủy lập tức sắc như dao.

Thái y kia bất giác cái liếc mắt của Bạch Vương, lập tức bị sát khí ẩn trong đó dọa sợ, nhưng gã chỉ có thể cúi đầu, khẽ lắc lắc.

Tên này còn dám lắc đầu?

“Được, tốt lắm.” Ba chữ này Bạch Vương điện hạ tựa hồ rít ra từ kẽ răng, ngụ ý ảm đạm cúi đầu sợ run cả người.

Người đi chết đi.

Bạch Vương điện hạ bước đến trước giường của Tiêu Vị Ương, trừng mắt nhìn cái người hai mắt nhắm chặt đang nằm trên giường.Tay y siết chặt thành quyền, nhưng bản thân vẫn rất tuân thủ lễ nghi, hướng Hoàng thượng quỳ lạy thỏa đáng, “Tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng đã chịu đả kích, cũng nên nhanh nhanh nghỉ ngơi đi thôi.”

Hoàng thượng thở dài, phát tay ra hiệu cho tả hữu lui binh.

Đợi cho mọi người đã lui ra hết, thời điểm trong phòng chỉ còn lại Hoàng thượng cùng Bạch Nhược Thủy.Bạch Nhược Thủy lập tức vén rèm, ôm lấy người đang nằm trên giường, “Vị Ương?”

Hai mắt Tiêu Vị Ương vẫn nhắm chặt, sắc mặt xám tro, môi tái xanh, như người đang hấp hối.

Bạch Nhược Thủy đem hắn thả lại trên giường, sau đó lại tát đối phương hai cái, “Tiêu Vị Ương! Người dám chết thử xem?”

Nhưng chỉ thấy một bàn tay Tiêu Vị Ương như cánh hoa rụng, buông thõng xuống bên giường.

Cú sốc này lập tức hù dọa được Bạch Vương điện hạ.

Sắc mặt y tức khắc tái nhợt.

“Giải được đâu? Không lấy được giải được sao?” Bạch Nhược Thủy xoay người, truy hỏi Hoàng thượng.

“Thuốc dẫn...” Hoàng thượng chỉ thở dài. (thành phần điều chế giải được)

“Cần những gì? Linh chi ngàn năm hay Thiên sơn tuyết liên? Mấy cái này ở chỗ ta nhiều lắm mà! Người đâu —— mau ra đây ——”

Nhưng Hoàng thượng chỉ lắc đầu, “Nhược Thủy... Người... Người đối đối tượng đùa giỡn đi...”

Bạch Nhược Thủy lạnh giọng, “Hoàng thượng là đang cùng vi thần nói giỡn sao?”

Hoàng thượng tiếp tục thở dài, xoay người rời đi.

Bạch Vương điện hạ lập tức nhào lên túm lấy cổ đối phương, “Vì cái gì không phải là người? Vì cái gì không phải người bị thương?” Bạch Nhược Thủy hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cảnh Vồng biến sắc, “Bạch Nhược Thủy, người đang nói cái gì?”

Bạch Vương điện hạ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

“Bạch Nhược Thủy, người thật sự đối với trẫm hai lòng sao?” Cảnh Vồng nhìn thẳng vào mắt y.

Tiêu Vị Ương chỉ cảm giác được người đến rồi đi, lại giống như có ai đó đang ghé vào tai hắn nói chuyện, làm hai bên tai lũng bùng không thôi. Hắn còn phát hiện chính mình không tài nào mở mắt được.

Hắn nằm trên giường âm thầm cười khổ.

Không nghĩ tới, cả đời Tiêu Vị Ương hắn, lại như thế này chết đi.

Thay Hoàng thượng chấn phi tiêu độc mà chết, cũng tính là tận trung đi?

Nhưng hắn thật sự không muốn chết như thế này.

Cuộc đời Tiêu Vị Ương, nguyện vọng lớn nhất là làm cho dân sinh giàu có, nguyện vọng thứ hai là khiến quốc khố dồi dào.

Ngồi đến vị trí Hộ bộ Thượng thư này, hắn vốn không cầu toàn thân trở ra, chỉ mong ngồi càng lâu càng tốt.

Dù phải làm việc cật lực mà chết đi, hay nguyên nhân do Hộ bộ không chuẩn bị đủ quân lương để Hoàng thượng ban tấu chết, đều tốt hơn so với kiểu chết này.

Thần trí giữ được tỉnh táo trong nửa khắc, sau đó lại rơi vào hôn mê. Hắn mơ mơ màng màng được người ta đút được, rồi mơ hồ bị bắt mạch, bóp huyết, rồi lại mơ mơ màng màng ép nuốt viên được gì đó không rõ, sau đó hồ đồ chìm vào giấc ngủ.

Nửa người hắn dường như đã chết lặng.

Nhưng không rõ vì sao, hắn chợt có chút mất cảm.

Hắn mơ hồ cảm thấy có ai đó bước vào.

Sau đó, thân thể cảm thấy như bị dựng dậy, động tác đối phương rất thô lỗ, khiến hắn đau muốn kêu lên, nhưng lại phát hiện chính mình không thể thốt ra tiếng. Người kia không rõ đang tranh cãi gì đó, sau đó một tay thả phịch hắn xuống giường?

Tiêu Vị Ương thật muốn hỏi, hắn vì cái gì cả chết cũng không được yên ổn thế này.

Mà sau đó, sự việc tiếp theo càng khiến hắn phải trợn mắt há hốc mồm.

Bên má trái của hắn, bị người kia tát mấy cái.

Nóng rát, Tiêu Vị Ương phát hiện bản thân rõ ràng còn có thể cảm giác được đau đớn.

Người kia hình như cũng tát má phải mấy cái nữa, nhưng nửa người phải của Tiêu Vị Ương đã hoàn toàn tê dại, một chút xíu đau đớn cũng không cảm giác được.

Ai dà...

Tiêu Vị Ương nghĩ đến hắn cả đời làm quan, từ khi nào làm lỗi với người ta?

Có thể khiến đối phương ngay cả người chết còn tát mấy cái?

Hắn vốn không còn cách nào khác mới gắng gượng chịu nhục thế này đi?

Người kia có thể hay không sau khi hắn chết rồi, còn đem di thể hắn đào lên rồi tiên thi? (hấp diêm xác chết)

Thời điểm phát hiện bản thân lại có loại suy nghĩ này, thần trí hắn càng lúc càng tỉnh táo, Tiêu Vị Ương thật đỡ khốc cỡ cười.

Xem ra hắn hắn không chết được rồi.

Tiêu Vị Ương lúc tỉnh lại...phát hiện tình trạng thân thể mình tương đối thê thảm.

Hắn giật mình, muốn ngồi lên, nhưng rồi nhận ra trong người hoàn toàn không có chút lực nào.

Hắn nghiêng đầu, phát hiện có ai đó đang úp sấp trên người mình, còn đè lên tấm thân thương tích của hắn. Tiêu Vị Ương thử động một chút, đau đến rúm ró cả người, bất giác kêu lên thành tiếng.

“Vị Ương!” Đối phương tức khắc nhảy dựng, thì ra người kia chỉ dựa lên người hắn, còn chưa ngủ.

“...Bạch...” Thanh âm Tiêu Vị Ương khàn đục đến chính hắn còn không nhận ra, “...Bạch Vương điện hạ?”

Là Bạch vương phong hoa tuyết đại, nghiêng nước nghiêng thành, kiều ngạo ngang ngược, lạnh lùng mà xinh đẹp đó sao?

Là cái người tóc tai tán loạn, hai mắt sưng đỏ như hạch đào, trường bào thêu chỉ kim tuyến nạm vàng khảm bạc bị vo thành nắm, trên tay áo còn ướm một mảng đang ở trước mặt sao?

“Người muốn uống nước không?” Nghe được thanh âm khàn khàn của Tiêu Vị Ương, Bạch Nhược Thủy liền đem chén trà đến bên giường.

Tiêu Vị Ương gật gật đầu.

Bản thân còn chút khiếp hãi.

Hắn chưa từng thấy Bạch Vương như vậy.

Muốn nhận lấy chén trà, nhưng hai tay cứ run rẩy mãi, động tác Bạch Vương tóc tai tán loạn cầm chén trà khiến Tiêu Vị Ương không hiểu mà nhướn mày. Nghĩ một chút, hắn chợt cười.

Thời khác này, hắn vậy mà muốn cười.

Tiêu Vị Ương trong bụng cười dài, hắn cười đến thân thể giật giật. Miệng vết thương nóng rát lập tức truyền đến đau đớn khiến hắn không khỏi suýt xoa.

Hiện tại sao mới cảm thấy đau đớn nhỉ?

Khóe miệng Tiêu Vị Ương co rút.

Bạch Nhược Thủy giúp hắn uống nước. Tiêu Vị Ương nhìn chằm chằm Bạch Vương điện hạ đang ở trước mặt.

Y... Thật sự đang đùa giỡn hắn sao?

“Y...” Uống được vài ngụm nước, Tiêu Vị Ương khẽ giọng gọi người kia.

Thân thể Bạch Vương khẽ run run.

Nhưng người trước mặt còn gọi lại lần nữa, “...Y... Y Y...”

Rành mạch, rõ ràng, gọi Y Y.

Bạch Y Y.

Hàm răng Bạch Vương điện hạ cắn chặt, nhưng hiện tại y cũng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống.

Tiêu Vị Ương... Không còn sống được mấy ngày...

“Người không muốn gặp bốn vương sao?” Thanh âm Bạch Nhược Thủy, rõ ràng rất dịu dàng, “Người muốn gặp Bạch Y Y?”

Tiêu Vị Ương gật gật đầu.

“Được, ta sẽ kêu nàng ta qua đây.” Ngữ điệu Bạch Nhược Thủy hết sức ân cần, y nhẹ nhàng dời đi chén trà bên môi Tiêu Vị Ương.

Y ly khai.

Tiêu Vị Ương dõi theo bóng dáng đối phương rời đi, nhưng sau đó mới phát hiện chính mình muốn vươn tay giữ người nọ ở lại.

Bóng lưng kia, nhìn qua sao có cảm giác cô đơn đến vậy?

Một người đang chơi đùa, sẽ lộ ra loại sầu não như thế sao?

Tiêu Vị Ương chợt mơ hồ cảm thấy được gì đó rất nghiêm trọng mà hẳn phải cẩn thận suy xét.

Hắn chậm rãi thả người trở lại trên gối đầu, thời điểm nhắm mắt lại, bản thân chợt phát hiện, y phục trên người mình thế mà cũng ướt một mảng lớn.

Tiêu Vị Ương không thể không kinh ngạc.

Từ lâu, hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi chuyển động đầu ngón tay. May mắn, tay trái xem chừng còn có thể động đậy, vươn đầu ngón tay chạm đến phần y phục bị ướt, một cảm giác quen thuộc lập tức truyền tới.

Này là...nước mắt?

Đêm trăng lần kia, cũng là thứ chất lỏng trong suốt mỹ lệ này chậm rãi thấm ướt hàng mi cong vút duyên dáng, cuối cùng, không thể giữ được mà chậm rãi tuôn chảy thành hàng dọc theo khuôn mặt tuyệt mỹ, tình xảo khiến người ta thở không nổi.

Tiêu Vị Ương giật giật ngón tay, đem đầu ngón tay chạm lên môi chính mình.

Mặn chút.

Mùi vị không quá dễ chịu.

Khóe miệng Tiêu Vị Ương không khỏi khẽ run rẩy.

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy, người ngay cả giả vờ đổ lệ, cũng có thể đẹp đến kinh người.

Nếu thật sự vì đau thương mà rơi lệ, tư vị sẽ khổ sở đến cỡ nào?

Nhưng mà, mùi vị thật sự có thể nhận ra.

Nhận ra được mùi vị thực sự...

Tiêu Vị Ương tựa đầu lên gối, nhắm hờ mắt trầm tư.

Bạch Y Y trang điểm, thay y phục.

Gà bay chó sửa.

Y vừa đặt chân vào một gian phòng khác, lập tức rống giận, hét to, gấp đến độ giậm chân.

Hai mắt sưng đỏ như hạch đào, hù dọa cả Huệ phi nương nương đang miễn cưỡng giúp trang điểm.

Hậu cung chỉ biết Đường kim Hoàng thượng hết mực sủng ái Huệ phi nương nương.

Dưới triều, quan viên chỉ biết nhà lão Bạch Vương có một nữ tử, nữ nhân này tiến cung trở thành Huệ phi nương nương, mà nhi tử bình thường đã vô cùng xinh đẹp, quyền khuynh cả đế vương và con dân.

Bọn họ vốn không biết Hoàng thượng căn bản chưa từng một lần đụng vào Huệ phi nương nương.

Mà bọn họ cũng chưa từng nghe Huệ phi cũng có nam nhân của riêng mình.

Nam nhân kia đương nhiên không phải Bạch Nhược Thủy.

Hoàng thượng Cảnh Vĩng, này cũng có thể xem như một phương pháo, để ngài bảo vệ Bạch Nhược Thủy không có thể lực, đồng thời cho tỷ tỷ trên danh nghĩa của Bạch Nhược Thủy một chốn dung thân.

Mà Huệ phi nương nương vẫn luôn cho rằng vị đệ đệ này thật là đệ đệ ruột thịt của mình.

Nàng đối với y, yêu thương có thừa, cưng chiều hết mực, yêu cầu gì cũng có thể thỏa mãn.

Dù sao, khắp thiên hạ này, cũng chỉ mình nàng có một đệ đệ xinh đẹp đến nữ nhân cũng phải ái mộ mà xuýt xoa.

Nàng cảm thấy, đệ đệ muốn sao trên trời, nàng cũng có thể cho người hái xuống.

Không chỉ có nàng, ngay cả Đường kim Hoàng thượng cũng sẽ làm như vậy.

Cho nên khi nàng biết được mong muốn của đệ đệ mình, cũng chỉ là một người nam nhân mà thôi, bản thân căn bản cảm thấy quả thực rất dễ thỏa mãn y.

Nàng giúp Bạch Nhược Thủy chải đầu.

Nhìn mái tóc dài đen bóng rồi thành một đoàn, nàng có chút đau lòng.

Vị đệ đệ luôn tao nhã của nàng từ khi nào thất lễ thành tình cảnh này?

Nàng thoáng chút cảm thấy đổ kỵ.

Nàng chợt nhớ đến ngày đó, thời điểm nghe được tin tức Tiêu Vị Ương bắt giam quốc sư, bản thân thất kinh, phản ứng đầu tiên chính là chạy đi cầu hẩn.

Quốc sư vốn là người do nàng tiến cử, tuy không phải thân thích, có thể coi như một bằng hữu tốt của nàng.

Ở trong cung cũng vì nữ nhân này mà rung chuyển, ngoài giang hồ, cũng vì nàng mà trải qua một trận huyết vũ tinh phong. Có đoạn thời gian, nàng cũng đệ đệ mình lang bạc kỳ hộ, gặp gỡ qua đủ loại người, cũng có đủ loại bằng hữu.

Nàng thật không muốn bằng hữu tốt chết trước mặt mình, tuy rằng bản thân biết người kia có dã tâm, cũng tham muốn.

Nàng từng chứng kiến rất nhiều người chết trước mặt mình, phụ thân nàng, mẫu thân nàng, thân nhân của nàng.

Một nhà Bạch Vương, bị thái hậu sao trảm.(tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội)

Mà nàng cùng Bạch Nhược Thủy, chính là những kẻ may mắn còn sống sót.

Nàng hận hoàng cung, nhưng bản thân biết cả đời này, chỉ có thể bám víu lấy cơ hội sống này.

Nàng chán ghét nhưng ngày lang bạc kỳ hộ ngủ tạm trong kho chứa rơm rạ, chán ghét nửa đêm ngủ giữa rừng, bỗng nhiên một bàn tay tục tĩu từ trong bóng tối vươn ra, sờ soạng trước ngực mình. Nhưng, nàng cũng hoài niệm đoạn thời gian quen biết những người bằng hữu kia.

Cho nên, nàng ích kỷ đưa toàn bộ những kẻ đó chuẩn bị cùng tiến cung với mình.

Con người quả thật là sinh vật dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần chút tiền, thêm chút danh vọng, quyền lực, liền khiến một con nhện hoang dã dừng chân.

Nhưng nàng chợt phát hiện bản thân đã sai lầm rồi.

Nàng vốn muốn những người đó ở lại bên mình, nhưng bọn họ vừa tiến cung liền đánh đánh mắt chính mình, từng người từng người ở trước mặt nàng mà chết đi.

Quốc sư chính là người cuối cùng còn sót lại.

Cường ép cùng dụ dỗ, nàng thậm chí còn cố tình quyến rũ Tiêu Vị Ương, nhưng hấn căn bản bất vi sở động. Người kia vẫn bị áp giải tới Hình bộ vãn tối. Nàng biết chuyện tình đã không thể挽 hồi, cho nên tức giận chạy đến trước mặt đệ đệ mình mà khóc rống lên, vừa tức giận Tiêu Vị Ương, vừa khóc thút thút như thiếu nữ nhỏ đang giận dỗi. Nàng thậm chí còn cảm giác một khi người quen này mất đi, chút lưu luyến cuối cùng với thế gian này của nàng cũng tan tành.

Đệ đệ của nàng lại bị cái người tên Tiêu Vị Ương này hấp dẫn.

Là hấn sao? Là hấn thật sao?

Lúc bắt gặp đệ đệ của mình tay che miệng mà thì thào gọi tên người khác, nàng thật sự bất ngờ. Nàng chưa từng nghe thấy thanh âm Bạch Nhược Thủy như thế này.

Nhưng nàng rất nhanh hiểu được hàm nghĩa của thứ âm thanh này.

Thời điểm lâm triều, Bạch Vương cùng nàng, ở phía sau nằm trướng, cẩn thận đánh giá một người.

Nàng phát hiện đệ đệ của mình kích động kiềm không được thích thú, gương mặt cũng ửng đỏ.

Nàng trông thấy đệ đệ mình đem tay đặt trước ngực.

Nàng có chút khó hiểu, nhưng trong lòng giống như đã cảm giác được, bởi vì bản thân vốn là nữ nhân.

Một khắc đó, nàng lần đầu tiên phát hiện đệ đệ kiêu ngạo bất cần của mình, bắt đầu thay đổi.

Nàng chỉ muốn y khoáng khoáng lạc lạc, nhưng mà người nọ lại thỉnh thoảng buồn vu vơ.

Huệ phi giúp Bạch Nhược Thủy thoa phấn, thời điểm tô môi son, nước mắt Bạch Y Y bất ngờ rơi xuống, thấm ướt sắc đỏ mỹ lệ kia.

“Tỷ...”

Một tiếng tỷ kia, Huệ phi liền thấy xúc động.

Sau khi nàng tiến cung, xưng hô của đệ đệ, từ một tiếng “tỷ” kèm theo cái cười tủm tỉm, biến thành “Nương nương thiên tuế”, mặc dù vốn là trêu chọc thôi, nhưng vẫn khiến nàng cảm giác cô độc.

“...Hấn sẽ chết...” Bạch Y Y nhào vào lòng tỷ tỷ mình.

“...Sẽ không đâu.” Huệ phi an ủi y, “Thứ gì người muốn, chưa từng không đạt được kia mà.”

“...Hấn không giống như vậy...”

“Không được nói thế.” Huệ phi kéo y đứng lên, “Sẽ không mà, nếu có chết, cũng phải do chính người đem hấn ném đi hoặc phá hư. Nào, cười lên.”

Lông mày lá liễu, mắt tựa thu thủy, hơi thở trong trẻo hương đàn hương, người như vậy, nhất định hại nước hại dân.

Y nếu muốn khiến thiên hạ này rung chuyển, không phải không thể.

Nhưng một người như vậy cũng có kẻ trong lòng của mình.

Yêu đến ngây dại, hóa thành đũa ngọc chỉ vì một chút việc nhỏ cũng có thể cảm thấy thỏa mãn.

Huệ phi có chút sầu não.

Tiêu Vị Ương quan sát Bạch Y Y tiến vào.

Khuôn mặt nữ tử tuyệt sắc, như được phủ một màn sương mù, mày liễu u sầu, môi đỏ thắm, hơi thở thoang thoang hương đàn hương, thất lưng nhỏ nhắn, thon dài.

Tiêu Vị Ương không khỏi cảm thán.

Nhưng khi bắt gặp đôi mắt Bạch Y Y, bản thân không khỏi có chút buồn cười.

Bạch Vương điện hạ hẳn cũng biết, hẳn hiện tại quả thực ngàn cân treo sợi tóc.

Bạch Y Y vừa nhìn thấy hẳn, mắt đã lệ tuôn.

Tiêu Vị Ương không khỏi lắc đầu, hẳn vươn tay lau đi nước mắt đọng đầy hai gò má của Bạch Y Y.

“Đừng khóc, ngốc tử.” Giờ khắc này, Tiêu Vị Ương cảm thấy chính mình thật sự như đang cùng nữ tử đáng yêu này trò chuyện.

Giả trang nữ nhân thì thế nào, đôi khi chỉ có người thật tài năng mới có thể giả trang mà vẫn xinh đẹp đến nhường này.

Khó trách có kẻ bất chấp đạo lý thế gian, tình nguyện cùng nhau cả đời.

Bạch Y Y dứt hẳn vài ngụm thuốc, sau đó gục trên người hẳn khóc lớn.

Tiêu Vị Ương liên tục lắc đầu, “Ngốc tử... Ngốc tử.” Hẳn liên tục dỗ dành.

Nhưng mà ngốc tử kia vẫn khóc đến hai vai đều run rẩy.

Tiêu Vị Ương chợt cảm giác thân thể dần tốt hơn, nhờ vào vận may, độc trong người hình như đã không còn đáng ngại. Nhưng nhìn Bạch Y Y khóc như vậy, hẳn lại cảm thấy chính mình như ở trong thời điểm nguy kịch, không khỏi có chút quái dị.

Người gục trên người hẳn, khóc nức nở đến hai vai run rẩy, Tiêu Vị Ương cũng không đành lòng. Hẳn vươn tay, vốn định vỗ về bờ vai kia, nhưng tay bất giác chạm đến sợi tóc đen dài, tay Tiêu Vị Ương không cưỡng được luồn vào, giúp chỉnh lại mái tóc đen tán loạn.

Hẳn có chút mâu thuẫn nghĩ tới, nếu một đầu tóc đen này tán loạn trên gối đầu, thật đúng là khung cảnh mất hồn.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng gương mặt Bạch Y Y lên, mà cái vị đang khóc đến ngơ ngẩn lại sững sờ nhìn hẳn.

Tiêu Vị Ương chợt phát hiện chính mình vừa nãy tựa như mơ màng thấy được khung cảnh phong tình vạn chủng của Bạch Vương điện hạ lúc trên giường, trong lòng hẳn không khỏi run rẩy.

Hẳn... Đây là sao vậy?

Nhưng đầu ngón tay lại không nghe theo điều khiển của trí óc, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ướt đẫm nước mắt.

Đầu lông mi còn vương chút lệ, hẳn nhẹ nhàng giúp đối phương lau đi, cũng cẩn thận lau luôn chút nước mắt trên đôi gò má. Nhưng nước mắt nơi khóe mắt kia lại không ngừng trào ra, Tiêu Vị Ương vô thức nghiêng người, hôn lên những giọt châu trong trẻo xinh đẹp đang rơi xuống.

Đợi đến thời điểm hẳn lấy lại ý thức, bản thân lại sợ đến ngáy người.

Mà Bạch Y Y trước mặt cũng sững sờ nhìn hẳn, hiển nhiên còn đang trong tình trạng ngây ngốc.

Hẳn... Vừa làm chuyện gì vậy?

Đầu môi còn vương lại chút cảm giác vừa nãy, lẽ kia có chút đắng đắng, Tiêu Vị Ương khẽ liếm môi. Bạch Y Y bất ngờ xúc động đứng bật dậy, một phen bổ nhào lên người Tiêu Vị Ương, hôn ngẫu nhiên, “Chờ —— từ từ ——”

Tiêu Vị Ương chỉ cảm giác được nơi bả vai bị thương bị đối phương ngăn lại, có thể cảm nhận được máu từ miệng thương như đang ồ ạt trào ra, mà bản thân lại đang bị hôn đến thờ không thông, “Y Y ——”. Hẳn gọi to.

Tiêu Vị Ương há miệng thở dốc.

Bạch Y Y ở trên mặt hẳn hôn lung tung một hồi, lông mày trên trán, cả môi, tất cả đều là nước mắt cùng nước bọt.

Tiêu Vị Ương cảm giác như chính mình vừa bị người ta cưỡng bạo qua, hắn chỉ có thể cười khổ, “Y Y, không cần phải kích động như vậy.”

“Y Y nguyện ý giao thân xác cho Tiêu lang!” Bạch Y Y túm lấy y phục của hắn, đôi mắt lóe sáng, kiên định nói.

“...” Tiêu Vị Ương phát hiện ánh mắt mình không thể không chế mà nhìn chằm chằm ngực người trước mắt mình.

Hắn thậm chí cảm giác bản thân có một chút chờ mong được nhìn thấy cảnh Bạch Vương điện hạ lộ thể.

Hắn khụ một tiếng, nhẹ nhàng mơn trớn đôi gò má đầm nước mắt, cảm giác ướt át khiến người ta thật không biết làm gì nữa. Tiêu Vị Ương đánh cái thở dài, “Y Y, ta muốn gặp đại ca nàng.”

“Bạch Vương?” Bạch Y Y trừng mắt với hắn.

Tiêu Vị Ương thật muốn phá lên cười, hắn đùa giỡn Bạch Y Y, “Ta có mấy lời muốn nói với đại ca nàng.”

Bạch Y Y do dự, “Ca của thiếp... Ca của thiếp hiện tại không có tiện đến đây... Chàng nói cho thiếp đi? Thiếp chuyển lời cho y cũng được.”

Tiêu Vị Ương cảm thấy Bạch Y Y lúc do dự khó xử thế này quả nhiên cực kỳ đáng yêu, “Nhưng ta hiện tại thực sự muốn gặp ca của nàng.”

“...” Bạch Y Y do dự, bất quá không im lặng lâu. Nàng ngẩng đầu lên, “Được, thiếp đi gọi y tới!”

Bạch Y Y vọt vào một gian phòng bên cạnh, đem y phục lộn xộn trên người kéo xuống, “Mau! Mau giúp bổn vương thay trang phục.”

Vài vị thị nữ ngơ ngẩn đứng tùm một bên.

“Người, nhanh đi tìm Huệ phụ, đem y phục ta vừa thay ra để ở chỗ nàng mang tới đây!” Bạch Y Y vươn ngón tay chỉ một thị nữ trong số đó, “Còn người, sừng sờ đứng đó làm gì? Còn không mau qua đây giúp bổn vương gỡ mở trang sức này xuống?”

“Người, còn người nữa, nhanh đi múc nước, để bổn vương lau mặt.” Bạch Y Y vừa hạ lệnh, vừa giơ tay kéo một đồng trang sức hỗn loạn trên đầu xuống, quần áo cũng bị làm cho xộc xệch.

Trong phòng loạn thành một trận.

Một thị nữ hối hả mang y phục từ ngoài chạy vào, Bạch Vương điện hạ vừa cảm lên liền phát hiện, “Thứ trang phục kiểu gì đây? Sao lại nhăn dúm thành bộ dạng này! Hay là đã bị người ta làm hỏng rồi? Mau cho khoái mã chạy về phủ đem mười bọc đến đây!”

Vì thế, đám thị nữ mồ hôi đầm đìa, cố thoát thân ra ngoài.

Chưa đến một khắc đồng hồ, Bạch Vương liền khôi phục bộ dáng phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, mở cửa bước ra, tuy rằng hốc mắt còn chút đỏ hồng đáng ngờ.

Tiêu Vị Ương nhìn Bạch Nhược Thủy vội vàng chạy qua, môi hắn lộ ra ý cười nhẹ.

Bạch Nhược Thủy vội vàng chạy tới bên giường Tiêu Vị Ương, khụ một tiếng, còn vờ bày ra bộ mặt vênh vác tự đắc, “Nghe nói người tìm bổn vương có việc?”

Tiêu Vị Ương thâm nghĩ, Bạch Vương điện hạ ngài giả vờ giả vịt cái gì, vừa rồi còn nép trong ***g ngực người ta khóc thảm thiết kia mà.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể mỉm cười, “Hạ quan quên mất rồi.”

“Người ——” Bạch Vương điện hạ chán nản.

“Hạ quan chỉ đột nhiên cảm thấy có chuyện rất quan trọng cần nói với Bạch Vương, nhưng vừa nhìn thấy ngài, hạ quan lại nghĩ không ra.” Tiêu Vị Ương mỉm cười đáp.

Bạch Nhược Thủy hung hăng trừng mắt nhìn nụ cười trên môi đối phương, chỉ cảm thấy nét cười kia có phần quá chói mắt, “Người có gì mà lại không dám?”

“Hạ quan thật sự không dám. Hạ quan thực đã quên mất.” Tiêu Vị Ương cười như vô tội.

“...” Bạch Vương điện hạ ngồi xuống bên giường bệnh, mãnh liệt trừng mắt liếc hắt. Tiêu Vị Ương chợt cảm thấy cái liếc mắt khi nãy của Bạch Nhược Thủy muốn phong tình bao nhiêu liền được bấy nhiêu, bản thân thâm than chính mình thật sự xong đời, ngay cả Bạch Vương điện hạ đang mặt lạnh, nổi giận đùng đùng, còn có thể cảm thấy vô cùng xinh đẹp. Ánh mắt sắc lạnh lại phong tình vạn chủng, hắc quả thật có vấn đề rất nặng.

Tiêu Vị Ương liếc mắt sang Bạch Nhược Thủy, “Thật muốn ăn chút gì đó.”

“Người đâu.” Bạch Vương điện hạ phân phó, “Mang thức ăn lên, Tiêu đại nhân muốn dùng bữa, không đúng,” Nhớ đến người nào đó còn đang là bệnh nhân, vì thế Bạch Vương điện hạ rất sẵn sàng dọn kèm một cẩu, “Đem lên cháo trắng cùng một chút đồ ăn kèm thôi.”

“Y Y...” Tiêu Vị Ương thì thào.

“Cái gì?” Bạch Vương điện hạ lập tức nổi bão ngay tại chỗ, quay người trừng mắt nhìn đối phương.

“...Muốn ăn đồ do Y Y làm...” Tiêu Vị Ương thống khổ rên rỉ.

“...” Bạch Nhược Thủy chỉ hận không thể bóp chết người trước mặt, nhưng y chịu đựng chỉ có thể giận lấy, “Tiêu đại nhân, người cũng biết, Y Y là muội muội của bốn vương, nàng từ nhỏ đến lớn sống an nhàn sung túc. Người nếu muốn nàng vì mình nhấc tay làm đồ ăn, thật sự là không có khả năng!”

“...Thật không?” Tiêu Vị Ương rên rỉ xê dịch vị trí. Hai mắt Bạch Nhược Thủy lập tức trừng lớn.

“Người... Người người người...” Bạch Vương điện hạ sợ hãi, vươn ngón tay chỉ vào đối phương, “Vị... Vị Ương...”

“Hửm?” Tiêu Vị Ương hừ một tiếng.

Bạch Nhược Thủy sợ tới mức lắp bắp, “A, thật nhiều máu...”

“Này...” Tiêu Vị Ương còn cho là không đúng, “...Vừa nãy thời điểm Y Y nhào đến... Hình như...”

Tiêu Vị Ương bắt gặp hốc mắt Bạch Nhược Thủy tựa chừng sắp trào lệ, hắc thật sự hoảng, “Bạch Vương điện hạ?”

Bạch Nhược Thủy càng không ngừng chớp mắt.

“...” Tiêu Vị Ương trầm mặc nhìn y.

Bạch Vương điện hạ vô cùng vất vả đem lệ sắp tràn mi, chớp mắt nhịn trở xuống.

“...Ta muốn gặp Y Y...” Tiêu Vị Ương nhìn thẳng mặt đối phương.

“...Được!” Bạch Nhược Thủy cắn răng, “Ta cho người gặp.”

Bạch Nhược Thủy làm cơm, Ngự thiện phòng tan nát.

“Người! Người mau đem gạo ngon đến cho bốn vương!”

“Mức nước! Mau giúp bốn vương!”

Có đầu bếp trong Ngự thượng phòng chướng mắt, cảm thấy Bạch Vương toàn thân y phục xa xỉ, lại ở trong này vật lộn, có chút không đành lòng, tiến lên nói, “Bạch Vương điện hạ, ngài muốn ăn gì chỉ cần phân phó một tiếng. Nơi này không phải địa phương thoải mái gì, chỉ sợ làm tổn hại đến thân phận Bạch Vương điện hạ của ngài.”

Bạch Vương một cước đem vị kia đạp văng, “Dài dòng văn vẻ, mau rút sang một bên cho bốn vương!”

Bạch Nhược Thủy vật lộn trong Ngự thiện phòng, toàn thân đều là bụi, gương mặt tuần tú cũng bám đầy khói dầu.

Mà lúc này đây, Tiêu Vị Ương vẫn đang nằm trong phòng, được vài vị ngự y giúp đỡ được.

Tiêu Vị Ương nhận lấy viên dược Hoàng Thượng đưa tới, ngắm nghía một hồi, sau đó hắn đem dược bỏ vào miệng nuốt xuống, rồi giương mắt nhìn về mặt tấm tối của Hoàng Thượng từ đầu đến cuối vẫn đang quan sát mình.

“Giải được sao?” Tiêu Vị Ương hỏi.

Hoàng Thượng hừ một tiếng.

Khó thấy được biểu tình tức giận pha lẫn chút bức đồng này của Hoàng Thượng, Tiêu Vị Ương chợt phát hiện tình cảm hai huynh đệ nhà này thật sự rất tốt. “Hạ quan không chết được nhỉ?”

“Tai họa để ngàn năm.” Hoàng Thượng cuối cùng đã khôi phục bộ dạng ung dung, uy quyền, bình thản của mình. Về mặt đậm nhạt, thanh tĩnh phun ra một câu kia làm Tiêu Vị Ương không khỏi lắc đầu thở dài.

“Vì sao lại khi dễ Bạch Vương?” Tiêu Vị Ương chợt cảm thấy đáng về Bạch Vương như sắp khóc thật sự đáng thương vô cùng.

Hắn vốn là người luôn thương hương tiếc ngọc.

Hoàng Thượng liếc mắt trái phải một lượt, sau đó phát tay, “Các người đều lui xuống trước đi.”

“Thưa vâng.” Toàn bộ thị nữ cùng ngự y đều lui ra ngoài, người rời đi sau cùng còn không quên khép tốt cửa lớn.

Cánh cửa vừa khép lại, biểu tình lãnh đạm, thanh tĩnh lập tức biến đen, Hoàng Thượng hung tợn trừng mắt với Tiêu Vị Ương, “Người! Cũng vì người mà ra!”

“Hạ quan sao?”

“Chính người!” Cơ mặt Hoàng Thượng co giật, “Người cũng biết thân phận thật sự của Bạch Vương? Người cũng biết trăm đối tốt với y cỡ nào!”

“Hạ quan hiểu được.”

“Người hiểu được sao? Người biết cái gì chứ?” Hoàng Thượng Cảnh Vồng cười nhạt, “Trẫm khi còn bé, thường tìm Bạch Vương chơi cùng. Bạch Vương có gì mới lạ, phàm là trẫm không có, nhưng nếu trẫm muốn, không cần đợi trẫm nói ra, Nhược Thủy nhất định đem mấy thứ kia tới cho trẫm, mà hiện tại thì sao? Hiện tại thế nào?” Nét mặt Cảnh Vồng thoáng hiện một tia ác độc, “Y rõ ràng hỏi ta, vì cái gì không phải ta chết? Vì cái gì không phải là ta?” Hoàng Thượng vươn tay bóp cổ Thượng Thư đại nhân mà rống giận, “Y rõ ràng hỏi ta như thế!”

Tiêu Vị Ương mỉm cười thở dài, “Hoàng Thượng, mặt ngài thật dữ tợn.”

“...” Cảnh Vồng lập tức thu tay, hừ một tiếng, sờ thử mặt mình, gương mặt lập tức từ bộ dạng hung thần ác sát trở lại là vị Hoàng Thượng nhân từ thiện lương thường ngày.

Tiêu Vị Ương trầm nghĩ, Hoàng Thượng thay đổi thần sắc cũng quá tốc độ đi, quả thực giống hết Bạch Vương.

“Tóm lại, trẫm đã phân phó với Thái y.” Hoàng Thượng rộng lượng nhân ái ôn hòa căn dặn thần tử của mình, “Người đã không còn đáng ngại, chỉ là miệng vết thương mất máu không ít, cần phải tĩnh dưỡng vài ngày. Mấy ngày này, người cứ yên tâm nằm tại điện này nghỉ ngơi đi.”

“...” Tiêu Vị Ương liếc nhìn đối phương một cái, “Hoàng Thượng, thần có một câu, lo lắng chẳng biết có nên nói ra hay không.”

“Nói đi!”

“Xin Hoàng Thượng thứ tội.”

“Trẫm ban người vô tội.”

“Thứ cho thần vô lễ, Hoàng Thượng, nụ cười hiện tại của ngài cảm thấy rất giả dối.” Tiêu Vị Ương ăn ngay nói thật.

“...” Hoàng Thượng hung hăng trừng mắt.

Tiêu Vị Ương cảm thấy bộ dáng của Hoàng Thượng cùng Bạch Vương quả nhiên có mấy phần tượng tự.

“...” Hoàng Thượng trầm mặc một hồi, sau đó đứng lên đi qua một bên, cầm lấy gương đầu cẩn thận xem kỹ mặt mình, cố điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, rồi thông thả từ tốn bước trở lại, “Trẫm luôn khoan hồng độ lượng, ái khanh ăn ngay nói thật, trẫm đương nhiên sẽ không trách oan người.”

“Tiêu Vị Ương cả gan hỏi một câu, Bạch Vương... Thật sự đối với hạ quan...?”

“Hừ.” Hoàng Thượng hừ một tiếng, lập tức phát hiện thanh âm của mình có gì đó không đúng, “Tiêu đại nhân, người là đang dò hỏi trẫm chuyện tư sao?”

“...” Tiêu Vị Ương liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, “Hạ quan đã hiểu.”

Cảnh Vồng thực muốn truy hỏi hẳn hiểu được cái gì, nhưng bất gặp thần tử của mình thế mà đã ngậm chặt miệng, cho nên bản thân cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể ậm ừ một câu, “Người an tâm dưỡng thương đi, trẫm vẫn đang chờ Thượng thư đại nhân vì mình phân ưu giải nạn đây. Trẫm sẽ phái người mang được liệu đến, có cần gì, cứ việc phân phó là được.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển.”

“...” Cảnh Vồng nhìn hẳn lần nữa, “...Tiêu ái khanh không còn gì muốn nói sao?”

“Mong Hoàng Thượng lấy quốc sự làm trọng, hạ quan chỉ là chút tổn hại nho nhỏ. Hoàng Thượng không cần lo lắng.” Tiêu Vị Ương nói.

Hoàng Thượng tựa hồ có chút tức giận, “Kia trẫm về cung đây. Ái khanh thật sự không còn gì khác cần hỏi?”

“Cung tiền Thánh thượng.” Tiêu Vị Ương muốn đứng dậy.

“Không cần hành lễ.” Hoàng Thượng phát tay áo, “Miễn quỳ.” Dứt lời, bãi giá hồi cung.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Tiêu Vị Ương nằm trên giường hô, bên môi vẫn còn đọng ý cười có chút như là nghiền ngẫm.

Bạch Y Y bừng chao nóng tiến vào. Tiêu Vị Ương nửa nằm nửa ngồi trên giường, chăn rơi bên hông, nửa thân trên để trần, bả vai rộng quần mấy lớp băng vải trắng, còn chút vết máu nhạt.

Hai mắt Bạch Y Y lập tức tỏa sáng lấp lánh.

Tiêu Vị Ương vốn đang cúi đầu kiểm tra miệng vết thương của mình, đang định ngồi lại điều tức hơi thở, đều không cảm giác được tầm mắt như hai ngọn đuốc sáng đang chăm chú dán trên người mình. Thời điểm xoay người, hẳn bất gặp Bạch Y Y đang bưng một khay chén cùng đĩa, chén cháo trắng này còn toả ra hơi nóng, bên cạnh là mấy đĩa đồ ăn kèm. Tiêu Vị Ương không khỏi lại thở dài.

Bạch Nhược Thủy a Bạch Nhược Thủy, biểu hiện của người cũng quá rõ ràng đi.

Quả thực có trăm ngàn kẻ hở, nhất định không chịu nổi một cái công kích.

“Tiêu, Tiêu lang.” Chồng lại ánh mắt mỉm cười của Tiêu Vị Ương, Bạch Y Y không ngờ còn có chút thẹn thùng?

“Y Y không biết ta phục hồi rất nhanh sao?” Tiêu Vị Ương mỉm cười nói.

Bạch Y Y thốt tha đi tới, đem đồ ăn để sang một bên, ngồi xuống bên giường. Tiêu Vị Ương đưa tay hết vuốt ve gò má đối phương lại chạm đến mái tóc của nàng.

Động tác Bạch Y Y vô cùng tự nhiên nép vào trong *** ngực Tiêu Vị Ương, ngón tay như ngọc mài nhỏ nhắn, trắng nõn cao quý của nàng chạm nhẹ lên ngực hẳn.

Tiêu Vị Ương toàn thân cứng ngắc, Bạch Vương điện hạ quả nhiên là kiểu người nhiệt tình, chủ động... Có chút...

“Hồi phục rất nhanh sao?Hử?”Thanh âm Bạch Y Y ả ả có hơi kỳ quái, “Thiếp nghe đại ca nói, Tiêu lang bị thương nặng, mệt đến choáng váng cơ mà?”

Tiêu Vị Ương mỉm cười, “Làm sao có thể. Vậy nhất định là do Bạch Vương điện hạ lừa nàng, đùa ngốc.”

“Ngu ngốc?”Giọng nói Bạch Y Y vô cùng quái dị, “Đại ca thiếp nói thiếp ngu ngốc sao?”

Tiêu Vị Ương mỉm cười, đem câu hỏi kia lướt qua. Đầu ngón tay Bạch Y Y vẫn nhẹ nhàng như có như không vuốt ve trước ngực hắn, khiến cả người Tiêu Vị Ương không được tự nhiên, “Y Y,” Hắn nhẹ giọng gọi, “Ta thấy đói bụng rồi.”

“Ừm...” Bạch Y Y yêu kiều đáp một tiếng, ngồi xuống đem đồ ăn qua.

Tiêu Vị Ương bắt gặp đôi môi nhỏ nhắn của Bạch Y Y, đột nhiên tưởng tượng đến nếu chiếc miệng nhỏ kia uy mình ăn, sẽ hương diễm phong tình đến nhường nào. Nhưng vừa lúc chuyển thành bộ dạng Bạch Vương điện hạ đem môi dí sát gần mình, Tiêu Vị Ương lại cảm giác cả người phát lạnh.

Hắn thế mà đang mơ tưởng đến Bạch Vương điện hạ?

Tiêu Vị Ương ăn được vài thìa, cảm giác không đói bụng nữa, nên đẩy bàn đồ ăn ra, khụ một tiếng, “Y Y...”

“Hửm?”Bạch Y Y chủ động dựa vào người hắn.

Tiêu Vị Ương lặng lẽ lùi về phía sau một chút, “...Ta muốn gặp Bạch Vương một chút...”

“...” Động tác của Bạch Y Y lập tức dừng lại.

“...” Tiêu Vị Ương cẩn thận đánh giá gương mặt của Bạch Y Y, “... Không được sao?”

“...” Thanh âm Bạch Y Y vút đến quang tám, “Chàng muốn gặp ca của thiếp?”

“Y Y...” Tiêu Vị Ương mỉm cười, “... Ta đột nhiên có chuyện rất quan trọng, chỉ có thể nói với ca của nàng...”

Bạch Y Y bất ngờ nhoẻn miệng cười, “Đáng ghét ghê,” Bạch Y Y nép sát vào ***g ngực Tiêu Vị Ương, ngón tay nàng nhẹ nhàng xẹt qua ngực hắn, cố ý như không nhìn ra tình trạng căng cứng cơ thể của Tiêu Vị Ương. Bạch Y Y gắt giọng, “Thiếp thật ghen tỵ a.”

“...” Tiêu Vị Ương chợt cảm thấy bản thân vừa nãy tựa như tự chui đầu vào rọ.

Quá tam ba bận.

Hắn xem chừng... Đánh giá quá cao tính nhẫn nại của Bạch Vương điện hạ... Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tiêu Vị Ương lâm vào khốn cảnh trước nay chưa từng thấy.

Rõ ràng thương thế đã gần như khỏi hẳn, nhưng ngự y chẳng biết vì cái gì, lại kê đơn bảo rằng hắn vất vả lâu ngày thành bệnh, cần được điều dưỡng cẩn thận.

Vì thế, hắn bị người nào đó lấy lý do phải được điều dưỡng cẩn thận mà giữ lại trong cung.

Đổi một cách nói chính xác hơn, đó là bị cưỡng ép ở lại trong cung.

Tiêu Vị Ương đầu đau như búa bổ.

Hắn tuy rằng mỗi ngày đều vất vả, nhưng cho tới bây giờ đều rất chú ý dưỡng thân, không rượu chè cũng như buông thả phóng túng, mỗi ngày đều luyện tập đều đặn. Nhiều nhất cũng chỉ suy nghĩ quá độ, nên có chút mệt mỏi, nhưng chỉ cần ngủ qua một giấc liền khôi phục như thường, làm thế nào có chuyện vất vả lâu ngày thành bệnh như bị nói?

Chỉ sợ ngự y thật sự bị kẻ khác sai khiến.

Hắn muốn trốn trở về Tiêu phủ, nhưng trốn không thoát được.

Hắn cự tuyệt Bạch Vương, lại từ chối không được đề nghị của Bạch Y Y.

Tiêu Vị Ương cảm thấy bản thân vô cùng oan ức.

Biết rõ Bạch Y Y chính là Bạch Vương, nhưng chỉ cần là thời điểm đối mặt với Bạch Y Y, hắn liền không tự chủ được mà thương tiếc, nâng niu đối phương.

Tiêu Vị Ương cảm thán tại sao bản thân lại phải rơi vào tình cảnh thế này.

Hắn muốn lau qua thân thể, nhưng Bạch Y Y lại tỏ thái độ ghen tuông, còn đuổi hết cung nữ đi, nhất định đòi tự tay hầu hạ hắn.

Tiêu Vị Ương sợ nhất chính là cái chuyện tự tay này.

Hắn cũng sợ hãi đôi bàn tay của Bạch Y Y như có như không ở trên người mình vuốt ve, khiêu khích.

Nhất là dạo này, đôi tay kia càng lúc càng lớn gan. Mà nhiệt tình của Bạch Y Y càng ngày càng khiến hắn thở không nổi.

Nhất là lúc này.

Rõ ràng miệng vết thương trên vai đã không còn đáng ngại, Tiêu Vị Ương cũng cảm thấy việc đụng đến nước cũng không có gì to tát, nhưng Bạch Y Y lại nhất quyết không chịu. Vốn phải đang là dùng khăn tắm nhẹ nhàng giúp hắn chà lưng, nhưng hiện tại chẳng biết khăn tắm đã mất tắm nơi nào, chỉ còn một đôi bàn tay nhỏ dài, trắng nõn đang mơn trớn trên vai hắn.

Toàn thân Tiêu Vị Ương nổi đầy da gà.

Mặc kệ là người nào bị nhìn chăm chú như vậy, đều mang tâm tình tương tự.

Tiêu Vị Ương cảm giác chính mình hết như tảng thịt béo.

Đưa lưng về phía người đằng sau, nhưng Tiêu Vị Ương vẫn cảm giác rõ ràng ánh mắt nóng bỏng ngay sau mình.

“Lưng của Tiêu lang thật là đẹp”.Bạch Y Y tán thưởng từ tận đáy lòng.

Thật vậy. Thân thể thon dài rắn chắc vốn luôn được bao phủ dưới lớp quan phục, khung lưng hoàn mỹ hình tam giác, không một chút sẹo lồi, đường cong cơ thể vô cùng tao nhã, da thịt nhờ luyện võ đều đặn nên cực kỳ dẻo dai, lúc chạm đến liền có cảm giác thoải mái nói không nên lời. Chưa nói đến hiện tại, da thịt đang ngâm trong bọt nước trong trẻo, được đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn, bọt nước dọc theo đường cong sống lưng chảy xuống, cảnh tượng muốn bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu.

Bạch Y Y ngẩng nhìn đến miệng lưỡi khô nóng.

Hắn chợt cảm thấy một cổ nhiệt bất ngờ rần rần chạy xuống phần bụng dưới. Ngón tay Bạch Y Y khẽ trượt theo đường cong sống lưng đi xuống. Tiêu Vị Ương kêu lên một tiếng khổ sở, nhin không nổi nữa, đành lên tiếng nhắc nhở, “Y Y, nước sẽ nguội đó.”

“Không lạnh đâu...” Bạch Y Y lầm bầm, “...Thiếp cảm thấy...khá là nóng bỏng...” Bạch Y Y xoắn lại y phục của mình. Tay càng làm cản dừng lại trên lưng Tiêu Vị Ương, thất lưng tiêm gầy mà rắn chắc. Thời điểm bàn tay Bạch Y Y vẫn không rời đi tắm lưng đối phương, trong đầu chợt nảy ra một ý niệm, y thật muốn cứ như vậy ôm lấy thắt lưng người này, đem người mang ra khỏi thùng nước.

Cứ như vậy mang ra... Nền đất khá sạch, tưởng tượng đến Tiêu Vị Ương sau khi được bế ra khỏi thùng nước sẽ an vị nằm trên đùi mình, sau đó bị y cười lên, đem tay hắn đè xuống đất, cứ như vậy Tiêu lang của y sẽ không cách nào động đậy nữa...

Bàn tay hư hỏng của Bạch Y Y cứ thế càng di chuyển xuống thấp hơn, liền bị Tiêu Vị Ương đè lại, mắng, “Y Y, đủ rồi.”

Tay bị đối phương ghì chặt lại, Bạch Y Y vô tội ngược mắt nhìn Tiêu Vị Ương, “Y Y làm gì sai sao?”

“...” Tiêu Vị Ương âm trầm quay mặt đối diện với Bạch Vương điện hạ.Mà Bạch Vương điện hạ xem chừng cũng đoán ra hắn đối với Bạch Y Y vốn không nở.

“Tiêu lang thật không thích Y Y hầu hạ sao?” Hai mắt Bạch Y Y tựa hồ muốn đỏ, “Hay là Tiêu lang đã chán ghét bị Y Y đụng chạm?”

“...” Tiêu Vị Ương hung hăng trừng đôi phương.

Bạch Vương điện hạ quả thực là cao thủ diễn trò!

Tiêu Vị Ương tự giác bản thân không thể trêu vào, đành phải trốn tránh vậy. Hắn chỉ có thể cảm thán một câu, “Được rồi, Y Y, nàng hẳn cũng mệt lắm rồi, mau đi nghỉ thôi, ta muốn thay y phục.”

“Y Y không mệt mà.” Bạch Y Y lắc đầu.

Thời điểm Bạch Y Y lắc đầu, trâm cài tóc trên đầu khẽ lay động qua lại, cực kỳ xinh đẹp.

Tiêu Vị Ương cảm thấy Bạch Vương điện hạ thật sự không chút tỳ vết, nhất là ở phương diện sắc đẹp.

Mỹ nhân kế quả thật là sáng kiến độc đáo mà chỉ Bạch Vương điện hạ mới thực hiện được.

“Hầu hạ Tiêu lang, dù có mệt thì Y Y cũng cảm thấy không mệt.” Bạch Y Y hơi cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm mặt nước phía dưới, trong đầu lại tưởng tượng đến một khung cảnh phong tình nào đó dưới nước.

Tiêu Vị Ương cảm thấy bản thân không thể tiếp tục ở lại chỗ này, nếu cứ ở mãi trong cung, một ngày nào đó, hẳn thật sự sẽ bị Bạch Vương điện hạ nuốt chửng vào bụng.

Mà cho dù không bị nuốt vào bụng, hẳn cũng sẽ có một ngày vì bất mãn mà xuống tay với Bạch Vương điện hạ.

Nghĩ tới tình cảnh chính mình bị Bạch Vương điện hạ đặt dưới thân, hoặc bản thân đem Bạch Vương đè xuống, Tiêu Vị Ương không khỏi rung mình một cái.

Hắn vội vàng cao giọng, “Người đâu, Quận chúa mệt rồi, mau dìu nàng hồi phủ nghỉ ngơi.”

Cung nữ đang trông coi bên ngoài lập tức mở cửa tiến vào, ở bên ngoài bình phong sắp xếp vài thứ, sau đó xoay người hành lễ, “Quận chúa.”

Bạch Y Y tức giận trừng mắt với hắn.

Tiêu Vị Ương thành khẩn nói, “Y Y, khuya rồi.”

Bạch Y Y hít sâu một hơi, thở ra. Một hồi sau, nàng hung hăng trừng mắt liếc Tiêu Vị Ương một cái, sau đó xoay người, phất tay áo bỏ đi.

Thời điểm cánh cửa khép lại, Tiêu Vị Ương còn nghe được Bạch Y Y đang ra lệnh, “Canh giữ cẩn thận, đừng để Tiêu đại nhân có chút sơ xuất gì.”

“Vâng.” Thị vệ ngoài cửa đáp.

Tiêu Vị Ương lại thở dài.

Nước đã nguội ngắt, nhưng hắn lại cảm giác có chút nóng.

Bên trong bình phong, hắn đứng lên.

Toàn thân cao thấp Tiêu Vị Ương còn trần như nhộng. Cầm lấy khăn tắm vắt trên thùng nước từ trước, hắn vắt khô rồi dùng lau mình.

Hắn cầm lấy y phục sạch sẽ đặt một bên mặc vào.

Thân thể ngang tàng của Tiêu Vị Ương dưới lớp y phục, nhìn cực kỳ vô hại.

Trên thực tế, hắn quả thật luôn là quân tử tao nhã.

Tóc còn chút ẩm ướt, hắn tùy tiện buộc lại, rồi ngồi xuống trước gương đồng nhìn ngắm chính mình.

Trong con người màu tối rõ ràng còn vương dấu vết ***.

Cứ như thể bị một người nam tử dễ dàng khơi mào ***...

Tiêu Vị Ương không khỏi thở dài.

Hắn nhất định xong đời rồi.

Hoàng thượng cùng Bạch Vương điện hạ bất hòa.

Mỗi ngày lâm triều, nhất định bởi mớ chuyện nhỏ làm cố khiến trách Bạch Vương.

Tục truyền, trước đây Hoàng thượng vốn cho phép Bạch Vương điện hạ tự do đi lại trong hậu cung. Nhưng hiện tại, Hoàng thượng lại ban lệnh cấm Bạch Vương điện hạ đặt chân đến nơi đó.

Chính là Ngự hoa viên.

Có người rỉ tai, Bạch Vương điện hạ thất thế rồi.

Trong triều đồn nhau, Hoàng thượng phát hiện dã tâm của Bạch Nhược Thủy, đương nhiên đối với y đề phòng.

Lấy sắc mặt nhân, sẽ luôn có ngày bị thất sủng.

Thậm chí có kẻ truyền ra, Tiêu Vị Ương chính là tân sủng của Hoàng thượng.

Thượng thư Tiêu đại nhân bộ dáng vốn cũng phong độ, tuy rằng so ra kém hãn Bạch Vương tuyệt sắc, nhưng vẫn tính là phong lưu tuấn tú. Trước đây, Hoàng thượng vẫn thường cố định ngày sau khi lâm triều hẹn Hộ bộ Thượng thư đàm đạo, có khi còn ban ngọc thiện. Nói chung, cả lục bộ, nào có quan viên khác từng nhận qua loại ân sủng thế này?

Chưa nói đến Tiêu đại nhân quên mình vì Hoàng thượng đồ phi tiêu độc. Sau sự kiện này, Tiêu Vị Ương nhất định khiến Hoàng thượng cảm động.

So với thâm tình của Tiêu Vị Ương, Bạch Vương điện hạ thị sủng mà kiêu, khó trách Hoàng thượng bất hòa với Bạch Vương.

Tiêu Vị Ương lúc nghe được tin đồn kiểu này, khóe miệng có chút run rẩy.

Hoàng thượng bất hòa với Bạch Vương, hẳn cũng vì hắn làm chuyện thực có lỗi với Bạch Vương đi.

Lừa gạt Bạch Vương, khiến Bạch Nhược Thủy khóc suốt mướt, Tiêu Vị Ương năm lần bảy lượt trêu chọc y, mãi sau đối phương mới biết ra hắn không có gì đáng ngại. Bạch Vương điện hạ ngày thương vênh vao tự đắc, lần này lại quá ư mất mặt, theo tính cách Bạch Vương, sao lại không ghi hận.

Mà người khởi xướng chuyện này lại bỏ trốn mất dạng, mấy ngày nay chưa từng lộ diện.

Ngày đó, Bạch Vương điện hạ từ Tử Kim điện đuổi đến Thần Thanh cung, lại từ Thần Thanh cung theo tới Ngự hoa viên, sau đó ở Ngự hoa viên chạy sang tẩm cung Huệ phi, từ tẩm cung Huệ phi truy đến tận tẩm cung Hoàng đế, vì chưa có lệnh nên không thể bước vào, Bạch Nhược Thủy oán hận cắn răng, dọn đường hồi phủ.

Lúc đó, vẻ mặt y có chút cô đơn.

Kết quả chính là sinh ra loại tin đồn đang lan truyền khắp nơi kia.

Tiêu Vị Ương cảm thấy thời điểm đó, chính mình cùng Hoàng thượng, cách nào cũng không nảy sinh được loại tư tình như thế.

Hắn cảm thấy dở khóc dở cười.

Bản thân chỉ hận không thể mọc ra hai cái cánh nhanh nhanh bay trở về Tiêu phủ.

Vì thế, ngày đó hắn thật vất vả đuổi Bạch Y Y đi. Nếu đã về được phủ, Tiêu Vị Ương tính toán, Bạch Vương cùng Hoàng thượng nhất định không có khả năng áp giải hắn hồi cung. Cho nên, hắn lớn mật xuất cung.

Vừa ra khỏi cửa cung, lập tức thấy được một cái kiệu nhỏ mem mại chờ ngay ven đường.

Mà người đang đứng chờ ngay trước kiệu chính là đại quân gia nhà hắn.

Vừa trông thấy Tiêu Vị Ương, lão lập tức tiến lên nghênh đón, “Đại nhân, chúng tôi đã ở chỗ này vài ngày đợi ngài khỏe lại. Nghe nói ngài bị thương, ai nấy đều vô cùng lo lắng.”

Tiêu Vị Ương cau mày liếc nhìn kiệu nhỏ kia, “Không phải chuyện gì quan trọng, bản quan trước giờ không cần đến kiệu.”

Tiêu phủ luôn tránh lãng phí.

Tiêu Vị Ương vẫn luôn thà đi bộ còn hơn.

Nhưng sự chú ý của Tiêu Vị Ương lập tức bị một vấn đề khác hấp dẫn, “Các người... Mấy ngày nay đều đứng canh ở chỗ này sao?”

“Bọn thuộc hạ đã cho người tiến vào thông báo, nhưng chưa được Bạch Vương điện hạ cho phép, vì thế không thể tiến cung.” Tiêu quản gia trả lời.

Tiêu Vị Ương cảm thấy như vậy tương đối hợp lý.

Bạch Nhược Thủy một lòng muốn giữ hần ở lại trong cung, ra lệnh như vậy hần cũng bình thường đi.

“Lần này là vì đại nhân bị thương, thân thể suy yếu, ngài sẽ không trách tội chúng tôi đi...” Quản gia cẩn thận nói.

Tiêu Vị Ương liếc mắt nhìn kiệu nhỏ một cái, ngẫm lại bản thân mấy ngày nay chưa từng hồi phủ, khó trách khiến người trong nhà lo lắng. Biết hần bị thương nặng, muốn một cỗ kiệu đến đón cũng không phải chuyện quá kinh ngạc gì, vì thế đành phát tay, “Lần sau không được viện cớ này nọ nữa đó.” Dứt lời, Tiêu Vị Ương ngồi vào trong kiệu.

Hần đành ngồi vào kiệu, đơn thuần chỉ suy nghĩ, nếu Bạch vương điện hạ phát hiện mình không còn trong cung, vạn nhất truy tới đây, nếu hần cuống bộ, trái lại sẽ dễ dàng bị tóm hơn.

Tiêu Vị Ương ngồi trong kiệu, phát hiện đệm lót rõ ràng là loại sa tanh thượng hạng, lông mày không khỏi hơi nhướng lên, thầm nghĩ sau khi hồi phủ phải cùng đại quản gia nói một tiếng, cho dù tùy tiện muốn một cỗ kiệu, cũng không thể chọn loại sa hoa này. Tiêu phủ không cần phô trương kiểu này.

Nhưng mà đệm lót dù sao cũng rất thoải mái, Tiêu Vị Ương ngồi bên trên liền cảm giác lười biếng. Đường hồi phủ còn chưa đi được nửa, thân thể Tiêu Vị Ương đã đổ lệch một bên, nghiêng người nằm xuống đệm lót, muốn nghỉ ngơi một chút.

Nhiều ngày nay, hần quả thật mệt mỏi.

Hộ bộ mất đi trụ cột, hết thấy sự vụ đều không được xử lý thỏa đáng. Đám người kia đối mặt với mớ công văn chất đống vẫn là không biết làm thế nào cho đúng, mỗi ngày lại dồn thêm một núi công việc cần giải quyết, cho nên toàn bộ đều được đưa đến tận giường của hần. Tiêu Vị Ương vừa chuyên tâm xử lý, còn phải đề phòng Bạch Vương điện hạ.

Kỳ thật, nếu người xuất hiện quả thật là Bạch Vương điện hạ, y nhiều lắm chỉ có thể châm chọc khiêu khích vài câu, mắng vài câu Hộ bộ toán một lũ phế vật, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Cho nên, Tiêu Vị Ương mới bắt đầu thấy đau đầu.

Bởi vì, nhân vật kế tiếp xuất hiện chính là Bạch Y Y.

Bạch Y Y không gay gắt như Bạch Vương điện hạ, nhưng nàng lại có thủ đoạn khác, vừa đấm vừa xoa, lúc làm nũng khi giận dỗi mắng mỏ, nếu không được nữa, hai mắt chớp chớp, vành mắt tức khắc chuyển hồng, nước mắt thì rơm rớm nơi hốc mắt.

Tiêu Vị Ương sợ chính là Bạch Y Y.

Lúc đầu, bản thân cảm giác màn giả nữ này đùa giỡn cũng khá vui, còn thấy bộ dạng Bạch Vương điện hạ cố làm ra vẻ cho giống rất thú vị. Cho nên, trước đó, hần còn tìm cách trêu ghẹo Bạch Vương một chút. Nhưng hiện tại, bản thân thừa nhận bại trận.

Tiêu Vị Ương cảm thấy chính mình không thể tiếp tục diễn tiết mục này nữa.

Cứ trầm tư như thế, cảm giác uể oải đánh úp tới, hần bắt giấc ngủ quên trong kiệu.

Lúc tỉnh lại, sau khi chỉnh đốn tư thế, hần lại phát hiện cỗ kiệu vẫn đang khê di chuyển, thế nhưng còn chưa về tới Tiêu phủ, trong lòng Tiêu Vị Ương bắt đầu cảnh giác.

Đang muốn vén rèm lên hỏi, hần chợt nghe có tiếng người hô, “Dừng kiệu, tới rồi.”

Tiêu Vị Ương vừa vén rèm, khung cảnh lọt vào tầm mắt tương đối quen thuộc, nhưng không phải là Tiêu phủ.

Tiêu phủ nào có phong cảnh mỹ lệ mười dặm liễu rũ thế này.

Phía trước kiệu một chút, có người đang đứng đợi, “Tiêu đại nhân, Bạch Vương điện hạ cho mời.”

Trong cung này còn có Bạch Vương thứ hai sao?

Tiêu Vị Ương hung hăng trừng mắt với quản gia nhà mình. Đối phương chỉ biết cúi đầu, “Đại nhân... Chúng tôi đều là bị ép buộc, không còn cách nào khác...”

Nếu Bạch Nhược Thủy đã thực sự muốn cái gì, với loại đầu óc như quản gia Tiêu phủ, quả thật không có khả năng cự tuyệt rồi. Tiêu Vị Ương không khỏi than thầm một tiếng, “Lão không sai gì cả.”

Bạch Vương điện hạ đợi trong khách phòng.

Y ngồi chờ mà lòng nóng như lửa đốt.

Y cứ liên tục tới tới lui lui trong khách phòng mấy lượt.

Cận vệ Khuất Ngâm của Bạch Vương điện hạ vốn muốn nói vài câu, nhưng bản thân lại không dám lên tiếng.

Gã đương nhiên không dám lăm miệng trước mặt chủ tử.

Nhưng chủ tử cứ lượn tới lượn lui thế này, Khuất Ngâm càng muốn nói ra cho bằng hết lòng mình.

Ngày hôm nay, chủ tử ăn mặc thật sự quá ít đi.

Chủ tử phái người đem Tiêu đại nhân đến tắm cư(khu tắm rửa) của mình, ý đồ quá sức rõ ràng.

Chủ tử ngài thật sự muốn cùng Tiêu Vị Ương trải qua một đêm xuân sao?

Cuối cùng, nghe thuộc hạ báo lại, Tiêu Vị Ương thật sự lên kiệu, đang được người đưa đến đây, Bạch Vương điện hạ mới cười lạnh một tiếng, ngồi trở lại trên ghế.

“Tiêu Vị Ương, bốn vương tha cho ngươi nhiều lần lắm rồi.” Bạch Nhược Thủy thầm nghĩ.

“Sớm muộn gì, người phải là của bốn vương thôi.” Bạch Vương điện hạ vừa nghĩ đến đó, cả người liền nóng lên, hưng phấn đến mức chịu không được, đành tùy tay cởi bỏ thêm một kiện y phục. Bất gặp bộ dáng cận vệ của mình dường như không thích ứng được cảnh này, lông mày Bạch Nhược Thủy hơi nhướng cao, “Khuất Ngâm, ngươi lui xuống trước đi, không có phân phó của bốn vương, không được phép tiến vào.”

“...” Khuất Ngâm hơi do dự, nhưng đành rời đi.

Gã từ trước tới giờ, đều nghe lời chủ tử mình.

Lúc Tiêu Vị Ương tiến vào, chỉ thấy một mình Bạch Nhược Thủy ngồi trong phòng nhìn mình, cười mà không cười.

Tiêu Vị Ương lại nghe được thanh âm cánh cửa khóa trái sau lưng mình.

Hần nhướng mày, nhưng không tỏ rõ tức giận.

Bạch Vương cười lạnh nói, “Tiêu đại nhân có nhã hứng thì nói một chút xem, trong cung có thứ gì khiến ngươi không thoải mái? Là chỗ nào khiến ngươi không hài lòng?”

Tiêu Vị Ương vẫn rất bình tĩnh, hẩn chậm rãi bước tới rồi ngồi xuống, “Hạ quan chỉ là ở không quen chỗ thôi.” Vừa nói, hẩn vừa bưng chén rượu đang đặt bên cạnh hất hết vào lò sưởi. Lò sưởi lập tức bùng lên ngọn lửa nhỏ màu lam, rồi tức khắc tắt lụi, chỉ còn chút khói mảnh lơ lửng bốc lên.

Bạch Nhược Thủy biến sắc, nhưng rất nhanh cười một tiếng, lại đứng lên mở tung hai cánh cửa sổ. “Tiêu đại nhân quả nhiên hoài nghi bốn vương đối với người bất lợi sao?”

“Hạ quan không dám.” Tiêu Vị Ương ngồi thẳng tắp.

“Tiêu Vị Ương, người thật sự không biết tốt xấu.” Bạch Vương điện hạ hừ lạnh một tiếng. “Người cứ như vậy trốn đi, chính là đem Quận chúa đặt nơi nào? Chẳng lẽ người đối với xá muội có ý kiến sao?”

“Hạ quan được Quận chúa ưu ái, thật sự là phúc phận trời cho.” Tiêu Vị Ương lại nói, “Chính là hạ quan cùng Quận chúa còn chưa thành hôn, lúc dưỡng thương cùng Quận chúa thường xuyên cô nam quả nữ ở chung một gian, trong cung sẽ không thoát khỏi có kẻ bàn tán nghị luận. Hạ quan cố ý rời đi, thật sự vì danh dự của Quận chúa mà suy nghĩ.”

“Hử?” Bạch Nhược Thủy cười mà không cười nhìn hẩn, “Tiêu đại nhân thật sự có lòng.”

“Chưa nói tới,” Tiêu Vị Ương mỉm cười, bắt gặp trên người Bạch Nhược Thủy chỉ còn tấm áo đơn, “Bạch Vương điện hạ không thấy lạnh sao?”

“Bốn vương cảm thấy khá nóng.” Bạch Nhược Thủy nhìn chăm chăm hẩn, gằn từng chữ.

Tiêu Vị Ương lập tức đứng dậy, “Nếu không còn chuyện gì khác, hạ quan xin được cáo lui trước.”

Tiêu Vị Ương hiển nhiên đang tính kế chạy trốn, Bạch Nhược Thủy vỗ án đứng lên, “Tiêu Vị Ương!”

Tiêu Vị Ương quay đầu lại, “Hạ quan lại làm chuyện gì tốt sao?”

Tiêu Vị Ương trái lại khá bình tĩnh. Hiện tại, dù sao người hẩn đang đối diện là Bạch Vương điện hạ, cũng chẳng phải Bạch Y Y, bản thân sợ gì chứ?

Tiêu Vị Ương nghĩ thế, cho nên thành thật mỉm cười rồi quay người ngồi trở lại.

Bạch Nhược Thủy cũng ngồi xuống, y hiểu bản thân có phần quá gấp gáp, vì thế đành hòa nhã rót ra một chén rượu đưa cho Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân.”

Tiêu Vị Ương nhận lấy chén rượu rồi đặt sang một bên.

Hẩn vẫn không quên được tình cảnh chật vật vì bị trúng chiêu đạo trước.

“Tiêu đại nhân, ngài sao còn không uống rượu đi?” Bạch Vương điện hạ dụ dằng hỏi.

Tiêu Vị Ương bất giác cảm thấy thanh âm Bạch Vương vừa rồi hết như của Bạch Y Y.

“Hạ quan không dám.”

Bạch Nhược Thủy ha ha cười, “Tiêu đại nhân bất an vì sợ bốn vương hại mình sao?”

“Thứ cho hạ quan vô lý.” Tiêu Vị Ương mỉm cười đáp.

Bạch Nhược Thủy cầm lấy chén rượu của Tiêu Vị Ương, uống một hơi cạn sạch.

Y còn thông dong rót thêm ly nữa, “Một chén này, kính Tiêu đại nhân. Lần này Tiêu đại nhân yên tâm rồi chứ.”

Tiêu Vị Ương nhìn chén rượu kia, cười mà không nói.

Bạch Nhược Thủy có chút tức giận nôn nóng.

Lúc này, Tiêu Vị Ương quá mức cảnh giác.

Trong lò sưởi có trộn thêm mê hương, mà y trước đó đã ăn sẵn giải độc, đương nhiên sẽ không có việc gì. Bạch Nhược Thủy cũng không trông cậy Tiêu Vị Ương sẽ bị mê hương này làm cho mơ hồ.

Sự tình tương tự đã xảy ra một lần, lần nữa chính là vô dụng.

Bạch Nhược Thủy vốn hy vọng Tiêu Vị Ương lại mất cảnh giác.

Trong rượu cũng bị hạ được, chính là Thôi tình được, do hôm nay y từ trong Thái y viện lục soát được. Loại Thôi tình được này rất ít bị ghi chú lại, nếu đem hạ trong rượu liền trở thành vô sắc vô vị, y không tin Tiêu Vị Ương có thể nhìn ra.

Để khiến Tiêu Vị Ương uống rượu, tự thân y cũng đã uống vào một chén, mà kết quả Tiêu Vị Ương vẫn chưa uống chút nào.

Bạch Vương lạnh lùng nói, “Tiêu đại nhân, người không để chút mặt mũi nào cho bốn vương sao?”

Tiêu Vị Ương bưng chén rượu, một hơi uống cạn sạch.

Bạch Nhược Thủy nở nụ cười.

Nụ cười của y, tựa như khiến cả gương mặt lạnh như băng nháy mắt nở hoa. Nụ cười này nếu ví như hoa xuân nở, gió mát lay động lá cành.

Y cười, tựa hồ khiến cả căn phòng xuân ý dạt dào.

Tiêu Vị Ương thật chưa từng thấy qua người nào có được nụ cười động nhân đến vậy.

“Vị Ương...” Bạch Nhược Thủy ôn nhu gọi một tiếng, lại rót thêm chén nữa, rồi bưng lên, “Bốn vương biết, người đối với Quận chủ tình thâm ý nặng. Bốn vương hứa sẽ thu xếp ổn thỏa, không bạc đãi người.” Bạch Nhược Thủy đem chén rượu kề sát bên môi Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương mím môi, không đáp lại.

“Vị Ương, người còn chưa hết sợ bốn vương sao?” Bạch Nhược Thủy bày ra vẻ mặt vô cùng quyến rũ, trong lòng lại thầm nghĩ, Tiêu Vị Ương một khi đã uống rượu, tức là không cách nào trốn thoát khỏi lòng bàn tay mình. Được chảy xuống dạ dày, không lâu nữa liền phát tác, đến lúc đó dù cho đối phương là chính nhân quân tử, đều phải biến thành một cái *** đãng. Bạch Nhược Thủy vừa nghĩ đến đó lại thấy sung sướng, tay kề sát chén rượu thêm chút nữa, “Vị Ương... Uống chén rượu này đi, người lập tức trở thành muội tử (em rể) của bốn vương.”

Tiêu Vị Ương liếc mắt nhìn Bạch Nhược Thủy.

Bạch Nhược Thủy hai má ửng đỏ, hơi thở có chút nóng bỏng, lông mày Tiêu Vị Ương khẽ nhướng.

Bạch Nhược Thủy như vậy, quá sức mê người.

Bạch Vương điện hạ phát hiện lông mày Tiêu Vị Ương nhướng cao, nghĩ rằng được hiệu đã bắt đầu phát tác, cảm giác yên lòng đôi chút, càng lớn mật vươn tay giúp Tiêu Vị Ương vuốt phẳng y phục, “Vị Ương... Bốn vương luôn kính nể người, đem muội muội trao phó cho người, bốn vương tương đối yên lòng.”

Tiêu Vị Ương vẫn bất động, không nhúc nhích.

Bạch Nhược Thủy cảm giác máu của chính mình bắt đầu tập trung hết xuống phần bụng dưới. Y mím môi nhìn bộ dạng thần nhiên của Tiêu Vị Ương, tâm càng thêm rung động, vươn tay ra vuốt ve gương mặt Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương vẫn không lên tiếng, nhưng cũng không có hành động cự tuyệt.

Bạch Vương điện hạ đáy lòng cuồng tiếu.

Y đương nhiên mơ đến cảnh tượng chính mình cùng người này mây mưa quên trời quên đất.

Tất nhiên tiêu hồn đến cực điểm.

Nhưng Tiêu Vị Ương vẫn không nói tiếng nào, Bạch Vương điện hạ cảm thấy có chút không yên, tuy rằng Tiêu Vị Ương đã ở trước mặt y uống cạn một chén rượu.

Đôi môi đỏ tươi hé mở, ghé đến sát bên miệng Tiêu Vị Ương, khẽ gọi hắn, “Vị Ương...”

Tiêu Vị Ương ngồi thẳng tắp, chút ý tứ cự tuyệt cũng không có.

Bạch Nhược Thủy càng thêm lớn mật, túm lấy cần cổ Tiêu Vị Ương mà cưỡng hôn.

Môi cùng môi vừa tiếp xúc, hai tay Bạch Vương lập tức bị một bàn tay khác chế trụ. Bạch Nhược Thủy thầm than không tốt, đang muốn thoát ra, nhưng đối phương lại nhanh tay giữ lấy gáy y, ngăn lại động tác tránh đi của Bạch Nhược Thủy, sau đó đem rượu trong miệng mình đẩy qua hết miệng Bạch Nhược Thủy, không sót lấy một giọt.

“Người ——” Thời điểm cả hai tách ra, Bạch Nhược Thủy quả thực nói không nên lời, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương bụm chặt miệng, vẻ mặt có chút kinh ngạc, lúc mở miệng, cùng là câu, “Người ——”

Bạch Nhược Thủy hiển nhiên đã uống trọn hai chén rượu có bỏ thêm Thôi tình dược.

Nhưng thời điểm Tiêu Vị Ương đem rượu trút sang miệng Bạch Nhược Thủy, cũng là lúc đối phương đem viên dược giấu dưới lưỡi đẩy vào miệng Tiêu Vị Ương. Hắn nhất thời không đề phòng, cứ thế mà nuốt xuống.

“Người ——” Tiêu Vị Ương chỉ cảm giác được thanh âm của mình lập tức khàn đi, “Người —— cho ta ăn loại dược gì?”

Bạch Nhược Thủy không trả lời, tuy rằng y đã bại mấy trận, nhưng cuối cùng đã có thể chuyển hòa.

Bạch Nhược Thủy hiện tại phần khởi đến cực điểm, tế bào toàn thân như đang kêu gào, từng cái từng cái đều khao khát.

Đẩy ngã hắn! Phải đẩy ngã người nam nhân trước mặt này!

Nhưng Tiêu Vị Ương vẫn ngồi ở bên kia, không nhúc nhích.

Bạch Nhược Thủy không tin Tiêu Vị Ương có thể thản nhiên như vậy.

Thanh âm đối phương hiển nhiên có phần khàn đi, Bạch Nhược Thủy tin thân thể Tiêu Vị Ương nhất định đã có phản ứng.

Bạch Nhược Thủy sở dĩ còn ngồi ở đây mà không tiến tới thúc giục Tiêu Vị Ương, cũng chỉ vì y cảm thấy bản thân đã nắm chắc phần thắng.

Y không cần phải gấp.

Y muốn chậm rãi hưởng thụ.

Y muốn xem Tiêu Vị Ương cậy mạnh, nhìn hắn như thế nào nhẫn xuống.

Tiêu Vị Ương, nhà ngươi còn nhìn nữa, bốn vương nhìn xem ngươi nhẫn đến khi nào.

Bốn vương muốn để ngươi chủ động đến đây, đến dưới chân bốn vương, ở trước mặt bốn vương tự cởi sạch y phục.

Cầu bốn vương.

Nghĩ đến khung cảnh người trước mặt gương mặt bị *** tràn ngập còn thoáng chút tức giận, ở trước mặt y cầu xin, bày ra bộ dạng *** loạn, Bạch Nhược Thủy cảm thấy hạ thân chính mình dần đứng lên.

Y cảm giác nóng vô cùng, thật muốn lao qua đó ôm lấy Tiêu Vị Ương, hung hăng xỏ xuyên qua thân thể hắn.

Tiêu Vị Ương thật sự bước qua đây.

Hắn đứng lên, động tác có chút chậm chạp, hàng lông mày cau lại, hắn quả nhiên ngồi xuống bên người Bạch Nhược Thủy.

Bạch Vương điện hạ cuồng tiếu, trong lòng y biết rõ tính tình Tiêu Vị Ương, như thế hắn đã đến chạm cực hạn của người này. Y túm lấy cánh tay Tiêu Vị Ương, ép đối phương xuống bàn, “Tiêu Vị Ương a Tiêu Vị Ương, bốn vương đã nói qua, một ngày nào đó ngươi chính là của bốn vương!”

“...” Tiêu Vị Ương giương mắt nhìn y phục đơn bạc trên người Bạch Nhược Thủy, thở dài một tiếng, “...Vì cái gì...”

Bạch Nhược Thủy hung hăng cắn lên cổ hắn, mút mạnh một cái trên mặt hắn để lại một dấu đỏ hồng, sau đó mới ngừng đầu, “Bổn vương nhìn đã rất lâu rồi, cũng nhìn không được nữa.”

Tiêu Vị Ương sớm đã bị Bạch Y Y làm cho say đắm đến thần hồn điên đảo, cũng biết sẽ có một ngày bị nàng dẫn dụ lên giường.

Không hề có chút phản kháng.

“Bổn vương nhẫn nại không được nữa rồi! Vậy mà ngươi rõ ràng còn muốn chạy trốn khỏi bổn vương!” Bạch Nhược Thủy khê liếm môi, lửa nóng của Tiêu Vị Ương để ngay trên bụng dưới của y, mà cái nơi đang phấn khởi của bản thân cũng đang rục rịch ở giữa hai chân Tiêu Vị Ương. Bạch Nhược Thủy quả thật chờ mong chuyện kể tiếp.

Bắt gặp Tiêu Vị Ương không chút phản kháng bị đặt dưới thân mình, hắn ghé môi đến gần gương mặt Tiêu Vị Ương nhưng lại bị đối phương xoay mặt tránh đi. Bạch Nhược Thủy vươn tay kéo gương mặt hắn trở lại, đắc ý trêu chọc, “Tiêu đại nhân là đang thẹn thùng sao?”

Dứt lời, cúi người hôn lên đôi môi trong mộng mà bản thân đã mong mỏi biết bao lâu nay.

Đôi môi Bạch Nhược Thủy rất mỏng, kẻ môi mỏng thường bạc tình, còn nơi nơi lưu tình, nơi nơi tổn thương trái tim người khác.

Mà đôi môi Tiêu Vị Ương không giống như của Bạch Nhược Thủy. Môi hắn dày vừa phải, thời điểm hôn lên cảm giác rất tốt, Bạch Vương điện hạ không thể cưỡng lại đành cắn nhẹ lên môi dưới của đối phương, cùng lúc nghĩ đến cảm giác thật đã, vừa tính toán thế nào dụ cho Tiêu Vị Ương mở miệng. Nhưng bất ngờ thay, Tiêu Vị Ương bất ngờ chủ động, vươn tay cản lại Bạch Nhược Thủy ý bảo y không cần nôn nóng, hai tay còn ôm lấy cổ Bạch Nhược Thủy, đem đầu lưỡi ướt át trơn tuột lại mềm mềm dâng lên.

Bạch Nhược Thủy thụ sủng nhược kinh.

Y chú tâm cùng đầu lưỡi đối phương quấn quýt, khao khát mút mát, còn cảm giác được Tiêu Vị Ương vì khó chịu mà vặn vẹo thân thể, hai tay cũng ở đặt trên lưng Bạch Nhược Thủy di chuyển tới lui.

Bạch Nhược Thủy thấy loại cảm giác mất hồn này so với trong mộng không biết tốt hơn gấp mấy trăm lần.

Bàn tay Tiêu Vị Ương lướt qua thắt lưng của Bạch Nhược Thủy, đai lưng rộng thùng thình lập tức bung ra rớt xuống. Bàn tay Tiêu Vị Ương lại chuyển đến trước ngực Bạch Nhược Thủy khiến Bạch Vương điện hạ không nhìn được giắt mình lại, “Vị Ương... Đây...” Y muốn tách khỏi tình trạng quấn quýt của cả hai để nói vài câu, nhưng Tiêu Vị Ương lại càng thêm chủ động chào mời, làm cho nụ hôn càng thêm sâu, khiến cả người Bạch Nhược Thủy như ngọn lửa đang cháy phừng phừng.

Bàn tay Tiêu Vị Ương ở trước ngực Bạch Nhược Thủy di chuyển tới lui, cách một tầng y phục, theo xương quai xanh trượt xuống thắt lưng, lại từ thắt lưng vòng lại trước ngực. Bạch Vương điện hạ miễn cưỡng, hít khí thở dốc, môi răng giao triền chảy xuống một sợi chỉ bạc.

Nhưng người dưới thân lại bất ngờ đẩy y ra.

Cả hai cùng thở dốc không ngừng.

Bạch Nhược Thủy có chút khó hiểu nhìn Tiêu Vị Ương, đối phương nhìn y cười hiền hòa, cầm trong tay viên dược màu nâu bỏ vào trong miệng.

Bạch Vương điện hạ lập tức cảnh giác, tay sờ xuống thắt lưng, hiển nhiên phát hiện giải dược kia đã bị Tiêu Vị Ương lén lấy đi.

Giải dược trôi xuống cổ, Tiêu Vị Ương tập trung tâm trí đề khí, cảm giác khô nóng toàn thân chậm rãi được ép xuống, đúng lúc này mở mắt ra, kết quả lại gặp phải một trận kinh hách khác.

Bạch Nhược Thủy đang ngồi trên đùi hắn, hai mắt nhắm lại, môi càng lúc càng ghé sát vào.

“...” Tiêu Vị Ương im lặng.

Bạch Vương điện hạ mở mắt ra, thanh âm khàn khàn, ý đồ câu dẫn người trước mặt, “Vị Ương... Lại đây đi... Hôn ta a...”

Tiêu Vị Ương nhẹ nhàng đẩy y ra.

Hắn quả thật đã dùng hết toàn bộ định lực để dành cả đời, mới có thể đem hấp dẫn kia đẩy ra.

Chân Tiêu Vị Ương chống lên, hắn đứng dậy.

Mà Bạch Nhược Thủy còn đang ngồi trên bàn.

“Vị Ương...” Cánh tay Bạch Vương điện hạ đang đặt trên cần cổ chính mình, nhẹ nhàng ve vuốt, áo khoác liền rút xuống đến tận cổ tay, bờ vai trắng nõn lộ ra. Đầu Bạch Vương điện hạ hơi ngửa về phía sau, y cười, hai mắt nhìn thẳng vào Tiêu Vị Ương, “Vị Ương... Người không muốn qua đây sao...”

Nụ cười kia quả thật yêu mị.

Tầm mắt Tiêu Vị Ương lại bị hấp dẫn.

Bạch Vương điện hạ nắm lấy tay hắn, đặt lên da thịt trần trụi của chính mình. Làn da nhẵn nhụi, mịn như ngọc. Bạch Nhược Thủy lại kéo tay hắn chuyển tới ngực, rồi ngẩng đầu nhìn Tiêu Vị Ương, “Bổn vương nóng quá a... Vị Ương... Người giúp bổn vương cởi y phục đi...”

Bàn tay Tiêu Vị Ương do dự dừng lại giữa chừng.

Thanh âm hấp dẫn kia lại càng thêm thúc giục, “Cởi ra đi...”

Đôi mắt xéch ầm ý khiêu khích, đôi đồng tử đảo hoạt ít nhiều toát lên mị thái. Ánh mắt nhỏ dài hơi híp lại, đôi môi mỏng lạnh lẽo hé mở, lộ ra hàm răng giấu bên trong, nhẹ nhàng phả ra từng hơi thở nóng bỏng. Nếu không ý sẽ chẳng tài nào nhìn ra tinh quang toát ra trong đôi mắt đối diện, và Tiêu Vị Ương cũng gần như bị mê hoặc.

Bất gặp Tiêu Vị Ương say đắm ngắm nhìn gương mặt mình, khóe môi Bạch Nhược Thủy lộ ra ý cười nhẹ, y cố tình vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, tiếp tục dụ dỗ, “Vị Ương, người không muốn qua đây hôn ta sao?”

Tiêu Vị Ương vẫn bất vi sở động. (không nhúc nhích)

Bạch Vương điện hạ nở nụ cười, cười đến nghiêng nước nghiêng thành, cười đến yêu mị câu nhân, “Vị Ương... Người sống sờ đứng đó như đũa ngọc làm gì? Lại đây đi... Bổn vương cũng đâu có ăn thịt người...”

“Sợ cái gì chứ... Vị Ương... Hôm nay phát sinh chuyện này... Cũng không có kẻ thứ ba biết được...” Bạch Vương điện hạ hiện tại biết mình rơi xuống thế hạ phong, thật vất vả lừa cho Tiêu Vị Ương ăn hết được Thôi tình lại bị đối phương biết được. Bạch Vương điện hạ chỉ hối hận tại sao bản thân lại để giải được trong người, mà hiện tại hạ thân chính mình đã sớm cương không kèm xuống được, chỉ có thể nhịn xuống, chịu đựng dục vọng mà câu dẫn người trước mặt, “Vị Ương... Người không muốn ta sao?” Đầu ngón tay Bạch Nhược Thủy lướt qua môi Tiêu Vị Ương, sau đó đem ngón tay đặt trước môi mình, vươn đầu lưỡi hồng nhạt nhẹ nhàng liếm láp, còn ý nghĩa là gì thì không cần nói cũng hiểu.

“Bổn vương... Sẽ cho người hưởng thụ cảm giác trước nay chưa từng có được...” Bạch Nhược Thủy cắn ngón tay, cười khanh khách, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào Tiêu Vị Ương.

Bạch Vương điện hạ đối với mị lực của bản thân vốn luôn tràn đầy tự tin.

Bàn tay Tiêu Vị Ương di chuyển.

Nhưng không phải cởi bỏ y phục trên người Bạch Nhược Thủy, cũng chẳng để đẩy Bạch Nhược Thủy ra. Tiêu Vị Ương chính là cởi bỏ y phục của mình.

Bạch Vương điện hạ nở nụ cười.

Y cười đến phi thường đắc chí.

Không ai có thể kháng cự y, Tiêu Vị Ương cũng vậy.

Tiêu Vị Ương cởi bỏ áo khoác ngoài, cởi cả y phục bên trong, cùng nội khổ của mình.

Hai mắt Bạch Vương gắt gao nhìn chăm chăm thân thể Tiêu Vị Ương.

Da thịt Tiêu Vị Ương là màu mạch khỏe khoắn, bả vai rộng cân xứng, cơ thể kiện mỹ dẻo dai, vòng eo có chút gầy lại là điểm hấp dẫn trí mang, cặp chân rắn chắc thẳng tắp, mạnh mẽ dư thừa, đường cong cơ thể lộ ra sự cứng cáp, hữu lực, khiến người ta liên tưởng đến loại đá cẩm thạch.

Bạch Vương diện hạ khát khao, nôn nóng, y càng thêm gấp gáp.

Tiêu Vị Ương cởi xong nội khổ bên người, sau đó lại đem y phục mặc trở lại.

Hắn đem từng lớp từng lớp y phục mặc lại, toàn bộ da thịt mê người bị che phủ đi.

“Vị Ương...” Bạch Vương diện hạ khó hiểu, cảm giác có chút tiếc nuối.

Tiêu Vị Ương cầm lấy nội khổ của mình, hướng phía Bạch Nhược Thủy đi tới, đối phương không kịp đợi hắn đến gần đã vươn hai chân kẹp lấy thắt lưng của hắn, đem thân thể hắn câu lại gần.

Cánh tay Bạch Nhược Thủy cực kỳ tự nhiên vòng qua cổ Tiêu Vị Ương.

Y cực kỳ tự nhiên ghé môi lại gần.

Tiểu Vị Ương cũng đem môi mình ghé sát vào tai Bạch Nhược Thủy, thanh âm vô cùng trầm thấp, ần ần một phần cảm giận, “Y Y, nàng chơi đủ rồi phải không?”

Toàn thân Bạch Vương diện hạ lập tức cứng ngắc.

Tiêu Vị Ương mỉm cười, dáng cười hắn cứ như vậy bình tĩnh, cứ như vậy tao nhã.

Tiêu Vị Ương từ trước đến nay vẫn là kiểu người ôn nhã.

Dù đang vào thời điểm tức giận.

Hắn mỉm cười điểm hết huyết đạo tứ chi của Bạch Nhược Thủy.

Bạch Nhược Thủy chợt cảm thấy nụ cười của Tiêu Vị Ương ần chút nguy hiểm.

Y hơi giật mình, “Vị... Vị Ương?”

Tiêu Vị Ương kéo lại y phục trên người Bạch Nhược Thủy, bắt gập da thịt ướt át như ngọc, đôi đồng tử hắn tối sầm lại, tay chỉnh áo càng thêm nhanh. Bạch Nhược Thủy kêu lên, Tiêu Vị Ương mới phát hiện vừa rồi mình kéo quá chặt, vì thế lại nới lỏng ra một chút.

Bạch Nhược Thủy cảm thấy Tiêu Vị Ương như vậy tạo cho người khác một loại cảm giác áp bách.

Nhưng Bạch Vương diện hạ thật ra vẫn đang mỉm cười, còn vận dụng vốn liếng miệng lưỡi uốn cong ba tấc mà dụ dỗ đối phương, “Vị Ương, ngươi có phải đang thêm muốn bốn vương nhưng lại không dám, đúng chứ? Ngươi căn bản không phải áp lực chính mình, bốn vương hiện tại ở ngay trước mặt ngươi đây, ngươi muốn làm gì, bốn vương đều sẽ không phản kháng. Bốn vương từ nay về sau sẽ không làm vậy với ngươi nữa, như thế nào? Chẳng lẽ ngươi không muốn một đêm vui vẻ sao?”

Tiêu Vị Ương đứng trước mặt y, nụ cười kéo khéo môi hơi cong cong, “Bạch Vương diện hạ, thoát nhìn, người đối với mị lực bản thân khá là tự tin nha...”

Bạch Nhược Thủy có chút thẹn quá hóa giận.

Y tức đến mức hai má đều đã đỏ.

Tiêu Vị Ương nhìn y tán thưởng, “Bạch Vương diện hạ thật tin có thể dùng mị lực bản thân, khiến toàn bộ nam nhân phải nhào vào lòng mình sao?”

Bạch Nhược Thủy hiện tại, chỉ hận không thể xông lên, cắn cho Tiêu Vị Ương một cái.

Nhưng y không cách nào di chuyển được, bởi huyết đạo toàn thân đã bị chế trụ.

“Dem người khác đùa giỡn vòng vòng như vậy, vui lắm sao?” Tiêu Vị Ương cầm bình rót rượu lên, lắc lắc thử rượu đựng bên trong. Bạch Nhược Thủy nhìn chăm chăm Tiêu Vị Ương, chỉ hy vọng hắn nghĩ không ra được rượu trong bình có mùi gì lạ, sau đó uống cho bằng hết. Nhưng Tiêu Vị Ương không làm như vậy, hắn vô cùng cẩn thận, còn đem toàn bộ rượu trong bình đổ xuống đất.

Tiêu Vị Ương kéo cầm Bạch Nhược Thủy, tán thưởng mà nhìn ngắm gương mặt tinh xảo tuyệt đẹp, “Bạch Vương điện hạ, hạ quan phi thường chán ghét màn bịp bợm này của ngài, còn có trò đùa xuân được hết lần này đến lần khác.” Hắn đem chén rượu cuối cùng còn lại trên bàn kê vào bên môi Bạch Nhược Thủy. Bạch Nhược Thủy nhếch môi, Tiêu Vị Ương liếc y một cái, sau đó đem chén rượu đặt lại chỗ cũ.

Bạch Nhược Thủy đánh hơi được mùi nguy hiểm.

Bàn tay Tiêu Vị Ương di chuyển đến nơi đang hưng phấn của Bạch Nhược Thủy. Bạch Nhược Thủy thở dốc vì kinh ngạc, không khỏi kêu lên, “Vị... Vị Ương...”

Tiêu Vị Ương cũng có chút giật mình. Hắn vốn là muốn phơi bày nơi ấy để Bạch Nhược Thủy không cách nào trốn tránh được, càng thêm chặt vật, nhưng tay vừa chạm đến địa phương đang phấn khởi của Bạch Nhược Thủy, dù cách một tầng y phục, bản thân vẫn có thể cảm giác được sự run rẩy, nóng bỏng cùng cứng rắn. Tiêu Vị Ương nhất thời thấy mặt mình cũng nóng theo.

Hắn rút tay về, vừa lúc rút tay về thì nhanh chóng điểm luôn á huyệt của Bạch Nhược Thủy.

Tiêu Vị Ương có thể cảm giác được dục vọng mãnh liệt của người trước mặt đối với mình, cùng khao khát chiếm hữu.

Dục vọng mạnh đến nỗi khiến hắn giật mình.

Hắn cảm thấy chính mình nên mau mau rời khỏi chỗ này.

Tuy rằng Bạch Nhược Thủy đã hoàn toàn bị đẩy xuống thế hạ phong, nhưng người này vẫn còn rất nguy hiểm.

“Bạch Vương điện hạ nếu thật sự thích hạ quan, nên gọn gàng dứt khoát nói cho hạ quan biết.” Vì thế, Tiêu Vị Ương ghé lại gần Bạch Nhược Thủy, môi kề ngay bên tai y, hệt như động tác lúc Bạch Nhược Thủy câu dẫn hắn, “Bạch Vương điện hạ hắn hao tổn không ít tâm kế đi?”

Bạch Vương điện hạ trừng mắt nhìn hắn.

Tiêu Vị Ương cười lạnh một tiếng, tuy rằng có chút bất ngờ trước thần thái trừng người vô cùng động nhân của Bạch Nhược Thủy, “Nhận được ưu ái của Bạch Vương điện hạ, hạ quan thật sự thụ sủng nhược kinh. Bất quá Bạch Vương điện hạ cũng biết ——” Sắc mặt Tiêu Vị Ương khê biến, ánh mắt trở nên lạnh như băng còn ẩn giấu một phần khinh thường, “Hạ quan bình sinh ghét nhất bị kẻ khác lừa gạt, đùa giỡn.”

Bạch Vương điện hạ thật sự may mắn khi được thưởng thức bộ dáng vì tức giận mà biến sắc của chính nhân quân tử Tiêu Vị Ương.

Y có chút thất kinh.

Nhưng Tiêu Vị Ương như vậy, càng thêm động nhân tâm a...

Càng khiến người ta.. Trái tim càng khó kìm nén...

Tiêu Vị Ương đi về phía cửa ra vào, tay vừa động, khóa cửa ngoài lập tức rơi xuống. Tiêu Vị Ương mở cửa, lại đột nhiên nhướn miệng cười, “Đúng rồi, tiết y cùng tiết khổ kia, là hạ quan đem tặng Bạch Vương, cũng để tạ ơn Bạch Vương điện hạ ngày đó ở ngự hoa viên đối với hạ quan thủ hạ lưu tay, còn để hạ quan mặc tiết y bên trong mà trở về nhà.”

“...” Bạch Nhược Thủy trừng mắt nhìn cánh cửa được đóng trở lại.

Xa rất xa, y còn nghe được thanh âm Tiêu Vị Ương phân phó cho đám nô tài truyền lại, “Bạch Vương điện hạ muốn nghỉ ngơi một lát, không có sự chấp thuận của ngài, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.”

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng từ đằng xa vọng lại, khiến dục vọng của y càng thêm rục rịch.

Tiêu Vị Ương! Tiêu Vị Ương!!

Bạch Nhược Thủy bị dục hỏa thiêu đốt, nhưng không cách nào động đây, bản thân oán giận vì đã tổn hơi thừa lời.

Một ngày nào đó, bốn vương thế nào cũng phải tự tay làm thịt người không tha! Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Bạch Nhược Thủy sống không bằng chết.

Y muốn điên cuồng, muốn phát tiết, mà bản thân ở trong đầu cũng đã đem cái vị ôn nhã với nụ cười kia cường bạo không biết bao nhiêu lần.

Nhưng bản thân hiện tại vẫn đang ngồi trên bàn, không cách nào di chuyển.

Lúc Khuất Ngâm phát hiện không thích hợp, nên tiến vào, Bạch Nhược quả thực đã sắp hóa điên.

Tiêu Vị Ương! Tiêu Vị Ương ——

Bốn vương muốn giết người ——

Bạch Nhược Thủy ở trong Nghi Thanh Trì rống giận.

Khuất Ngâm canh giữ bên ngoài tầng tầng lớp lớp rèm, còn có thể nghe được tiếng nước bên trong, cùng với thanh âm đập nước đầy phần nộ, khiến tâm gã cũng phải run rẩy.

Gã thật không ngờ, lá gan Tiêu Vị Ương lại lớn đến thế, dám đối xử với Bạch Vương như vậy.

Nếu gã không phát hiện ra, Bạch Nhược Thủy có thể phải chờ đến ba canh giờ cho huyết đạo tự cõi bỏ, mới có thể nhúc nhích trở lại.

“Khuất Ngâm!”. “Ào ——” một tiếng, Bạch Nhược Thủy từ trong nước đứng lên, đẩy hết mớ rèm mỏng sang một bên.

Khuất Ngâm bắt gặp chủ tử mình trần như nhộng cứ thế đi tới, liền lấp bắp kinh hãi, gã vội vàng dâng y phục lên.

Bạch Nhược Thủy vì sự cố này mà trông tiều tụy hẳn, nhưng trong mắt y vẫn còn ánh lửa.

Là hừng hực lửa.

Y chụp lấy y phục khoác hồ lên người, để chân trần cứ thế đi ra, cũng không để ý nước dưới chân làm ướt hết toàn bộ thảm trải, cùng y phục sạch sẽ nhưng đã ướt đẫm. Bạch Nhược Thủy cứ như vậy bước ra bên ngoài, khiến đám thị nữ châu chực bên ngoài toàn bộ đổ mặt. Bạch Nhược Thủy ngồi trên ghế da bạch hồ đặt ngay đại đường mà ra lệnh, “Chuẩn bị cho bốn vương tám trăm tám mươi cây tơ lụa loại thượng hạng nhất, thêm ba trăm sau mười cây lụa mộc, tám rương bạc trắng và hoàng kim, cộng một rương để ngọc quý, đồ cổ, lập tức mang đến!”

Chưa tới một canh giờ, những thứ cần có đều được đặt trong đại sảnh.

Bạch Nhược Thủy nằm trên tráp êm ái, có thị nữ cầm quạt vẩy cho hân, một người khác thì lột vỏ nho. Y liếc qua một lượt những thứ đã chuẩn bị xong, đứng lên, lập tức có thị nữ giúp y chỉnh trang y phục cho đường hoàng.

Trường y bạch sắc, dưới vạt áo, cùng trên y tụ của áo khoác ngoài được theo hoa văn hiếm thấy, đều là dùng chỉ kim tuyến mà thêu nên. Loại chỉ này sắc sáng rọi, cũng chỉ có Bạch Vương toàn thân cao thấp đều tỏa ra khí thế tôn quý, mặc vào mới thể hiện tốt nhất giá trị của nó. Mà cũng chỉ có Bạch Vương mặc vào, mới có thể đem khí thế của thứ trang phục này ép trở xuống.

Một thị nữ khác quỳ xuống trước y, giúp y buộc lại đai lưng. Trên đai lưng thêu chim công hoa mỹ, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ đến cỡ nào.

Bạch Vương điện hạ liếc nhìn con người phong lưu phóng khoáng phản chiếu trong tấm gương đồng lớn, sau đó hừ lạnh một tiếng.

Rồi cất bước đi ra.

Hôm nay, đại đường Tiêu phủ chất đầy rượu hòm.

Từng rượu từng rượu đều là tơ lụa, rồi đến hoàng kim, bạc trắng, đủ loại kỳ trân dị bảo, lần lượt bày ra trước mắt Tiêu Vị Ương.

Bạch Vương điện hạ bước từng bước tới trước, hung hăng vênh váo.

Lúc Tiêu Vị Ương nhìn thấy những lễ vật này, đầu tiên là kinh ngạc, đợi cho Bạch Vương tiến vào, thì có chút lấp bắp kinh hãi.

Hắn không nghĩ tới, Bạch Nhược Thủy lại nhanh chân chạy qua đây như thế.

Bất quá, kinh ngạc trên mặt hắn rất nhanh chuyển thành tươi cười, Thượng thư đại nhân cung nghênh Bạch Vương điện hạ, “Không biết Bạch Vương tự mình giá lâm, chẳng cách nào tiếp đón từ xa, hạ quan thật sự thất trách a.”

Mắt phượng của Bạch Nhược Thủy liếc hắn một cái, nhìn Tiêu Vị Ương ở trước mặt mình hành lễ, chỉ có thể hừ một tiếng, rồi phát tay áo cho qua.

Vạt áo bào bạch sắc thêu kim tuyết quét qua trên chân Tiêu Vị Ương.

Bạch Nhược Thủy không chút khách khí ngồi vào vị trí chủ nhân ở đại đường.

Bạch Vương điện hạ quét mắt đánh giá đại đường này, người hơi bị nhiều. Y phát tay, “Các người toàn bộ lui ra ngoài cho ta!”

Thủ hạ Bạch Vương lập tức lui ra.

Những hạ nhân còn lại của Tiêu phủ liếc sang Tiêu Vị Ương, bắt gặp Tiêu đại nhân nhà mình gật gật đầu, vì thế cũng lui theo ra ngoài.

Cửa vừa được khép lại, Bạch Vương điện hạ ngồi tại chỗ ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây.”

Tiêu Vị Ương mỉm cười, bước tới.

Bạch Nhược Thủy lập tức nhảy khỏi ghế ngồi, thoát cái túm lấy cổ áo Tiêu Vị Ương, hung tợn hướng cái vị đang cười như gió xuân tràn ngập nhân gian mà quát lên, “Bốn vương thích người! Tiêu Vị Ương! Người đắc ý đi! Người vui vẻ rồi chứ! Còn không ngoan ngoãn cởi hết quần áo ra cho bốn vương, nằm sấp xuống bên này coi!”

“...” Tiêu Vị Ương liếc người trước mặt một cái, “Hôm nay Bạch Vương điện hạ vẫn còn khí lực nghĩ chuyện mây mưa sao? Hạ quan thật sự cảm thấy thua kém...rất bội phục đó.” Tiêu Vị Ương tuy bị đối phương đùa bỡn, nhưng khóe môi hắn vẫn toàn ý cười, mà trong mắt cũng ánh nét cười.

“Bốn vương thượng người thì không thành vấn đề!” Bạch Nhược Thủy hừ lạnh, đáp lời.

“Thật vậy sao?” Khóe môi Tiêu Vị Ương vẫn không mất nét cười. Hắn bắt lấy bàn tay Bạch Nhược Thủy bỏ ra khỏi người mình, rồi lui lại từng bước, sau đó mỉm cười nhìn qua mớ rượu hòm để đầy đại đường, “Không biết Bạch Vương điện hạ mang đến nhiều thứ như vậy để làm gì? Chẳng lẽ Bạch Vương điện hạ muốn hối lộ hạ quan chuyện gì sao?”

“Đây là sinh lễ của bốn vương!” Bạch Vương lại hừ lạnh tiếng nữa.

“Sinh lễ?” Hộ bộ Tiêu đại nhân phá lên cười, “Bạch Vương điện hạ, ngài đây rốt cuộc là muốn xuất giá, hay thú thê?”

Bạch Nhược Thủy hung hăng trừng đối phương, “Chẳng lẽ người còn không muốn?”

“Vô công bất thụ lộc.” (không có công không thể nhận lộc) Tiêu Vị Ương đáp, “Nếu như đây thật sự là sinh lễ của Bạch Vương điện hạ, hạ quan không thể không nói, tuy được Bạch Vương điện hạ ưu ái, nhưng hạ quan hoàn toàn không có nữ nhi hay muội tử, nên chẳng thể nhận.”

Mắt phương sắc lém lại hung hăng trừng hấn, “Tiêu Vị Ương! Người còn giả ngu sao?”

Tiêu Vị Ương vô cùng thành thật lắc đầu, “Hạ quan không hiểu ý của điện hạ.”

Bạch Nhược Thủy bắt lấy cổ tay áo đối phương, một tay kéo hấn trở lại, mắt đối mắt, mũi đối mũi, Bạch Vương điện hạ nghiêng rắng nghiêng lợi, “Tiêu Vị Ương! Người không cần giả vờ giả vịt! Người muốn bốn vương tự mình nói lại cho người nghe chứ! Bốn vương hiện tại nói ra rồi! Người còn muốn bốn vương thế nào nữa?! Nhấn nại của bốn vương cũng có giới hạn!”

Tiêu Vị Ương ngẩng đầu nhìn Bạch Vương điện hạ đang thẹn quá hóa giận, vô tư như thể không hề để tâm đến việc y phục mình đang bị kẻ khác nắm trong tay. Hấn chậm rãi quay qua phui phui bụi trên vai, rồi thản nhiên chỉnh lại y phục cho ngay ngắn, sau đó mới hướng phía Bạch Vương đã sắp nổi điên mà nói, “Điện hạ, hạ quan đã từng nói gì đến việc chấp nhận vấn đề ngài đang đề cập sao?”

Hai mắt Bạch Nhược Thủy trừng càng thêm lớn, “Tiêu Vị Ương! Người này là ý gì?!”

Tiêu Vị Ương nở nụ cười, “Hạ quan hiểu được ý ngài, nhưng hạ quan cũng có quyền cự tuyệt.”

“Người cự tuyệt sao?” Bạch Nhược Thủy kinh ngạc đến mức run rẩy, “Tiêu Vị Ương! Người thật đang đùa giỡn bốn vương à?”

“Nhắc đến vấn đề đùa giỡn, hạ quan sao so được với những thủ đoạn của Bạch Vương ngài?” Tiêu Vị Ương lại cười, “Chuyện này làm sao có thể gọi là đùa giỡn? Bạch Vương điện hạ thế mà hồ đồ vậy sao, hạ quan vốn chỉ cho ngài một đề nghị, nếu muốn gì thì có thể nói thẳng trước mặt đối phương, này là quyền tự do của Bạch Vương ngài. Ngài nếu muốn nói, liền có thể nói ra, nếu không muốn, hạ quan cũng chẳng có cách nào khiến ngài thừa nhận nha. Hạ quan căn bản không có ép buộc ngài, sao có thể gọi là đùa giỡn được?”

“Người ——” Bạch Vương chán chường, đầu ngón tay y có chút run rẩy chỉ vào Tiêu Vị Ương. “Người ——” Tức giận vô cùng cực, nói được hai lần từ ‘người’, Bạch Nhược Thủy lại chẳng cách nào tiếp tục được. Y cố hít vào thật sâu, rồi mở miệng, “Người ——”

Sau đó, ngón tay được rút trở về, “Được, khá lắm!” Bạch Nhược Thủy gật gật đầu, “Khá lắm!”

Bạch Vương điện hạ lặp lại bốn lần ‘khá lắm’.

Tiêu Vị Ương trộm cười, hấn mỉm cười nhìn Bạch Nhược Thủy đang máu nóng sôi trào.

Hấn cảm thấy Bạch Vương như vậy lại đáng yêu vô cùng.

Bạch Vương điện hạ liên tiếp nói bốn lần ‘khá lắm’, im lặng một hồi, trừng mắt nhìn Tiêu Vị Ương thêm lúc lâu nữa. Bỗng nhiên, y cười rộ lên, “Tiêu đại nhân thật sự cự tuyệt bốn vương sao?”

Tiêu Vị Ương gật đầu.

Bạch Vương điện hạ đập tay một cái, “Người đâu!”

Cánh cửa nặng trĩu của đại đường mở ra, người của Bạch Vương tiến vào.

Hai mắt Bạch Vương điện hạ vẫn nhìn chăm chăm hương Tiêu Vị Ương, y quát, “Tuyên đọc Thánh chỉ cho bốn vương!”

Khâm sai tuyên đọc Thánh chỉ của Đường kim Hoàng thượng, lệnh cho Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương kết đôi cùng Quận chúa phủ Bạch Vương Bạch Y Y, chọn ngày lành tháng tốt để rước dâu.

Bạch Nhược Thủy chớp lấy Thánh chỉ, hung hăng ném về phía Tiêu Vị Ương, ánh mắt lạnh lùng trừng hấn, “Tiêu đại nhân, bốn vương quần người có ý cự tuyệt hay không. Hiện tại, người không muốn cũng phải muốn, không cần cũng phải cần!”

Tiêu Vị Ương vẫn mỉm cười, “Hạ quan cự tuyệt.”

“Tiêu đại nhân! Chẳng lẽ ngươi muốn kháng chỉ sao?” Bạch Vương điện hạ tự nhắc bản thân không cần phải sợ.

Tiêu Vị Ương cười, như thể tâm tình hôm nay của hắn vô cùng tốt. Hắn cười đến vân đạm phong thanh (mây trắng gió trong), tựa hồ Thánh chỉ kia vốn không lọt vào mắt mình, “Bạch Vương điện hạ thật sự thông minh, hạ quan đúng là có ý này.”

Tử Kim điện.

Hoàng thượng phiền não bóp bóp thái dương, liếc mắt nhìn sang Thượng thư đại nhân đang ngồi trước mặt mình.

“Tiêu ái khanh...” Cảnh Vồng cũng không biết nên mở miệng thế nào.

“Hoàng thượng còn chuyện gì cần bàn bạc với vi thần sao?”

“...” Hoàng thượng cúi nhìn thần tử của mình, thở dài một tiếng, “Tiêu ái khanh đối với Bạch Vương có điểm nào còn chưa hài lòng?”

“Bạch Vương? Hạ quan nghe người ta nói Bạch Vương điện hạ anh minh thần võ, cơ trí hơn người, là nhân tài hiếm có.” Hộ bộ Thượng thư đáp.

“...” Cảnh Vồng lại im lặng nhìn thần tử của mình hồi lâu, “Tiêu ái khanh là đang châm chọc Bạch Vương sao?”

“Hạ quan không dám.”

“...” Nhìn gương mặt vi thần tử hướng về phía mình không mang theo một tia trách cứ, Hoàng thượng lại cảm thấy vô cùng đau đầu, “Ái khanh, ngươi biết rõ trẫm không phải muốn nghe mấy lời kiểu này.”

“Thế Hoàng thượng muốn hạ quan thương lượng việc tư sao?” Tiêu Vị Ương mỉm cười hỏi.

“...” Hoàng thượng nghiêm túc gật gật đầu, “Trẫm nghe nói... Ái khanh ngươi... Trực tiếp cự tuyệt lời cầu hôn của Bạch Vương điện hạ?”

“Đúng thế.” Hộ bộ Thượng thư mỉm cười nhận lỗi, “Xin Hoàng thượng định tội.”

“...” Cảnh Vồng liếc Tiêu Vị Ương một cái, trong lòng thì kêu gào. Tiêu Vị Ương ngươi thật sự nghĩ trẫm sẽ định tội mình sao? Trẫm quả thật là vua một nước, trẫm muốn ngươi canh ba phải chết, ngươi không thể sống đến canh bốn! Nhưng mà Hoàng thượng chỉ có thể nuốt xuống cơn giận, không thể manh động, không được nao núng, đợi đến khi Hộ bộ ngươi xảy ra sự cố, đến lúc đó xem trẫm trị tội ngươi kiểu gì, tính thêm cho ngươi cả tội dám coi rẻ tôn nghiêm đáng chí tôn. Tuy trong lòng nghĩ thế, nhưng trên mặt Hoàng thượng vẫn giữ nét cười nhẹ, “Ái khanh đứng lên đi, là trẫm chưa hỏi qua ý tứ Tiêu ái khanh, ái khanh nào có tội gì chứ?”

“Hạ quan dám kháng chỉ, này là trọng tội.” Tiêu Vị Ương nói.

“...” Tiêu Vị Ương ngươi thật muốn cùng trẫm tính toán vấn đề này sao? Trên trán Hoàng thượng đã nổi đầy gân xanh, nhưng ngài vẫn cố hết sức kìm chế lại, tiếp tục mỉm cười, giữ vững hình tượng một vị Hoàng thượng nhân hậu, là vị Hoàng thượng hòa ái đang chuyện trò cùng thần tử tốt của mình, “Kia, Tiêu ái khanh có hứng thú với nữ nhân nhà nào? Trẫm lập tức ban lệnh tứ hôn.”

“Hoàng thượng,” Tiêu Vị Ương ngẩng đầu đối mặt với Hoàng thượng, “Thần có một chuyện, không biết nên nói thế nào nữa.”

“Cứ nói đi, đừng ngại.”

Thượng thư đại nhân mãi vẫn không lên tiếng.

Hoàng thượng lại nói tiếp một câu, “Trẫm ban ngươi vô tội.”

Tiêu Vị Ương tạ chủ long ân, ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Vồng, “Hoàng thượng, ngài nếu muốn có được nữ tử nào, đều sẽ trực tiếp dùng đến Thánh chỉ sao?”

“Tiêu Vị Ương! Ngươi này là đang châm chọc trẫm sao!” Cảnh Vồng giận tím tái cả mặt.

“Hạ quan không dám.” Tiêu Vị Ương mỉm cười, thần thái nơi đôi con ngươi không quá rõ ràng, “Hạ quan chính là cảm thấy, nếu bản thân thích một ai đó, nhất định sẽ không áp đặt bất cứ ý nguyện nào của đối phương. Dù chỉ là một chút cưỡng ép nho nhỏ, hạ quan cũng sẽ không làm. Càng không cần đến các loại thủ đoạn lừa dối, dụ dỗ, lén lút hạ được, loại tác phong tiểu nhân này, hạ quan nhất quyết không làm. Hạ quan ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với đất.”

“...” Cảnh Vồng tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Tiêu Vị Ương! Bạch Nhược Thủy không phải đã mặt đối mặt nói thích ngươi rồi sao? Ngươi còn chỗ nào không hài lòng nữa?”

Hộ bộ Tiêu đại nhân thở dài, “Hoàng thượng có cảm thấy, Bạch Vương diện hạ ngay cả hành động kiêu đó, còn có thể thích hợp là chúa mẫu Tiêu phủ sao?”

“...” Hoàng thượng ghen lời.

Hộ bộ Tiêu Thượng thư tiếp tục nói, “Hạ quan vẫn muốn có một thê tử, trước mặt người ngoài thì cao nhã phóng khoáng, trong phủ lại dịu dàng sẵn sàng, biết đoán ý người khác, còn trước mặt hạ quan thì hoạt bát, nhiệt tình, thẳng thắn.”

“...” Hoàng thượng mím môi nhìn thần tử của mình hồi lâu, sau đó thở dài, phát tay, “Ái khanh lui xuống đi...” Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng thượng lại nói thêm một câu, “Trẫm sẽ suy nghĩ... Tìm cho ngươi một thê tử giống như vậy...”

“Tạ Hoàng thượng ân điểm.” Tiêu Vị Ương cáo lui.

Mấy chữ ‘dịu dàng sẵn sàng, hiểu ý người’ gì đó đương nhiên khác biệt một trời một vực so với vị Bạch Vương diện hạ đang hôn đôi của chúng ta.

Y ngồi đối diện Hoàng thượng Cảnh Vồng.

Cảnh Vồng thở dài một hơi, nhìn đệ đệ thân yêu của mình đang chìm trong chán nản, “Trẫm trước đây đã cảm thấy, Tiêu Thượng thư không phải loại người dễ dàng chịu thua, ngươi còn không tin. Trẫm khi đó cũng đã nói ngươi không nên đem loại phương pháp này đi lừa gạt hắn, ngươi lại chẳng chịu nghe. Trẫm đạo trước còn nhắc ngươi không nên dùng Thánh chỉ của trẫm ép buộc người ta, ngươi cũng chẳng để tâm.”

“Mấy lời lúc chuyện đã rồi, ai cũng có thể nói ra.” Bạch Nhược Thủy hừ lạnh.

Hoàng thượng lại thở dài cái nữa, cẩn thận liếc nhìn Bạch Nhược Thủy, “Ngươi... Thật sự không suy nghĩ đến việc... Cố dịu dàng sẵn sàng chút sao?”

“Bốn vương còn chưa đủ dịu dàng sẵn sàng hay sao! Bốn vương còn chưa đủ hiểu ý người sao?” Bạch Nhược Thủy quát lên, “Hắn muốn nữ nhân! Bốn vương đã cho hắn mỹ nữ! Hắn muốn bốn vương chính miệng thuận phục hắn! Bốn vương chính miệng nói ra! Hắn còn muốn thế nào nữa? Hắn còn cái gì không hài lòng? Bốn vương đã làm đến như vậy! Chẳng lẽ còn chưa được gọi là dịu dàng sẵn sàng sao?”

“...” Vô tội trở thành vật hy sinh, Cảnh Vồng im lặng nhìn đối phương một hồi, “...Trẫm là cảm thấy... Nhược Thủy... Ngươi thu tay lại đi...”

Bạch Nhược Thủy nghiêng răng nghiêng lời, “Ta thu tay lại sao? Ngươi bảo ta thu tay lại à?” Bạch Nhược Thủy kỳ quái hừ một tiếng, “Hoàng thượng cảm thấy ta giống loại người này sao?”

“...” Hoàng thượng không biết nói gì nữa.

“Đi chết đi cái gì mà dịu dàng sẵn sàng, hiểu ý người!” Bạch Vương diện hạ ngửa mặt lên trời thét dài, “Tiêu Vị Ương! Bốn vương không tin, ngươi chạy thoát được khỏi lòng bàn tay bốn vương!” Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Bạch Vương diện hạ tạo phản.

Tiêu Vị Ương không hề xuất hiện.

Ngày hôm nay, Hoàng thượng tổ chức tế tự, quan viên Lễ bộ, Hộ bộ bị điều đi phân nửa.

Hộ bộ im ắng, bên trong chỉ còn mình Tiêu Vĩ Ương ngồi đọc công văn.

Tiêu Vĩ Ương cảm thán, mỗi lần Hoàng thượng đi tuần hay tổ chức tế tự cũng vậy, đọc cả lộ trình đi lại, phải lên kế hoạch cho cả hàng dài người là người đi theo, toàn bộ đều là phí ăn uống, tiêu tốn không biết bao nhiêu là bạc.

Nếu có thể tiết kiệm được số bạc này, tốt biết chừng nào.

Tiêu Vĩ Ương vì thế lại rơi vào trầm tư.

Hắn lật mở tấu chương, nhắc bút viết vài câu, rồi dừng lại, trầm ngâm một chút, mới viết tiếp nữa.

Cánh cửa Hộ bộ bị ai đó mở ra.

“Đại! Đại nhân!” Hộ bộ Thị lang chạy qua, “Đại nhân! Kinh! Kinh thành có biến! Là phản quân!”

“Hử?” Tiêu Vĩ Ương ngẩng đầu, “Vài tên lưu manh du đảng, có gì mà kỳ quái.”

“Không!” Thị lang lau mồ hôi trên trán, “Có biến! Phản quân! Thật sự có cả một đội quân! Tạo phản a! Có kẻ muốn tạo phản!”

“Cần Khôn chói lọi, phản gì mà phản!” Tiêu Vĩ Ương quát một tiếng, “Toàn nói chuyện giạt gân.”

“Đại nhân... Đây là sự thật! Ngài hãy nghe ta nói đã!” Tiểu Thị lang lau đi lớp mồ hôi nóng hôi hổi.

“Bản quan đã nói không có tạo phản, người cũng đừng ở đây nói bậy cho ta.” Tiêu Vĩ Ương quát một tiếng, đem một chồng sách ném tới trước mặt tiểu Thị lang, “Đây không phải do người chịu trách nhiệm làm sao? Người xem mình tính toán sai cỡ nào kìa!”

Tiểu Thị lang nhận lấy chồng sách, lập tức sợ tới mức hồn rời khỏi xác, “Đây... Đây này này... Ngài hôm qua ta rõ ràng đã tính lại đến ba lần mà...”

“Tự mình vả miệng ba cái, đi tính lại lần nữa.” Tiêu Vĩ Ương đầu không ngẩng lên, nói.

Một chiều thanh nhàn, Hộ bộ như thường đặc biệt bận rộn.

Nghịch tặc có liên quan đều bị nhốt cở tận gốc.

Bạch Vương diện hạ bị Hoàng thượng phạt trượng, giam vào đại lao, chờ ngày xử trí.

Hoàng thượng ngày thứ hai lâm triều vô cùng xót xa, “...Trẫm ưu tư khổ não, vì giang sơn nhiều đêm khó ngủ mà thức trắng, vì dân chúng luôn luôn cần trọng, vì xã tắc vất vả lao lực, trẫm chưa từng nghĩ đến, lại có nhiều người bất mãn vì trẫm ngồi trên vị trí này! Trẫm nếu có chỗ nào không phải, thực sự xin lỗi các người được chứ?...”

“...Trẫm ban cho các người phủ đệ, vinh hoa, vương vị, trẫm tin tưởng dùng các người, thậm chí còn phong vương khác họ nhiều người như thế, chẳng lẽ các người còn không hiểu là trẫm đang trân trọng các người sao? Các người còn điều gì bất mãn nữa? Các người cai quản đất đai trong nước, có người dân chỉ biết rõ các người là ai, thậm chí còn không nhớ đến trẫm, trẫm đều không tức tối, chỉ cần dân chúng ấm no là được, trẫm vì thế cũng yên tâm. Nhưng các người cũng đừng quên mất trên đầu các người còn có trẫm đây!...”

“...Trẫm cho các người thoải mái, là niệm tình các người cả đời khổ cực, trẫm chỉ cần các người có mặt trong triều thời điểm cần thiết, theo chiếu mà tiến cung, nhưng trẫm trăm triệu lần không ngờ được! Các người lại vội vàng muốn thoát ra như vậy! Rốt cuộc trong mắt các người còn có... trẫm đây hay không?...”

“Đến ngay cả dân chúng của trẫm các người cũng không chăm lo tốt. Trẫm đem con dân giao phó cho các người, cũng bởi vì tin tưởng các người. Trẫm lại không ngờ các người căn bản là...”

Hoàng thượng lưu loát niệm xong một bài phát biểu cảm tượng, toàn bộ quan viên trong triều đều nơm nớp lo sợ.

Hoàng thượng dạy bảo xong, kê ra hết một loạt tội trạng, rồi theo lẽ thường hỏi một câu, “Tiêu ái khanh, có việc gì muốn tấu không?”

“...” Nghe xong ý kiến lúc tổ chức tế tự cần cắt giảm này nọ, còn đối với việc tiến cống cũng nên hủy bỏ từ từ, Hoàng thượng trong lòng thầm than Tiêu Vĩ Ương người quả là bộ dáng thần giữ cửa, trăm có tiêu tốn chút bạc của mình, người có gì lại không thoải mái, sau đó trầm tư nói, “Trăm chuẩn tấu.”

“Tạ chủ long ân.” Tiêu Vĩ Ương lui xuống.

“...” Hoàng thượng liếc nhìn Hộ bộ Thượng thư của mình, “Tiêu ái khanh có còn lời nào khác muốn nói?”

“Hoàng thượng anh minh, thần quả thật còn một chuyện.” Hộ bộ Thượng thư vì thế nói ra ý tưởng chợt nghĩ ra lúc chiều hôm qua về một sổ quy định thuế má có thể giúp thay đổi chế độ xã hội, Hoàng thượng nghe vào đầu toàn thấy trâu bò này nọ, vì thế phát tay, “Việc này để sau thảo luận, Tiêu ái khanh còn việc gì không?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, thần còn một chuyện muốn tấu.” Tiêu Vĩ Ương đem hết đủ chuyện trên dưới trong cung ra nói từng cái một, “...Theo như thần thấy, ba vạn sáu ngàn hoàng kim này, vốn chỉ dùng vào những xa xỉ phẩm, nếu có thể đem cho việc luyện binh, nước ta mỗi năm có thể nuôi thêm rất nhiều quân...”

“...” Hoàng thượng tức giận trừng mắt, “Tiêu ái khanh, người bảo bốn vương lấy cái gì làm phần thưởng cho đám hậu cung phi tần của mình đây?”

“Thần nghĩ rằng...” Hộ bộ Thượng thư Tiêu đại nhân lại lưu loát nói một mớ thứ nữa, còn lôi ra một quyển sổ tính toán thu chi của Hộ bộ.

“...” Hoàng thượng nghe xong, chỉ thấy trước mắt một cái đầu hóa ra hai, “Việc này cũng thảo luận sau đi. Tiêu ái khanh người còn có... Không ——”

Lúc này, Hoàng thượng đã quyết đoán, không cần nghe thêm một đồng thứ nào là bao nhiêu lượng bạc thối, hoàng kim gì đó, “Bãi triều!”

“...”

“...”

Trong đại lao, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Thật lâu sau, một người lên tiếng, “Nhược Thủy... Người ra ngoài đi...”

“...”

Hoàng thượng Cảnh Vong thật sự lo lắng cho đệ đệ yêu dấu của mình đến nói không ra lời, vội vàng cho người dâng nước lên, “Trẫm biết trong lòng người không thoải mái, nhưng người đừng tức giận nữa, trẫm sẽ giúp người nghĩ cách mà!”

“Người bảo ta sao không tức giận?” Bạch Vương điện hạ thở phì phì một cái, sau đó tức giận rống ta, “Ta làm nhiều thứ như vậy, Tiêu Vĩ Ương hần căn bản không đem ta đặt trong lòng! A a ——” Bạch Vương điện hạ tức đến phát điên.

“Không không không, Nhược Thủy người đừng như vậy nữa!” Hoàng thượng đau lòng a, bản thân chỉ có một người đệ đệ này, thường ngày chính mình đem như trân bảo nâng niu trong lòng bàn tay, “Trẫm lập tức hạ lệnh đem Tiêu Vĩ Ương trị tội! Lập tức đánh nhốt vào đại lao này cùng người!”

“Người dám?” Bạch Vương điện hạ trừng mắt phượng.

“...” Hoàng thượng ngậm miệng, thật lâu sau mới cẩn thận nói tiếp.

“Trẫm... Người hay là đừng cứ ở mãi trong này, ra ngoài đi...”

Hoàng thượng đau lòng a, gian đại lao này tuy rằng đã cho người quét dọn sạch sẽ, nhưng đại lao vẫn là đại lao, một buồng trống rỗng, lạnh tanh lạnh ngắt, ngay cả cái giường cũng không có.

“Bốn vương nghĩ không muốn ra!” Bạch Nhược Thủy cảm hận nghiêng rằng, “Ta thật không được! Ta xem Tiêu Vĩ Ương khi nào sẽ nghĩ tới ta! Ta xem hần rốt cuộc nhần tâm đến mức nào!”

“...” Hoàng thượng thở dài, “Nhược Thủy... Người... Hay là ra ngoài đi... Nói thật thì... Trẫm vẫn cho rằng... Khổ nhục kế thật không thích hợp với người...”

Như thế nào lại có người ở trong phòng giam, chân giẫm cỏ khô thô ráp, nhưng người lại vẫn luôn sạch sẽ như thế?

“...” Bạch Nhược Thủy nhìn lại chính mình, “Người phái người mang cho ta một bát nước bùn đi!”

“Bạch Vương điện hạ sao không tự mình chén lên tay một đao đi?” Ngoài thêm địa lao vang lên tiếng bước chân, có kẻ cao giọng nói sang.

“Kẻ nào?” Người bên cạnh Hoàng thượng lập tức rút sẵn đao tùy thân.

“Thấy Hoàng thượng, sao còn không quỳ xuống!”

“Hử? Hoàng thượng ngự giá đến thăm địa lao?” Thanh âm kia truyền đến tiếng mỉm cười, Tiêu Vị Ương hành lễ, “Vi thần tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“...” Hoàng thượng liếc nhìn lại trang phục trên người mình, “Miễn lễ.”

“Hoàng thượng ưu tư khổ não, vì giang sơn nhiều đêm khó ngủ mà thức trắng, vì dân chúng luôn luôn cần trọng, vì xã tắc vất vả lao碌, như thế nào hôm nay lại rảnh rỗi ghé qua địa lao vậy?” Tiêu Vị Ương mỉm cười đứng thẳng lại, “Phải chăng Hoàng thượng muốn thể nghiệm và quan sát dân tình?”

“Trẫm!” Hoàng thượng rướn thẳng cổ, “Trẫm đương nhiên có lý do của mình!”

“Hoàng thượng đương nhiên là anh minh.” Cách hàng rào, Tiêu Vị Ương vươn tay vuốt ve khuôn mặt Bạch Nhược Thủy, sau đó ngón tay bị kẻ nào đó hung hăng cắn một cái. Tiêu Vị Ương giật mình, rút tay lại, nhưng đối phương vẫn dùng hết sức cắn chặt ngón tay hắn không tha. Tiêu Vị Ương không khỏi cười khổ, quay lại đối diện với đôi mắt vừa tức giận lại lờ lờ sáng, “Bạch Vương điện hạ.”

“...” Mắt phượng sắc bén, câu nhân tức giận trừng hắn, miệng vẫn cắn chặt không buông.

“Hoàng thượng, Bạch Vương có ý đồ mưu phản, hạ quan muốn hỏi Hoàng thượng sẽ trị tội như thế nào?” Tiêu Vị Ương xoay đầu hỏi.

Hoàng thượng nhìn thẳng vào mắt hắn, “Canh ba ngày mai, trước Ngọ môn tịch thu tài sản, trăm kẻ phạm tội.”

“Thật vậy sao?” Tiêu Vị Ương giống như nghiền ngẫm những con chữ này sau đó tìm cách nuốt xuống bụng. Hắn mỉm cười, rút lại ngón tay bị cắn đến đỏ máu, “Vậy hạ quan xin cáo lui.”

“Từ từ ——” Hoàng thượng nhin không được muốn giữ hắn lại, “Người ——” Cảnh Vồng đột nhiên phát hiện bản thân có chút đường đột, vội vàng ho khan hai tiếng, “Tiêu ái khanh! Người không còn lời nào muốn nói sao?”

“Hạ quan còn lời nào để nói đây?” Tiêu Vị Ương mỉm cười cáo lui.

“Hạ quan chỉ có một câu, mong Hoàng thượng lấy quốc sự làm trọng.”

“...” Trong đại lao, hai người nào đó đưa mắt nhìn nhau.

“...”

“...”

Giữa chốn lao lý, lại có hai kẻ nhìn nhau không rời.

Thật lâu sau, một người lên tiếng, “Nhược Thủy... Người ra ngoài đi...”

Bạch Vương điện hạ tức giận đùng đùng, hướng phá Tiêu phủ mà đi.

Lực đạo cước bộ vô cùng lớn.

Y thở phì phì, trên đỉnh đầu tựa hồ muốn toát ra khói trắng.

“Tiêu Vị Ương! Người cho mình lại ai chứ!” Bạch Nhược Thủy vọt vào Tiêu phủ, sau đó tóm đại một tên nô tài, truy xem Tiêu Vị Ương đang ở nơi nào, sau đó xông thẳng vào phòng ngủ của Thượng thư đại nhân. “Bang ——” một tiếng, cửa lập tức bị đá văng, Bạch Nhược Thủy chỉ vào người nào đó rống, “Bổn vương

nói cho người biết! Bồn vương không thèm người nữa! Bồn vương dám chắc người chính là tên đầu gối! Không, tảng đá mới đúng! Mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ như thiên tiên người cũng không cần! Được, được — bồn vương liền toàn thành cho người! Bồn vương nếu đã không chiếm được, thì kẻ khác cũng chẳng thể rỏ vào! Người cũng đừng mơ đến thứ nữ nhân dịu dàng sẵn sàng, hiểu ý người gì đó! Người tin hay không bồn vương sẽ khiến cho người mẹ góa con cô cả đời này?”

Tiêu Vị Ương không hề buông xuống giấy bút trong tay. Hắn chỉ quay đầu nhìn cái vị đang tức giận đứng đùng nào đó, rồi mỉm cười nói, “Bạch Vương điện hạ quả nhiên thông minh mà, cuối cùng cũng thông suốt rồi.”

“Hừ!” Bạch Vương hừ lạnh nói, “Bồn vương đương nhiên thông minh! Trong mắt Tiêu Vị Ương người, bồn vương cũng không phải loại người kia! Người rõ ràng là không đem bồn vương để vào mắt! Bồn vương cũng thèm người!”

“...” Tiêu Vị Ương thở dài một tiếng, nhẹ nhàng buông giấy viết trong tay, xoay người lại, ngồi trên giường nhìn vị thiên hạ trước mặt mình, “Điện hạ, ngài đã từng cầu qua hạ quan chưa?”

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy vỗ bàn, “Tiêu Vị Ương! Người cho mình là cái gì! Còn muốn bồn vương phải cầu xin người sao?”

Tiêu Vị Ương hơi mỉm cười, “Bạch Vương điện hạ sao không thử một lần xem?”

“Người —” Bạch Nhược Thủy oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng sau đó lại bất ngờ mỉm cười, “Bồn vương sẽ không ngốc đến mức cho rằng nếu ta đây cầu xin thì người sẽ đồng ý.”

Tiêu Vị Ương rời khỏi chỗ ngồi, đứng dậy, đi đến trước giường rồi ngã lưng ra, sau đó nhìn thẳng vào hai mắt Bạch Nhược Thủy, bên môi là nụ cười âm trầm, “Bạch Vương điện hạ thật sẽ không cầu?”

“Người...” Tiêu Vị Ương khiêu khích. Bạch Nhược Thủy nhất thời sửng sốt.

Tiêu Vị Ương nở nụ cười với Bạch Nhược Thủy, “Bạch Vương không mở miệng thử xem? Người năm lần bảy lượt đùa giỡn, dùng đủ loại thủ đoạn. Mà hôm nay, hạ quan chỉ yêu cầu ngài nói vài lời nài nỉ ngọt nhạt thôi, như thế nào? Y Y.”

Hai tiếng “Y Y” của Tiêu Vị Ương, gọi đến vô cùng dịu dàng lại cứng chiều.

Bạch Nhược Thủy trở nên khấn trương, quay nhìn thiên hạ tuần tú ôn hòa trước mặt mình, “Thật chứ?”

Mà thiên hạ ôn hòa kia vẫn chỉ cười mà thôi.

Bạch Vương hung hăng túm lấy vạt áo của Tiêu Vị Ương, đem mặt hắn kéo qua làm cho đối diện với mình, “Tiêu Vị Ương! Người nghe rõ cho ta! Bồn! Vương! Sẽ! Không! Ngu ngốc! Đến! Mức! Để! Người! Đùa giỡn! Lần! Thứ! Hai!”

Đã theo lời hắn, mặt giáp mặt thừa nhận thích đối phương, việc làm này vốn đã khiến cho Bạch Vương điện hạ cao ngạo bị mất mặt, đã thế còn bị tên kia từ chối thẳng mặt nữa.

Tên hỗn đản mềm cứng đều không ăn!

Nghĩ rằng hôm nay bày ra bộ dạng thành thật này sẽ có thể lừa tiếp người ta sao?

“...” Tiêu Vị Ương nhìn Bạch Nhược Thủy đang giữ tay mình. Hắn hạ lỏng mày, che giấu đi thần thái của bản thân, khiến Bạch Vương chỉ có thể nhìn được ý cười nơi khóe môi hắn. Tiêu Vị Ương giống như lâm vào trầm tư, “Lời này của Bạch Vương là thật sao?”

Bạch Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng, “Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy. Tiêu Vị Ương, bồn vương quả thật tự mình đa tình. Người dùng hết mọi thủ đoạn, không phải vì muốn cho bồn vương biết, Tiêu Vị Ương người chỉ xem chuyện này như một trò đùa thôi. Bồn vương sẽ trả lại cho người sự yên tĩnh. Bồn vương từ nay không bao giờ...quấy rầy người nữa!”

“...” Tiêu Vị Ương giành lấy tay mình, xoay người ngồi xuống thư trác, “Hạ quan cũng mong Bạch Vương điện hạ tự giải quyết chuyện này cho tốt. Còn một câu này nữa, hạ quan cũng xin Bạch Vương tha cho, nếu bản thân cứ theo Bạch Vương đùa giỡn thế này, rồi cũng có ngày nào đó đùa rúng cả cái mạng nhỏ này.”

“Người ——” Bạch Nhược Thủy nhất thời chán nản, nhưng y lại cười mỉa một tiếng, “Tiêu Vị Ương, người đừng có hối hận.”

“Hạ quan có gì phải hối hận?” Tiêu Vị Ương quay lưng về phía đối phương, lật mở công văn, làm như bắt đầu bận rộn với mớ...công sự của mình.

Bạch Nhược Thủy cười lạnh, “Tiêu đại nhân đây là đang cảm thông cho bốn vương?”

Ánh mặt Tiêu Vị Ương bất chợt trở thâm trầm, “Bạch Vương điện hạ có hay không quá đa tâm rồi?” Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Bạch Vương điện hạ nhất ngôn cửu đỉnh.

Y thật sự không gặp Tiêu Vị Ương đến nữa.

Thậm chí, ngay cả khăn mặt, gối đầu, tiết khố, tranh vẽ, thư quyển đều được đưa trả lại, ngay cả dải buộc tóc của Tiêu Vị Ương cũng được thủ hạ của Bạch Vương tự tay đem trả về.

Tiêu Vị Ương nhìn một phòng đủ loại đồ vật, nhếch môi, không nói lời nào.

Tiêu Vị Ương vẫn như cũ, mỗi ngày đều ở lý trong Hộ bộ đến tận khuya, mới chịu hồi phủ.

Ngày đó, đang trên đường hồi phủ, bắt gặp Công bộ Thượng thư Tả Ấm đi ngang, Tiêu Vị Ương đang định lên tiếng chào hỏi. Nhưng Tả Ấm kia lại hốt hải như trúng tà, khóe miệng còn treo nụ cười ngu, lướt qua hắn.

Tiêu Vị Ương không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn vốn không thích để tâm chuyện của người khác.

Nhưng loại thần thái này của Tả Ấm quá mức khác thường.

Tiêu Vị Ương lo lắng vị đồng môn này cứ như thế chết giữa đường, không thì cũng tông vào vách tường.

Hắn đành đi theo ngay sau Tả Ấm.

Tả Ấm đi vào Hoa cư lâu.

Lông mày Tiêu Vị Ương nhíu lại.

Tả đại nhân đến loại địa phương này làm gì?

Hắn phát hiện Tả Ấm không đến uống rượu, chỉ trực tiếp đi thẳng lên lầu hai.

Lông mày Tiêu Vị Ương nhíu càng chặt.

Một chân đặt trên bậc thang, chân còn lại còn tại mặt đất, hắn do dự không biết có nên đi theo không.

Đúng lúc này, từ một nhà gian ở lầu hai truyền ra thanh âm, “Tả công tử, ngài tới rồi, tiểu thư nhà ta đang chờ ngài.”

Toàn thân Tiêu Vị Ương chấn động.

Đôi đồng tử chợt trở nên âm trầm.

Nhưng hắn không nói lời nào, mà bước chân đặt trên bậc thang cũng bị rút về.

Tiêu Vị Ương xoay người rồi đi

Vì thế, ngày hôm sau, thời điểm Tiêu Vị Ương vừa trông thấy Bạch Nhược Thủy, liền cảm thấy đối phương tươi cười đắc ý vô cùng.

Khi đó, vừa đúng lúc Hoàng thượng ở trong điện triệu kiến Tiêu Vị Ương, Bạch Nhược Thủy ra vẻ thản nhiên đi từ trong ra, rõ ràng đang buộc đai lưng nhưng lại làm như rất miễn cưỡng.

Tiêu Vị Ương ghen hòng, trân trối nhìn, phản ứng đầu tiên của hắn là lập tức xoay đầu lại, tức giận trừng Hoàng thượng.

Hoàng thượng cúi đầu làm như đang chú tâm đọc tấu chương.

Vì thế, Tiêu Vị Ương chỉ hơi nhếch khóe môi, không nói gì hơn.

Bạch Vương điện hạ lười biếng đi đến trước mặt hai người còn lại, cầm lấy chén trà trên bàn của Cảnh Vồng, uống một hơi cạn sạch. Y phục Bạch Nhược Thủy vô cùng ít, giống như còn đang ngái ngủ chưa tỉnh hẳn mộng xuân.

Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy cả người như bị một ngọn lửa giận thiêu đốt.

Nhưng trên mặt Hộ bộ Thượng thư vẫn tỏ ra như bình thường, hắn cung kính bái kiến Bạch Vương điện hạ. Mà Bạch Nhược Thủy chỉ miễn cưỡng đáp lại bằng một cái ngáp, cười mà không cười, rồi ném cho đối phương một cái liếc mắt. Đáp lại cái liếc mắt phong tình, Tiêu Vị Ương hung hăng trừng mắt, liếc trả lại một cái. Nhưng Bạch Vương điện hạ giống như hoàn toàn không nhìn đến. Y tự do tự tại lượn lờ khắp nội điện, cuối cùng nằm thẳng cẳng trên chiếc giường nhỏ mềm mại đặt một góc.

Hoàng thượng ngẩng đầu, “...À ờm... Tiêu ái khanh?”

Tiêu Vị Ương tức tối thu hồi tầm mắt.

Vì thế, Hoàng thượng tiếp tục cùng Tiêu Vị Ương đàm luận công việc.

Thời điểm Tiêu Vị Ương rời đi, Bạch Vương Bạch Nhược Thủy vẫn còn chưa trở về.

Ngày trước, Tiêu Vị Ương từng vị Bạch Vương mượn gió bẻ măng, thó mất quan ấn, mà đứng đợi ở trước cửa tiền điện.

Hôm này, thời điểm ra về, hắn chợt nhớ tới sự tình từng xảy ra trong điện này, cước bộ vì thế mà chậm lại.

Nhưng chẳng qua, chỉ là ngừng chân một hồi mà thôi.

Sau khi dừng lại một lúc, bản thân giống như lại vì cái gì đó mà phát giận, cho nên, Tiêu Vị Ương lại nhanh chóng bỏ đi.

Bạch Vương điện hạ mở tiệc đãi khách.

Ngày nào cũng vậy, Bạch Vương phủ nườm nượp kẻ đến người đi, quả nhiên luôn luôn tưng bừng đàn ca, múa hát.

Hôm nay, Bạch Vương mở tiệc chiêu đãi quan viên lục bộ.

Tiêu Vị Ương cũng nhận được thiệp mời, hắn theo lệ thường đi dự tiệc.

Trên gương mặt không hề mất đi vẻ ưu nhã, hắn ngẫu nhiên cùng đồng môn bên cạnh trò chuyện, vui đùa, không hề làm ra chuyện gì ảnh hưởng xấu đến toàn cục. Chỉ duy một điều, ánh mắt luôn lạnh đi khi bắt gặp Bạch Nhược Thủy.

Bạch Vương điện hạ ăn nói khéo léo, tươi cười chuyện trò, y hiện tại là vị Vương gia khác họ duy nhất trong triều.

Địa vị của Bạch Vương điện hạ, so với vài tháng trước, càng không thể bì kịp.

Bạch Vương phủ mỗi ngày đều là ca múa tiệc tùng, rõ ràng lòng mảy Hoàng thượng cũng không nhìn đến một nếp.

Đêm càng lúc càng khuya.

Rượu càng uống càng nhiều.

Bạch Vương điện hạ mời rượu, uống đến say ngất ngư, hai má đã có chút ửng hồng.

Quan viên ngồi hai bên cũng có chút men say.

Vị trí ngồi của mọi người vì say rượu mà không phân rõ đông tây nam bắc.

Tiêu Vị Ương nhận lấy y rượu của vị bên cạnh kính, uống cạn một hơi, trên mặt vẫn luôn lạnh lùng.

Bạch Vương càng uống, tươi cười càng thêm phần khả cúc. (tươi roi rói)

Vũ cơ xinh đẹp động lòng người, khiến đám quan viên không ngớt lời trầm trồ khen ngợi.

Tiêu Vị Ương chợt cảm thấy những bài vũ trình diễn trong bữa tiệc này vô cùng quen mắt.

Nhớ lại ngày đó, khi Bạch Vương mời Hộ bộ Thượng thư đến chơi, cũng có ca vũ như vậy.

Lông mày nhướng lên.

Trong lòng dấy lên một dự cảm bất hảo.

Quả nhiên.

Vũ khúc kết thúc, tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không dứt bên tai. Bạch Vương điện hạ miễn cưỡng đứng dậy.

“Bốn vương hôm nay cũng thật cao hứng, cho nên sẽ vì mọi người hiến vũ một khúc.” Bạch Vương điện hạ tủm tỉm cười bí hiểm, khoát tay một cái, lập tức có người nhận lấy chén rượu trên tay y. Bạch Vương điện hạ trút xuống trường bào trên người, liền xuất hiện hai thị nữ tiến lên giúp y mặc thêm một bộ vũ y bạch sắc, sau đó phát quan cũng được gỡ xuống, chỉ để lại một cây trâm cài tóc bằng ngà được cài hờ trên đầu.

Xung quang ngồi đầy người.

Thanh âm sáo trúc vô cùng êm dịu.

Tay áo Bạch Vương điện hạ nhẹ nhàng chuyển động, thanh âm tán thưởng lập tức rộ lên.

Tiêu Vị Ương sớm tức giận đến bốc khói.

Hắn được có mấy người châu đầu, ghé tai nhau rì rầm, “Từ lâu đã nghe tiếng...Bạch Vương điện hạ dung mạo phi phàm. Hôm nay được chiêm ngưỡng, quả thật trăm nghe không bằng một thấy a.”

“Ha hả, người còn chưa thấy bộ dạng y ở trên giường đâu.” Tên này dường như đã uống khá nhiều rượu, hành động lời nói ra có phần phóng túng.

“Hử? Chẳng lẽ người thấy qua rồi sao?”

“Này, bản quan đương nhiên không có phúc phận này. Chỉ có Hoàng thượng mới có thể chân chính nhìn được nha.”

“Người nhìn kìa, dáng người ——”

“Ngày thường Bạch Vương điện hạ lúc nào lạnh như băng sơn, hôm nay thay bằng bộ dáng cười tủm tỉm thế này, thật sự động lòng người a...”

.....

Tiêu Vị Ương siết chặt chén rượu trong tay.

Này là để cho hắn mà!

Này là nhảy cho một mình hắn xem!

Tiêu Vị Ương tức giận vô cùng.

Hắn uống hết chén này đến chén khác.

Hắn luôn cúi đầu, nên không chú ý tới tầm mắt Bạch Nhược Thủy luôn hướng về phía mình.

Bạch Vương kết vũ, tay áo xung lên, lướt qua đỉnh đầu Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh đập vào mặt mình. Hắn lập tức ngẩng đầu, duỗi tay bắt lấy vật thể đánh úp về phía mình, rồi đem nó giật mạnh xuống. Trong tay xuất hiện thứ gì đó mềm mại, nhẵn nhụi, hóa ra là một mảnh sa tanh trắng.

Tiêu Vị Ương nhất thời kinh ngạc.

Người ngồi xung quanh đều hoảng hốt.

“Lớn mật!” Lập tức có kẻ vỗ bàn đứng lên, “Tiêu đại nhân, ngài như vậy là có ý gì?”

“Người dám lớn mật đùa giỡn Bạch Vương trước nhiều người sao?”

Tiêu Vị Ương lạnh lùng nhìn bọn họ, thu tay lại, đem mảnh sa tanh kia nắm chặt trong lòng bàn tay. Hắn vẫn như cũ ngồi tại chỗ, không hề có ý tứ đứng lên.

Ổng tay áo của Bạch Vương điện hạ bị người ta xé rách một mảnh, nhưng y chỉ đứng yên một chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Vị Ương, cười mà như không cười.

Tiêu Vị Ương uống cạn rượu trong chén, sau đó đứng lên, dọa sợ đám quan viên ngồi xung quanh.

“Bạch Nhược Thủy! Người tự giải quyết cho tốt đi.”

Dứt lời, Tiêu Vị Ương xoay người bước đi.

Cảnh đêm trong Bạch Vương phủ luôn rất đẹp, huyền diệu khiến người ta phải nín thở.

Trong cơn tức giận, hắn rời chỗ ngồi, đi thẳng một mạch ra ngoài. Sau khi rời tiệc, chính mình lại mơ hồ không biết đã đi về hướng nào, kết quả đợi đến khi hoàn hồn, đã phát hiện bản thân lạc tới một chốn xa lạ.

Chỉ còn nghe được từ xa xa, mơ hồ truyền lại thanh âm đùa giỡn, tiếng sáo trúc, cùng ca múa.

Ngón tay vừa động, nơi đầu ngón tay lập tức truyền đến cảm giác mềm nhẵn của tơ lụa. Tiêu Vị Ương cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra đoạn vũ y của Bạch Nhược Thủy bị chính mình xé rách lại đang bị bản thân siết chặt trong tay. Tiêu Vị Ương nhìn chằm chằm mảnh vải dẹt sắc trắng, cõi lòng chợt động,

Ký ức ngày đó vẫn mịt mờ như vậy, Bạch Y Y rúc vào ***g ngực hắn, giả vờ rơi lệ. Lúc đứng lên, hắn cũng vô thức xé rách một mảnh vải nơi ồng tay áo của đối phương.

Chính đêm hôm đó, hắn phát hiện chính mình vì người kia mà động tâm.

Cũng vào đêm hôm đó, lần đầu tiên vươn tay, hắn chạm đến giọt lệ của người kia, tinh xảo tựa như đá quý Tây vực tiến cống, trong suốt, thuần khiết tựa hồ chưa từng nhiễm chút bụi hồng trần, hay những sự phàm tục nơi thế gian. Tiêu Vị Ương càng siết chặt hơn năm ngón tay, trong lòng bàn tay còn cảm giác được móng tay mình ghim vào da thịt, mà mảnh lụa trắng ngần trong tay cũng có độ ẩm như giọt nước mắt đêm hôm ấy.

Bạch Nhược Thủy a...

Một tiếng thở dài của Hộ bộ Thượng thư bị sự tĩnh lặng của màn đêm nuốt chửng.

Chậm rãi thả bộ dọc theo con đường nhỏ, chưa được vài bước, hắn liền bắt gặp hàng liễu rũ quen thuộc. Từng lớp từng lớp liễu tinh tế xếp lên nhau, đung đưa theo gió đêm, như suối tóc đen của Bạch Nhược Thủy.

Trên đời này thật có loại nam tử, ngày thường vẫn luôn tao nhã như vậy?

Vào đến bên trong đình nghỉ mát, Tiêu Vị Ương nhẹ nhàng ngồi xuống. Ký ức về ngày hôm đó, lúc Bạch Vương biếng nhác nằm nghiêng trên tráp nghỉ ngơi, trang phục vô cùng xa hoa, ung dung mà hòa nhã, tuy cao quý nhưng vẫn vô cùng thân nhiên, dù cho có phần tùy tiện mà vẫn hoa lệ, hay thanh nhã mà lạnh lùng. Hai phong thái đẹp này tuy mâu thuẫn nhau, nhưng chẳng phải chỉ cần tụ lại trên người vị nào đấy sẽ biến thành phong lưu tràn đầy sao?

Một cảnh liễu rũ chợt quét qua gương mặt Tiêu Vị Ương. Hắn giật mình, bàn tay theo phản xạ có điều kiện chụp lấy nhánh liễu kia. Bạch Nhược Thủy! Tiêu Vị Ương suyt nửa thì hô thành tiếng, nhưng vừa ngẩng đầu, lại chẳng thấy Bạch Vương đâu, chỉ có mỗi Ngũ hoàng tử Hồng Diệp.

“Thượng thư đại nhân thật có nhã hứng nha.” Hồng Diệp bày ra bộ dạng thành khẩn, ngồi xuống bên cạnh, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy có vài phần tương tự Bạch Vương.

Tiêu Vị Ương đứng lên, ý định rời đi.

“Ái chà chà, ta đáng ghét thế sao? Mắt vừa nhìn thấy ta đã muốn bỏ đi, người ta đau lòng lắm đó.” Hồng Diệp ở sau lưng hần cười cười, “Người ta thế mà vội vàng chạy sang đây xem người nha.”

“Cảm tạ, miễn cho.” Tiêu Vị Ương lạnh lùng nói.

“Người không hiểu kỳ Bạch Vương như thế nào qua lại với ta sao?” Thiếu niên kia phun ra một câu như vậy, quả nhiên khiến Tiêu Vị Ương đang muốn rời đi phải thả chậm cước bộ. Cho nên, thiếu niên vô cùng đắc ý nói tiếp, “Nhắc lại cảnh tượng người ta cùng Bạch Vương điện hạ gặp nhau, phải nói là phi thường lãng mạn nha.”

“Chuyện tình cảm của Bạch Vương điện hạ, can hệ gì đến bản quan!”

“Nào nào nào? Người không muốn nghe sao?” Hồng Diệp gấp gấp cao giọng, “Vậy sao người còn đứng bên kia nha?”

“...” Tiêu Vị Ương tức tối, hừ một tiếng, “Ngẫu nhiên nghe một chút cũng không sao cả.”

“Này, chặc chặc chặc.” Hồng Diệp miễn cưỡng nằm dài xuống tráp nghỉ, liếc nhìn đối phương, “Muốn nghe chuyện cứ việc nói thẳng, cần gì làm như thế.”

Tiêu Vị Ương không đáp tiếng nào, chỉ trở lại trong đình, ngồi xuống chỗ cũ.

“Eo ôi, thật quang minh lỗi lạc nha.” Thiếu niên liếc nhìn hần, nơi đáy mắt lẫn lộn nhiều cảm xúc, lúc ẩn lúc hiện. Tiêu Vị Ương trong lòng đề cao cảnh giác, nhưng trên mặt không chút thay đổi, “Muốn kể lại, hần phải mất một hồi mới nói hết được.”

“Người thật sự đáng ghét.” Thiếu niên ha ha cười, “Bạch Nhược Thủy như thế nào lại coi trọng người nhỉ? Chẳng có chỗ nào đẹp, lại giống như tượng gỗ, làm sao có thể thưởng thức dáng vẻ phong lưu phi thường của Bạch Vương điện hạ chứ, lại càng không thể sờ sờ bảo bọc một mỹ nhân như vậy. Điểm này, ta chắc chắn tốt hơn người nhiều lắm nha.” Ngũ hoàng tử Hồng Diệp luyến tiếc thở dài.

“Người hoàng tộc của quý quốc đều đông dài vô nghĩa như vậy sao?”

“Ái chà chà, người không muốn cùng người ta tâm sự chút sao, khó được dịp ta hưng trí thế này lắm nha.” Thiếu niên dùng ánh mắt như hết thuốc chữa nhìn hần, “Người xem dáng nằm người ta thế nào, người không cảm thấy thanh âm người ta êm tai lắm sao? Không cảm thấy chút rung động nào sao?”

“Bản quan không giống như quý hoàng tử có sở thích nam sắc, vừa nhìn thấy nam nhân liền khát cầu đến mức bỏ nhào đến ôm.” Tiêu Vị Ương không có chút hảo cảm nào với vị Ngũ hoàng tử này.

“Cái này cũng đúng.” Cứ ngỡ Hồng Diệp sẽ cự lại, nhưng chẳng ngờ đến đối phương lại gật gật đầu, “Người như Tiêu đại nhân, vừa nhìn đã biết, thật sự là loại người trước khi thành thân tuyệt đối sẽ không chạm qua thê tử dù chỉ một chút, nhất định tuân thủ đến chết quy củ đêm động phòng mới có thể làm mấy chuyện như cởi quần áo này nọ. Có phải hiện tại ngài vẫn còn là xử nam?”

“Vấn đề riêng tư của bản quan không phiền người ngoài phỏng đoán.” Tiêu Vị Ương bày ra gương mặt băng giá, “Bản quan thật sự không dư thời gian cùng ngài nói những chuyện tâm phào!”

“Người đáng ghét quá đi ——” Thiếu niên cắn ngón tay, cười hì hì, “Được rồi được rồi, người ta nói chính sự đây. Nhắc đến thời điểm người ta cùng Bạch Vương điện hạ gặp được nhau, thật sự là —— lúc đó, rất nhiều hoa trong cung của quý quốc ta đang vào đợt nở rộ, nghe tin đồn Bạch Vương điện hạ đến đây, nữ nhân đều mở tung cửa sổ nhà mình, muốn ngắm nhìn tận mắt phong tư của vị Vương gia nước láng giềng. Mà phần ta, vừa vặn lại nhận lệnh phụ hoàng ra tận cửa thành nghênh đón khách quý. Kết quả, không nghĩ tới, ta đã gặp được người trong mộng kia ——”

Đầu mày Tiêu Vị Ương nhăn nhúm lại.

Đây là thứ tên kia muốn hần phải nghe sao?

“Sau đó, người có đoán được người kia nói gì không?” Hồng Diệp quay đầu hỏi hần, nơi đôi con người ánh lên ý tứ khiêu khích.

Lông mày Tiêu Vị Ương nhíu càng chặt. Không chút nghĩ ngợi, hần đáp, “Quý quốc ngài không còn ai đoan chính một chút sao? Người nào người nấy đều mê trai hết cả à?”

“Tiêu, Vị, Ương!” Sắc mặt thiếu niên lập tức biến đen, “Nếu người là thần tử của ta, ta đã sớm nói phụ hoàng đem người ra ngũ mã phanh thây!”

“Này thật khiến cho Ngũ hoàng tử phải thất vọng rồi.” Tiêu Vị Ương nhàn nhạt đáp, “Bản quan cũng phi thường chờ mong. Đáng tiếc phụ mẫu bản quan chưa từng đem ta đến sống nơi quý quốc.”

“Hừ.” Thiếu niên tức giận, ngồi bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi rống lên, “Bạch Vương khen ta trẻ tuổi! Hừ! Cái này người kiêu gì so với ta đều kém hơn!”

“Thế thì đã sao?” Tiêu Vị Ương vẫn thản nhiên.

“Ái chà chà, ta đây tức tối làm gì, rõ ràng mình đang chiếm thế thượng phong cơ mà.” Hồng Diệp nằm trở lại, nhìn lên trần nhà, giống như thì thầm với chính mình, “Ta đây trẻ tuổi lại xinh đẹp, đứng bên cạnh Bạch Vương chẳng khác nào do thượng đế tác hợp. Vừa vặn, Bạch Vương lại thích nam nhân, còn cùng người cãi vã trở mặt. Ta lại đúng lúc gặp được Bạch Vương, thật sự là chuyện tốt thiên thời địa lợi nhân hòa.”

“Ngũ hoàng tử tiếp tục mộng tưởng đi. Hạ quan cũng không tiện quấy rầy nữa. Cáo lui.” Tiêu Vị Ương cúi thấp người, chuẩn bị rời đi.

“Hừ? Người nhanh vậy đã muốn đi?” Hồng Diệp vội vàng kéo hần trở lại. Tầm mắt Tiêu Vị Ương rơi xuống trên tay thiếu niên, còn đang bận lúi kéo tay áo mình. Con người hần càng thêm âm trầm, “Hoàng cung Ấp quốc cho phép những hành động lúi kéo thế này sao? Ở bổn quốc, này được coi là hành vi không hợp lễ giáo đó!”

“Người chẳng lẽ không muốn nghe lý do vì sao ta thích Bạch Vương à?”

“Vì sao?”

Thiếu niên chỉ chờ có thể để được vênh váo, hếch cao đầu nhìn thẳng vào mắt Tiêu Vị Ương, “Người không biết Bạch Vương rất giống ta sao?”

Chẳng buồn để ý đến biểu tình không cho là đúng của đối phương, thiếu niên bắt đầu húng khởi tuôn ra một tràng, “Người xem, Bạch Vương diện hạ tuyệt sắc như thế, cùng ta thật sự tương xứng. Hai người chúng ta, tính tình Bạch Vương diện hạ, tám chín phần hần cũng tương tự như ta. Y thích hoa, ta cũng thích. Mà ta đây thích ăn hoa quả, y cũng như thế.”

Trong bóng đêm vang vọng một tiếng cười lạnh.

“Chỉ cần tương tự, là có thể thích một người sao?” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Tiêu Vị Ương rơi giữa màn đêm, giống như mang đến một cảm giác áp bách kỳ dị, “Trời sinh vạn vật, tương sinh tương khắc, thường là bù khuyết lẫn nhau. Từ xưa đến nay, chưa từng thấy ai nói những sự vật tương tự lại có thể phối chung?”

“Con cái giống cha mẹ, huynh đệ tỷ muội cũng thế, chẳng lẽ tình cảm giữa bọn họ không tính là thương yêu sao?”

“Những người đó yêu thương nhau, chủ yếu không phải vì giống nhau, mà chính nhờ huyết thống, là loại tình cảm xuất phát từ ơn dưỡng dục, so với loại yêu thương kia hoàn toàn bất đồng.” Khóe môi Tiêu Vị Ương đầy nét trào phúng, “Bất quá lời của Ngũ hoàng tử thật khiến ta nghĩ đến một chuyện. Sử sách xưa này vẫn ghi lại rất nhiều chuyện cũ huynh đệ tàn sát lẫn nhau đếm không hết, không biết Ngũ hoàng tử có ý kiến gì về điều này?”

“Người! Người đây là ly gián!” Thiếu niên hừ một tiếng, “Người muốn ly gián quan hệ giữa ta và Bạch Vương!”

“Ly gián sao?” Nét cười nơi khóe môi Tiêu Vị Ương càng rõ ràng hơn, mà bóng đêm lại khiến cho nó trở nên lúc ẩn lúc hiện, làm cho thiếu niên đối diện vừa nhìn thấy trong lòng liền nhảy dựng, nụ cười này, thật sự nguy hiểm lại vô cùng ngạo nghễ, “Người, người cười cái gì!”

“Bản quan cười Ngũ hoàng tử luôn mồm bảo thích, nhưng suy nghĩ chẳng hơn được gì ngoài ý này!”

“Người ——” Trong khoảnh khắc, Hồng Diệp lùi về, đem ngón tay trở về phía hắn, “Hừ. Ta là đang giúp y!”

“Giúp y?” Tiêu Vị Ương nghiêng ngẫm cười, “Để cho Bạch Vương diện hạ ở trước mặt mọi người giống như đám kỹ nữ hiển vũ sao?” Thanh âm rét lạnh như băng. Trong nháy mắt, thiếu niên hoảng hốt cứ ngỡ chính mình nghe lầm. Giọng điệu mỉa mai lạnh lẽo như vậy, làm sao có thể phát ra từ con người tao nhã trước mặt này. Thiếu niên không khỏi kinh ngạc ngược nhìn, nhưng vừa trông thấy lại sợ đến trợn trừng hai mắt. Chưa bao giờ, bản thân gặp qua người nào có ánh mắt lạnh liệt như vậy, cho nên chính mình trong một khắc cảm giác như thân thể bị đục thành trăm lỗ, “Thích một người, làm sao có thể không để tâm việc để cho người khác thưởng thức thần thái quyền rũ của y? Nếu là ta, không có khả năng chia sẻ việc này!”

Hồng Diệp không biết dùng từ nào mới đúng, “Ta, ta là —— chính Bạch Nhược Thủy chấp nhận!”

“Y chấp nhận, bởi vì chính người xúi giục!” Ánh mắt Hộ bộ Thượng thư sắc bén như lưỡi kiếm, ẩn trong bóng đêm vẫn khiến Ngũ hoàng tử cảm thấy áp lực lớn đến mức thở không thông. Thanh âm lạnh lùng của Tiêu Vị Ương vang vọng trong không gian, mang theo tức giận, “Người đây là đang bỏ phí y đó!”

“Ta...” Hồng Diệp im lặng, phát hiện chính mình không cách nào phản bác được.

Dưới lớp y phục, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người này —— tuyệt đối không phải loại vô hại nhả nhận như bề ngoài!

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu Hồng Diệp thoáng qua vô số ý nghĩ.

Tỷ như —— đối phương hẳn là không được tự nhiên!

Nhân tài hẳn sẽ tự bộc lộ tài năng của mình, nhưng đồng thời rất dễ bị kẻ khác nhìn thấu. Người hiểu được phải thu liễm, che giấu hào quang của mình, mới là loại khó đối phó nhất. Mà Tiêu Vị Ương là Hộ bộ Thượng thư, tuy chỉ là một quan văn, đã có khí thế như vậy. Con người hẳn, thật đã thu liễm nhiều hay ít đây?

Sẽ tỷ như ——

Người này không có dung mạo tuyệt thế, cũng chẳng phải tài trí kinh người. Chỉ biết, hẳn được dân chúng tin cậy yêu mến. Từng nghe phong thanh, hẳn đối với sự vụ trong triều, ngay cả những chuyện vụn vặt nhất, đều phải đợi chỉ thị của Hoàng thượng. Cho nên, lúc trước, bản thân mới không để hắn trong lòng, nhưng hiện tại xem ra, chính mình hẳn đã quá coi nhẹ đối phương.

Lại tỷ như ——

Bốn quốc vì sao lại không có nhân tài như vậy? May mắn, quan hệ hai nước khá gần gũi. Nếu như khai chiến, người như vậy, chỉ sợ bên mình phải nhanh chóng tiêu diệt! Diệt trừ hậu hoạn!

Còn tỷ như ——

Ánh mắt nhìn người của Bạch Vương quả nhiên không sai, nếu đã lựa chọn ý trung nhân đương nhiên không có khả năng là loại tầm thường, thế thì xem ra ——

Bất luận là công hay tư, chính mình đều phải đem người trước mặt xử lý cho thỏa đáng!

Thiếu niên còn chưa ý thức được trong khoảnh khắc, đáy mắt mình chợt thoáng qua một tia sát khí.

Thời điểm nghĩ như vậy, thiếu niên đột nhiên phát hiện khí thế áp bách của người kia đã không còn. Tiêu Vị Ương vẫn đoan đoan chính chính đứng giữa đình nghỉ mát, ngữ khí bình thản, như thể trưởng giả đối với người trẻ tuổi ân cần dạy bảo, “Loại yêu thích giống như người, ta khuyên người tốt nhất nên thu tay lại thì hơn.”

Hồng Diệp trừng mắt.

Khí thể vừa này, chợt tan biến tựa như chỉ là ảo giác của thiếu niên mà thôi?

Càng kinh ngạc hơn là thời điểm thân ảnh Tiêu Vị Ương đã sớm cách rất xa, “Chuyện giữa bản quan cùng Bạch Vương điện hạ, khuyên Ngũ hoàng tử không cần xen vào việc của người khác.”

Hắn...

Thiếu niên đương nhiên không còn nhìn thấy thân ảnh người nào đó trong bóng đêm nữa, chỉ còn dằng dấp nhanh liểu rữ mơ hồ giữa không gian tù mù. Ngũ hoàng tử nhẹ nhàng nâng tay, ống tay áo tuột xuống cổ tay, lộ ra lưỡi dao mỏng chỉ trong chớp mắt đã bị khí thể đối phương làm cho bất động.

Bị nhìn ra rồi...sao?

Nhẹ tay miết qua lưỡi dao mỏng trong bóng đêm càng thêm phần sắc lẹm, không nghĩ đến đầu ngón tay liền bị cắt trúng. Thiếu niên rên khẽ một tiếng, giờ ngón tay đặt bên môi mút vào. Lúc này, thiếu niên cũng đồng thời không còn nghe thấy tiếng sáo trúc của ai đó tự mình hiển vũ ở phía xa xa, đối lại là những thanh âm ồn ã.

Bạch Vương điện hạ hẳn đã xảy ra chuyện!

Thời điểm Tiêu Vị Ương vội vã trở lại thì đã chậm.

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy y vũ đơn bạc, hiện tại lại chẳng còn bao nhiêu. Không rõ có phải vì đối phương vừa hiển vũ xong nên có chút mệt, mới thở hồng hộc như thế, còn cả hương vị mồ hôi rất đậm. Có điều, Tiêu Vị Ương lại nhìn thấy một cảnh tượng khác nữa, Bạch Vương điện hạ một chân dẫm lên một người, ‘xoạt’ một tiếng rút kiếm khỏi vỏ, giận dữ mắng, “Buông bốn vương ra! Bốn vương không thể không giết hắn!”

“Bạch Vương điện hạ, trăm triệu lần không thể a!” Một nhóm thần tử gấp đến mồ hôi đầm đìa, nhưng lại ngại Bạch Vương quyền cao chức trọng, cho nên không một ai dám tiến lên ngăn cản.

Kẻ bị dẫm dưới chân vốn là bị thị vệ bên cạnh Bạch Nhược Thủy bắt lại, mắt thấy Bạch Vương rút kiếm sượt tới hòng lìa khỏi xác. Nhưng gã ta vừa phát hiện Tiêu Vị Ương đang chạy qua, giống như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, vội vàng giẫy khỏi giam cầm muốn lao tới chỗ người nào đó mà kêu cứu, “Tiêu đại nhân cứu ta!”

Nói các Đại học sĩ Văn Hà Tồn, quan tứ phẩm, cấp bậc ngang hàng Lục bộ Thượng thư, năm hai mươi lăm thi đậu Tiến sĩ, ba năm sau thăng tới Đại học sĩ. Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương như thế nào còn không quen thuộc người này.

“Đại nhân! Đại nhân! Ngài nhất định phải cứu ta! Hạ quan chỉ là nhất thời uống quá nhiều rượu, mạo phạm Bạch Vương điện hạ. Hạ quan đáng chết! Đáng chết lắm! Nhưng tội này của hạ quan không có đáng chết a ——” Văn Hà Tồn kia kính cẩn cầu cứu, kêu cứu đã nửa ngày mà mãi vẫn chưa thấy Tiêu Vị Ương đáp lời. Vừa ngẩng đầu lên, gã ta liền bắt gặp đôi đồng tử u ám của Tiêu Vị Ương ánh lên ý cười lạnh như băng, cho nên tay chân lập tức rét cóng, toàn thân run rẩy, “Ta... Ta...”

“Thật vậy sao?” Thanh âm Tiêu Vị Ương vô cùng bình thản, tựa như phong thái quan lớn của hắn ngày thường, khiến bọn quan viên vừa nhìn thấy hắn xuất hiện, liền nín thở, luống cuống tay chân không ngừng lau mồ hôi. Lúc này, Văn Hà Tồn cảm thấy thanh âm này như thể tiếng nói từ âm phủ. Nhưng hiện tại, ngoại trừ Tiêu Vị Ương, không còn ai có thể cứu được gã ta, “Cứu ta! Mau cứu ta —— Tha ta đi! Tha cho tiểu nhân đi! Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân nhất thời hồ đồ!”

Tiêu Vị Ương mỉm cười, cúi đầu nhìn đối phương.

“Người người động vào chính là Bạch Vương a...” Tiếng thở dài thật dài, ý tứ như là ta đây cũng đành bó tay thôi.

“Nhưng mà, Tiêu đại nhân ngài nhất định không để loại chuyện này phát sinh được? Có phải hay không! Ngài công chính vô tư như thế, ngài không thể trở mặt nhìn chuyện như vậy xảy ra! Ngài nhất định sẽ không bỏ tay, để mặc a! Đại nhân, đại nhân à, ngài nhất định phải cứu ta a ——”

Lúc này, Bạch Nhược Thủy còn chưa hết nổi trận lôi đình đang bị Ngũ hoàng tử ghì chặt, cố hết sức giãy dụa khiến cho y phục càng thêm xốc xếch, trông vô cùng thô thảm.

Mà hiện tại, đám quan lại xung quanh, một số lên tiếng khuyên ngăn, số khác trách cứ Văn Hà Tồn, cũng có vài kẻ lên tiếng cầu Bạch Vương thủ hạ lưu tình. Bọn họ còn phải người vội vã trở vào cung thông báo cho Hoàng thượng. Những người còn lại chủ yếu đứng dồn vào một góc, lắc đầu thở dài. Cho nên chỉ cần đứng giữa đám người ồn ào đó chú ý một chút, Tiêu Vị Ương dù đã rời khỏi bữa tiệc, cuối cùng cũng vỡ lẽ được chuyện gì đang xảy ra.

Bạch Vương kết thúc vũ khúc, vũ y trắng ngần, vô cùng mỏng manh. Mà Văn Hà Tồn kia tuổi trẻ dễ kích động, trước đó lại thấy Tiêu Vị Ương làm rách tay áo Bạch Vương cũng chưa thấy y trách phạt gì, hơn nữa Bạch Vương vẫn luôn cười mà như không cười coi như không có gì. Cho nên, có rượu khích lệ, nhất thời hứng chí, gã chợt ảo giác thấy Bạch Vương hướng phía mình nở nụ cười nhân nhật. Vì thế, thời điểm Bạch Vương bước tới bên cạnh, Văn Hà Tồn nường theo xúi giục của men rượu, chụp lấy ống tay áo Bạch Nhược Thủy. Mà Bạch Vương vừa nãy chứng kiến Tiêu Vị Ương rời khỏi bàn tiệc, vốn đang ghen một bụng tức, lại thêm Ngũ hoàng tử Hồng Diệp cố tình đuổi theo sau. Vì thế, y càng không thể nghĩ nhiều, tùy tiện tìm một lý do phất tay áo rời đi, đúng lúc bị kẻ nào đó giữ lại. Cũng may, ống tay áo không bị kéo rách, nhưng chỉ một động tác nho nhỏ kia đã khiến lửa giận như được châm thêm dầu, lập tức giận đến tím tái mặt mũi.

Tiêu Vị Ương đối với Văn Hà Tồn kia, cũng không quá hảo cảm.

Trong triều vốn không thiếu những nhân tài trẻ tuổi, tựa như Tiêu Vị Ương, hoặc Văn Hà Tồn vậy. Bọn họ hầu hết đều là những con người đầy tài hòa và nhiệt huyết. Đương nhiên, có những người kín đáo nội liêm, ngược lại một số kẻ bẩm sinh đã vô cùng tùy hứng cùng cao ngạo. Một trong số đó chính là Văn Hà Tồn kiêu căng kia. Văn gia vốn là dòng dõi thư hương, mà gã lại là độc đinh (con trai một), từ nhỏ đã muốn gì được nấy, thích gió có gió, đòi bầu trời có sao chắc chắn không dám để trắng. Về sau, gã lại đậu Trạng nguyên, trong suốt ba năm làm quan chưa từng bị Hoàng thượng trách cứ lần nào, cho nên thân phận càng lúc càng hiển hách, vì thế cũng ít người dám lên tiếng bình phẩm.

Tiêu Vị Ương vốn cho rằng người này sớm muộn gì cũng phạm sai lầm, chỉ không nghĩ đến gã lại chọn cách xúc phạm đến Bạch Vương thế này.

Địa vị của Bạch Vương Bạch Nhược Thủy trong triều, sau lưng không ít kẻ bàn ra tán vào, nhưng ngoài mặt đưng phải Bạch Vương, đều tỏ ra cung kính. Cũng vì, y được Hoàng thượng cưng chiều quá mức nên mới có thể kiêu ngạo như vậy. Nếu thật sự người này lấy sắc mị chúa, nói không chừng trong tình huống này sẽ có tâm tư khác. Nhưng là, tính tình Bạch Vương hoàn toàn trái ngược với loại người kia, y tự nhiên sinh ra đã cao ngạo mạnh mẽ như vậy, cho nên hiện tại bị một quan viên tứ phẩm khinh rẻ, bản thân sao có thể chấp nhận được.

Tình thế như nước với lửa giao chiến, Bạch Vương nghiêng răng nghiêng lợi, thề rằng phải giết cho được Văn Hà Tồn để giải cơn hận. Mà Văn Hà Tồn vẫn luôn tự tin với chức danh Đại học sĩ của mình, còn là trợ thủ đắc lực bên cạnh Hoàng thượng, dù cho bằng quyền vị của Bạch Vương, nếu ra tay với quan lớn trong triều cũng là trọng tội khó tránh. Cho nên, cảnh tượng hiện tại biến thành thế này, một người đuổi một người trốn, mà quan viên Hình bộ xung quanh đã sợ đến mức chân tay mềm nhũn, đương nhiên không một ai dám tiến lên ngăn cản Bạch Vương, hoặc bắt Văn Hà Tồn kia lại. Cuối cùng, Tiêu Vị Ương vẫn là chạy trở về.

Cho nên khung cảnh một lần nữa đổi lại, khiến trong lòng Tiêu Vị Ương có chút hối hận.

Hối hận cũng vì sao chính mình lại vội vàng chạy trở về như thế.

Văn Hà Tồn vốn không phải kẻ ngu dốt, mà điều gã nói càng không sai. Có Hộ bộ Thượng thư Tiêu Vị Ương ở đây, dù cho đối phương có là Bạch Vương, hẳn chắc chắn không có khả năng dung túng người kia giết chết Nội các Đại học sĩ ngay trước mắt mình.

Bạch Vương ở bên kia vẫn tiếp tục giãy dụa, trường kiếm nắm chặt trong tay, lúc ẩn lúc hiện, “Làm càn! Kẻ nào! Kẻ nào dám ngăn bốn vương! Giết chết hắn! Mau buông bốn vương! Họ Văn kia, mở to mắt cho người ra! Bốn vương là đối tượng người có thể xằng bậy sao?”

Mà lúc này, Tiêu Vị Ương cũng thầm hy vọng Bạch Nhược Thủy một kiếm đâm thẳng vào người cái kẻ Văn Hà Tồn nào đó.

Nhưng Văn Hà Tồn giáo hoạt kia rất nhanh nhẹn trốn thoát, lại còn né ra phía sau Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân! Tiêu đại nhân công chính vô tư, nhất định phải cứu hạ quan đó! Hạ quan tội không đáng chết mà!”

“Bạch Vương điện hạ...” Tiêu Vị Ương thở dài, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng, “Văn đại nhân có tội, nhưng mà tội không đáng chết. Mong Bạch Vương khoan hồng độ lượng, không cùng hần so đo.”

Bạch Nhược Thủy hiện tại tức đến hai gò má trắng bệch, nhưng ngay thời điểm thanh âm Tiêu Vị Ương truyền tới bên tai, động tác vô thức bình tĩnh lại phần nào, “Tiêu Vị Ương! Người có gan ngăn cản bổn vương?”

Tiêu Vị Ương tựa hồ si mê ngấm nhìn đôi môi đỏ mọng ướm át của Bạch Nhược Thủy.

Cớ gì trên đời này lại có kẻ, ngay cả tức giận cũng hóa mất đến vậy.

Vì tức giận, ánh mắt nheo lại, lạnh đến thấu xương, lại sắc bén như lưỡi dao. Tầm mắt bất giác đụng phải chiếc cằm có chút gầy của Bạch Nhược Thủy, Tiêu Vị Ương không khỏi thở dài một tiếng, “Bạch Vương, nếu hôm nay ngài ám sát Nội các Đại học sĩ, dù là nhất thời tức giận, nhưng Hoàng thượng nào có thể coi như không? Ngày mai lúc lâm triều, những quan viên khác sẽ nói gì? Ngài chẳng lẽ muốn Hoàng thượng giao mình cho Hình bộ xử lý theo quốc pháp? Hay buộc Hoàng thượng phải che chở ngài, sau đó chính mình nhận về đủ loại chỉ trích của đám quan viên. Dù cho Hoàng thượng làm như có mắt như mù, có tai mà điếc, nhưng triều đình sẽ suy nghĩ thế nào? Tin tức này nếu truyền xuống dưới, dân chúng sẽ có cảm tưởng gì?”

“Hừ!” Bạch Vương chuyển thành hướng kiếm về phía Tiêu Vị Ương, “Chuyện của bổn vương, người không có tư cách can dự vào! Người cứ việc tránh sang một bên! Để mặc bổn vương giết chết tên kia, sau đó ta nhất định đến trước mặt Hoàng thượng chịu phạt đòn!”

“Bạch Vương điện hạ cần gì phải chịu ủy khuất vì loại tiểu nhân này.” Tiêu Vị Ương vươn tay, dùng đầu ngón tay kẹp lại mũi kiếm. Động tác của hần vô cùng nhẹ, không quan tâm đến việc Bạch Vương chỉ cần hơi run tay một chút, sẽ khiến lưỡi kiếm làm bị thương tay mình. Thật cẩn thận gạt kiếm sang một bên, Tiêu Vị Ương ngẩng đầu. Bạch Vương Bạch Nhược Thủy chỉ cảm nhận được một đôi con ngươi nhu tình như nước đang nhìn về phía mình, cùng cái mỉm cười khiến lòng người phải áy náy, “Văn đại nhân tử tội có thể miễn, nhưng khó tránh khỏi tai vạ, đương nhiên phải chịu phạt. Loại chuyện thế này vốn rất khó xử, hạ quan cho rằng không nên truyền ra ngoài, nếu để lọt đến tai Hoàng thượng, thật sự rất không hay. Cho nên, mong Bạch Vương điện hạ có thể giao người này cho hạ quan, hạ quan nhất định thay người xử lý ổn thỏa, được chứ?”

“Bổn vương nuốt ——” Hai tròng mắt Bạch Nhược Thủy trợn trừng, hướng thẳng về phía đối diện.

Tiêu Vị Ương mỉm cười nhìn y.

“Người!” Hai gò má Bạch Nhược Thủy ửng hồng, “Tiêu Vị Ương! Người dám mở miệng đùa giỡn bổn vương! Người biết rõ bổn vương —— người, người, bổn vương nhất định đem người ——”

Không đợi Bạch Vương điện hạ nói ra mấy câu kiểu như thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn này nọ, Tiêu Vị Ương cao giọng, “Bạch Vương điện hạ nghĩ thế nào?”

“Bổn vương ——!” Bạch Nhược Thủy nghẹn lời, tròng mắt liếc đối phương, khịt mũi hừ lạnh, nhanh chóng thu kiếm lại, “Được! Nhưng bổn vương muốn tận mắt thấy hần lãnh năm trăm trượng!”

“Đại nhân! Tiêu đại nhân! Năm trăm trượng trăm triệu lần không được a! Năm trăm trượng này, hạ quan nếu không chết, cũng mất nửa cái mạng đó!” Văn Hà Tồn trốn phía sau Tiêu Vị Ương nghe như vậy, sợ tới mức vội vàng chụp lấy ống tay áo Tiêu Vị Ương, “Tiêu đại nhân, cầu ngài giúp ta chuyện này! Ngày mai hạ quan nhất định đến tận nhà hậu ta! Hạ quan cầu ngài ——”

Tiêu Vị Ương làm như không nghe được thanh âm van nài của vị nào đó, mỉm cười với Bạch Nhược Thủy, “Cứ theo lời Bạch Vương điện hạ vậy, người đâu ——”

“Tiêu đại nhân ——”

Tiêu Vị Ương mỉm cười quay sang Hình bộ Thượng thư, “Việc này phải phiền Lý đại nhân vậy.”

Hình bộ Thượng thư đã bước sang tuổi năm mươi sáu, vỗ vỗ chòm râu bạc, “Này là đương nhiên.” Dứt lời, ông uy nghiêm vung tay, “Mau đem xuống!”

Ngay lập tức, thị vệ đã sớm đợi bên ngoài nhanh chóng tiến vào, đem Văn Hà Tồn trói gô lại, sau đó kéo ra một góc không xa, có thể nghe được thanh âm trượng gỗ quật vào da thịt vang lên, cùng tiếng rên rỉ thảm thương.

Tiêu Vị Ương im lặng nhìn Bạch Nhược Thủy.

“Đáng ghét! Tiêu Vị Ương, cái tên đáng giận ——”

Tầm cung Huệ phi nương nương truyền ra thanh âm rống giận, trách mắng.

“Làm sao vậy, Tiêu đại nhân rõ ràng giúp người tỉnh táo lại, không thì người đã gây ra sai lầm nghiêm trọng rồi, ít nhiều cũng phải cảm ơn hần, còn tức giận cái gì?”

“Tiêu Vị Ương kia! Hần ——” Bạch Nhược Thủy khẽ run rẩy.

Huệ phi nương nương có chút kinh ngạc, “Bổn cung thật ra cho rằng Tiêu đại nhân xử lý rất tốt. Nhưng cái tên Văn Hà Tồn kia, dám cả gan khi dễ đến người, trong lòng Bổn cung đương nhiên tức giận. Ngày mai lúc gặp Hoàng thượng, ta nhất định phải nói vài câu với y.”

“Tiêu Vị Ương! Đáng ghét, đáng ghét lắm ——” Bạch Vương điện hạ thở hổn hển chụp lấy chén rượu cung nữ vừa mới rót đầy, uống một hơi cạn sạch, “Hần thế mà dám nói với ta, nếu bổn vương xử phạt Văn Hà Tồn, vậy chuyện hần kéo rách tay áo bổn vương, chẳng phải cũng nên đem ra trị tội. Dám to gan lớn mật như thế! Dám coi rẻ bổn vương như thế! Có khi nào hần thật sự cho rằng bổn vương không dám đem hần ——”

Bạch Nhược Thủy nhớ đến đây, cơn tức trong lòng lại sôi trào.

Tiêu Vị Ương kia có ý gì?

Rõ ràng hần nói với bổn vương, chỉ cần ta chính miệng nói thích hần, hần sẽ đồng ý. Nhưng bổn vương nói ra rồi, hần lại cười cợt mà từ chối. Rõ ràng, bổn vương đã bảo không còn thích hần nữa, hần lại mỉm cười nhìn ta, còn dùng cái thanh âm dịu dàng mềm mại kia mà hỏi, “Y Y, ta đây mạo phạm người, còn nghiêm trọng hơn cả Văn Hà Tồn kia, người hần không muốn chặt bỏ cái đầu này của hạ quan đó chứ?”

Tiêu Vị Ương kia, dựa vào cái gì mà dám chắc chắn, Bạch Vương y sẽ không đối với hần xuống tay!

Lúc này, Bạch Nhược Thủy thực sự hận chính mình không thể một kiếm giết chết cái người nào đó cho xong! Y Y!

Bạch Y Y!

Bạch Nhược Thủy hiện tại nghe đến cái tên này liền khó chịu. Tiêu Vị Ương thực sự đã nắm được nhược điểm của y, khó lòng nào không dùng uy hiếp cơ chứ?

Tiêu Vị Ương! Người thật sự lớn mắt đó!

Bổn vương cũng chiều người đến vô pháp vô thiên rồi!

Nhớ tới Tiêu Vị Ương dùng loại ánh mắt kia nhìn mình, tựa như ánh mắt nam nhân đùa giỡn nhìn nữ tử quần lấy mình làm nũng, chính là cái loại ánh mắt vừa dịu dàng, mà thấu đáo, lại mang theo một chút bất đắc dĩ cùng cưng chiều đắm đuối ——

“Rót cho ta chén nữa! Rót đầy vào!” Bạch Nhược Thủy tức tối cầm chén rượu đặt mạnh xuống bàn, “Bổn vương thật muốn đem toàn bộ những thứ chứa trong đầu hần đào ra bằng hết!”

Ngay cả khi người nào đó ở trong đầu y đã sớm bị ngàn vạn mũi kiếm ghim thành con nhím, Bạch Vương điện hạ vẫn không thoải mái được chút nào.

Tức, tức chết vì sao chính mình dễ dàng bị tên kia xoay tới xoay lui như vậy!

Ánh trăng trong vắt.

Giọt nền nhỏ lệ, hận tình si mê.

Sương đêm ngày hè thấm ướt hàng liễu rũ xanh ngắt bên ngoài cung, mà người bên trong vẫn trần trọc chưa chìm vào giấc nồng. Huệ phi nương nương quan sát đệ đệ mình vươn đầu ngón tay chọc chọc cây nến đỏ đang thấp sáng, thở phì phì kể lể người nam nhân nào đó thể này không đúng, thể kia chưa tốt. Nhưng nàng lại biết rõ một điều, người nam nhân ấy chính là thân ái trong lòng đệ đệ mình. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Làm sao bây giờ? Minh hình như so ra thì kém hơn nam nhân kia nhỉ?” Ngũ hoàng tử Hồng Diệp đi tới đi lui, cắn ngón tay rầu rĩ.

Khó được một hôm người này không tìm đến Bạch Vương phủ quấy rầy Bạch Nhược Thủy, chỉ vì cảm giác được kẻ sách của bản thân cần thay đổi một vài chỗ.

So ra kém...

So ra kém hơn người kia ——

Nhớ tới thanh âm lạnh lùng của hắn, còn cả câu nói mang theo tức giận nào đó.

Người như vậy chỉ tổn hại đến y!

“Hừ!” Ngũ hoàng tử không khỏi cười thành tiếng.

Thật sự kém hơn hắn mà...

Tính ra thì mình thua hắn khoản bảo hộ trái tim Bạch Vương a.

“Muốn ta nhận thua sao?” Hồng Diệp lẩm bẩm, sau đó nở nụ cười quỷ dị. Nét cười như thể con mèo đang canh chừng trước hang chuột chờ bữa tối của mình chạy ra, “Làm sao có chuyện...”

“Cái kia...” Vài tiểu thái giám đứng canh bên cạnh Ngũ hoàng tử phát hiện sắc mặt chủ tử nhà mình như vậy, lập tức hết hồn, “Kia điện hạ muốn làm thế nào?”

Hồng Diệp biếng nhác nhếch khóe môi, vươn tay cầm một trái nho trên đĩa bỏ vào miệng, “Việc cấp bách, chính là khiến hai người kia cãi nhau một trận! Sau đó, cứ như vậy từ từ châm ngòi nha.”

Buổi lâm triều hôm nay, Hoàng thượng giận đến tím mặt.

Thứ khiến người này giận dữ, cũng chẳng to tát gì cho cam, mà chính là —— chút chuyện nhỏ mà không nhỏ.

Toàn bộ quan viên từ lớn đến nhỏ đều cảm giác rõ ràng Hoàng thượng trở nên phi thường đáng sợ, đương nhiên, người qua đường cũng biết là chuyện gì.

Người nào đó nói, trầm đột nhiên muốn triệu kiến Đại học sĩ Văn Hà Tồn. Thời điểm gã ta vội vàng chạy đến, Hoàng thượng từ trên long ý bước xuống, đánh giá triều phục của đối phương. Trong nháy mắt, Hoàng thượng trở nên giận dữ, đột nhiên nói tay áo trái của triều phục Văn Hà Tồn có bám chút tro bụi. Lập tức, một đại thần thức thời tiến lên, dâng tấu muốn trừng trị Văn Đại học sĩ tội coi rẻ quốc thể. Mà Văn Hà Tồn kia đã sớm sợ tới mức chân run lẩy bẩy, vốn nghĩ chính mình coi như toi mạng. Kết quả, Hoàng thượng đột nhiên nói chính mình dùng tâm trị quốc, sao có thể bởi vì chút chuyện vặt vãnh liền đem lên triều vấn tội, thôi thì cứ thế bỏ qua vậy.

Văn Hà Tồn vốn đang nơm nớp lo sợ, len lén vuốt ngực, rồi lại bị Hoàng thượng quát một tiếng dừng lại. Sau đó, Hoàng thượng lại như lơ đãng nhắc tới, gần đây Thống lĩnh thị vệ có giới thiệu cho mình một võ sĩ Tây Vực. Nghe nói người này khỏe như trâu, lại vô cùng khéo léo, có thể nhắc cả một cây búa nặng đến ba trăm cân, gạt đi một hạt bụi nhỏ tí ti ngay đầu chop mũi mà không mấy may tổn thương đến da thịt. Cho nên, Hoàng thượng vô cùng hiếu kỳ.

Vì thế, toàn bộ đại thần trong điện cùng thức thời tỏ vẻ tò mò, còn đề nghị võ sĩ kia lên trước tiền điện biểu diễn, để mọi người cũng thưởng thức.

Hoàng thượng đương nhiên đáp ứng ngay tức khắc. Mà cái vị Văn Hà Tồn, tuy triều phục chẳng nhiễm chút bụi, lại bị Hoàng thượng nói không thành có, làm sao có thể cự lại. Vì thế, gã đành mang theo vẻ mặt đau khổ, bước từng bước ra ngoài đại điện, lấy thân mình kiểm chứng. Thời điểm võ sĩ kia mang theo búa tạ nặng trăm cân đi đến, lưỡi búa bị kéo lê trên nền đất, kéo theo một dải tia lửa màu lam. Văn Hà Tồn vừa nhìn đến đó, mặt mũi lập tức trắng bệch, mồ hôi trên trán tuôn như suối.

Đương nhiên, Văn Hà Tồn chỉ có thể lông nga lông ngóng đứng giữa tiền điện làm mẫu. Tuy nhiên, võ sĩ kia còn chưa kịp hạ búa, hai chân gã đã riu vào nhau, ngã chổng vó ra giả chết.

Không nói đến Văn Hà Tồn giả chết bị kéo xuống, trong lòng thầm thấy may mắn.

Chỉ có điều, Hoàng thượng hiển nhiên vô cùng mất hứng, mặt tím đi vì giận.

Lửa giận hừng hực cháy lan đến Công bộ.

Vừa vặn thay, đây lại là thời điểm dễ dàng xảy ra nạn hạn hán. Cho nên, cứ đến khoảng thời gian này, Công bộ lại bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, công việc phải lo lắng cứ thế nối đuôi nhau đuổi tới, mà bọn họ lại không thể vội lo đầu này rồi bỏ đầu kia. Nếu để đích thân Hoàng thượng hỏi đến, chuyện lớn lại càng thêm to.

Trong đó, nghiêm trọng nhất phải kể đến đợt hạn hán ở vùng Bắc cương (biên cương phía Bắc), khiến mùa màng của ba châu trong khu vực này bị thất thu. Kỳ thực, so với năm trước có đến năm châu thất thu, thì thành quả này vẫn xem như sáng lạn hơn nhiều. Có điều, Công bộ Thượng thư Tả Ấm vẫn là mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng. Mà Hoàng thượng lại bất ngờ khoan hồng độ lượng, đề cập đến vấn đề nhân lực Công bộ còn quá ít, cho nên không có người rảnh rỗi đi khảo sát tình hình thực tế. Công bộ Thượng thư cuống quýt thưa vâng.

Đương nhiên, Hoàng thượng còn chưa quên tình hình sức khỏe của vị Văn Hà Tồn nào đó hình như không tốt cho lắm, chỉ mới chịu chút kinh hách nho nhỏ đã lăn ra xỉu, nếu tiếp tục như vậy, thật khiến ngài lo lắng. Sự vụ trong Nội các tương đối nhiều, nếu có thể phái gã đi tới năm châu ngoài Bắc cương, tiện thể giải quyết nạn hạn hán nơi đó. Tính ra, một cái nạn hạn hán nho nhỏ này, đối với Văn Hà Tồn kia mà nói, chỉ là chút chuyện con con. Đại học sĩ vừa được một tháng để tĩnh dưỡng, mà năm châu có thể khắc phục vấn đề thất thu, coi như một công đôi chuyện. Hoàng thượng tự cho rằng quả là sáng kiến không tồi.

Vì thế, công sự cứ như vậy mà định, chỉ bất hạnh thay cho vị Văn Hà Tồn nào đó giả chết bị đưa ra ngoài, làm sao biết bản thân vừa thoát một kiếp nạn, lại chạy không khỏi kiếp thứ hai.

Thời điểm Thánh chỉ được truyền xuống, Văn phủ chìm ngập trong những tiếng kêu khóc thảm thiết.

Văn Hà Tồn ngày hôm qua mới vừa chịu hai trăm đại bản, ngồi mã xa cực khổ như vậy, Văn gia sao có thể để gã cứ thế đi chịu chết. Hơn nữa, địa vị Văn gia trong triều cũng không phải nhỏ, cho nên bọn họ vừa tìm cơ kéo dài thời gian, cùng lúc bằng mọi giá khiến Hoàng thượng thay đổi chủ ý.

Mà bên kia, vị Hồng Diệp nào đó đang đã tâm bưng bưng bắt đầu tiến hành kế hoạch ly gián, thề rằng phải khiến Tiêu Vị Ương cùng Bạch Nhược Thủy cãi vã một trận.

Chẳng rõ vì sao, hôm nay Tiêu phủ nhận được hơn mười bức họa mỹ nhân.

Thật sự là chuyện đáng kinh ngạc.

Từ khi Bạch Vương điện hạ tuyên bố sẽ khiến cho Tiêu Vị Ương mẹ góa con côi cả đời này, bà mới không còn đưa đến mấy bức họa mỹ nhân nữa.

Quản gia Tiêu phủ vẫn lo đứng lo ngồi, lúc đi ngoài phố còn nghe ngóng được không ít những lời đồn đãi. Nào là, có quan viên chỉ vô tình chạm nhẹ vào y phục của Bạch Vương, liền bị ngài hạ lệnh lôi ra ngoài lĩnh năm trăm đại bản, về sau tiền đồ cũng coi như chặt đứt.

Lão quản gia vẫn nhớ rõ bộ dạng Bạch Vương vọt vào Tiêu phủ ngày ấy, sau đó ông đã phải bỏ thật nhiều bạc gọi người đến tu sửa ván cửa, ai dà!

Hơn nữa, người kia chỉ mỗi trang phục nhìn qua đã vô cùng cao cấp, nếu thật sự y vào cửa nhà mình, lão gia nhà ông nào tốt số đến vậy.

Mặt khác, quan viên người ta chỉ đụng phải trang phục của y một chút, liền bị đánh thê thảm như vậy. Vạn nhất sau này, Bạch Vương đi tới đi lui trong nhà, nếu bọn hạ nhân vô tình đụng phải, khiến y tức giận, chẳng phải sau đó liền chết như thế nào cũng chẳng biết sao?

Lão gia nhà ông không cưới vợ, nói không chừng ngày nào đó phải rước Bạch Vương vào cửa, mà đám thô nhân như lão thật không biết hầu hạ thế nào mới phải.

Từ ngày ấy, không nhà nào đưa ra lời mời cầu hôn với Tiêu phủ nữa, khiến lão quân gia mỗi ngày thở dài không thôi.

Cho nên, ngày hôm nay, rất nhiều bà mối bắt ngờ đến trước cửa cầu hôn, lão đương nhiên mừng đến cười toe toét, vội vàng đem một đồng tranh vẽ, chất đầy trong thư phòng của lão gia.

Này nọ đều là tranh họa của mỹ nhân, hoặc các tiểu thư khuê các, hay tiểu gia bích ngọc (con gái rượu của nhà đó), đuôi mày ẩn tình, nét cười dằm thắm. Thật sự là những nữ tử môn đăng hộ đối với Tiêu Vị Ương.

Nhưng Hộ bộ Thượng thư nhìn tới chỉ thấy chướng mắt.

Bởi vì hắn từng gặp được mỹ nhân đẹp hơn thế nhiều.

Tiêu Vị Ương phát hiện chính mình lại bất giác nhớ đến Y Y.

Vạt áo thêu kim tuyến, thắt lưng đỏ, dây chuyền bằng san hô, thân người lay động theo từng bước đi, lộ ra những đường cong duyên dáng nhất. Khi vũ khúc dừng lại, nữ tử này sẽ lớn mật dùng lá liễu quét qua mặt hắn.

Nhưng, Tiêu Vị Ương lại phát hiện hắn nhớ lắm rồi.

Người nọ rõ ràng là Bạch Nhược Thủy.

Hắn chợt thấy phần nộ.

Bạch Vương diện hạ quấy nhiễu cảm xúc của hắn, sau đó nói bỏ liền bỏ.

Tiêu Vị Ương tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Có can đảm chạy tới trước mặt một nam nhân như hắn nói ra chữ thích, chuyện kinh hãi thế tục như vậy Bạch Vương diện hạ không phải chưa từng làm qua, vì sao giờ phút này lại ra vẻ sợ hãi rụt rè, bộ dạng như thể ‘một lần rần rần, mười năm sợ dây thừng’?

Bạch Vương diện hạ từng nhất quyết muốn khiến Tiêu Vị Ương mẹ góa con côi cả đời, nhưng hiện tại Tiêu Vị Ương đang công khai nhận được tranh họa của các tiểu thư, người kia lại một chút động tĩnh cũng chẳng có.

Tiêu Vị Ương vẫn là nghiêng răng cắn tức.

Cái tên ngu ngốc Bạch Nhược Thủy kia!

Hắn vốn chưa từng đem lời nói của Bạch Vương để trong lòng.

Mà hiện tại, Bạch Vương diện hạ lại thật sự không thèm nói với hắn một câu, ngay cả ánh nhìn của y, cũng không còn chút tình cảm si mê nào.

Có thời điểm, Tiêu Vị Ương thậm chí bắt quả tang Bạch Nhược Thủy lén lút dùng ánh mắt dò xét nhìn mình. Có điều, sau khi bị tóm, đối phương chỉ hướng hắn cười một cái, sau đó dời đi tầm mắt.

Hơn nữa, trăm triệu lần không nghĩ tới, xuất hiện thêm một tên Ngũ hoàng tử Hồng Diệp chết tiệt kia.

Chẳng khác lưỡng tình tương duyệt là bao, dù cho tầm nhìn giao nhau, hay sóng mắt lưu chuyển, đều khiến cho người ta cảm nhận được loại tình cảm quyến luyến không thôi. Bạch Vương diện hạ y vốn là cao thủ tình trường, như thế nào còn không rõ?

Nếu không nhận thấy, y sao có thể bỏ tâm chuẩn bị, lo lắng từng nhất cử nhất động của người ta, chú ý từng nụ cười của đối phương, thăm dò tâm tình của cái thứ tính tình thật thật giả giả kia?

Hộ bộ Thượng thư chợt cảm thấy có chút ủy khuất.

Hắn từ nhỏ đến lớn, luôn được dạy ‘Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu’, mộng tưởng chính mình sẽ lấy một tiểu thư đoan trang về làm phu nhân. Mấy thứ đoan tự chỉ phích gì đó, vốn chỉ nhìn lướt qua trên sách vở, chưa từng nghĩ đến chính nó lại phát sinh trên người mình, cho nên hiện tại mới không biết đối mặt thế nào.

Mà kẻ nào ráp tâm tha hắn xuống nước, nếu là người dụ dỗ sẵn sóc cũng được đi, đằng này, cố tình lại chẳng phải.

Bạch Vương điện hạ!

Nhớ lại thật hù chết người.

Tiêu Vị Ương của ba tháng trước, sao có thể nghĩ tới đối tượng chính mình muốn ở chung một chỗ, hàng đêm đồng sàng cộng chẩm lại là Bạch Vương Bạch Nhược Thủy?

Lần đầu tiên, Tiêu Vị Ương cảm giác có một số việc bản thân không thể trốn tránh.

Trước đây, hắn chẳng qua muốn cho Bạch Vương ném chút giáo huấn, để y thu lại thái độ vênh váo, hung hăng của mình. Tiêu Vị Ương thật chưa từng gặp qua, một người ngay cả khi tỏ tình cũng bộc lộ khí chất ngạo nghễ của mình. Chẳng nghĩ tới, cái tên ngu ngốc kia, chỉ gặp chút thất bại đã gượng dậy không nổi, còn ngay lập tức đâm đầu vào ngõ cụt!

Bạch Nhược Thủy a Bạch Nhược Thủy, người từng phong lưu như thế, vì sao còn không đoán biết được tâm ý người khác?

Hay thật sự, người căn bản chưa từng nghĩ cho cảm giác của người ta?

Tiêu Vị Ương thật sự mất mát.

Hắn tự hỏi chính mình vì cớ gì lại sa chân vào bước đường này?

Kỳ thực, hắn căn bản không nghĩ đến, với phong thái thường ngày của Bạch Vương điện hạ, nhất định chưa từng bỏ công chạy đi suy đoán tâm tư nữ nhân mình muốn lấy lòng. Người như y, chỉ cần một cái vẫy tay, tự nhiên sẽ có kẻ vì mình thất hồn lạc phách, hay một nụ cười nhẹ, liền khiến người ta ngẩn ngơ đến si ngốc. Bạch Vương thật sự hiểu được mấy phần cách yêu thích một người đây?

Mà Tiêu Vị Ương vốn cũng không rành chuyện yêu đương, cho nên sao hiểu được, Bạch Vương vốn kiêu ngạo, mấy thứ vật vãnh trước giờ đều có người thay y làm, cho nên, người này càng không dễ dàng cúi đầu. Hiếm lắm mới có một lần cảm thấy yêu thích một người nam nhân, bản thân còn tự hạ mình, khổ tâm đeo đuổi, kết quả lại bị đối phương cự tuyệt, đương nhiên sẽ tức giận làm ra những hành động tuyệt tình. Về phần Tiêu Vị Ương, bản thân hắn không thể ngay lập tức nảy sinh tình cảm, cho nên mới ngoài miệng chiếm chút tiện nghi, đương nhiên không đời nào có chuyện vùng lên phản kháng.

Nay hai người bọn họ cố tình lại dây dưa cùng một chỗ, thật sự là tạo hóa trêu người.

Tiêu Vị Ương lâm vào trầm tư, nghĩ đi nghĩ lại vậy thấy khổ sở muốn chết, tránh không được thở ngắn than dài. Đại quân gia Tiêu phủ vừa tiến vào, bắt gặp đại nhân nhà mình trong bộ dạng hồn bay phách lạc như thế, không khỏi có chút lo lắng.

“Đại nhân... Ngài... Có coi trọng tiểu thư nhà không?” Đại quân gia Tiêu phủ hỏi.

Tiêu Vị Ương phục hồi tinh thần, phát hiện tay mình trong vô thức làm nhăn một bức họa. Hắn vươn tay bóp bóp mi tâm, mỉm cười nói với quân gia, “Đưa đây ta xem nào...”

Động tĩnh bên này của Tiêu Vị Ương còn chưa lọt đến tai Bạch Vương, mà tin tức long trời lở đất đã lan đến tai hắn.

Bạch Y Y sắp xuất giá.

Ngày đó, Tiêu Vị Ương đang trầm tư ghi chép vài thứ, thì một tiểu nha hoàn chạy đến đưa lên cho hắn một tấm hỉ thiếp từ chỗ Bạch Vương điện hạ. Tiêu Vị Ương mới đầu chỉ định liếc mắt qua một chút, nhưng vừa nhìn thấy nội dung bên trong, tờ giấy trắng trước mặt hắn liền đầy mực.

Hôm nay vốn là hội nghị thường kỳ của Hộ bộ, nhưng hiện tại Hộ bộ trống trơn không có lấy một bóng người.

Chỉ còn mỗi một mình Tiêu Vị Ương.

Tiêu Vị Ương đem toàn bộ oán hận phát tiết lên đồng sổ sách trên bàn.

Bạch Nhược Thủy! Ta đây liền xem ngươi lại bày ra trò gì nữa!

Chẳng lẽ một Hồng Diệp còn chưa thỏa mãn được ngươi, cho nên phải ra ngoài tìm thêm người nữa?

Chẳng lẽ, ngày đó trên hoa ghẹo nguyệt, ngươi còn chưa tiếp thu giáo huấn kia sao?

Tiêu Vị Ương viết thêm vài chữ, nhưng không còn ai giúp mài mực.

Hắn muốn uống nước, lại chẳng có người dâng trà.

Tiêu Vị Ương tức giận.

Hắn dẫn mạnh xuống bàn thứ đang xem trong tay, đứng dậy bước ra ngoài.

Hôm nay, Hộ bộ không có cách nào hoạt động.

Hắn đành chạy qua xem thử Công bộ chỉ cách Hộ bộ một bức vách.

Lục bộ triều đình không có lấy một bóng người.

Tiêu Vị Ương cảm giác ngày hôm nay quá mức kỳ quái.

Quan viên lục bộ toàn thể chết hết rồi hay sao vậy?

Hay là tất cả bọn họ đều không muốn sống nữa chẳng?

Công bộ Thượng thư Tả Ấm thành thân, quan viên lục bộ toàn thể trốn việc sao?

Tiêu Vị Ương đẩy bung cánh cửa, chạy đi phủ Tả Thượng thư.

Phủ Thượng thư đang lúc bái đường hết sức long trọng.

Tiêu Vị Ương lệnh cho người mang theo lễ vật bước vào, lạnh lùng ngồi xuống vị trí chủ thượng.

Công bộ Thượng thư Tả Ấm cười được giai nhân làm vợ, cười như một tên ngốc.

Tân nương nghe bảo là tiểu thư khuê các, người của Bạch thị, bộ dáng đúng là quốc sắc thiên hương.

Kiếp hoa của tân nương còn chưa tới, Tả Ấm hiện đang mời rượu mọi người, sau đó chạy đến trước mặt Tiêu Vị Ương, lại bị hắn giữ chặt.

Tiêu Vị Ương kéo đối phương ra chỗ vắng người.

“Ngươi bị làm sao vậy?” Tiêu Vị Ương thấp giọng, trừng người đối diện, “Đã biết rõ cái gọi là Bạch Y Y, căn bản chính là bản thân Bạch Vương mà!”

“Bạch Vương?” Tả Ấm rùng mình, nhìn trái nhìn phải, “Sao là Bạch Vương được?”

Tiêu Vị Ương đột nhiên phát hiện bản thân bị đùa giỡn.

Hắn bỏ lại Tả Ấm một mình, nhanh chân rời đi.

Trở lại đại đường, vốn đang ồn ào náo nhiệt, hiện tại yên tĩnh không ngờ.

Bạch Vương điện hạ đang ngồi tại vị trí lúc trước của Tiêu Vị Ương, cầm lên chén rượu hắn đang uống dở, nhàn nhả nhấp một ngụm.

Tiêu Vị Ương đi đến trước mặt y, trừng mắt.

Thế trận như thể nước cùng lửa.

“Tiêu đại nhân ngồi đi a.” Bạch Vương tươi cười khả cúc, “Sao lại bày ra cái mặt lạnh lùng thế kia. Hôm nay là đại hỉ của đồng môn của ngươi đó, mọi người đang vui vẻ như vậy, trừng mắt nhìn người ta như vậy, tân nương tử tiến vào thấy được, sẽ bị dọa sợ đó.”

Tiêu Vị Ương không nói tiếng nào, ngồi xuống ghế.

Tiêu Vị Ương vốn định hỏi chuyện hỉ thiếp thông báo Bạch Y Y thành thân, Ngũ hoàng tử Hồng Diệp bên cạnh Bạch Nhược Thủy lập tức xuất ra một thiếp mừng khác đưa đến, “Đây là hỉ thiếp thành thân của Bạch Vương điện hạ vài ngày nữa, mong rằng đến lúc đó Tiêu đại nhân sẽ ghé qua cổ vũ.”

“...” Tiêu Vị Ương làm như không nhìn thấy Hồng Diệp, tức giận trừng mắt với Bạch Nhược Thủy, thấp giọng, “Bạch Nhược Thủy! Ngươi chơi đủ rồi chứ?” Thanh âm run rẩy, lộ rõ tức giận.

“Tiêu đại nhân này là đang cầu bốn vương sao?” Bạch Vương nhàn nhạt mở hỉ thiếp ra, “Tiêu đại nhân cùng muội tử bốn vương nhất kiến như cố, nàng đương nhiên mong được Tiêu đại nhân ủng hộ.”

“...” Tiêu Vị Ương cầm lấy hỉ thiếp xé nát vụn, đám người đứng xung quanh sợ tới mức suýt chút nữa nhảy dựng lên. Đúng lúc đó, kiệu hoa của tân nương tử vừa kịp tới, một đám người đang dàn hàng lập tức lẫn đi thật xa, “Bạch Nhược Thủy, ngươi không thể không đem mấy thủ đoạn vật vãnh này ra đùa với ta sao?” Tiêu Vị Ương cố gắng ép xuống cơn giận dữ, “Hạ quan từng nói, chỉ cần Bạch Vương điện hạ thành thành thật thật giải thích một câu mà thôi.”

Bạch Vương lắc lắc ngón tay, “Sai rồi, này chính là cầu người đó.”

“Bạch Nhược Thủy! Ngươi như vậy mà gọi là cầu người sao?” Tiêu Vị Ương cả giận.

“Bốn vương vốn không cần cầu người.” Bạch Nhược Thủy cười lạnh, “Trên đời này đâu thiếu mỹ nhân thương nhớ bốn vương.” Bạch Vương điện hạ vênh váo, tự đắc, “Tiêu đại nhân nếu không còn chuyện gì khác, thỉnh tránh sang một bên.”

“Ngươi?” Tiêu Vị Ương cười lạnh một tiếng.

Bạch Vương điện hạ đứng lên, xoay người bỏ đi.

“Y Y.” Tiêu Vị Ương ở sau lưng gọi y, cước bộ Bạch Nhược Thủy chậm lại một chút.

“Y Y thích Tiêu lang, chỉ mong được gả cho Tiêu lang làm vợ.” Tiêu Vị Ương ôn nhu nói, “Y Y, ngươi chỉ cần nói một câu như vậy thôi.”

Bạch Vương điện hạ quay phắt người lại, “Chỉ cần nói vậy người sẽ đáp ứng sao?”

Động tác xoay người của Bạch Vương điện hạ quá nhanh, khiến Tiêu Vị Ương chỉ cảm thấy một trận hoa mắt. Hắn nở nụ cười, “Đúng vậy.”

“Thật sự?”

Tiêu Vị Ương gật đầu.

Hắn cảm thấy chính mình vô cùng thật lòng.

Bạch Vương điện hạ tiến lên một bước liền đến gần Tiêu Vị Ương, y đứng trước mặt người kia, vươn tay, vuốt ve đôi môi hắn. Ánh mắt mỏng hơi hơi hé mở.

“Tiêu Vị Ương! Ngươi nằm mơ đi!”

Bạch Vương điện hạ kiêu ngạo rời đi.

Thời điểm Bạch Vương điện hạ rời đi, thần tình ngạo nghễ như loài chim khổng tước, cho nên hoàn toàn không chú ý tới, thời điểm y xoay người, đôi con ngươi sáng lấp lánh của con người ôn nhả nào đó lập tức trở nên u tối. Hắn khẽ vuốt đôi môi của chính mình, ánh mắt dõi theo thân ảnh đang rời đi.

Này chính là ánh mắt bí hiểm của người thợ săn —— nhìn chăm chú con mồi tính tình ngạo mạn.

Bạch Nhược Thủy, người nhất định phải chết.

“Hô, cuối cùng cũng hòa nhau rồi, thật sướng khoái.” Tại Bạch Vương phủ, Bạch Vương điện hạ biếng nhác nửa ngồi nửa nằm dựa trên trường kỷ, “Thật đáng ghét, tình cảnh ngày đó chật vật chưa từng thấy, lại bị Tiêu Vị Ương kia chứng kiến toàn bộ.”

Kỳ thật, thứ khiến Bạch Vương hận nhất, chính là một câu nói kia của Tiêu Vị Ương.

Bạch Vương chán ghét cảm giác bị kẻ khác đoán trúng tâm tư, chán ghét cả việc phản ứng của mình đều bị đối phương xem thấu.

“Kế sách của người ta, đương nhiên phải dùng được rồi.” Một đôi bàn tay mềm mại, tựa như rắn nước sờ tới sợ lui, từ bả vai Bạch Nhược Thủy lần mò đến trước ngực y, vụng trộm muốn lấn vào bên trong lớp trang phục ngoài. Cây quạt trong tay Bạch Vương phát phát mấy cái, “bốp ——” một tiếng, đôi mắt Hồng Diệp lập tức ngẩn lệ, “Bạch Vương điện hạ, người ta là công thần đó, ngài nữ đối xử với người ta vậy sao?”

“Bốn vương trong lòng không thoải mái!” Bạch Nhược Thủy cắn cắn đuôi quạt. Đuôi quạt kia móc một cái quả tuệ bện bằng thừng chính là thứ ngày đó y giật được từ trên đai lưng của Tiêu Vị Ương, “Người rõ ràng nói chỉ cần bốn vương xuất ra hỉ thiếp của mình, sẽ khiến Tiêu Vị Ương vội vàng gật đầu đồng ý. Nhưng bốn vương thấy, hắn có chút vội vàng nào đâu? Hắn vậy mà còn dám tức giận.”

Mà thật ra, Bạch Vương cũng cảm thấy tức giận.

“Hắn gấp gáp chạy tới đó, vốn nghĩ sẽ chật vật muốn chết, sau đó phát hiện mình bị đùa giỡn, đương nhiên sẽ thấy tức giận.” Hồng Diệp cười hì hì, “Bạch Vương, tuy rằng cái người ta hứa với ngài còn chưa có kết quả, nhưng mà nhìn thấy bộ dạng chật vật kia của Tiêu Vị Ương, ngài chẳng lẽ không cảm thấy vui về chút nào sao?”

“Cái này cũng đúng.” Từ lúc Bạch Nhược Thủy bị lừa xoay vòng vòng, còn nói ra mấy lời vụng về kia, mỗi lần hai người chạm mặt, y đều ở vào thế hạ phong.

“Cho nên mới nói, người ta là thay người suy nghĩ đó.” Hồng Diệp đu người trên hai chân Bạch Nhược Thủy, lôi kéo đai lưng vị nào đó, mắt long lanh như nước hồ thu, chớp a chớp, “Người không biết người ta rất ư dịu dàng săn sóc, lại tinh tế đoán biết tâm tư người sao, so với Tiêu Vị Ương kia tốt hơn nhiều lắm phải không?”

Đáng tiếc, Bạch Nhược Thủy vốn không quá để tâm ý nghĩa của những lời này, “Hừ...” Bạch Vương trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu hỏi, “Dịu dàng săn sóc, tinh tế đoán biết tâm tư người khác? Chẳng lẽ tất cả nam nhân đều thích như vậy sao?”

“Đây là đương nhiên.” Hồng Diệp gật đầu lia lịa, sau đó lại phát hiện Bạch Vương trong nháy mắt giống như trái cà héo.

“Bạch Vương?” Ngũ hoàng tử giật mình. Bạch Vương điện hạ sao có thể lộ ra bộ dạng yếu đuối thế này? “Người bệnh sao?”

Cảm giác được một cổ lực vô cùng mạnh từ cánh tay truyền đến, Hồng Diệp cúi đầu, phát hiện tay mình đang bị Bạch Vương gấp gáp siết lấy. Hai tròng mắt nóng cháy của vị nào đó đang nhìn xoáy vào mình, “Kia, người xem thử bốn vương có thể được coi là dịu dàng săn sóc không?”

“...” Khóe miệng Ngũ hoàng tử Ấp quốc khẽ run rẩy.

Bạch Vương điện hạ tức giận, “Bốn vương ở trước mặt Tiêu Vị Ương, từ trước tới giờ chưa từng trách phạt hắn, mà ngay cả hiện tại cũng không, chẳng lẽ chưa thể tính là dịu dàng săn sóc sao?”

“...” Ngũ hoàng tử Ấp quốc tiếp tục run rẩy đáp lời, “Đúng thế... Đúng thật là... Dịu dàng săn sóc...”

Bạch Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng, “Người dám coi bốn vương là con nít bốn tuổi!”

“Nhưng mà, không cần dịu dàng săn sóc gì đó, Bạch Vương vẫn rất tuyệt nha!” Hồng Diệp lập tức bỏ nhào tới, cầm lấy tay Bạch Nhược Thủy đang gác trên ghế ngồi, “Người ta vẫn thích Bạch Vương điện hạ đối xử thô bạo một chút, cửa phòng mỗi đêm người ta đều không khóa lại, chỉ hy vọng Bạch Vương điện hạ ghé vào cường bạo người ta đó, chỉ mới nghĩ đến Bạch Vương điện hạ nhiệt tình liền có thể chịu đựng được ——”

“Thình ——” một tiếng

Bạch Nhược Thủy lững thững đi về phía hậu viện vắng vẻ, lúc ra tới cửa còn vỗ vỗ tay làm như muốn phải đi bụi đất, sau đó hướng thị vệ đang đứng canh bên ngoài, “Khuất Ngâm, đem tên *** tặc kia giao cho Hình bộ.”

“Vâng.” Thị vệ Khuất Ngâm tận trách một mình đi vào trong, khiêng lên Ngũ Hoàng tử Ấp quốc không ngừng giãy giụa, sau đó thần nhiên hướng nha môn Hình bộ mà đi.

Bạch Vương phủ từ trước tới nay chưa từng cho phép những kẻ có sắc tâm ở lại trong này.

Nhất là khu vực trong vòng năm mươi thước xung quanh Bạch Vương điện hạ.

Khuất Ngâm từ sớm đã không thuận mắt vị Ngũ hoàng tử mới tí tuổi đầu đã ‘hoang *** vô độ’ này.

Tuy rằng, đối phương vì chủ tử hiền kế thu thập vị nào đó, xem như cũng giúp đỡ được không ít. Dù vậy, chủ tử quả nhiên anh minh nhất, không có khả năng vì một chút tư lợi nhỏ nhoi mà bị gạt mất.

Thạch sư (tượng đầu sư tử khắc từ đá trước cửa nha môn ngày xưa) trước cửa nha môn Hình bộ đã trong tầm mắt, thời điểm đem kẻ nào đó ném vào trong, sâu trong thâm tâm Khuất Ngâm nảy lên một suy nghĩ, từ khi đi theo chủ tử, gã thường xuyên được cảm nhận tư vị cái gì là thỏa lòng thỏa dạ, cái gì là đền bù xứng đáng.

Tỷ như một kiếm giết chết đám tham quan đang cầm hận.

Tỷ như thẳng tay trừng trị đám ác bá kinh thành bại hoại.

Còn tỷ như hiện tại.

Phủ Hộ bộ Thượng thư.

Tiêu Vị Ương nhàn nhã nhìn sách đã hơn một canh giờ.

Hắn hồi phủ, vốn mới nghỉ ngơi được một chút, kết quả tỉnh dậy, phát hiện trong phủ sớm có vài vị khách không mời mà đến đang châu chực. Mà mấy vị kia không ai khác, chính là người Văn gia —— Văn Sĩ cùng kẻ ngày đó bị đánh đến môi trắng bệch, mặt đen sì, Văn Hà Tồn.

Văn Sĩ Sá này vốn là một Đại Lý tự khanh (quan viên làm việc ở Đại lý tự), cũng là ca ca của Văn Hà Tồn kia, luôn thay kẻ nào đó trái phải dọn đường. Cho nên, mặc dù Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, lệnh cho Văn Hà Tồn phải ngay lập tức khởi hành ra vùng Bắc cương, nhưng Văn Sĩ Sá mỗi ngày thượng triều đều bẩm báo tình hình thân thể đệ đệ nhà mình không tốt, bằng mọi cách trì hoãn hết ngày này qua ngày khác. Nhưng Hoàng thượng chính là kim khẩu ngọc ngôn, lời đã nói ra chính là Thánh chỉ, sao có thể dễ dàng thay đổi. Cho nên, càng lúc càng khẩn trương thúc giục, Văn gia đương nhiên phải vắt khô óc, tìm mọi cách giữ nhi tử ở lại kinh thành, nhưng xem chừng trước mắt vẫn là lực bất tòng tâm.

Cho nên, tuy rằng Văn Hà Tồn vốn không quá thân cận với Tiêu Vị Ương, nhưng một khi chứng kiến kẻ khác gặp chuyện bất hạnh, người này nhất định sẽ không khoanh tay, bàng quan đứng nhìn. Mà người Văn gia cũng chỉ có cách này, vì thế mới buộc Văn Hà Tồn tới đây cầu người. Vốn tưởng rằng với thế lực của Văn gia, Tiêu Vị Ương dù cho không quá nồng nhiệt, nhưng cũng sẽ chẳng bày ra bộ dạng mặt lạnh như thế.

Buổi chiều hôm ấy, Tiêu đại vừa tỉnh lại, liền lập tức rời thư phòng, cũng không cho phép người tới quấy rầy.

Quả gia Tiêu phủ luôn luôn tinh ý, đại nhân nhà lão sau khi nghỉ ngơi sẽ có thói quen xem một ít sách. Nếu hiện tại có người tiến vào quấy rầy, Tiêu đại nhân hẳn sẽ nổi trận lôi đình.

Mà Văn Hà Tồn kia vì phải chờ đợi mà mang một bụng tức, vừa nghe như vậy, thì lập tức phát tác tại chỗ. Nhưng nghĩ tới chính mình dù sao cũng là có việc cầu người, cuối cùng gã ta chỉ có thể khề cần mồi, đem mấy lời mạnh miệng nào đó nuốt trở vào, ngồi đợi trong đại đường.

Bên kia, trong thư phòng, Tiêu Vị Ương lật tới lật lui quyển sách trên tay, ngáp một cái, nhìn thời gian, qua vài canh giờ mới đốt đèn, thậm nghĩ cũng không nên tiếp tục làm khó Văn đại học sĩ nữa. Nhưng cảm giác chán ghét thì vẫn cứ là chán ghét thôi.

Vì thế Tiêu Vị Ương thả lỏng người, thong dong bước vào đại đường.

Vừa bước tới đại đường bắt gặp mấy người lạ mặt đang khiêng theo mấy cái rương vào bên trong, đầu mày Tiêu Vị Ương hơi nhướn cao. Tuy hiểu rõ nếu đã qua lại với các quan viên trong triều, sẽ không thiếu một chút lễ, làm quan nhiều năm như vậy, hẳn cũng đã gặp qua không ít. Nhưng mỗi lần nhìn đến, trong lòng liền thấy kém vui.

“Lão bộc trong phủ chẳng phân biệt nặng nhẹ, không biết Văn đại học sĩ giá lâm, thật sự thất lễ, thất lễ.” Tiêu Vị Ương nói.

“Tiêu đại nhân, ngài nhất định phải cứu bào đệ của ta!” Bồ nhào về phía trước, Văn Sĩ Sá quỳ rạp xuống đất, “Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn phái y đến Bắc cương. Tiêu đại nhân cũng rõ trong năm châu ngoài đó, có hết ba châu mùa màng thất thu, vốn là nơi nước mặn đồng chua, vốn rất dễ phát sinh hạn hán, cái này sao có thể khắc phục trong vòng một hai năm chứ! Hoàng thượng lại ra lệnh phải trong vòng một tháng khắc phục hạn hán. Tiêu đại nhân, ngài nói xem, đây không phải muốn mạng của y sao?”

Tiêu Vị Ương đối với tài hoa của Văn Sĩ Sá, vốn rất thưởng thức. Nhưng đối tượng hắn để mắt không phải là Văn Sĩ Sá có thể co được giãn được mà lại là Văn Hà Tồn đang ngồi im không nhúc nhích một bên kia. “Nghe nói Đại học sĩ thân thể có chút bệnh, còn không thể xuống giường, chẳng rõ hôm nay có còn nặng lắm không?” Tiêu Vị Ương mỉm cười, nhận lấy trà của gia nhân đưa tới.

“Xá đệ ta còn nhỏ chưa được dạy dỗ tốt, đối với Bạch Vương vô lễ cũng vì bị men rượu khiến cho nhất thời xúc động. Tiêu đại nhân lúc ấy đã giúp xá đệ một phen, Văn gia thật sự cảm kích, cho nên hôm nay đặc biệt chuẩn bị chút lễ mọn, mong Tiêu đại nhân không ghét bỏ.” Văn Sĩ Sá dùng mắt ra hiệu, lập tức có người tiến lên, mở nắp rương đồng ra, kim quang lóe lóe bên trong khiến Tiêu Vị Ương không khỏi thầm than một tiếng.

“Nghe nói Đại lý tự khanh cùng hạ quan đều là tứ phẩm, hạ quan còn chẳng biết bổng lộc đại nhân thật không ít đó.”

“Tiêu đại nhân chớ chê cười, này chỉ là chút lễ mọn, hạ quan thật sự xấu hổ, chuyện xá đệ ở kinh thành...”

“Chuyện ở lại kinh thành, hạ quan thật không nghĩ được biện pháp nào...” Tiêu Vị Ương tỏ vẻ chính mình cũng bó tay, vẻ mặt ưu tư, “Nhưng muốn không phải ra Bắc cương, thật ra rất dễ.”

“Thật sao?” Văn Sĩ Sá mừng rỡ, “Chỉ cần không phải ra Bắc cương hoang đại kia, những nơi khác đều được.”

Tiêu Vị Ương liếc Văn Hà Tồn một cái, ý vị thâm trường, mỉm cười, “Không cần đi.”

Văn Sĩ Sá đề thấp đầu Văn Hà Tồn, “Còn sững sờ một đồng ở đó làm gì, còn không mau mau qua đây tạ ơn Tiêu đại nhân!”

“Không tất phải tạ ơn,” Tiêu Vị Ương nâng tay bóp bóp mi tâm, bộ dáng buồn rầu, “Chỉ là ngày đó hạ quan vì xá đệ nói mấy câu, khiến Bạch Vương tựa hồ đối với ta cực kỳ bất mãn. Nếu hôm nay còn tiếp tục vấn đề này, có thể gây thù chuốc oán với Bạch Vương. Văn đại nhân cũng là người thông minh, biết rõ kẻ dám đối nghịch với Bạch Vương, hơn phân nửa đều không có kết cục tốt...”

Văn Sĩ Sá lập tức rào đón, “Hạ quan sẽ cho người trong nhà chuẩn bị thêm vài phần lễ mọn, sau khi giải quyết mọi chuyện, liền lặn lội cho người đưa đến quý phủ của đại nhân.”

“Hử? Bổng lộc của Văn đại nhân thiệt khiến cho hạ quan kinh ngạc.” Tiêu Vị Ương nhướn mày.

“Để Tiêu đại nhân chê cười rồi, nhà bên vợ ta ở Giang Nam có một xưởng tơ lụa nhỏ, người trong nhà cũng biết chút ít chuyện kinh thương (kinh doanh buôn bán), coi như có chút của để dành. Dù sao, nhân khẩu nhà ta cũng khá đông đảo.” Văn Sĩ Sá giải thích, mặt không đổi sắc, “Việc này cứ định như vậy đi ——” Nói xong, đối phương kéo đệ đệ của mình bắt đầu đi.

“Không nên ——” Tiêu Vị Ương vội vàng ngăn lại, “Vấn đề ngân lượng, thật sự chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu là ở chỗ Bạch Vương kia. Bản quan chỉ sợ lúc Bạch Vương biết được việc này, vạn nhất âm ỉ lên, hạ quan thật sự gánh không nổi.”

“Bạch Vương một lòng bức tử xá đệ, Tiêu đại nhân phải ra tay tương trợ ta. Người đời truyền miệng Bạch Vương thạo nhất là chuyện gièm pha, thường ở bên cạnh Hoàng thượng gây nhiều chuyện thị phi. Hoàng thượng cũng là nhất thời bị xúi giục mà làm chuyện của tiểu nhân, nhưng nếu thực sự vì kẻ nào đó mà người tài trong triều bị hại tha hương, uống phí tài hoa, chẳng phải rất oan uổng sao.”

Văn Sĩ Sá như thể nghiêm túc nói chuyện chính nghĩa, nhưng thật ra lại đang dò xét sắc mặt Tiêu Vị Ương. Có chút bất an, Tiêu Vị Ương vừa nãy còn chưa nhận lời, cho nên trong lòng Văn đại nhân khẽ giật nhẹ một cái.

“Hử? Phải không vậy?” Quả nhiên, đối phương đáp lại như vậy, “Kỳ thực, muốn ngăn miệng Bạch Vương điện hạ, cũng không phải không có cách...”

“Tiêu đại nhân có chủ ý gì sao?”

“Thật ra, chỉ cần khiến Bạch Vương bớt giận là xong. Nhưng chủ ý này, đối với Đại học sĩ hình như không tốt lắm. Hạ quan thật ngại nói ra ngoài miệng.”

“Chỉ cần xá đệ không phải ra Bắc cương chịu chết là được. Đại nhân đối với xá đệ chính là có ơn tái sinh như phụ mẫu. Tiêu đại nhân cứ việc nói ra, không sao cả!”

“Tự vả miệng năm trăm cái.”

Tiêu Vị Ương nhàn nhạt nói.

Hai mắt Văn Sĩ Sá lập tức trừng lớn.

Mà Văn Hà Tồn bên kia cũng đồng thời nhảy dựng lên, “Tiêu Vị Ương! Người có ý đồ gì?”

“Làm càn!”. “Thình ——” một tiếng, Tiêu Vị Ương dằn mạnh chén trà xuống bàn, khiến Văn Hà Tồn đang giận dữ đến giậm chân phải giật mình, mà thị vệ Tiêu phủ cũng sớm xông vào.

“Văn đại nhân cứ suy nghĩ đi, hạ quan còn nhiều chuyện cấp bách phải lo lắng.” Tiêu Vị Ương đứng lên, thông thả bước từng bước đến trước mặt Văn Hà Tồn, “Năm trăm đại bàng kia, còn đâu chứ? Hạ quan nghe nói lần ra Bắc cương này, mã xa chạy nhanh thì một tháng, lâu là ba tháng, đại nhân phải ngồi mã xa như vậy, miệng vết thương kia chịu khổ kiểu gì đây? So với vả miệng thêm năm trăm cái thì thế nào? Tự đại nhân suy nghĩ đi.”

“Người ——”

“Câm miệng ——” Văn Sĩ Sá “bốp ——” một cái vào mặt đệ đệ nhà mình, “Còn không mau mau nhận lỗi!”

“Ta ——”

Văn Sĩ Sá quay sang Tiêu Vị Ương cười làm hòa, “Việc này, mong Tiêu đại nhân chuyển lời đến Bạch Vương, xá đệ thật không dám nhận, nguyện chịu đòn nhận tội, tự mình vả miệng năm trăm cái, hơn nữa còn dâng lên tám trăm vạn hoàng kim, một viên dạ minh châu, tạ ơn Bạch Vương tha chết.”

“Hạ quan chỉ có thể cầu Hoàng thượng điều hẩn đến nơi khác. Về phần Hoàng thượng còn tiếp tục khó dễ gì khác, thứ cho hạ quan không thể giúp hơn.” Tiêu Vị Ương nói, liếc mắt một lượt qua mấy rương vàng bạc đặt trong phòng, “Hạ quan xem thấy, Văn đại nhân vừa phải chuẩn bị lễ cho hạ quan, lại thêm một phần cho Bạch vương, chỉ sợ ba mươi năm bổng lộc gom lại cũng không đủ đi. Những lễ này hạ quan vốn không cần, cứ mang về đưa sang chỗ Bạch Vương đi.”

Dứt lời, không nhìn đến hai người nào đó trong đại đường nữa, Tiêu Vị Ương xoay người rời đi.

Chiều hôm nay, từ lúc rời giường đến khi mặt trời lặn sau núi Tây, Bạch Vương điện hạ đều cứ như vậy, mày ngài đa tình, mắt tựa thu thủy, gò má ửng hồng.

Sau khi tắt đèn, thần thái Bạch Vương càng thêm trầm trọng.

Ngẫu nhiên một ánh mắt mê ly khiến người ta ôm ngực vì tim đập loạn nhịp ngẫu nhiên nhẹ giọng u oán, than thở ngẫu nhiên siết chặt nắm tay, mắt lộ ra hung quang, đờn đờn sát khí sau đó, trong chớp mắt lại tỏ ra bi thương khiến người ta phải đau lòng.

Cho nên, cả ngày hôm nay, từ hạ nhân đến thị vệ Bạch Vương phủ đều cực kỳ thê thảm.

Không biết lần thứ mấy bị dung mạo xinh đẹp của chủ tử làm cho mê mẩn, rồi trong tích tắc toàn thân trở nên cảnh giác, vì sát khí trên người y trở nên dày đặc, ngay cả đám sê trên cành đều bị dọa sợ mà bay mất.

“Làm sao bây giờ...” Bạch Vương điện hạ âu sầu tiếp nhận vận thiên (cơ trời) thị nữ dọn lên, ánh mắt nữa mê man nữa ưu thương, lại có chút buồn bực. Nhưng mặc kệ là dáng vẻ này, khí chất hiển lộ trên người Bạch Vương, vẫn không kém đi sự phong lưu phóng khoáng vốn có. Cho nên, tiểu thị nữ có chút kích động, hai gò má ửng hồng, phải che mặt chạy nhanh ra ngoài.

“Gi mà làm sao bây giờ mới tốt vậy? Để người ta giúp Bạch Vương phân ưu giải sầu đi!” Cùng với thanh âm là bóng người đang tiến đến, Hồng Diệp nũng nịu xuất hiện khiến vị nào đó đang mơ mộng phải bừng tỉnh.

Cá chép bên đình nghỉ mát vốn đang tụ lại bên góc ao, chờ mong thức ăn trong tay Bạch Vương rải xuống. Nhưng hiện tại bị kẻ nào đó dọa sợ, một đám cá chép quấy đuôi tạo bọt nước, trong nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Bạch Vương có chút tiếc nuối quay đầu lại, “Người không phải ở Hình bộ sao? Vì cái gì được về sớm như vậy?”

“Phì phì ——” Hồng Diệp phun sạch mớ cây cỏ ngậm trong miệng, giận dữ trừng mắt với Khuất Ngâm đang đứng hộ vệ một bên.

Khuất Ngâm từ sớm đã đứng canh giữ bên cạnh hồ cá trong đình, chẳng khác nào một cột trụ sơn đỏ khắc tranh đại bàng, đứng bất động không hề nhúc nhích.

Tên thị vệ này nhất định có vấn đề!

Hồng Diệp trong bụng mắng chửi vị nào đó không dưới trăm nghìn lần. Vừa nãy, người nào đó chuẩn bị nhào vào trong lòng Bạch Vương, không nghĩ tới, đang giữa đường bị cục đá bắn trúng eo, rên lên một tiếng, phải dùng tay đỡ lấy thắt lưng, cho nên thân thể lập tức lệch hướng, trực tiếp gằm đất.

“Chỉ là một cái Hình bộ, có thể làm gì được người ta.” Hồng Diệp không chút khách khí, cầm lấy khăn lụa để trong khay do một thị nữ dâng lên, lau lau miệng, ngồi lý dưới đất nhìn Bạch Vương, “Bạch Vương điện hạ lo lắng chuyện chi? Để người ta giúp ngài nghĩ biện pháp nhé! Người ta thật lòng muốn giúp ngài mà! Chỉ cần Bạch Vương đối với người ta tốt hơn một tí tí thôi.”

“Thật vậy sao?” Ánh mắt Bạch Nhược Thủy phiêu đảng nhìn xung quang, rồi dừng lại bên ao sen đang nở rộ, “Vậy người nói xem, bốn vương có nên cảm ơn Tiêu đại nhân không? Hay là khỏi cần?”

“Cảm ơn? Cảm ơn cái gì cơ?” Hồng Diệp kinh ngạc. Chẳng lẽ, trong vốn vẹn vài canh giờ bản thân bị nhốt ở Hình bộ, Tiêu Vị Ương liền ghé qua Bạch Vương phủ sao? Rồi làm chuyện tốt gì đó? Quyển rũ được trái tim của Bạch Vương điện hạ?

Đáng giận!

“Người không biết đâu? Thôi quên đi...” Bạch Vương thở dài, cúi người hái lên một đóa sen trắng đang nở rộ, từng cánh từng cánh ngắt xuống, lẩm bẩm, “Bốn vương hẳn không cần đi đâu nhỉ?”

Bạch Nhược Thủy giống như đang ở chốn không người, mà Hồng Diệp bên cạnh lại gấp đến độ giậm chân. “Này này này! Bạch Vương điện hạ, ngài phải nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra a! Như vậy người ta mới có thể giúp ngài!”

“Bang ——” một tiếng, Bạch Nhược Thủy bất ngờ đứng phắt dậy, “Bốn vương quyết định rồi! Bốn vương muốn ghé thăm quý phủ của Tiêu Vị Ương! Bốn vương muốn đích thân nói lời cảm ơn!”

“Từ từ đã! Bạch Vương điện hạ! Từ từ ——”

“Người không cần đi theo!” Thân ảnh Bạch Nhược Thủy đã sớm cách xa thật xa. Mà Hồng Diệp đang cực kỳ lo âu nhìn theo thân ảnh Bạch Vương, nhưng cả người chưa kịp di chuyển đã trông thấy bóng lưng nào đó khẽ phát tay, “Khuất Ngâm.”

“Vâng.”

“Ai nha nha —— lại phải đến Hình bộ sao?” Hồng Diệp oa oa kêu to, “Hình bộ buổi tối không làm không công mà —— Bạch Vương a! Bạch Vương điện hạ ngài ngàn vạn lần không cần mất cảnh giác! Ngài ngàn vạn lần đứng để bị Tiêu Vị Ương kia lừa gạt đó! Ngài vốn không phải đối thủ của hần a ——”

Trong bóng đêm đen kịt chợt có thanh âm lạnh lẽo của Khuất Ngâm truyền tới, “Ngũ hoàng tử dám vũ nhục chủ tử sao?”

“Oa nha nha! Người người người —— ta đã nói Hình bộ không làm không công mà ——”

“Nếu là tặc trong Bạch Vương phủ đưa đến, đương nhiên sẽ không giống mấy tiểu tặc bình thường. Giúp xử lý chuyện của Bạch Vương, Hình bộ hẳn là phải vui mừng.” Hôm nay, Khuất Ngâm cảm thấy vô cùng đại khoái nhân tâm (tâm tình thỏa mãn), đợi xem xong hình phạt của Hình bộ, nhất định phải uống hai chén.

Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Bạch Vương điện hạ trong một phút bốc đồng chạy đến Tiêu phủ, nhưng thời điểm đứng trước đại môn, lại cảm thấy hoảng hốt.

Cứ như vậy mà vào sao...

Cái tên Tiêu Vị Ương kia sẽ không cho rằng Bạch Vương y lại tới cầu mình chứ?

Chân mày Bạch Vương chau lại.

Nói như thế nào đây...

Trưa hôm nay, thời điểm Văn Hà Tồn bị áp giải tới, Bạch Nhược Thủy nghi hoặc nhiều hơn là kinh ngạc. Mà thời điểm Văn Hà Tồn ở trước mặt y, vừa nhận tiểu nhân đáng chết, vừa tự vả miệng chính mình, trong lòng y không khỏi cảm thấy dễ chịu phần nào.

Ừm, cho nên ——

Một cước đạp mở đại môn mà bước vào, hùng dũng oai vệ, hiên ngang tới trước mặt Tiêu Vị Ương, nói một tiếng “Bổn vương cảm ơn người”, sau đó xoay người rời đi sao?

Không được, không được, Tiêu Vị Ương có thể nào cho rằng y đến đây để giương oai giễu võ không?

Nếu dọa sợ hần, chính là lộng xảo thành chuyên. (làm chuyện tốt lại thành ra phá hoại)

Vậy nên làm thế nào bây giờ? Dịu dàng ôn nhã, từ từ tiến đến, “Tiêu lang a! Chuyện hôm nay, thật sự cảm ơn chàng...”

Phi phi phi!

Bạch Vương điện hạ sao có thể làm mấy hành động của nữ nhân ẻo lả kia.

Nào có phải Bạch Y Y đâu!

Bạch Nhược Thủy đứng trước phủ Tiêu Vị Ương nghĩ tới nghĩ lui, nửa muốn nhấc chân đá mở cánh cửa đối diện, nửa lại tự nhủ chỉ nên đưa tay gõ nhẹ, đến cuối cùng lại nghĩ thôi, cúi đầu, thì thầm tự hỏi, chuẩn bị rút lui.

Kỳ thực, Bạch Vương căn bản không nghĩ đến, Tiêu Vị Ương chỉ là một viên quan tứ phẩm, bản thân thay Bạch Vương xử lý chút chuyện nhỏ, mới không cần y tự mình thân chinh đến nhà nói lời cảm ơn.

Vin vào một cái cớ nho nhỏ để ghé qua Thượng thư phủ, Bạch Nhược Thủy lập tức nóng lòng lao đi. Y tự nhiên cho rằng, Tiêu Vị Ương làm việc này, chẳng qua vì trông mong Bạch Vương ghé thăm.

Đang do dự, chợt nghe đại môn Tiêu phủ kệt—— một tiếng mở ra, dường như là người hầu trong phủ có việc cần ra ngoài. Bạch Vương điện hạ vốn đang chột dạ, lần này thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mà đối phương cũng không nghĩ tới Bạch Vương đang đứng chờ bên ngoài. Hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, ngu ngơ đứng một chỗ hồi lâu.

Cũng may, Bạch Nhược Thủy kịp thời phản ứng lại trước, tức giận phát tay, “Đi đi a! Chưa từng thấy bốn vương đến tìm người à!”

Hạ nhân kia phục hồi tinh thần xong, sợ đến mức trốn nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi, ngay cả hành lễ quỳ lạy gì đó cũng quên sạch sành sanh.

“Vì cái gì lại sợ bốn vương như vậy?” Bạch Nhược Thủy nhìn cánh cửa còn đang lay động, cất bước tiến vào, trong lòng thắc mắc, “Bốn vương lớn lên diện mạo đáng sợ lắm sao, nhìn thấy bốn vương liền bị dọa thất kinh?”

Chẳng lẽ nói bốn vương không đủ dữ dằn cũng chính vì bộ dạng hung thần ác sát?

Bạch Nhược Thủy vừa nghĩ ngợi vừa lững thững tiến vào, bắt gặp trong đại đường chỉ có vài hạ nhân đang lau dọn bàn ghế. Mà bọn họ vừa trông thấy Bạch Vương, liền sợ tới mức quăng luôn giẻ lau trong tay, quỳ rạp trên mặt đất, “Tham kiến Bạch Vương.”

“Miễn lễ, miễn lễ.” Lần này, Bạch Nhược Thủy lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Toàn bộ cao thấp trong Tiêu phủ này làm sao vậy chứ?

Vừa trông thấy Bạch Vương y đến, đám tôi tớ lập tức sợ đến mất mật, nhưng từ thần thái đến bộ dạng đều vô cùng không được tự nhiên.

“Đại nhân nhà các người đâu rồi?”

“Lão gia... Lão gia hẳn đang tắm rửa trong phòng ——”

Hai trong mắt Bạch Nhược Thủy tức khắc sáng lờ lờ, “Thật sao? Bốn vương liền đi nhìn một chút!”

“Khoan đã, từ từ —— lão gia có lệnh, không cho phép người khác quấy rầy!” Một tên nô tài vội vàng bổ sung.

Nhưng Bạch Vương đã sớm rời khỏi đại đường, hướng phòng riêng của Tiêu Vị Ương chạy đi.

Đám hạ nhân bị bỏ lại trong đại đường thì thảm to nhỏ, “Này... Nhìn thấy chứ?”

“Quần gia nói, y có thể là phu nhân tương lai của chúng ta đó?”

“Má tôi ơi... Bộ dạng thật sự khó hầu hạ nha...”

“Nhà người nhìn xem trong phục của y đi, trên đai lưng khảm một mớ châu báu, bảo xem đại nhân nhà chúng ta nuôi kiểu gì mới tốt đây?”

“Quần gia có khi nào lầm rồi không? Nghe nói ông ta trước đây cũng vì chán ghét chủ tử kiêu căng mà bỏ đi, nếu chủ tử thật sự cười vị Bạch Vương này, lão quần gia sẽ không lại cao bay xa chạy sao?”

“Ông ấy không chạy đâu... Vì lão gia là người tốt mà, không phải sao?”

Bạch Vương điện hạ nhiệt huyết sôi trào.

Rón ra rón rén mở cửa, tiến vào phòng, y lập tức cảm giác được bầu không khí ẩm ướt lan tràn.

Bạch Nhược Thủy tức khắc miệng lưỡi khô nóng.

Nhìn phải ngó trái, sau làn hơi nước mù mịt, lại vẫn chưa tìm được nhân ảnh muốn gặp, Bạch Vương điện hạ nhìn đến bức bình phong thêu khung cảnh nước đổ từ trên núi xuống, đặt ngay giữa gian phòng. Y vươn tay, nhẹ nhàng chạm lên, liền nghe được tiếng cười của nam nhân từ bên trong truyền ra, “Bạch Vương điện hạ vì có gì lại gấp gáp như thế?”

Thanh âm nọ, dịu dàng như ngọc, khác với ngữ điệu ngày thường của Tiêu Vị Ương, nếu không phải mĩa mai thì cũng là gay gắt đối chọi, hoặc phản kháng. Tựa hồ vì mang theo sự ẩm ướt của hơi nước, giọng

người nọ đã nhẹ đi vài phần, gần như là nhu mì, mà lọt vào trong tai Bạch Vương, lại thêm mấy phần mỉa hoặc.

Bạch Vương trong nháy mắt, lại không biết phải phản ứng thế nào.

Người sau bình phong đứng thẳng lên, vai rộng hông săn, thân thể thon dài như ngọc, mà kiện áo vắt trên bình phong liền bị một bàn tay kéo xuống. Một hồi sau, Tiêu Vị Ương lững thững bước ra, vừa bắt gặp bộ dạng trơn mắt há hốc mồm của Bạch Nhược Thủy, thì không khỏi mỉm cười, “Bạch Vương điện hạ.”

Bạch Nhược Thủy khi nào liền thấy qua cảnh tượng xinh đẹp cỡ này.

Đạo trước, Tiêu Vị Ương bệnh nặng, y dựa vào thân phận Bạch Y Y mà nhào vào lòng Tiêu Vị Ương trái sở phải sở, nhưng lại luôn bị đối phương tỏ ý kháng cự. Chớ nói, với Bạch Vương ngày thường, cách ba tầng y phục, ngay cả chút xú da thịt hần cũng không lộ ra cho xem. Mà những tình huống chạm mặt nhau nhiều nhất, đều là ở trong cung, toàn thân là triều phục nặng nề, Bạch Nhược Thủy đời nào được ngắm Tiêu Vị Ương mê người, gợi cảm như thế.

Có lẽ, bởi vì mới tắm rửa xong, mái tóc đen dài luôn được búi cao, hiện tại lại xõa ra sau lưng, phần đuôi tóc ẩm ướt vì bị dính nước, thấm ướt sang manh áo đơn bạc khiến nó trở nên càng thêm trong suốt. Mà thời điểm Tiêu Vị Ương đứng lên, quần áo đều là vội mặc vào, cho nên còn chưa kịp lau khô nước trên người, khiến y phục theo đó ẩm ướt liền dán chặt lên người, so với không mặc gì càng thêm mấy phần phong tao.

Tiêu Vị Ương chậm rãi buộc đai lưng.

Bạch Nhược Thủy ghen một cục to tướng trong ngực, suýt chút nữa ngất luôn!

Ở trước mặt bốn vương chỉ mặc độc một kiện áo đơn! Tiêu Vị Ương này là có ý gì?

Da thịt màu tiểu mạch, nhìn qua cực kỳ bình thường tự nhiên, khiến cho người ta thật muốn vươn tay chạm lên, nếu có thể vuốt ve, hẳn sẽ là cảm giác dịu dàng, trơn láng như ngọc đi? Vầng trán còn lấm tấm nước, đến cả hàng lông mày lãnh đạm, không quá dài cũng còn ẩm ướt, gương mặt ướt át, như thể một bức tranh tao nhã.

“Bạch Vương?”

Lại thêm cần cổ kia, vẫn còn vương lại vào giọt nước đọng, thật khiến người ta muốn vươn tay tới mà vạch ra, dọc theo cổ áo bán mở, lẩn mò đi xuống ——

Lúc này, Bạch Nhược Thủy đã sớm xuân sắc ngập não, cảnh sắc tươi đẹp khôn cùng.

Mà bàn tay Tiêu Vị Ương vẫn còn đặt nơi đai lưng. Đai lưng to bản, kiểu dáng đơn giản, chỉ duy nhất một nút kết, phần cuối nới lỏng, rủ xuống theo y phục mặc trên người. Tiêu Vị Ương ngẩng đầu, bắt gặp bộ dáng si mê của Bạch Nhược Thủy, khóe môi vẽ thành nét cười, đưa tay nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt của đối phương, rồi nghiêng người tới trước, ở bên tai Bạch Vương thì thầm, “Có thích hạ quan như thế này không?”

“Thích...” Tầm mắt Bạch Nhược Thủy vẫn dán chặt nơi ngực Tiêu Vị Ương, bởi vì động tác vừa nãy, khiến y phục ẩm ướt càng thêm trĩu xuống vài phần, dọc theo cần cổ đã có thể nhìn thấy được xương quai xanh cùng một mảnh da thịt lộ ra bên ngoài. Nếu xem làn da trắng trẻo của Nhược Thủy là thanh nhã cùng tinh xảo, thì da thịt Tiêu Vị Ương lại thêm phần săn chắc, vô cùng hoàn mỹ, cho nên thật nhìn không ra xương quai xanh có hình dạng cụ thể gì, chỉ có một chút vân da nhợt nhạt phập phồng, vậy mà tầm mắt vừa chạm đến liền như thổ không nổi.

Bốn vương ——

Trong phút chốc, trong đầu liền hồi tưởng lại cảnh tượng chính mình vì kích động mà chạy đến quý phủ của Tiêu Vị Ương, cõi lòng trần ngập chờ mong, đối với người nam nhân này mà hô hoán ‘ta thích người’, liền sau đó lại bị hần hung hăng cười nhạo, Bạch Vương điện hạ ực một cái, mạnh bạo nuốt xuống một ngụm nước bọt, cuối cùng cũng vuốt xuôi bản thân, cười lạnh một tiếng, phất một cái gạt đi bàn tay của Tiêu Vị Ương đang dầy dụa trên mặt mình, “Bốn vương từng gặp qua mỹ nhân nhiều rồi! Tiêu Vị Ương! Người không cần ra vẻ với bốn vương! Chỉ bằng thứ công phu mèo quào này của người?”

Bạch Vương điện hạ thực sự tức giận.

Phần hận đến dục hỏa công tâm.

Hắn phải tốn hơi thừa lời nói mãi, còn phải khiến cho người ta sồn tóc gáy.

Thời điểm bốn vương nhìn thấy người này lần đầu tiên, đã sớm muốn hấn!

Rõ ràng đã qua lâu lắm rồi, lại vẫn chưa nuốt được vào bụng, công lực của bốn vương thực sự đã tiêu hao mấy phần!

Lại để mặc cho hắn ngày hôm nay bừa bãi đến loại tình trạng này!

Này quả thực là lộ liễu câu dẫn người ta, có kẻ nào, lại có thể cự tuyệt, loại câu dẫn như thế này chứ?

Bốn vương là thứ người muốn đùa thì đùa, chơi thì chơi dễ vậy sao?

“Thật vậy chăng?” Con người đen láy của Tiêu Vị Ương trong khoảnh khắc trầm xuống, khóe môi nguy hiểm cong lên, “Vậy thì, kia xin hỏi Bạch Vương điện hạ, vì cớ gì, ngài phải lén lút chạy vào trong phủ của hạ quan, hết như tên hái hoa tặc, rình trộm hạ quan đi tắm nha?”

“Hừ ——” Bạch Vương điện hạ vươn đầu ngón tay, chọc chọc trước ngực Tiêu Vị Ương, “Bốn vương tới đây, chỉ là muốn cảnh cáo người một câu, bốn vương muốn trừng trị kẻ khác, không nhọc người ra tay! Chuyện của bốn vương, người không cần quản nhiều!”

“Thật sự? Chẳng lẽ Bạch Vương điện hạ nghĩ, những việc hạ quan làm hôm nay, là vì lấy lòng ngài sao?” Tiêu Vị Ương mỉm cười, “Bạch Vương điện hạ không phải đánh giá bản thân quá cao chứ?”

Chẳng lẽ không đúng? Bạch Nhược Thủy vốn muốn trả lời, hiển nhiên như thế, nhưng bất gặp vẻ đùa cợt trên mặt đối phương, bản thân không khỏi cười lạnh, “Nếu không phải lấy lòng bốn vương, Tiêu đại nhân sao không mặc quần áo tử tế mà đã bước ra, vì sao lại áo rách quần manh còn ở trước mặt bốn vương tươi cười? Bốn vương vừa nghe những lời lạnh nhạt của người, lại nhìn thân thể người, liền cảm thấy Tiêu Thượng thư quả nhiên trong ngoài bất nhất.”

“Người ——” Tiêu Vị Ương chớp mắt chán nản.

Tiêu Vị Ương hấn, chưa từng câu dẫn kẻ khác, mà ngay lần đầu tiên thử nghiệm, không ngờ đến lại bị đối phương châm chọc như vậy. Hắn nhất thời tức giận, mím chặt môi, lập tức xoay người sang chỗ khác, vươn tay chụp lấy y phục mọi ngày vắt trên bình phong mặc vào người. Nhưng trong khoảnh khắc xoay đi ấy, khóe mắt Tiêu Vị Ương như thể bất thấy thứ gì đó, động tác lập tức ngừng lại. Hắn chậm rãi xoay người, nụ cười trên mặt nháy mắt khiến Bạch Vương ngẩn ngơ.

“Bạch Vương điện hạ...” Trong lời nói rõ ràng mang theo hàm ý khiêu khích, nhưng mà thanh âm vừa nhả ra, lại vô cùng hòa nhã mềm mỏng tựa như muốn nhấn chìm đối phương. Đầu ngón tay thon dài mà hữu lực lướt từ vầng trán Bạch Vương xuống tới bên gò má. Bạch Nhược Thủy giật mình một cái, lùi lại ba bước, Tiêu Vị Ương cũng thu lại chất lỏng trong suốt đọng trên mu bàn tay mình, nở nụ cười, “Bạch Vương điện hạ, ngài toát mồ hôi này.”

“Bốn vương...”

Tiêu Vị Ương đem ngón tay kia đặt bên môi, nhẹ vươn đầu lưỡi, liếm đi giọt mồ hôi đọng trên đó.

“Người ——” Bạch Nhược Thủy ngay tức khắc cảm giác được một nguồn nhiệt nóng chạy thẳng xuống dưới hạ thân. Y chỉ thẳng vào kẻ đang tươi cười đứng trước mặt mình, nói không nên lời.

“Bạch Vương điện hạ nói đúng rồi đó, hạ quan quả thật đang lấy lòng người a.” Tiêu Vị Ương nheo nheo ánh mắt còn dong đây ý cười, bộ dáng quả thật khiến người ta liên tưởng đến hồ ly, “Ngày đó ở quý phủ của Tả đại nhân, hạ quan đối với Bạch Vương bất kính, mong ngài đại nhân đại lượng mà thứ lỗi.”

“Bốn vương từ trước đến nay luôn khoan hồng độ lượng.” Bạch Nhược Thủy hừ một tiếng, nhưng tầm mắt lại như mọi khi bị câu dẫn, hiện tại đang nhìn chằm chằm nơi đầu ngón tay Tiêu Vị Ương.

Ngón tay thon dài, đường cong khung xương đều không khiến cho người ta cảm thấy đột ngột, mà ngược lại, đẹp đến tao nhã. Ngón tay như vậy, nếu có thể ở ghì chặt sàng đan màu trắng mềm mại của bốn vương, không biết sẽ tiêu hồn đến cỡ nào đây?

Hay là đem đôi bàn tay kia siết chặt, trói lại nơi đầu giường, thời điểm đặt dưới thân không ngừng tra tấn, chỉ cần một động tác thôi, nhất định sẽ khiến người ta trong chớp mắt mà điên cuồng.

“Kia... Hạ quan cùng Bạch Vương diện hạ, coi như qua hết những hiềm khích đạo trước?” Tiểu Vị Ương nở nụ cười. Nét cười như hoa xuân, khiến Bạch Vương nhìn đến ngẩn ngơ, thiếu chút nữa lại mơ mơ màng màng mà gật đầu. Thế nhưng, những ký ức vô cùng nhức nhối đạo trước lại ủa về, “Không!”

“Hử? Kia Bạch Vương đối với hạ quan còn thứ gì chưa vừa lòng?” Tiêu Vị Ương chau mày, lông mày hơi rũ xuống, thật nhìn không rõ được biểu tình nơi đáy mắt hắc.

“Bang ——” một tiếng, cửa bị người đá văng, đôi đồng tử đen láy của Tiêu Vị Ương thoáng thất vọng, nhanh tay kéo Bạch Nhược Thủy tránh sang một bên, cùng lúc y phục vất trên bình phong tung lên, bị Tiêu Vị Ương thu vào trong tay, choàng lên người. Mà bên kia, Bạch Nhược Thủy chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy được có bóng người hấp tấp xông tới, “Bạch Vương! Đừng để trúng quỷ kế của tên kia!”

Hóa ra là Ngũ hoàng tử Hồng Diệp.

Phía đằng sau còn kéo theo một hàng nô bộc thở hổn hển chạy lại, vừa bắt gặp sắc mặt Tiêu Vị Ương lập tức rùng mình, toàn bộ đồng loạt quỳ xuống, “Đại nhân, chúng tôi thật sự ngăn không được!”

Tiêu Vị Ương quả thực tức giận đến trên trán nổi đầy gân xanh.

“Bạch Vương! Hắc rõ ràng ghét bỏ ngài không đủ dịu dàng, sẵn sàng. Nếu đã ghét bỏ như vậy, hiện tại vì sao lại khát khao *** dâng, mị nhân đưa đẩy cùng ngài, này không phải trêu chọc thì là cái gì?” Ngũ hoàng tử một cước bước vào phòng, mắt trông thấy đôi gian phu *** phụ bên trong, mặt lập tức trắng bệch, chỉ vào Tiêu Vị Ương mà rít gào, “Bốn cung mới bị người ta kéo đi một lát! Người rõ ràng liền đối với Bạch Vương vô lễ! Người đâu a ——”

“Dem bản quan lôi ra ngoài chém đầu?” Tiêu Vị Ương cười lạnh, “Bản quan khao khát *** dâng? Ngũ hoàng tử diện hạ không khỏi quá mức nhiều chuyện đi.” Lập tức cúi đầu, khẽ vươn tay vuốt ve gương mặt Bạch Nhược Thủy còn nép trong lòng mình, mềm giọng nhỏ to, “Bạch Vương diện hạ, có muốn hạ quan giúp ngài đem kẻ gây mất hứng kia đuổi đi hay không?”

Hai gò má Bạch Nhược Thủy bị Tiêu Vị Ương ôm lấy, lập tức ầm ầm đỏ rực. Mà cánh tay Tiêu Vị Ương hiện tại vẫn đang ôm chặt lấy y, thân thể hai người dán chặt vào nhau. Lại thêm Tiêu Vị Ương vốn là áo rách quần manh, Bạch Nhược Thủy chỉ cảm thấy mặt mình dán trong ngực người nào đấy còn đang ướt một mảnh, mang theo chút hơi lạnh thật sự kích thích, bất giác dấy lên một nỗi sung sướng nói không nên lời. Chỗ kề sát với ngực của người nọ, cách một lớp vải áo mỏng manh, có thể cảm giác rõ ràng nhịp tim đập dồn dập của đối phương, khiến cho con tim chính mình cũng xao động không ngừng.

Thời điểm Tiêu Vị Ương cúi đầu nói với y, hơi thở cả hai như quấn vào nhau, còn mang theo chút hơi ẩm sau khi tắm gội, mùi hương này, quả thật là mùi hương quyến rũ quanh bên gối bốn vương hằng đêm. Bạch Nhược Thủy từ sớm đã sung sướng đến ngẩn ngơ, còn đâu thần trí nhận biết Tiêu Vị Ương rốt cuộc nói cái gì, chỉ nghe được đối phương nhẹ giọng, ghé sát vào bên tai mình thăm thì, “Được chứ?” Sau đó, y mờ mờ mịt mịt mà gật đầu, chỉ nghe thấy Tiêu Vị Ương trong chớp mắt phá ra cười khùng khục, đề cao giọng mà rằng, “Nghe thấy không? Người đâu, còn không mau đem vị Ngũ hoàng tử này mời khỏi phủ!”

“Bạch Vương! Ngài là điếc hay choáng váng rồi!” Ngũ hoàng tử lớn giọng, hét ầm lên, “Bạch Vương, đợi xem ngài lại bị người kia trêu đùa lần nữa, cũng đừng trách bốn cung chưa nhắc nhở ngài!”

Lời nói thật sự bén nhọn, khiến Bạch Nhược Thủy trong khoảnh khắc chấn động cả người, cố gắng mở to hai mắt, liền trông thấy cảnh Hồng Diệp bị vài tên nô bộc túm lấy, định kéo ra bên ngoài. Y lập tức hô lên, “Dừng tay!”

Tiêu Vị Ương nhắm nghiền hai mắt, tay giấu ở nơi không bị kẻ khác nhìn thấy, nhẹ nhàng siết chặt thành nắm đấm.

Đáng giận!

Quả nhiên phá hỏng chuyện tốt của hần!

“Bạch Vương! Ngài là đồ ngốc có phải không! Rõ ràng luôn miệng bảo qua đây dạy dỗ cho Tiêu Vị Ương biết mặt! Mà hiện tại, hần nói lỏng lưng quần, phanh lỏng áo mặc, ngài hiển nhiên choáng váng đến hồ đồ, không biết trời trăng mây nước gì, suýt chút nữa bị hần nuốt mất vào bụng cũng không biết gì luôn nhỉ?”

Bạch Nhược Thủy bị Hồng Diệp kéo từ trong lòng Tiêu Vị Ương ra, quanh thân nhất thời phát lạnh, mà tim vẫn loạn đập từng hồi mạnh mẽ.

“Bạch Vương, ngài sáng suốt một chút đi!” Hồng Diệp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Bạch Vương điện hạ của mình trở nên ngốc như vậy à? “Người ta nói ‘một lần rần cần, mười năm sợ dây thừng’, còn ngài bị rần cần một cái, vừa thấy con rần kia, lại hớn hở chạy đến mong nó cần thêm một ngụm nữa. Ngài thật sự là bất trị mà!”

“Bản quan là rần thật sao?” Tiêu Vị Ương vốn đang vô cùng tức giận, không ngờ đến Ngũ hoàng tử sẽ chạy tới nơi này bắt người, hiện tại nghe được mấy lời này, liền cười rộ lên, “Bạch Vương, ngài thật cảm thấy bản quan giống rần sao?”

Thời điểm Bạch Nhược Thủy chuyển tầm mắt, liền bắt gặp đuôi lông mày Tiêu Vị Ương khê nhướn cao, hàm ý khiêu khích, trái tim trong nháy mắt lại bang bang gõ trống, “...Có một chút...”

“Bạch Nhược Thủy! Bạch Vương! Bạch Vương điện hạ!” Hồng Diệp gấp đến độ chụp lấu hai vai Bạch Nhược Thủy mà lay, “Ngài tỉnh táo một chút đi! Chẳng lẽ ngài muốn bị người kia xoay vòng vòng, cả đời không nhắc nổi mình lên sao?!”

Lời này quả nhiên đủ sức nặng, thật sự khiến Bạch Vương cảm thấy nên cảnh tỉnh lại bản thân.

“Bổn vương ——” Bạch Vương trong khoảnh khắc kiên quyết hần lên, nhưng vừa nhìn đến bộ dáng mím cười yếu ớt của Tiêu Vị Ương, lại thoáng dao động một chút, “...Bổn vương...”

Tiêu Vị Ương người này, quá mức nguy hiểm đi!

Mặc kệ chính mình đứng trước mặt Bạch Vương vung tay múa chân, Bạch Vương căn bản không nghe lọt cảnh báo của mình đi?

Nghĩ đến đó, Hồng Diệp vội vàng lôi kéo Bạch Nhược Thủy về phía cửa trước, một cước đá cửa phòng khép lại, ngăn cản ánh mắt lưu luyến không rời của người nào đó, cùng lúc giáo huấn y, “Bạch Vương, ngài nghĩ thử xem, đời nào tự nhiên lại xuất hiện thịt vịt bày sẵn để ngài dùng? Huống chi, còn là con vịt tự động nhảy vào nồi nước sôi? Đây cũng không phải quá mức tiện nghi đi! Tất thấy những điều tốt đẹp gì đấy, đều để che giấu bấy rập —— Bạch Nhược Thủy, ngài có đang nghe không hử?”

“...”

“Bạch Vương.” Cánh cửa phía sau được Tiêu Vị Ương mở ra lần nữa, vẫn là bộ dạng quần áo không chỉnh tề khi nãy. Bạch Nhược Thủy lại nhịn không được mà dừng bước, mặc cho Hồng Diệp lay lay kéo kéo đều không hề nhúc nhích, khiến đối phương tức đến đỉnh đầu bốc khói, “Bạch Vương! Ngài thật sự là tên ngốc ngốc đầu không nổi!”

“Bạch Vương điện hạ.” Tiêu Vị Ương mỉm cười nhìn y, “Sau khi trở về, nhớ ngẫm nghĩ cho kỹ, hạ quan khi trước cự tuyệt ngài, rồi lại năm lần bảy lượt dụ dỗ ngài. Nếu hạ quan nói, này không phải vì đùa giỡn ngài, thì có thể là gì đây?”

Bạch Nhược Thủy ngây ngốc.

“Bạch Vương điện hạ thông minh như vậy, hần không cần đến một ngày cũng minh bạch rồi đi.” Tiêu Vị Ương nở nụ cười, cười đến hết sức thiện lương vô hại, “Đúng rồi, về phần Ngũ hoàng tử bên cạnh ngài, hạ quan có một câu thể này, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy chẳng thể không nói. Sách thánh hiền có chép một câu, ‘Gần quân tử, xa tiểu nhân’, lời lẽ của người bên cạnh, Bạch Vương phải cẩn thận suy xét. Còn có, Ngũ hoàng tử a, hạ quan cũng từng nói qua, ngài ấy cùng Bạch Vương cực kỳ giống nhau, hạ quan ngày đó say rượu, suýt chút nữa thì nhầm hần với Bạch Vương điện hạ ngài.”

Hồng Diệp lại ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó, bản thân lập tức trừng lớn hai con mắt đỏ quạch, chỉ thẳng mặt Tiêu Vị Ương mà chửi ầm lên, “Tiêu Vị Ương! Người quá nham hiểm đi ——”

Hộ bộ Thượng thư đại nhân vẫn là đáng bộ vô hại từ đầu đến chân, khẽ cười lên, “Bạch Vương điện hạ, hạ quan hiện tại có chút bất tiện, không thể cung tiễn. Ngày khác gặp lại.”

Bạch Vương điện hạ hồi phủ, một cước đá vị Hồng Diệp nào đó ra khỏi cửa.

Hồng Diệp kêu gào Bạch Nhược Thủy vô tình vô nghĩa, Tiêu Vị Ương kia đối với y thế nào, rồi thì Hồng Diệp ra sao với y. Tiêu Vị Ương kia không có hảo ý, vừa nhẹ giọng nói một câu, lại dễ dàng châm ngòi ly gián mối quan hệ giữa Hồng Diệp cùng Bạch Vương. Bản thân Hồng Diệp chỉ hận Bạch Vương đầu óc mê muội, tức giận đến mức đâm thẳng một quyền lên cửa phòng Bạch Nhược Thủy.

Mà Bạch Vương hiện tại, cũng bắt đầu hối hận.

“Bốn vương thế mà tin người nói hươu nói vượn, còn buông tha Tiêu Vị Ương kia! Thật là ngu xuẩn vô cùng!” Bạch Nhược Thủy rúc trong phòng ai oán.

“Bạch Vương! Người ta là vì muốn tốt cho ngài! Ngài thế nào lại nghĩ ngợi lung tung thành như vậy ——” Hồng Diệp gấp đến độ trán đầy mồ hôi, “Tiêu Vị Ương là người ra sao ngài nên hiểu rõ, cho ngài chút lời ngon ngọt, sau này nhất định khiến người nhắc mình không xong. Bạch Vương a Bạch Vương, ngài như thế nào còn nghĩ không ra được a!”

“Bốn vương chỉ biết một điều! Nếu như người không tới quấy rầy chuyện tốt của ta! Tiêu Vị Ương kia đã sớm bị bốn vương nuốt vào bụng!” Bạch Nhược Thủy lửa giận công tâm, “Bàn về ái tình, Tiêu Vị Ương sao so lại bốn vương? Bốn vương làm cho hần thoải mái đến kêu meo meo, khó gì sau này hần còn không ngoan ngoãn nghe lời bốn vương! Còn đâu mấy cái động tác võ công đẹp mắt gì gì đấy đấy được?”

“Bạch Vương...”

“Phiền chết được! Cút ngay ——” Bạch Vương điện hạ một phen đẩy cửa, “Ngũ hoàng tử điện hạ! Người đừng tưởng bốn vương là tên ngốc, bốn vương nói cho người biết! Tiêu Vị Ương kia chính là của bốn vương! Cho dù hiện tại còn chưa phải, nhưng sớm hay muộn rồi sẽ là như vậy! Người —— mơ tưởng đến việc đánh chủ ý lên người hần!”

“Oan uổng quá a!” Hồng Diệp hiển nhiên chết không có đường chối cãi, “Người ta nào có đánh chủ ý lên hần! Người ta là đánh chủ ý lên Bạch Vương còn không kịp nữa là!”

Cái loại đầu gỗ đáng cười như Tiêu Vị Ương, tình thú kiểu gì được?

Như thế nào so được với Bạch Vương phong lưu, am hiểu tình thú!

Nếu là Tiêu Vị Ương kia, nghĩ tới chỉ thấy nhức óc, cả ngày rúc trong thư phòng duyệt công văn, giường ngủ đặt giữa không gian thiên kiều bá mị quá sức lãng phí. Nếu là Bạch Vương, vậy mới tốt, hàng đêm đều là xuân tiêu nhất khắc, không biết là bao nhiêu lạc thú.

“Thật vậy sao?” Bạch Vương nheo mắt, nhìn xuống Ngũ hoàng tử đang ôm ghì hai chân mình, “Cẩn thận xem xét, người quả nhiên so với bốn vương có mấy phần tương tự, không lạ khi Tiêu Vị Ương đem người nhằm thành bốn vương!”

“Bạch Vương ——” Hồng Diệp mơ hồ dự cảm được điều gì đó.

“Cho dù người không có tâm tư câu dẫn trái tim của Tiêu Vị Ương, nhưng nếu ta lưu người lại bên mình, sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện. Bốn vương tuyệt đối không thể chấp nhận phát sinh rủi ro!” Bạch Nhược Thủy mị mắt nhìn sang Hồng Diệp, ngày thường vốn không quá chú ý, nhưng hiện tại nhìn kỹ một chút, thật ra có thể phát giác được khuôn mặt tinh xảo của đối phương, lại thêm ánh mắt mang theo mị hoặc, hơi thở thoang thoang mùi đàn hương xuất phát từ khuôn miệng ngọt ngào, cùng cử chỉ ngả ngón, nói chung toàn thân đều toát ra vẻ yêu mị.

Bạch Nhược Thủy trầm tư, bốn vương như thế nào lại để loại nhân vật nguy hiểm kiểu này bên người mình chứ? Còn năm lần bảy lượt để đối phương xâm nhập Tiêu phủ nữa a?

Nếu như hôm nay, thời điểm Hồng Diệp xông vào Tiêu phủ, bắt gặp cảnh tượng Vị Ương cùng với ngón tay trở vô cùng động tình kia, chẳng thành ra lớn chuyện rồi sao?

Bạch Vương điện hạ lập tức gật gù, còn hạ quyết phải đem người nào đó mau mau tiễn về nước.

Nếu cứ giữ tên này ở trong nước, nhất định sẽ phá hư chuyện tốt của y cùng Tiêu lang!

Hồng Diệp ở bên kia, không biết vì có gì, đánh một cái rùng mình, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt Bạch Nhược Thủy, trong lòng không khỏi đánh lộp bộp mấy tiếng.

Chẳng lẽ, đại cuộc đã đánh mất, cho nên đất trời xoay chuyển nha? Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Đêm xuân khổ đoản, Bạch Vương điện hạ vì có gì còn không mau qua đây?” Người trên giường, y sam bán mở, một đầu tóc đen xõa tung trên giường, dáng vẻ càng thêm nổi bật giữa sàng đan bằng gấm vóc bên dưới, vừa âm u mờ mịt, lại chói ngời diễm lệ khiến người ta lóa mắt.

Da thịt đủ độ ẩm, thời điểm bàn tay chạm đến, người dưới thân khẽ run lên một cái, nhưng vẫn ngẩng đầu, phả nhẹ một hơi thở nóng rực. Đây, Tiêu Vị Ương a Tiêu Vị Ương, luận đến công phu trên giường, người sao có thể đấu lại bốn vương a.

Từng đầu ngón tay, từng tắc từng tắc lướt qua, từ hầu kết khe khẽ động, rồi liếm môi, chậm rãi dán lại gần, nhẹ nhàng gặm cắn một chút. Người dưới thân hừ nhẹ một tiếng, nở nụ cười, cười đến có thể cảm giác được đôi môi cùng da thịt đang khẽ run rẩy từng hồi. Để giúp hần quên đi địa phương mất tự nhiên nào đó, đối phương nhẹ nhàng ghé sát vào bên tai hần, dịu dàng nhay cắn, cảm nhận vành tai xinh đẹp, lại tùy ý liếm qua da thịt trắng nõn nơi cần cổ, vị trí này so với sắc da lúa mạch có phần nhạt hơn một chút.

“A...” Người dưới thân lo lắng vặn vẹo cơ thể, khẽ rên rỉ, “Bạch Nhược Thủy...”

Trên da thịt, từng giọt từng giọt mồ hôi lăn dài, trong suốt, sáng lấp lánh, mà hừng hực lửa nóng. Đầu lưỡi nếm lấy, khẽ mút một cái, lại dọc theo đường nét cơ ngực một đường đi xuống. Đây là cơ bụng săn chắc, vươn bàn tay khẽ vuốt ve vạt áo, rồi cẩn thận cởi bỏ. Vải áo mỏng manh bị xé rách, rớt xuống bên người, thời điểm đầu lưỡi tiếp tục tiến xuống phía dưới, mái đầu có hơi ngước lên, liền bắt gặp cảnh tượng hai cổ tay bị cố định nơi đầu giường, có chút khó chịu mà giật giật, có ý tứ muốn thoát ra mà lại không được.

Nơi đây đôi đồng tử, từ trong màn đêm dần dần lên dục vọng.

Khối thân thể rắn rỏi này, là của y.

Đoán thử xem, sâu trong đáy mắt người nọ, là dạng biểu tình gì?

Không cam lòng? Hay khiêu khích? Hay là nhu tình, tựa như xuân thủy?

Bắt lấy bàn tay đối phương, vuốt ve từng tắc từng tắc da thịt, men theo đường cong không ngừng phập phồng nơi đầu vai, nhẹ nhàng lướt đến sau gáy, rồi cuối cùng chạm đến đôi môi đỏ mọng, thời điểm khối thân thể bị y áp chế, sẽ phát ra loại thanh âm rên rỉ gì đây? Sẽ là ngọt ngào như mật chăng?

Thật cẩn thận chạm vào địa phương tư mật nọ, chậm rãi vuốt ve, rồi đem ngón trỏ từ từ ép xuống, qua một hồi nữa, bốn vương hần là sẽ nghe được từ trong miệng người nào đó, thanh âm rên rỉ ngọt đến mê người, có tin hay không?

Vị Ương a...

Từ trên giường ngồi dậy, Bạch Vương vuốt vuốt mồ hôi trên trán, thực đáng giận!

Tiêu Vị Ương người kia, quả thực khiến cho bốn vương ngày đêm nhung nhớ.

Ngày mai... Nhất định phải viết thư cho Ấp quốc, để họ mau phái người đến đón Ngũ hoàng tử đi...

Bạch Nhược Thủy hít hà mùi hương từ chiếc gối ôm trong lòng. Ngày hôm qua lúc rời đi, y có nhìn thoáng qua tọa thượng (nói chung là chỗ ngồi) của Tiêu Vị Ương, liền cảm thấy vô cùng thích ý. Vì thế, sau khi hồi phủ, chính mình lập tức cho người lấy về. Chẳng lẽ là vì thứ này, cho nên tối nay mới ngủ không an ổn như vậy?

Bổn vương thật không quản được nhiều như vậy...

Khó lắm cái vị Tiêu Vị Ương đầu gối kia mở lòng được một chút, bổn vương sao không nhớ bắt lấy cơ hội này. Trước cứ thân hấn vào tay đã, rồi từ từ dạy dỗ lại, dạy cho hắn biết rằng bổn vương cho dù không dụ dỗ sẵn sốc, cũng dư dả phong tình!

Hiện tại, Bạch Vương nhớ tới thất thố của chính mình liền tức giận, ân hận khôn nguôi.

Bổn vương thật sự quá xúc động rồi!

Bổn vương bỏ bao nhiêu tâm tư chuẩn bị kỹ lưỡng, vốn là muốn Tiêu Vị Ương kia ngoan ngoãn cưới mình về nhà, sao có thể vì tức tối trong nhất thời, lại kiểm củi ba năm thiêu một giờ a?

Hoa ngôn xảo ngữ, giả vờ giả vịt, bày trò lừa gạt, muốn gại bổn vương chặt vật sao?

Một phen giả vờ dụ dỗ, là đang mưu đồ gì a?

Đợi cho gạo nấu thành cơm, xem Tiêu Vị Ương có chạy thoát khỏi lòng bàn tay bổn vương nữa không?

Nhớ tới Tiêu Vị Ương ngày đó loạng choạng, gập y trốn còn không kịp, về sau lại hóa thành Hộ bộ Thượng thư y phục đơn bạc, nụ cười yếu ớt hướng mình ngọt nhạt, Bạch Vương nhất thời cảm thấy cố gắng của bản thân cuối cùng cũng thu được kết quả.

“Thật vất vả dạy cho Tiêu Vị Ương biết điều mà cảm kích, lại bị tên Hồng Diệp kia phá ngang. Vạn nhất Tiêu Vị Ương đối với Hồng Diệp nổi lên dị tâm, bổn vương này chẳng phải để cho con vịt đã chín kia vượt khỏi tay sao? Để Hồng Diệp chiếm được tiện nghi?” Bạch Nhược Thủy lẩm bẩm, “Từ trước đến nay, bổn vương chưa từng chấp nhận cho loại vạn nhất này tồn tại trên đời.”

Sau khi cân nhắc, Bạch Nhược Thủy lập tức đứng lên, ngồi vào trước thư trác, cân nhắc phương án nhanh nhanh đem vị Hồng Diệp nào đó tiễn về nước.

Khuya rực ánh nến.

Dưới mái hiên Vương phủ, Bạch Vương diện hạ vì hạnh phúc tương lai của bản thân mà suy tính sâu sa.

Mà ở đầu bên kia, nơi Tiêu phủ cũng là ánh nến thắm đậm, một bóng người nằm gục trước thư trác, trên trác xếp đầy công văn, đích thị là Hộ bộ Thượng thư hoa ngôn xảo ngữ, lưỡi không xương chuyên châm ngòi ly gián, đang say giấc nồng.

Một đêm mộng đẹp.

Cũng đêm hôm đó, trong đại viện Văn gia, một đám người khóc lóc thảm thiết, đau lòng vì Văn Hà Tồn bị điều đi Hoài Nam tam tỉnh.

Ba tỉnh kia, không lụt thì hạn, tuy là vùng đất phì nhiêu, nhưng chính miệng Tiêu Vị Ương cũng thừa nhận, vào đúng tháng này, đang độ nạn châu chấu hoành hành.

Bạch Vương hồn nhiên không biết chính mình nhận hết sủng ái vào người, đang hý hoáy họa bút, ngẫu nhiên lại ngẩng đầu nhìn xem trăng tròn, không khỏi si ngốc thở dài, “Vị Ương a Vị Ương... Bổn vương nhớ người quá a...”

Dịch quán của Ngũ hoàng tử.

Hồng Diệp dây vào rắc rối to rồi.

Hôm nay lúc lâm triều, Tiêu Vị Ương lại dâng tấu lên Hoàng thượng, nói cái gì mà Ngũ hoàng tử ở kinh thành đi dạo lung tung. Mà kinh thành lại là thánh địa hoàng gia, vài vóc, giao thương gì đó, còn có phòng thủ trên biển, rồi thì cầu cống, ngựa xe, thuế khóa, buôn bán, đều là nguyên nhân dẫn đến thế cuộc bất hòa giữa các quốc gia, nếu như Ngũ hoàng tử thật có dị tâm...

Thời điểm nghe được thuộc hạ thuật lại chuyện, Ngũ hoàng tử Hồng Diệp quả nhiên hít thở không thông, thiếu điều phun ra một ngụm máu đen.

Tiêu Vị Ương kia quả nhiên thâm độc!

Hộ bộ Thượng thư trong mắt người khác là kẻ quân tử, chẳng ngờ chân chính là tên tiểu nhân!

Kỳ thực, Tiêu Vị Ương vẫn luôn là loại tính cách này. Sỡ dĩ, mọi người cho rằng hắn là kẻ khoan hồng độ lượng, bởi đơn giản sự vụ Hộ bộ cơ bản không liên quan đến họ. Mà Tiêu Vị cho dù có giúp đỡ người khác, cũng luôn khiêm tốn không nhận.

Hồng Diệp tức đến thở phì phì, muốn lập tức lao tới Tiêu phủ giết người, kết quả đi được nửa đường lại bắt gặp một thân ảnh, khiến chính mình sợ đến thiếu điều té lộn khỏi kiệu.

“Tứ, tứ ca?” Hồng Diệp kích động, túm lấy một hạ nhân bên người, “Tứ ca bằng cách nào tới kinh thành sớm như vậy?”

“Chỉ cần Bạch Vương điện hạ ra tay, lộ trình mười ngày, có thể rút xuống thành vồn vồn một ngày.” Phong Vân tiêu cục Phương Độ Phong đứng gác ngay trước cổng Tiêu phủ, hai tay ôm quyền, nhàn nhã thi lễ, “Cung nghênh Ngũ hoàng tử.”

“Phương hộ vệ? Người không phải người trong phủ Bạch Vương a! Tại sao lại thành gác cổng ở Tiêu phủ rồi?” Ngũ hoàng tử cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

“Ngượng ngùng, khiến cho Ngũ hoàng tử hoảng sợ rồi.” Phương Độ Phong thở dài, “Thuộc hạ cũng muốn theo chân chủ tử, trái phải hầu hạ. Nhưng chủ tử sớm đoán được ngài nhất định lại không chịu nghỉ ngơi, tùy tiện làm theo ý mình, cho nên mới đặc biệt lệnh cho thuộc hạ đứng đây chờ. Ngũ hoàng tử, mời ngài trở về.”

“Người ——” Hồng Diệp nhìn gã, chợt cười lạnh một tiếng, “Người ngăn được bổn cung sao?”

“Bạch Vương điện hạ có lệnh, nếu Ngũ hoàng tử kiên quyết muốn xông vào Tiêu phủ, ngài ấy sẽ xem như Ngũ hoàng tử có ý đồ đùa giỡn với cơ thiếp của Bạch Vương. Đến lúc đó chớ trách ngài vô tình!” Phương Độ Phong có chút xúc động.

Bạch Vương điện hạ quả nhiên liệu sự như thần.

Mà Ngũ hoàng tử cùng Tiêu Vị Ương cư nhiên có gian tình! Còn lén lút lút lút chạy đi tìm Tiêu Vị Ương!

Tức chết ta mà!

Hồng Diệp nghiêng răng nghiêng lời trở lại dịch quán của mình, vừa bước vào nhà liền bắt gặp tứ ca đang đợi ở bên trong từ lúc nào rồi, chỉ thấy đối phương cười âm trầm, “Ngũ đệ, ta tới đón đệ đây.”

Hồng Diệp tức giận đến nổi trợn lồi đình.

“Phụ hoàng nhớ đệ, chỉ muốn gặp người thật ngay lập tức.” Tứ hoàng tử mỉm cười nói, “Cho nên, Ngũ đệ không cần lưu luyến nơi này nữa, ngay lập tức khởi hành thôi.”

“Được rồi.” Hồng Diệp liếc đối phương một cái, miễn cưỡng ném sang một ánh mắt, sau đó bất ngờ đổi sắc cười hết sức quái dị, “Chỉ cần Tứ ca ra mặt tỏ ý muốn Bạch Vương phải đến đưa tiễn, ta nhất định ngoan ngoãn, không gây chuyện, như thế nào?” Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Hôm nay, thời điểm rời giường, Tiêu Vị Ương liền cảm giác mí mắt phải giật liên tục.

Sau khi rửa mặt làm vệ sinh cá nhân, hắn lập tức vào triều sớm, nhưng hết thảy mọi chuyện đều an ổn. Bãi triều, Hoàng thượng cho mời Hộ bộ Thượng thư ở lại nghị sự, mà đối phương chỉ liếc hắn một cái, sau đó thông báo tin Tứ hoàng tử từ sáng sớm đã hướng Hoàng thượng cáo biệt, lấy danh nghĩa hộ tống Ngũ hoàng tử rời kinh thành. Trái tim Tiêu Vị Ương vì thế mà bình ổn lại phần nào.

Cho nên, tâm tình vô cùng tốt, hẳn đối với Hoàng Thượng mỉm cười nói, “Hạ quan muốn hướng Hoàng Thượng xin một đạo thánh chỉ.”

“Nói đi, đừng ngại.”

“Hạ quan khẩn cầu Hoàng Thượng tứ hôn.” Nụ cười Tiêu Vị Ương thành khẩn, tựa như đang bùng sáng.

“Hử?” Hoàng Thượng trái lại có chút khó hiểu, “Là nữ tử nhà nào? Bạch Vương chịu để yên sao?”

Tiêu Vị Ương khẽ cười.

“Bạch Vương sao?” Cảnh Vồng hoảng hốt, “Lúc trước, người không phải thà kháng chỉ, chứ chẳng chấp nhận cưới Bạch Vương, hiện tại, vì cớ gì...”

“Lúc ấy, hạ quan thật sự có mắt không trông.Được Bạch Vương ưu ái như vậy, hạ quan lại không phân biệt tốt xấu, hiện tại đã bị giáo huấn ít nhiều, tự nhiên biết điều mà cảm kích.”Tiêu Vị Ương phân trần vô cùng thành khẩn, lại thuần khiết đến vô hại.

“...” Hoàng Thượng Cảnh Vồng nghi hoặc nhìn thần tử của mình.

“Hoàng Thượng không đồng ý sao?”

“Trẫm ngược lại nếu chấp nhận, bản thân còn xứng với ngôi vị hoàng đế này sao?” Hoàng Thượng có ý khó dễ.

Bảo người lúc trước không biết tốt xấu!

Cho người lời ngon tiếng ngọt, mặt vàng mặt đỏ! Hiện tại biết sai rồi đi!

Hoàng đế của trẫm coi trọng người, người coi như rắn rết mà trốn tránh. Nếu không phải người vì triều đình này làm rất nhiều thứ, trẫm đã một đao lấy đầu người! Thay yêu đệ của trẫm xả cơn ầm ục này!

Hoàng Thượng Cảnh Vồng trầm ngâm thưởng trà.

Tiêu Vị Ương mỉm cười, “Kỳ thực, Hoàng Thượng nếu không đồng ý, hạ quan cũng thật sự không còn cách nào khác. Hôm nay, hạ quan đã tự mình thảo một phong thư, sau đó sai người đưa đến Bạch Vương phủ. Trong thư, hạ quan có nói đã cho người trong phủ dành ra ba gian phòng trống, nếu Bạch Vương hứng thú, liền có thể đến ngụ ít ngày.”

“Người...” Trong đầu Hoàng thượng lóe lên cảnh tượng đệ đệ nhà mình vui vui vẻ vẻ dọn vào trong Tiêu phủ, không khỏi hít một trận khí lạnh, “Sao được chứ! Hàn xá đơn sơ của ái khanh, sao có thể để Bạch Vương ở lại! Bạch Vương luôn là cấm kỵ ngọc thực, chỉ sợ thích ứng không nổi.”

“Hạ quan chỉ là đề nghị, đến hay không, đều tùy vào quyết định của Bạch Vương.” Hộ bộ Thượng thư cười đến dịu dàng đoan chính, “Hoàng Thượng còn đang lo lắng chuyện gì nữa?”

Chẳng lẽ hạ quan có khả năng ăn tươi nuốt sống Bạch Vương sao?

Hoàng Thượng Cảnh Vồng khẽ rùng mình một cái.

“Trẫm... Để trẫm suy nghĩ một chút...” Hoàng thượng nghi ngờ, “Theo trẫm thấy, tính tình Bạch Vương dạo này cũng không khác biệt lắm, dường như chưa từng thay đổi chút nào?Nhưng ngược lại, ái khanh người, sao lại xuất hiện thay đổi lớn lao đến vậy?”

Hoàng Thượng có phần hoảng hốt.

Đệ đệ nhà mình thật sự sẽ thành gia lập thất sao?

Hoàng Thượng Cảnh Vồng chợt thấy sồn tóc gáy.

Hơn nữa, còn là gã cho vị thần tử nông sâu khó lường đang đứng trước mặt mình đây?

Thật nghĩ không ra là loại tiền đồ gì!

Mà bây giờ, vị thần tử nông sâu khó lường nào đó vẫn đang ở trước mặt Hoàng Thượng mỉm cười vô cùng thỏa mãn, “Hạ quan vốn định từ từ dạy dỗ một chút, nhưng hiện tại đành bất chấp tất cả thôi. Trước bắt được người cái đã rồi tính tiếp.”

“...!!!” Cảnh Vồng tròng lớn hai mắt nhìn Tiêu Vị Ương.

“Hoàng Thượng nếu không còn lời nào để nói, kia... Hạ quan xin phép cáo lui?” Tiêu Vị Ương đứng lên, “Bạch Vương nói không chừng đã chạy đến quý phủ của hạ quan, hạ quan phải nhanh chóng trở lại nghênh đón mới tốt.”

Gió chậm chậm thổi, mây lững lờ trôi.

Đưa quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải nói ra lời từ biệt.

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy hiện tại cuồng tiếu trong lòng.

Hồng Diệp a Hồng Diệp, ngày hôm nay bốn vương đã đuổi được người ra khỏi thành, để xem người ở Ấp quốc gây sóng gió kiểu gì.

Tiêu Vị Ương là của bốn vương, nhất quyết không cho kẻ khác nhúng chàm!

Tiến đến Bắc Độ đình, Bạch Nhược Thủy dừng ngựa, “Ngũ hoàng tử, bốn vương không tiến được nữa.”

Bốn vương phải nhanh nhanh trở lại gặp Tiêu lang bảo bối!

Bạch Vương điện hạ nhủ thầm.

Nếu không ngại người quý kẻ đa đoan, lo lắng người gây chuyện, bốn vương cần gì tự mình đưa tiễn!

Hừ, bốn vương là người thế nào chứ.

“Bạch Vương điện hạ như thế nào nóng vội vậy, chẳng lẽ ngài không nghĩ tới, Tiêu Vị Ương kia căn bản chỉ là trêu chọc ngài thôi sao?”

Bạch Nhược Thủy ha ha cười, “Hồng Diệp a Hồng Diệp, người còn chưa từ bỏ ý định sao?”

Bạch Vương điện hạ kỳ thực cảm thấy vô cùng oan uổng.

Ngày hôm qua, Tiêu Vị Ương gửi thư đến chất vấn y, vì sao Hồng Diệp lại nói, Bạch Vương cùng tên kia từng có một đêm cùng nhau?

Ngũ khí mười phần đều là ghen tuông, khiến Bạch Vương điện hạ đắc ý dào dạt.

Thật nhìn không ra, Tiêu Vị Ương cũng là loại bụng dạ hẹp hòi như vậy?

Nếu thật sự trêu chọc bốn vương, hẳn cần gì phải làm thế. Tiêu Lang lẽ nào là loại người ngu xuẩn đến độ ấy?

Lá thư này, Bốn vương phải giữ lại, về sau có thể đem làm bằng chứng cười nhạo hắn.

“Hừ, lại nói tiếp, bốn vương còn chưa tính toán với người. Nhà người rốt cuộc ở trước mặt Tiêu Vị Ương, gây thị phi gì hở?” Nhớ đến chuyện này, Bạch Vương điện hạ lại nổi giận đùng đùng, “Bốn vương khi nào cùng người trải qua một đêm? Là người tự tiện xông vào tẩm cung của bốn vương, bị thuộc hạ của bốn vương vô ý đánh bất tỉnh. Bốn vương vì thấy người đáng thương, mới để cho người nghỉ lại trên giường của mình một đêm, không nghĩ tới người lại dám ở trước mặt Tiêu Vị Ương đổi trắng thay đen, làm nhục trong sạch của bốn vương.”

Bạch Vương điện hạ quả nhiên đủ ủy khuất.

Y khổ tâm tính kế, sớm đuổi đi biết bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, vốn là muốn chứng tỏ bản thân trong sạch, chung tình, đối với nữ nhân đã vậy, huống chi là nam nhân.

Ngoài Tiêu Vị Ương kia, bốn vương để mắt đến những nam nhân khác a?

Hồng Diệp lúc này mới biết, quan hệ giữa mình với Bạch Vương, đã bị Tiêu Vị Ương kia châm ngòi ly gián đến triệt để, trong lòng không khỏi mắng chửi đối phương bức người quá đáng.

“Được rồi! Bổng vương đưa người tới đây thôi, này cũng là do người khẩn cầu. Đã như vậy, chia tay tại đây thôi.” Bạch Nhược Thủy ngược nhìn mây xanh dịu dịu, tâm tình không khỏi dễ chịu lại, “Hong Diệp người cũng giúp bổng vương không ít chuyện, lại nói, bổng vương hẳn cũng phải cảm tạ người. Đến nào, bổng vương kính người một chén.”

“Tạ điện hạ.” Hong Diệp nâng cao chiếc chén trong tay, dõi theo Bạch Nhược Thủy dùng tay áo che lại, uống một hơi cạn sạch. Khóe môi Hong Diệp hơi gợn lên nét cười. Chiếc chén trong tay buông lỏng, “bang ——” một tiếng. Binh sĩ được võ trang đầy đủ lập tức vây kín Bắc Độ đình.

“Ngũ hoàng tử! Người đây là có ý gì?” Lòng mảy Bạch Nhược Thủy có chút run rẩy.

“Bạch Vương không cần gấp, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.” Hong Diệp mỉm cười, “Chính là mong Bạch Vương sang bỉ quốc nghỉ dưỡng vài tháng.”

Ở bên kia, Tứ hoàng tử Ấp quốc ghen hòng, trôn trối nhìn. Đầu ngón tay chỉ vào Hong Diệp, “Ngũ, ngũ, Ngũ đệ, người đây là ——”

“Muốn cưỡng ép bổng vương sao?” Bạch Nhược Thủy ha ha cười, “Ngũ hoàng tử cũng không khỏi quá lớn mật a.”

“Đương nhiên không dám.” Hong Diệp mỉm cười. Nụ cười của thiếu niên nhưng lại mang đến cảm giác yêu mị, “Chỉ muốn cùng Bạch Vương đánh cuộc một phen. Nếu Bạch Vương thắng cược, người ta đương nhiên sẽ thả ngài đi. Nếu như thua, chỉ mong Bạch Vương hãy bồi người ta về nước, cho người ta ở thêm với Bạch Vương ba tháng nữa. Sau đó, tùy chính Bạch vương quyết định nên lưu lại hay rời đi.”

“Thật vậy sao?” Trên mặt Bạch Vương vẫn còn chút hờn giận, “Đánh cuộc cái gì?”

“Cược ba canh giờ.” Không biết từ khi nào, trong tay Hong Diệp đã xuất hiện thêm một bức thư, “Bổng cung đã phái người gửi đi một phong, bên trong có viết, Bạch Vương nổi hứng muốn cùng Ngũ hoàng tử thưởng thức phong cảnh Ấp quốc, ngay khi vừa xuất phát đã cho phái người đưa đến Tiêu phủ. Bạch Vương hãy cùng người ta cược một ván, xem Tiêu Vị Ương kia có thể đuổi theo tới hay không?”

“Ba canh giờ sao?” Bạch Nhược Thủy liếc một cái, cười lạnh, “Bổng vương vì sao nhất định phải cùng người chơi loại cá cược này?”

“Bạch Vương điện hạ a, người chẳng lẽ trở mắt, không muốn xem mình thật sự rơi vào loại hoàn cảnh nào sao?”

Bạch Nhược Thủy quay đầu lại, chỉ thấy mấy chục thị vệ đi theo mình đều bị chế trụ. Bạch Vương hừ lạnh một tiếng, “Bổng vương chẳng lẽ nên sợ a?”

“Bạch Vương điện hạ đương nhiên không sợ.” Hong Diệp nở nụ cười, “Đối với Bạch Vương mà nói, ba mươi tên hộ vệ chân tay vụng về này đã là cái gì. Bất quá, sao Bạch Vương không gọi thử hai tên thiếp thân thị vệ kia nha?”

Bạch Nhược Thủy lớn giọng gọi một tiếng, “Khuất Ngâm.”

Không có tiếng trả lời.

Sau đó, y hẳn nên gọi đến tên đại tiêu đầu Phương Độ Phong ngu ngốc xem gã đã chạy đi đâu nhỉ?

Vẫn không có người đáp lại.

Bạch Nhược Thủy trợn mắt, cảm tức quay đầu nhìn Ngũ hoàng tử.

“Bốp, bốp, bốp ——” Hong Diệp mỉm cười vỗ tay, ngay lập tức một gã thuộc hạ đem hai kẻ nào đó đã bị trói gô dẫn lên. Chỉ thấy Khuất Ngâm cùng Phương Độ Phong bị người ta bịt miệng, hai tay trói ra phía sau, lo lắng đến độ trán đầm mồ hôi. Vừa trông thấy chủ tử nhà mình, cả hai nhất thời xấu hổ, cùng quay đầu sang hướng khác.

“Để bắt được hai vị này, tốn không ít tâm huyết của người ta nha.” Hong Diệp cười tủm tỉm, vươn tay chọc Khuất Ngâm. Mà gã ta tức giận ô ô mấy tiếng, chỉ có thể trừng mắt, lại không cách nào né đi. Hong Diệp vỗ nhẹ lên mặt Khuất Ngâm hai cái, “Khuất đại hộ vệ, từng có câu phong thủy lưu chuyển. Hôm nay,

người cuối cùng lại rơi vào tay ta. Ha ha ha, ngoan nào, phải nghe lời, đợi bốn cung cao hứng sẽ tha các người.”

Khuất Ngâm bị khi dễ, khuất nhục quay đầu nhìn về phía Bạch Vương.

Hồng Diệp xoay người, mỉm cười liếc Bạch Nhược Thủy, “Bạch Vương diện hạ không dám cùng người ta đánh cược sao? Lại nói, Tiêu Vị Ương kia vốn không thích nam nhân, trước bị Bạch Vương quần lấy, nay ngài bất ngờ rời đi, hẳn phải cảm thấy may mắn biết bao nhiêu, như thế nào có thể chạy tới đây. Bạch Vương không cần đoán thôi cũng đã thấy thua trước mắt, đương nhiên sao có thể cùng người ta đánh cược nha!”

“Ngũ đệ!” Tứ hoàng tử từ nãy đến giờ đứng một bên, sắc mặt đã xám như màu đất, “Người, người thật sự muốn áp chế Bạch Vương? Người —— nếu làm như vậy, tình thế hai nước nhất định hóa thành nước với lửa a! Ngũ đệ! Người đừng làm chuyện hồ đồ!”

“Tránh một bên đi!” Hồng Diệp đá một cước, khiến con ngựa của Tứ hoàng tử hoảng sợ lùi lại ba bước, khiến người trên ngựa suýt chút nữa ngã xuống, “Ta chỉ cùng Bạch Vương đánh cược. Hẳn nếu thua, sẽ tự nguyện đi theo ta, liên quan gì đến chuyện của hai nước hả?”

Tứ hoàng tử vẫn chưa hết kinh sợ, “Người, người, người này là ép người ——”

“Hừ.” Hồng Diệp cười rộ lên, “Người ta này là mời tình lang cùng nhau du sơn ngoạn thủy. Đợi ba tháng sau, Bạch Vương hết hy vọng rồi liền đi theo người ta, sao còn có thể coi là ép người được. Bạch Vương, ngài hiện tại đã nhận thua chưa? Cứ nên trực tiếp theo người ta khởi hành đi?”

“Bốn vương ——” Bạch Nhược Thủy xĩa tay về phía Hồng Diệp, nói không nên lời. Nghĩ ngợi một lúc, y hừ lạnh một tiếng, gương mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường thấy, “Ngũ hoàng tử không cần dùng tới phép khích tướng, bốn vương cùng người cược một ván là được chứ gì.”

“Ái chà chà, Bạch Vương diện hạ ngài đối với Tiêu Vị Ương thật sự có tình.” Hồng Diệp ngược nhìn vầng thái dương trên cao, “Này... Người ta hiện tại phái người đi đưa thư nhé?” Hồng Diệp đem phong thư trong tay giao cho một thủ hạ bên cạnh, nhưng lại bị Bạch Nhược Thủy ngăn lại, “Chậm đã.”

“Bạch Vương này là không tín nhiệm người ta sao?” Hồng Diệp ức muốn khóc, “Người ta thật sự đau lòng đó.”

“Bốn vương chính là loại lòng dạ hẹp hòi, người có khả năng thì cứ khó dễ ta!” Bạch Nhược Thủy chỉ tay phân phó, đem thư quảng đến trước mặt một trong số ba mươi tên thị vệ đang bị chế trụ, “Người, nhanh cút đến quý phủ của Tiêu Vị Ương cho bốn vương! Nói với hắn, bốn vương sắp chết rồi! Hẳn nếu như không ra mặt, lập tức lật tung cái phủ Thượng thư đó cho bốn vương. Cho dù phải bắt trời, cũng phải đem hắn cột vào sau ngựa đưa tới đây!”

Phủ Tiêu Thượng thư.

Hộ bộ Thượng thư thường ngày tao nhã, ngay cả thái sơn sắp sụp cũng không đổi sắc, hiện tại vô án mà đứng phất dậy.

“Quả thực khinh người quá đáng!”

“Lão, lão gia?” Tiêu quần gia vừa bưng trà nước tiến vào, chỉ kịp thấy lão gia nhà mình thét lớn một tiếng, tức giận đến độ mặt mũi trắng bệch.

Tiêu Vị Ương vừa lúc nhìn thấy quần gia nhà mình, “Ông tới rất đúng lúc, nhanh nhanh phái người chuẩn bị kiệu, bản quan muốn ra ngoài một chuyến.”

Quần gia vội vàng chạy đi.

Không bao lâu sau, một chiếc kiệu vội vàng rời khỏi phủ Thượng thư.

Mười mấy người vốn ẩn núp xung quanh Tiêu phủ cũng giật mình, đi theo phía sau.

Cỗ kiệu nhỏ không hướng phía ngoài thành mà đi, lại lập tức chạy thẳng về phía hoàng cung. Đám người theo dõi có chút đắc ý, khoe môi lộ ra nét cười, đối thủ chính là dưới cơ, “Mau báo về cho Ngũ hoàng tử, Tiêu Vị Ương chạy vào trong cung.”

Mười người này hiển nhiên nghĩ quá đơn giản rồi.

Chẳng phải chỉ là một tên Thượng thư nho nhỏ thôi, nghe thấy Bạch Vương bị người khác bắt đi, đương nhiên sợ tới mức thất hồn lạc phách. Đoán chắc hắc kiêu nào cũng không dám hành động một mình, cho nên mới chạy vào cung tìm viện binh. Ngũ hoàng tử thế nào còn chưa yên tâm nha?

“Lão gia! Lão gia —— ngài thật sự muốn đi cứu Bạch Vương kia sao?” Trong hậu viện Tiêu phủ, lão quản gia một phen nước mắt nước mũi đầm đìa, giữ chặt cổ con ngựa, “Lão gia, ngài nghĩ lại a.”

“Không có gì phải nghĩ lại, bản quan không có nhiều thời gian như vậy.” Hiện tại đã qua giờ Ty, mà Ngũ hoàng tử trước khi mặt trời mọc đã xuất phát, ắt hẳn phải đi được ít nhất trên trăm dặm. Cũng may hắc có bảo mã này, không quá ba canh giờ có thể đuổi kịp, nhưng hẳn phải mệt đến ngất ngư. “Bản quan trước mắt chỉ nghĩ được nhiều đó, cứ đuổi kịp người rồi nói sau. Cứ để Bạch Vương kia nghênh ngang khắp chốn lưu tình, thật sự là đêm dài lắm mộng.”

“Lão gia! Như thế nào lại biến thành hồ đồ rồi?” Lão quản gia vội vàng khuyên can, chỉ mong chủ tử nhà mình ghìm cương trước vực.

Nhưng Tiêu Vị Ương đã thúc mạnh vào bụng ngựa. Cả người lẫn ngựa lao như tên bắn ra khỏi phủ.

Để lại một mình lão quản gia thì thào tự nói: Lão gia, ngài cũng biết, đi chuyến này..., về sau sẽ không còn gặp lại lão nô nữa.

Bạch Vương kia có cái gì tốt a lão gia... Rõ ràng, lão gia ngài đâu có thích loại người như vậy...

Muốn lão nô hầu hạ Bạch Vương điện hạ kia sao? Lão nô thật không có cách nào chấp nhận loại chủ tử này...

Bắc Độ đình.

Hồng Diệp thân thiết giúp Bạch Nhược Thủy châm trà, “Bạch Vương a, giờ Mùi đã qua, ngài nên theo người ta đi thôi. Trà dù uống xong cũng không thấy người đâu, Bạch Vương ngài nên uống nhiều một chút. Bạch Vương điện hạ xem, người ta rất biết săn sóc đó.”

Bạch Nhược Thủy thở phì phì, cầm lấy tách trà uống một hơi cạn sạch, miệng tức giận mắng chửi, “Tiêu Vị Ương lè mề kia, còn muốn làm gì a! Vì cái gì còn chưa tới!”

“Ai nha, Bạch Vương ngài đừng nghĩ đến hắc nữa. Người ta không phải đã nói rồi sao, hắc chính là lừa gạt ngài đó.” Hồng Diệp hai mắt cong cong, cười đến run rẩy cả người, “Này đã hết hy vọng chưa? Người ta đối với ngài là thật tâm đó.”

“Cút!” Bạch Nhược Thủy quay phắt mặt đi, “Cái tên chưa đủ lông đủ cánh như ngươi, bốn vương không có hứng thú.”

“Bạch, Nhược, Thủy!” Hồng Diệp tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

“Chờ người thêm mười tuổi nữa, bốn vương may ra nghĩ lại. Cho nên, hết hy vọng đi.” Bạch Vương điện hạ tuy tùy thời phong lưu, nhưng vẫn luôn có nguyên tắc. Một, không...chạm vào nữ hài tử chưa đủ mười tám. Hai, không đùa giỡn, nữ nhân đã có gia đình.

Hồng Diệp kia còn là nam hài, vòng thứ nhất liền bị đánh rụng.

Vị Ương a Vị Ương... Ngươi cũng biết, bốn vương vì ngươi, bỏ qua không ít quy củ!

Ngươi còn không mau cút đến trước mặt bốn vương! Bốn vương hiện tại đau lòng lắm a!

Bốn vương bị người ta làm nhục, ngươi chẳng lẽ không khổ sở chút nào sao?

Hộ vệ của bốn vương bị bắt hết rồi... Thật sự thê thảm đó...

Hồng Diệp kia tức đến độ chụp lấy chén trà ném xuống đất, “Người ta đã mười ba rồi! Bạch Vương!”

Bạch Vương điện hạ kinh ngạc, “Người sao?”

Ngũ hoàng tử ngạo nghễ ưỡn ngực, “Như thế nào? Không tin à? Thì sao?”

“Năm trước, thời điểm bốn vương gặp người, người còn chưa đầy mười hai mà?” Bạch Nhược Thủy có chút hoảng hốt.

“Ừm, hừ.” Ngũ hoàng tử thở dài, “Năm ấy chính là mối tình đầu của người ta. Người ta gặp được Bạch Vương...” Ngũ hoàng tử bình tĩnh, sau đó lại rơi vào trong dòng hồi tưởng.

Bên kia, Bạch Nhược Thủy nhìn chén trà trong tay, có chút cảm thán.

Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a...

Bốn vương như thế nào lại gặp phải tên thiếu niên khủng bố đến vậy...

Thời điểm gần trưa, cách cửa cung không xa, cỗ kiệu nhỏ nào đấy bị người chặn lại.

Đám người theo dõi phía sau cuối cùng cũng lộ diện, đem đao kề bên cổ phu kiệu. Tên thủ lĩnh đứng trước kiệu lên tiếng, “Tiêu đại nhân, Ngũ hoàng tử có chỉ, thỉnh đại nhân đi theo chúng ta một chuyến.”

Bên trong không có tiếng đáp lại.

“Thỉnh Thượng thư đại nhân hạ kiệu.”

Bên trong vẫn không có tiếng trả lời.

Kể đầu lĩnh bỗng nhiên cảm giác có gì đó không đúng, tiến lên đá vắng màn kiệu. Bên trong không một bóng người.

“Hồngбет, trùng kế rồi!” Quay đầu quát to với đám người còn lại, “Mau lên, cùng ta đuổi theo——”

“Ngũ đệ, người có mệt không?”

“Cút ngay!”

Buổi trưa, bên trong Bắc Độ đình. Mọi người rong ruổi suốt từ sáng sớm đến hiện tại, trên mặt đều lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Ngũ đệ, người có khát nước không?”

“Cút ngay!”

Tuy rằng đã nghỉ ngơi gần hai canh giờ, nhưng lúc này đang là thời gian nắng gắt nhất, lại vừa đúng hạ chí, nắng như thiêu đốt, một đám người đã mệt còn mệt hơn. Được nâng niu như Ngũ hoàng tử và Bạch Vương, đều là kim chi ngọc diệp, đương nhiên không cách nào chịu được, từ sớm đã ra lệnh cho thủ hạ dựng trại ngay dưới tàng cây, ở bên trong tránh nắng.

“Ngũ đệ, người có muốn ngủ một lúc không?”

“Cút ngay!”

Ngũ hoàng tử Hồng Diệp vì một lời của Bạch Vương cách đây nửa canh giờ mà canh cánh trong lòng, ôm một bụng hậm hực.

Tiêu Vị Ương kia có tính là gì đâu! So với mình thì lớn hơn vài tuổi, nên mới được Bạch Vương để trong lòng?

Hồng Diệp tuy còn trẻ, nhưng nói đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chỗ nào thua kém Tiêu Vị Ương kia?

“Ngũ đệ ——”

“Ta không cam lòng! Ta không cam lòng a ——” Hồng Diệp đứng bật dậy, tức tối đem hòn đá bên chân đá văng. “Bang ——” một tiếng ngay chính giữa đầu Khuất Ngâm. Trông thấy Khuất Ngâm lệ rơi hai dòng, người kia mới vơi được một phần cơn giận.

Nhưng trong lòng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại chạy qua trường của Bạch Vương ăn vạ, “Bạch Vương điện hạ, người ta cùng ngài nghỉ ngơi nhé.”

Nhưng chưa kịp chui vào trong trường, màn che vừa được nhắc lên, chỉ thấy Bạch Nhược Thủy túm lấy đồ đạc trong trường ném loạn lên, “Tiêu Vị Ương —— bồn vương mà không giết người! Bồn vương thế không làm người ——”

Hồng Diệp vừa nghe như vậy, hậm hực liền hóa ra vui vẻ, cười ha ha, “Để người ta giúp ngài giết nhé. Bạch Vương điện hạ, người thật sự vui lắm đó ——”

“!” Bạch Nhược Thủy vừa bắt gặp đối thủ một mắt một còn tiến đến, lập tức đổi lại tư thế ngồi đoan chính, sắc mặt nghiêm nghị, “Vào đây sao không thông báo trước một tiếng?”

“Người ta muốn nhìn ngài thôi, sao còn phải thông báo?” Hồng Diệp cọ đến cọ đi, cọ đến trên người Bạch Vương, “Thoạt nhìn, Bạch Vương điện hạ đối với Tiêu Vị Ương kia tràn trề thất vọng nha.”

“Bồn vương có nói qua sao?” Bạch Nhược Thủy nghiêm mặt, “Bồn vương tin Tiêu đại nhân. Bồn vương gặp nạn, Tiêu Vị Ương hẳn nhất định thu xếp ổn thỏa, sau đó vượt lửa băng sông đến cứu bồn vương!”

“Bạch Vương dựa vào đâu mà kết luận như vậy?” Hồng Diệp cười nhạt. Bạch Vương điện hạ ngài không phải vừa mới tức giận mắng chửi Tiêu Vị Ương, hiện tại lại ra vẻ liệt nữ trung trinh.

“Dựa vào bồn vương ——” Bạch Vương im lặng hồi lâu.

Nói cũng phải, bồn vương dựa vào cái gì mà chắc chắn Tiêu Vị Ương sẽ ba ba chạy đi cứu mình đây?

Dù sao, bồn vương đã chinh hấn thê thảm như vậy.

Sớm biết có hôm nay, mấy ngày trước bồn vương sẽ không cùng Tiêu Vị Ương tranh cãi.

Hiện tại, Bạch Vương điện hạ thật sự có chút hối hận.

Hồng Diệp còn ở một bên thêm mắm dặm muối, “Người ta nghe kể, trước đây Tiêu đại nhân đối với Bạch Vương chính là hận thấu xương nha? Bạch Vương điện hạ ngài có một đạo còn kiên quyết nói sẽ khiến cho Tiêu Vị Ương mẹ góa con côi cả đời? Người ta còn nghe, lúc trước nữ nhi của Hồ Thái úy đối với Hộ bộ Thượng thư sinh lòng quyến luyến. Kết quả, Bạch Vương vì thế mà tức giận, không màng đến thành thân bất tự tương hợp thế nào, nháo loạn đem tiểu thư nhà người ta cho một vị Tướng quân. Loại người lỗ mãng, vũ phu kia, như thế nào chiếu cố tốt cho một nữ nhân liễu yếu đào tơ. Hồ tiểu thư thương tâm mà xuất giá. Tiêu đại nhân nghe được việc này, còn có chút thốn thức. Bây giờ thì tốt rồi, ngài vừa đi, hẳn có thể công khai tuyển vợ. Trong kinh thành ngàn dặm, thật dễ dàng chọn một vị tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối, loại nữ nhân cầm kỳ thi họa, vươn tay nhắc chân tao nhã, mọi lúc mọi nơi đều ngọt ngào. Nói không chừng, Tiêu Vị Ương hiện tại vẫn đang ở trong phủ cười trộm nha.”

“Cút ngay ——” Bạch Vương tức đến muốn gục xuống thư trác mà khóc nức lên.

“Người ta nói sự thật mà.” Hồng Diệp cười trộm đi ra, không biết từ đâu rút ra một đồng bùa chú, dán đầy lên trước màn trường, “Hết hy vọng đi, hết hy vọng đi a!”

Sau khi dán đến thỏa mãn, mới vừa quay đầu lại, Hồng Diệp liền bắt gặp Tứ ca nhà mình mặt mũi xám xịt đứng phía sau.

“Làm gì đó? Dọa người à!” Hồng Diệp vỗ ngực, “Đi đi đi, kiếm chỗ nào mát mẻ mà nghỉ ngơi á, đứng làm chướng mắt ta.

Tứ hoàng tử sắc mặt trắng bệch, vịn vào hành liểu bên cạnh, cố gắng đứng thẳng, “Ngũ... Ngũ đệ, Tứ ca, không chịu nổi bộ dạng ngoan độc này của người...”

“Đây là đồ kị trong lòng nam nhân, biết không hả?” Ngũ hoàng tử xót xa cười, “Sau khi hồi cung, nhớ phải ngoan ngoãn một chút, đừng ở trước mặt phụ hoàng nói linh tinh.

Bảo bối Ngũ đệ nhà mình hiện tại lại khiến Tứ hoàng tử vô cùng khiếp sợ. Há hốc mồm nhìn đệ đệ nhà mình đi đã xa, cả người lại lạnh như băng không nói được lời nào.

Này...

Người này...

Thật sự là Ngũ đệ yêu kiều, nhu nhược nhà mình sao?

Quất ở Hoài Nam là quất, mà ở Hoài Bắc chính là chỉ, nhưng Ngũ đệ vừa rời khỏi Ấp quốc hơn một tháng, như thế nào lại thay đổi nhiều đến vậy?

Hay là... Ngay từ đầu, người căn bản không phải đệ đệ bảo bối của mình?

Giờ Mùi.

Ngựa của Tiêu Vị Ương bị một đám người ngăn lại. Hắn chớp mắt, nhìn hơn hai chục tên đang vây xung quanh.

Tên cầm đầu vỗ vỗ tay, cho người đem lên một bộ cờ, lời lẽ vô cùng khéo léo, “Tiêu đại nhân, tại hạ chỉ là kẻ được lệnh người khác, phải cung kính bồi đại nhân. Thỉnh đại nhân xuống ngựa, uống một chén trà a.”

“Ngũ hoàng tử bố trí người suốt một đường đi, thật sự vất vả a.” Tiêu Vị Ương lạnh lùng xuống ngựa, đem ngựa dắt một bên, một đường đi về phía trước, không rõ trên đường còn bao nhiêu bẫy rập.

Lúc này, vầng trán Tiêu Vị Ương đã lấm tấm mồ hôi.

Tên cầm đầu trong thấy Tiêu Vị Ương xuống ngựa, không khỏi nhẹ lòng thở ra một hơi.

Hắn chỉ tuân lệnh ngăn Tiêu Vị Ương, nhưng nếu thật sự phải động tay làm bị thương mệnh quan triều đình, bản thân chính là không đủ to gan.

Nếu Tiêu Vị Ương thật sự bị tổn thương chỗ nào đó, Ngũ hoàng tử kia đã vô mộng trở về nước, tội lớn này không phải toàn bộ đổ xuống đầu hắn a.

Cho nên, trơ mắt nhìn theo Tiêu Vị Ương ăn mềm này một bộ bước tới, mặt mày không khỏi hớn hở, “Đến nào, mời đại nhân ngồi bên này, dâng trà a.”

Trà còn chưa bưng lên, hai mươi mấy người đã bất tỉnh, ngã rạp trên mặt đất.

Trong lòng có chút tức giận.

Cùng Bạch Vương kia một chỗ, thật sự là tự làm khổ mình mà.

Nếu Bạch Vương kia không năm lần bảy lượt chạy ra ngoài lòng sông, bản quan cũng chẳng phải đuổi theo tới đây, mệt đến chết a?

Bản quan nào có nhiều thời gian vậy chứ?

Tiêu Vị Ương lâm vào trầm tư.

Như thế nào mới có thể khiến Bạch Vương ngoan ngoãn ở trong nhà, không xuất đầu lộ diện đây? Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

“Chủ tử.”

Trong trướng Bạch Vương, truyền đến tiếng gọi nhỏ nhỏ.

Bạch Nhược Thủy đang nửa tỉnh nửa mê, kéo chăn mỏng bọc lại toàn thân, mặc kệ người bên ngoài.

Mới sáng sớm đã phải đi xa như vậy, còn phải lo lắng đề phòng xem Tiêu Vị Ương kia có dính vào chuyện gì không, Bạch Vương quả thật vô cùng mệt mỏi.

“Bạch Vương điện hạ...” Có người lay nhẹ y.

“Ai?!” Bạch Nhược Thủy cảnh giác, ôm chần ngồi dậy, trông thấy hộ vệ Khuất Ngâm nhà mình, mới thở ra một hơi, làm bộ sâu xa nói, “Gọi cái gì mà gọi hử! Bốn vương có bảo người tiến vào đâu?”

“Chủ tử ——” Khuất Ngâm cùng Phương Độ Phong đã gấp đến đầu đầy mồ hôi, chủ tử nhà mình sao ngủ đến hồ đồ thế này.

“Mà lại, các người không phải bị tên Hồng Diệp kia bắt trói rồi sao?” Bạch Nhược Thủy chợt kinh hoảng, ngay lập tức bật dậy mặc quần áo vào, “Ai thả các người vậy?”

“Là Tứ hoàng tử, Bạch Vương điện hạ, ngựa đã chuẩn bị tốt, nên nhanh một chút rời khỏi đây thôi.” Khuất Ngâm trên trán sưng một mảng lớn đối với Ngũ hoàng tử rất kiêng kỵ.

Thời điểm Bạch Nhược Thủy rời khỏi trường nghỉ của mình, liếc mắt một cái về phía doanh trường của Ngũ hoàng tử, không khỏi có chút oán giận.

Cứ như vậy rời khỏi đây, bốn vương thật có chút uất nghẹn.

Bốn vương thật sự muốn hung hăng đập Hồng Diệp kia một cước.

Còn cả Tiêu Vị Ương nữa!

Cái tên kia!

Nghe bốn vương gặp nạn, rõ ràng lại không thêm tới cứu. Bốn vương trở về thế nào cũng phải cho người ném mùi một chút!

Kết quả, bọn họ mới đi một quãng ngắn liền nghe được thanh âm đao kiếm.

“Giữa thanh thiên bạch nhật, lại có kẻ dám hành hung cướp bóc a?” Bạch Nhược Thủy phẫn nộ.

Đây là biên cảnh bốn quốc! Còn ra thể thống gì nữa!

Ngay lập tức có hộ vệ bên cạnh tiến lên che chắn, người còn lại thì xuống ngựa chạy qua xem.

Còn chưa kịp đến gần, liền phát hiện có vật gì đó bay đến, sau đó rơi xuống đất, nhật lên từ đám bụi đất, mới biết là một thanh đao của đám thích khách che mặt.

“Là kẻ nào?” Bạch Nhược Thủy rống to.

Lúc này hộ vệ Phương Độ Phong đã sớm chế trụ được một tên trong đó, một cước dẫm nát thanh đao trong tay đối phương, “Bạch Vương điện hạ hỏi người, sao còn không mau trả lời?”

Thích khách kia ngược lại có chút sửng sốt, “Bạch, Bạch Vương? Người kia chính là Bạch Vương?”

Bạch Nhược Thủy trong lòng lập tức phát hiện điểm khác thường, liền một cước đạp lên người tên thích khách kia, “Là kẻ nào bảo các người đến ám sát bốn vương hử?”

“Bạch Vương?” Thích khách kia đang do dự tự hỏi trong lòng, lấp bắp quay đầu, “Thế kia...người trong rừng kia cũng tự xưng mình là Bạch Vương a?”

“Vị Ương!” Bạch Nhược Thủy trong nháy mắt nhảy dựng lên, dẫn đầu đám người tiến vào trong rừng.

“Điện hạ ——” Một trận gió thoảng qua, Khuất Ngâm lập tức theo sát phía sau.

Đệ nhị hộ vệ Phương Độ Phong của Bạch Vương phủ đằng đằng sát khí nhìn về hướng rừng cây, sau đó quay lại với tên thích khách đang giãy dụa dưới chân mình, không khỏi thở dài một tiếng, rồi quay đầu nói với một tên thị vệ thủ hạ của mình, “Nhanh báo tin cho Hoàng Thượng, lập tức phái thêm người đến. Mau lên, còn đứng đó sưng sờ làm gì, không nhanh tiến lên hộ giá!”

Là bản thân luôn phản ứng quá chậm sao? Cho nên so ra mãi cứ thua Khuất Ngâm một bậc?

Nói như vậy... Chủ tử thiên vị Khuất Ngâm, cũng chưa chắc không có đạo lý?

Nghĩ đến đây, trong lòng gã có chút u oán, cúi đầu nhìn xuống thích khách vẫn nằm dưới chân mình, trong lòng ai oán, “Nếu không phải nhà người làm vướng chân vướng tay, ta đã sớm theo kịp Bạch Vương rồi.”

Tiếp tục nghĩ tới nữa, lửa giận trong lòng liền bùng lên.

“Đều vì người! Hại ta bị Bạch Vương bỏ rơi!”

“Thình ——” Vị thích khách nào đó phản ứng thật sự mau, né sang một bên, mặt đất sát bên mặt lập tức lưu lại một dấu chân khá là sâu.

“Còn né được sao! Không tồi nha ——” Thị vệ Phương Độ Phong bẻ bẻ các đốt ngón tay, “Nói xem! Là ai sai các người đến ám sát Bạch Vương!”

Điều đầu tiên hần nghĩ đến, chính là Bạch Vương gần đây đã đắc tội với những người nào?

Nghê vương Nghe Thu Nham?

Người của Văn gia?

“Vị Ương!” Bạch Nhược Thủy vừa chạy đến bìa rừng, liền bắt gặp một thân ảnh vị vây giữa khoảnh khắc hắc y nhân, này không phải Tiêu Vị Ương chẳng lẽ còn người phương nào khác!

Tiêu Vị Ương vừa lúc né đi mũi kiếm đang đâm tới, sau đó phản thủ chế trụ bả vai đối phương, lập tức vang lên thanh âm xương cốt vỡ vụn. Bả vai đối phương chùng xuống thành hình thù kỳ dị. Bạch Nhược Thủy phát hiện có kẻ nhắm vào phía sau Tiêu Vị Ương đâm lên, không khỏi kinh hoảng la lên. Nhưng thanh âm còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, khủy tay Tiêu Vị Ương đã nhắm thẳng vào bụng tên kia, khiến đối phương phải buông kiếm. Hộ bộ Thượng thư bất ngờ chuyển người, tránh đi hai thanh kiếm đang nhắm vào ngực mình đâm tới, rồi quay đầu nhìn Bạch Nhược Thủy, lập tức cười rộ lên như hoa xuân.

“Bạch Vương điện hạ, hạ quan đến chậm.”

Tiêu Vị Ương vẫn nhàn hạ, thoải mái cúi người hành lễ.

Trong khi, Bạch Nhược Thủy lại gấp đến thở dốc, “Người, người —— phía sau! Phía sau kia!”

Tiêu Vị Ương liên tục đánh lùi vài tên thích khách vẫn kiên trì tấn công về phía mình, nhưng lại chẳng buồn quay đầu. Đôi con ngươi đen láy, gắt gao nhìn chằm chằm hướng Bạch Nhược Thủy đầu đầy mồ hôi, ánh mắt xoáy thẳng về phía đối phương.

Bạch Vương điện hạ sợ đến mức mồ hôi lạnh tuôn như suối.

Lật tay một cái, lập tức đoạt được hai thanh, vung kiếm lên, đánh bay hung khí vừa hướng mình đâm tới, Tiêu Vị Ương vẫn giữ nguyên nét cười, nhanh chóng đi về phía Bạch Vương điện hạ.

Hần thật sự vui vẻ.

Thật là một buổi sáng bận rộn. Ban đầu, hần vốn chỉ có chút tức giận cùng lo lắng, muốn bắt lấy Bạch Vương rồi hung hăng đánh mông y vài cái. Nhưng cuối cùng, bản thân lại đụng phải một đám thích khách có mắt không trông này.

Lo lắng.

Khẩn trương.

Vài tên tiểu tốt này, với hần chẳng thành vấn đề, Tiêu Vị Ương vốn là lo lắng Bạch Nhược Thủy có hay không gặp nguy hiểm?

Bạch Vương điện hạ đột xuất rời kinh, chỉ vì chút việc riêng, thế nhưng bị kẻ khác tra được, thừa dịp mai phục trên đường lập kế ám sát. Thật sự không hiểu ngày thường thủ vệ của Bạch Vương phủ làm ăn kiểu gì.

Tiêu Vị Ương chưa từng trải qua lo lắng như ngày hôm nay.

Giờ Mùi đã qua từ lâu, nếu không nhanh chóng giải quyết đám người này, thật sự sẽ muộn mất. Thời điểm nghĩ đến đây, hần liền tự hỏi không biết Hồng Diệp kia còn bày thêm trò gì khác.

Như thế nào lại dễ dàng lừa được Bạch Nhược Thủy cứ như vậy rời kinh?

Lại nghĩ tới việc Bạch Nhược Thủy nói không chừng vì quá thất vọng nên quyết định đi theo Hồng Diệp, Tiêu Vị Ương không khỏi gấp đến độ lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Cho nên hấn xuống tay càng không lưu tình.

Nhóm người này hấn không phải do Ngũ hoàng tử sắp đặt, bọn họ vừa ra tay đã lộ sát chiêu. Tiêu Vị Ương đồng thời đánh một cái thở dài, Bạch Nhược Thủy quả nhiên nơi nơi gây thù chuốc oán.

Tay, phất một cái, lập tức giải quyết xong tên thích khách vừa lao tới. Đôi đồng tử màu đen, có chút thâm thúy kèm theo sự vui sướng, thân thiết còn có sủng ái, ánh mắt thủy chung chỉ hướng về một người. Mà người kia, thủ vệ đứng vây xung quanh đều là cao thủ, y phục nạm vàng khảm bạc, mái tóc đen như mực, buộc lại bằng một đoạn dây khảm đầy bảo thạch. Người kia, cứ như vậy đứng dưới bóng râm của đại thụ, tựa như một vật thể tự mình phát quang giữa trời đất.

Y là trân bảo trong trân bảo.

Từ nhỏ, con người này đã được nuôi lớn bằng kỳ trân dị bảo, cao quý hơn tất cả kẻ phạm phu tục tử, là trân bảo lóa mắt, kim chi ngọc diệp hàng thật giá thật.

Nhận hết thủy sủng ái của kẻ khác.

“Những thứ Bạch Vương điện hạ muốn, cho tới bây giờ không có gì là chưa chiếm được đi.” Hộ bộ Thượng thư đi đến trước mặt y, dịu dàng cầm lấy bàn tay Bạch Nhược Thủy, hướng môi đôi phương hôn đến, “Hạ quan có hay không khiến Bạch Vương điện hạ tức giận a?”

“Bổn vương ——” Bạch Nhược Thủy ghen một hơi nói mãi không thành lời, “Người làm cái chuyện hỗn trướng gì đó! Khiến cho bổn vương phải lo lắng hải hùnh!”

Tiêu Vị Ương cuối cùng cũng đến rồi.

Bạch Nhược Thủy thầm reo vui trong lòng.

Hừ.

Chung quy, bổn vương vẫn là mị lực vô biên. Bạch Vương điện hạ nghĩ đến đây, không khỏi đắc ý dào dạt.

Cùng lúc, mu bàn tay truyền đến đau đớn.

Bạch Nhược Thủy xuyết xoa một tiếng, lập tức giật tay lại, “Tiêu Vị Ương! Người làm gì a ——”

Trên mu bàn tay xuất hiện một dấu răng rướm máu vô cùng bắt mắt.

Đôi đồng tử đen láy hơi chuyển, dừng lại trên con người kiêu ngạo trước mặt, môi mỏng nhẹ nhàng phun ra, “Bạch Vương điện hạ, ngài thật sự làm cho nhiều người hận đến nghiến răng nghiến lợi.”

“Quỳ xuống!” Phía sau, hơn chục tên thích khách đã bị thu phục, tên cầm đầu bị áp giải lên trước.

Sớm có thị vệ bên cạnh lớn tiếng quát, “Nói mau, là ai sai khiến các người? Khai ra sẽ được tha chết!”

Thích khách kia ngược lại rất hiên ngang, căm tức nhìn Bạch Nhược Thủy, “Không có ai cả! Loại yêu nghiệt giống như người, ai đều cũng muốn giết! Tất cả mọi người đều muốn diệt trừ người!”

Bạch Nhược Thủy cười lạnh, “Xin hỏi bổn vương làm sai chỗ nào a?”

“Vì cái gì người lại còn sống! Tổng gia chúng ta Tam đại trung lương, ở trong triều nơi nơi đều bị người chèn ép, hiện tại lãnh địa cũng bị Hoàng Thượng đoạt lại, ngay cả một cái phong hào người cũng không lưu cho Tổng gia ta! Bạch Nhược Thủy! Là người hại ta nhà tan cửa nát!”

“Tam đại trung lương?” Bạch Vương điện hạ cố hết sức nhớ lại, cuối cùng cũng nghĩ ra, “Hự, là người của Cẩn vương sao? Hừ. Tam đại trung lương? Hết đời này đến đời khác thu vào không biết bao nhiêu ngân lượng, bổn vương chẳng qua sai người khai thông kim khố các người, sung vào quốc khố, cái này đâu có gì quá đáng? Nhà tan cửa nát? Tổng Tướng quân tự cho mình ở trên cao, lúc trước cũng là các người dựa vào Thái hậu để hấn được lên làm Tướng quân. Hoàng Thượng cũng đã bỏ qua không biết bao nhiêu lần hấn bại trận, bản thân còn không biết tự lượng sức mình đâm đầu chạy đi, sinh tử sa trường hấn cho là trò đùa sao? Lúc trước hấn ngoan ngoãn ở lại trông coi nhà cửa ruộng vườn, ăn mặc tiết kiệm một chút có phải tốt hơn không?...”

Tiêu Vị Ương nhàn nhã đứng một bên nhìn Bạch Nhược Thủy.

Thoải mái làm càn, lại vĩnh viễn cao cao tại thượng, bề nghệ liếc nhìn chúng sinh, vĩnh viễn đứng bên trên hàng ngàn hàng vạn kẻ, chỉ duy nhất một con người —— Bạch Vương.

Người như vậy, thế mà lại thích hần...

Thời điểm đối đãi với người mình thích, lại dùng đầu óc tựa như đứa nhỏ.

Trong mắt nhiều người, y là kẻ tạo nghiệt, nhưng trên thực tế vẫn luôn vô cùng hồn nhiên. Lúc tức giận, chẳng khác nào đứa trẻ không có được món đồ chơi mà mình thích.

Cùng người như vậy chung một chỗ...

Tiêu Vị Ương thở dài, ngửa đầu nhìn lên táng lá cây xanh ngắt. Gió thổi qua khe lay động những chiếc lá, tạo thành thanh âm sần sật vui tai.

Sát ý tựa như tuyết tháng mười hai đánh úp đến, mang theo vài chiếc lá cây uốn lượn trên không. Đôi đồng tử đen láy lập tức trợn lớn, vươn tay, đẩy người bên cạnh về phía ngược lại. Một sợi tóc của y tung lên trong gió, sượt qua bên má, vô cùng mềm mại, rồi y phục lạnh lẽo cũng bị xốc lên. Thân thể nặng nề chạm xuống nền đất, bất động, gió ngừng không thổi.

Bên tai, tựa hồ truyền đến thanh âm nức nở tràn ngập sự hãi.

Tiêu Vị Ương chợt cảm thấy thân thể mình bị túm lấy.

Thị vệ bên người Bạch Vương lập tức rời khỏi vị trí, đuổi theo thích khách cuối cùng đang ẩn nấp giữa các tàng cây.

Chưa từng nghĩ đến, chính mình sẽ vì người của hoàng gia...mà...bị thương.

Đầu tiên là Hoàng thượng.

Này đơn thuần là bản năng.

Bị thương, ngoại trừ coi đó là một chuyện xui xẻo thì không còn ý nghĩ nào khác.

Nhưng lúc này đây, hần chính là chủ động đón lấy mũi tên hướng về phía mình.

Ngã xuống mặt cỏ, gương mặt Tiêu Vị Ương lộ ra một nụ cười khổ.

Hần không chút do dự, cam nguyện đem thân thể mình che chở cho người khác.

Từ khi nào, chính hần lại trở nên chí công vô tư, tình nguyện dâng hiến thể này?

Ngay bản thân Tiêu Vị Ương cũng không khỏi thấy chính mình đáng cười.

“Vị Ương! Vị Ương ——” Cạnh đó, Bạch Vương tay chân luống cuống, ôm lấy đối phương, trong không khí đều tràn ngập hơi thở của y, một loại hương khí cao quý.

Thân thể Tiêu Vị Ương toàn bộ thả lỏng, nằm trong ngực Bạch Nhược Thủy.

Cổ mở ra mí mắt, hần phát hiện Bạch Vương đang nghẹn ngào lại không ngừng chớp chớp mắt.

Nhẹ nhàng vươn tay, chạm vào lông mi người trước mặt. Hàng lông mi dài rất nhanh đã ướt đẫm, “Muốn khóc thì cứ khóc đi, Y Y.” Tiêu Vị Ương ôn nhu nói.

Bạch Vương gần như lập tức khóc òa lên, “Ta không phải Bạch Y Y! Ta thực chán ghét nghe người gọi Bạch Y Y. Giống như đang gọi một người khác vậy. Lại còn là nữ nhân. Người rõ ràng thích nữ nhân thôi.”

Người rõ ràng không thích ta, sao còn phải làm như vậy!

Bạch Nhược Thủy chán ghét cảm giác Tiêu Vị Ương bị thương nằm trong lòng ngực y.

Mã xa của Hoàng Thượng phái đi đúng lúc chạy đến, y ôm người kia tiến vào bên trong kiệu, rồi thúc giục binh lính nhanh trở lại kinh, sau đó bồi rỗi cho người truyền ngữ y. Mà Tiêu Vị Ương cũng thấy được rõ ràng tình trạng của Bạch Nhược Thủy, vươn tay nắm lấy tay y.

“Ta không sao mà...” Thanh âm Tiêu Vị Ương, trầm khàn lại vô lực.

“Vì cái gì lại tới! Người rõ ràng có thể không cần đi tìm ta! Người rõ ràng không thích ta...” Bạch Vương khóc đến mặt đầy nước mắt. Tiêu Vị Ương nhìn đến cũng phải hoảng.

Thật hận bản thân muốn chết...

Nếu không đi theo tên nhóc Hồng Diệp kia, hẳn sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra...

Cũng không cần đối phương đánh cái cá cược kia, mọi chuyện sẽ vẫn bình thường...

“Đều tại ta không tốt...”

“Đừng nói hươu nói vượn.” Thật sự muốn cười, nhưng vừa hơi kéo khéo miệng liền đụng đến vết thương, Tiêu Vị Ương khẽ nhíu mày, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Bạch Nhược Thủy. Đầu ngón tay hẳn cũng bị nước mắt làm ướt, “Bởi vì vô cùng lo lắng. Gặp hoảng hốt liền bị loạn. Nhớ mong người.” Tiêu Vị Ương cảm thấy thanh âm chính mình nhất định động lòng người, “Y Y... Ta rất lo cho người... Ta sợ...”

Hàng mi đen nhánh lại rũ xuống.

“Ta rất sợ người cảm thấy ta không thú vậy, thật sự cứ như vậy mà đi ——”

“Sẽ không, ta sẽ không đi đâu hết!” Bạch Nhược Thủy hướng phu xe rống giận, “Như thế nào lại chậm vậy! Nhanh lên a!”

Tiêu Vị Ương bật cười thành tiếng, lập tức đau đến mặt mũi trắng bệch.

Đau... Miệng vết thương lần này, xem ra khá sâu đây...

Thật hy vọng con đường trở về cứ thế kéo dài, mãi không về đến trong cung... Để hẳn có thể ở mãi trong lòng ngực đối phương, nhìn y vì mình mà tâm hoảng ý loạn, vì mình lộ ra bộ dạng thương tâm, đau lòng.

Biểu tình Bạch Vương diện hạ tự trách, thật sự khá là...không tồi a...

Tiêu Vị Ương chợt nghĩ, miệng vết thương tức thì khiến hẳn đau đến rên rỉ thành tiếng, “Y Y...”

“Ta thật chán ghét Y Y!” Bạch Vương khóc đến lê hoa đái vũ, “Người chính là thích Bạch Y Y! Người không có thích ta... Người cũng từng nói người không thích ta... Chỉ có Bạch Y Y là nữ nhân...”

“Đồ ngốc... Ta gọi Y Y, là vì bản thân muốn cưng chiều người.” Hộ bộ Thượng thư cảm giác được trình độ lừa người của mình cũng không tồi đi.

“Gạt người.”

“Như thế nào lại gạt người. Ta để tâm người... Nhược Thủy. Vô cùng để tâm, lo lắng, muốn bảo hộ người.” Tiêu Vị Ương nhìn Bạch Nhược Thủy đem tay loạn lau nước mắt trên mặt, nở nụ cười. Nụ cười kia rơi vào trong mắt Bạch Nhược Thủy, tựa như chất chứa muôn vạn dịu dàng, “Bạch Vương diện hạ, lời vừa rồi hạ quan nói, ngài đã hiểu chưa? Ngài còn không mau hôn ta một cái a?”

Thời điểm môi cùng môi quán lấy nhau, còn nếm được vị mằn mặn của nước mắt, Tiêu Vị Ương đánh cái thở dài, sau cùng nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn của Bạch Vương.

Nụ hôn triển miên, kéo dài không dứt.

“Y Y... Ngày tám tháng sau là ngày lành a...” Hôn xong, hẳn lơ đãng nhắc một câu, ngay lập tức bị người nào đó tham lam đè lại tiếp tục một nụ hôn mới, “Hự...”

Môi lưỡi dần trở nên thành thạo mà dây dưa, lôi kéo, nhẹ nhàng chen vào giữa hai hàm răng. Đối phương chớp lấy thời cơ, khẽ mút đầu lưỡi hẳn. Kỹ thuật tốt như vậy, khiến trong lòng chợt nổi lên chút bất mãn, cho nên cần nhẹ một cái, lập tức nghe được thanh âm bất mãn vang lên. Cuối cùng, tình sự chuyển thành tình tế nhấm nháp. Đầu lưỡi mềm mại tựa như đem cơn đau nơi miệng vết thương đẩy đi, hết mút mát tận hưởng lại biến thành tham lam, khát cầu nhiều hơn nữa.

Thời điểm ý thức được thân thể mình đã bị kẻ khác khống chế, Hộ bộ Thượng thư nhíu mày, nhưng cũng lúc này, trong lòng hắn chợt phát hiện ra: Vết thương hiện tại... Xem chừng sẽ thành ra nghiêm trọng hơn tưởng tượng thì phải...

Khổ nhục kể quả nhiên là hạ sách... Hự...

... Thanh âm hít thở của Bạch Vương điện hạ thật sự gợi cảm a...

Chờ đã! Từ từ ——

Liên sau đó, “Bạch Vương... Hự... Đây đây...” Cổ kiệu kịch liệt rung động, “Khoan đã... Hạ quan bị thương —— ta là bệnh nhân a! —— Bạch Nhược Thủy... Đây đây ——”

Xa xa tại phụ cận Bắc Độ đình, lầu trại bị dỡ bỏ, đội nhân mã đang bận rộn thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường. Ấp quốc Ngũ hoàng tử bị trói gô ném vào lên trong kiệu, tức giận trừng mắt nhìn người đối diện.

“Tứ ca! Người mau thả ta ra! Hồn dân! Con mẹ nó người nổi điên gì hả —— ta rõ ràng đã tóm được Bạch Vương kia! Đều tại đồ hồn dân nhà người! Phá hủy chuyện tốt của ta! Thả ta ra —— nhanh thả ta a! Tay đau quá đi ——”

Vị ngồi đối diện dùng ánh mắt thương cảm nhìn đệ đệ nhà mình, “Ngũ đệ...”

Tứ hoàng tử vô cùng đau lòng, “Là vì đại ca và ta quá bận rộn sao? Nhị ca cùng Tam ca vừa được phái đi sứ, cho nên người biến thành cái dạng này à? Người muốn dùng phương pháp này để kháng nghị việc chúng ta bỏ bê mình sao?...”

Tứ hoàng tử cảm thấy đệ đệ nhà mình cần được quản giáo lại.

Nhìn xem, nói năng vô cùng thiếu lễ độ, này mà là phong thái của Ấp quốc hoàng gia sao?

“Con mẹ nó người nói năng lung tung gì đó —— mau thả ta ra ——” Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Phiên Ngoại

CHƯƠNG 18: PHIÊN NGOẠI

Tiếng bước chân ồn ã, huyền não, thanh âm gào thét, cùng đao kiếm va chạm.

Cậu thiếu niên mười bốn tuổi đang vắt vẻo trên cây độc sách, phát hiện có hơn chục kẻ bịt mặt đang chuẩn bị tấn công người vô tội.

Này là... Cướp của giết người sao?

Mắt phát hiện một thanh kiếm đang hướng phía cổ kiệu đâm đến, thiếu niên lập tức buông sách trên tay, xoay người. “Cheng ——” một tiếng, thanh đao găm cùng hướng về phía cổ kiệu, ngăn chặn hướng tấn công của kiếm. Nhanh như chớp ba huyết đạo bị điểm, kiếm “leng keng ——” rơi xuống đất, màn kiệu khẽ lay động, nhưng thiếu niên đang đứng đưa lưng về phía kiệu cho nên không nhìn thấy được. Cậu nhặt lấy thanh kiếm của tên bịt mặt kia, hét to, “Kẻ cướp lớn mặt! Giữa ban ngày ban mặt, dám làm chuyện cướp bóc! Hỏi trên đời này còn vương pháp hay không!”

Trông thấy kiếm của đồng bọn bị tước mất, vài tên bịt mặt trong số đó không hèn mà cùng chuyển hướng tấn công lên người thiếu niên nọ.

Thân thủ thiếu niên vô cùng mạnh mẽ, cùng lúc né tránh kiếm của một người, vừa vô hiệu hóa đường kiếm của tên thứ hai, rồi chỉ bằng một cước đá văng kẻ thứ ba. Ba tên bịt mặt còn lại phát hiện đồng bọn bị đánh bại, lập tức cùng nhau xông về hướng thiếu niên.

Thiếu niên lấy ít địch nhiều, thái dương trên cao rơi xuống, mồ hôi đầm đìa,

Một tên bịt mặt trong số đó lén lút từ phía sau tiếp cận thiếu niên, vừa đúng lúc bắt gặp được, cho nên trong lòng thầm lo lắng thay cho người bên ngoài. Nhưng bản thân không hề có võ công, chỉ có thể trở mặt nhìn gã dùng kiếm hướng thiếu niên đâm tới, trong khi người kia còn đang bận rộn đấu với bốn tên bịt mặt phía trước. Vị trong kiệu vì thể kinh hô lên, sau đó chỉ kịp thấy thiếu niên bất ngờ né về phía sau, tránh đi hai đạo kiếm quang, rồi hai chân đảo qua bên cạnh hai tên khác, lập tức khiến cả hai hét thảm một tiếng rồi ngã gục. Đồng thời, thiếu niên nhanh nhẹn ngăn trở mũi kiếm tấn công từ phía sau, mà người bên trong kiệu cũng vô cùng kinh ngạc suýt chút nữa lộn khỏi ghế ngồi.

Này này này ——

Chính mình vừa mới nhìn thấy gì a?

Đem thanh kiếm ném xuống, thiếu niên xoay người nhặt lại dao găm của mình, cẩn thận lau sạch bùn đất dính trên đó, rồi giắt trở lại bên hông. Thời điểm cậu ngẩng đầu, người trong kiệu cũng chậm rì rì bước ra.

So với cậu... Hình như nhỏ hơn một chút...

Nữ hài tử đi?

Thiếu niên liếc nhìn người mới từ trong kiệu bước ra.

Lông mày lá liễu, đôi con ngươi to lại đen như mực, gò má trắng ngần, môi anh đào đỏ thắm. Thiếu niên chợt cảm thấy người vừa bước ra hẳn phải là một nữ hài tử nhỏ xinh.

Nhưng mà —— đầu đội mào quan, trường bào trắng thêu chỉ bạc, cách ăn mặc này chỉ thấy ở trên người mấy cậu nhỏ mà thôi.

“...” Người trong kiệu đi đến trước mặt thiếu niên. Chẳng biết thế nào, thiếu niên chợt cảm thấy cậu nhỏ kia giống như mấy cô thiên kim tiểu thư nhà giàu, bộ dáng có chút hung hăng vênh váo. Vì thế, bản thân khẽ cười thầm.

“Còn không mau quỳ xuống tạ ơn vị ân nhân này!” Người từ trong kiệu bước ra này thoạt nhìn chỉ khoảng mười tuổi, nhưng giọng điệu ra lệnh đã rất thành thạo. Thiếu niên đánh giá đối phương, chợt cảm thấy khá thú vị.

Toàn bộ nô bộc cùng hướng thiếu niên nói lời tạ ơn.

Mà tiểu công tử nọ chỉ liếc mắt nhìn cậu một chút, liền xoay người trở lại trong kiệu.

“Người không cảm ơn ta sao?” Thiếu niên lên tiếng gọi tiểu công tử. Nghe thanh âm nhóc này, cậu xác định đối phương hẳn là tiểu công tử nhà giàu nào đó.

“...” Tiểu công tử xoay người, nhếch môi, trừng mắt với thiếu niên.

Không rõ vì có gì, thiếu niên chợt cảm giác ánh mắt trừng người của tiểu công tử rất không tồi a, hàng lông mày nhướn cao, khóe mắt nhíu lại, khiến bộ dáng có vài phần câu nhân.

Như thế nào có người thời điểm tức giận lại dễ xem đến vậy a.

Nhưng tiểu công tử vẫn không nói lời nào mà cứ vậy nhìn khiến trong lòng thiếu niên có chút run sợ. Cậu thở dài một tiếng, đối phương tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trong hơi thở đã có cảm giác của một đại nam nhân. Phát hiện trời đã không còn sớm, bản thân cũng chẳng phải quá để tâm lời cảm tạ của đối phương, chính mình đành lên tiếng, “Không cảm ơn cũng được, nhanh về lại kiệu a, ta phải đi rồi.”

“...”

Thiếu niên liếc mắt nhìn tiểu công tử lần nữa, trong lòng cảm thán không thôi, ngũ quan nhóc con này thật sự phải dùng phần điêu ngọc mài để miêu tả.

“...Ta thật sự phải đi a.” Thiếu niên lặp lại lần nữa, không rõ vì sao, cậu rất muốn ngắm tiểu công tử này thêm chút nữa. Bản thân chưa từng gặp qua người nào có thể xinh đẹp đến vậy, khiến kẻ khác nhìn cả đời cũng không biết chán.

“...Tái kiến.” Tiểu công tử cuối cùng cũng nói được một câu.

Thiếu niên chợt cảm thấy có chút bi thương.

Cậu nhẹ nhàng cười giỡn một cái, tự khinh thường chút chờ mong nho nhỏ nhen nhóm trong lòng mình. Tiêu Vị Ương cậu đâu phải chưa từng cứu người, mà cũng chẳng phải chưa gặp qua kẻ được cứu sau đó quay đầu đi thẳng không nói lời nào, lại chẳng giống như hôm nay, trong lòng rõ ràng có chút mất mát a?

Thời điểm cậu thiếu niên Tiêu Vị Ương rời đi, lại không hề phát hiện chuôi dao găm nho nhỏ mình giắt bên hông đã chẳng còn đó.

“Tiểu vương gia!” Đám hộ vệ bị đánh đến thất linh bát lạc lúc này mới chạy trở về, tiến lên ân cần hỏi thăm vương gia nhà mình.

“...” Tiểu công tử Bạch Nhược Thủy trừng mắt liếc bọn họ một cái, xoay người trở lại trong kiệu.

Toàn bộ hộ vệ đều sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Màn che rất nhanh được hạ xuống, cỗ kiệu lại tiếp tục lên đường.

Trong kiệu, tiểu công tử đem chuôi dao găm nhỏ nhỏ trong tay lật tới lật lui, vừa nghe ngóng xung quanh một chút, rồi cẩn thận cất vật trên tay trở vào ***g ngực, tiếp tục ngắm cảnh như thường.

Hai năm sau, thiếu niên Tiêu Vĩ Ương vào triều.

Bốn năm sau, Tiêu Vĩ Ương được bổ nhiệm trở thành Hộ bộ Thượng thư.

Nhiều năm sau nữa, thời điểm lâm triều.

Bạch Vương Bạch Nhược Thủy ngồi sau màn trướng, nhìn chăm chăm Tiêu Vĩ Ương đứng giữa triều khoan thai dâng tấu, hai má bắt gặp ửng đỏ.

Cái gọi là duyên, đều đã định từ sớm.

Toàn văn hoàn Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-giac-bi-nguoi-theo-doi>